

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

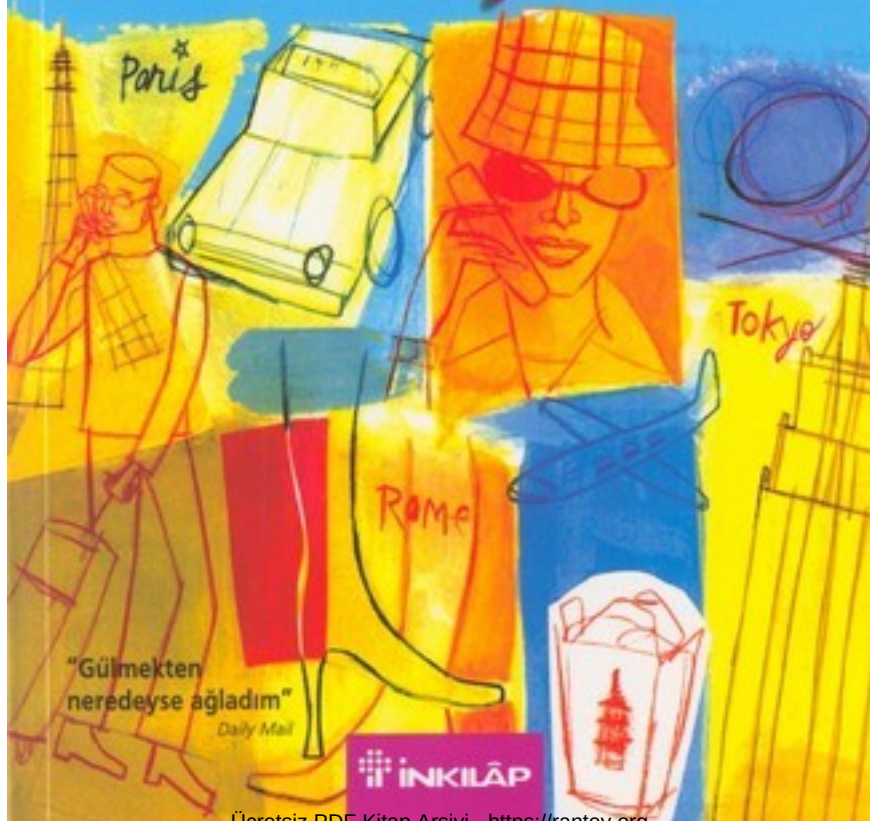
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE KINSELLA

ALİŞVERİŞKOLİK

Yurtdışında

Endwich Bankası
FULHAM ŞUBESİ
3 Fulham Caddesi
Londra SW6 9JH

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

18 Temmuz 2001

Sayın Bayan Bloomwood,

15 Temmuz tarihli mektubunuz için teşekkür ederim. Yaklaşık beş yıldır Endwich Bankası ile çalıştığınız için çok memnun olduğumu bilmenizi isterim.

Maalesef istemiş olduğunuz "Beş Yıllık İkramiye" ya da "Sayfayı Temizle – Yeniden Başla" açık kredisi veremiyoruz. Fakat her ikisinin de oldukça iyi fikirler oldukları konusunda size aynen katılıyorum.

Bunun yerine limitinizi 500 paund daha artırıyorum. Böylece limitiniz 4,000 paunda ulaşıyor. Ayrıca kapanmamış borçlarınız hakkında konuşmak için çok fazla vakit geçirmeden buluşmayı öneriyorum.

Saygılar,

Derek Smeath
Müdür

ENDWICH – ÇÜNKÜ SİZİ SEVİYORUZ

Endwich Bankası
FULHAM ŞUBESİ
3 Fulham Caddesi
Londra SW6 9JH

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

23 Temmuz 2001

Sayın Bayan Bloomwood,

18 Temmuz'da gönderdiğim mektubun işinize yaradığını öğrendim ve buna çok memnun oldum.

Eğer televizyon programınızda "Tatlı Smeath'çik" ve "dünyanın en iyi banka müdürü" sıfatları ile beni tanımlarsanız size gerçekten minnettar olurum.

Doğal olarak zaten bu şekilde hissettiğiniz için memnunuz, ancak yöneticilerim Endwich Bankası'nın imajından dolayı biraz endişe ediyorlar ve benim bu konuda size yazmamı rica ettiler.

En iyi dileklerimle,

Derek Smeath
Müdür

ENDWICH - ÇÜNKÜ SİZİ SEVİYORUZ

Endwich Bankası
FULHAM ŞUBESİ
3 Fulham Caddesi
Londra SW6 9JH

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

20 Ağustos 2001

Sayın Bayan Bloomwood,

18 Ağustos tarihli mektubunuz için teşekkürler.

Yeni aldığınız kredinin limitini aşmadan yaşamamın sizin için oldukça zor olduğunu üzüntüyle öğrenmiş bulunuyorum. Peid à Terre'in yaz ucuzluğunun her hafta olmadığını anlayabiliyorum ve sizin de belirttiğiniz gibi, durumu 'tamamen değiştirecek' ise seve seve limitinizi 63.50 paund daha yükseltirim.

Bununla birlikte, mali durumunuzu daha kapsamlı olarak incelemek üzere şubemize gelmenizi tavsiye ediyorum. Asistanım Erica Parnell size zevkle randevu verecektir.

Saygılar,

Derek Smeath
Müdür

ENDWICH - ÇÜNKÜ SİZİ SEVİYORUZ

Bir

Tamam. Panikleme. *Panikleme*. Sadece sakın bir plan yapmam ve yanıma tam olarak ne almam gerektiğine karar vermem gerekiyor. Sonra da bunların hepsini nasıl bavuluma sığdırırım ona bakmam gerekiyor. Bu ne kadar da zor olabilir ki?

Dağınık yatağımdan uzaklaşıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Eğer çok istersem belki kıyafetlerim mucizevi şekilde kendi kendilerini katlayarak düzgün yığınlar haline gelebilirler. Tıpkı tek bir ucuz sarong* ile nasıl tatile çıkıldığını anlatan ve bu kumaşı, altı farklı şekilde nasıl kullanacağınızı tarif eden paketleme dergilerinde olduğu gibi. (Her zaman bunun tamamen bir aldatmaca olduğunu düşünmüşümdür. Sarong on papele mal oluyor olabilir, ancak yüzlerce paundu bulan başka kıyafetlerden de bahsediyorlar ve bizim bunu fark etmeyeceğimizi düşünüyorlar.)

Gözümü tekrar açtığımda, bu dağınık yığının hâlâ durduğunu görüyorum. Hatta daha da fazlalaşmış gibi görünüyor. Sanki benim gözlerim kapalıyken kıyafetlerim gizemli bir biçimde çekmecelerden fırlamış ve yatağımın etrafında koşmaya başlamış. Nereye baksam, odanın her tarafında devasa yığınlar halinde... ımmm... bir sürü zım-

* Malaya halkının giydiği bir tür peştemal.

birini görüyorum. Ayakkabılar, botlar, tişörtler, dergiler... bir vücut bakım mağazasının ucuzluktan alınmış hediye sepeti... başlamam gereken bir İtalyanca kursu broşürü... yüze sauna etkisi yapan bir şey... Ayrıca dün almış olduğum eskrim maskesi ve kılıcı da son derece mağrur bir biçimde tuvalet masamda duruyorlar. Bir yardım kurumundan sadece kırk sterline aldım!

Kılıcı elime alıyorum ve aynadaki görüntüme denemelik bir hamle yapıyorum. Bu gerçekten de tam bir rastlantı. Çünkü epey uzun bir zamandır, yani *Daily World*'de eskrim hakkında çıkan makaleyi okuduğumdan beri bu sporu yapmak istiyorum. Eskrim sporu yapanların diğer sporları yapan insanlardan daha güzel bacaklara sahip olduklarını biliyor muydunuz? Ayrıca uzman olursanız bir filmde usta bir dublör olabilir ve yığınla para kazanabilirsiniz. Bu yüzden de bu yakınlarda eskrim dersi veren bir kurs bulmayı ve bu konuda usta olmayı planlıyorum. Ayrıca bunu son derece çabuk öğreneceğimi de umuyorum.

Altın kuşağımı ya da her ne diyorlarsa onu aldıktan sonra -bu benim gizli planım- Catherine Zeta Jones'a mektup yazacağım. Onun kesinlikle bir dublöre ihtiyacı var, öyle değil mi? Bu kişi neden ben olmayayım? Muhtemelen bir İngilizci tercih edecektir. Belki de beni geri arayacak ve kablolu TV'de yayınlanan programımı her zaman izlediğini ve benimle tanışmayı çok istediğini söyleyecek! Allah'ım evet! Bu fevkalâde olur, öyle değil mi? Muhtemelen birlikte süper anlaşıcağız ve aynı espri anlayışına sahip olduğumuzu göreceğiz. Sonra onun lüks evine gitmek için bir uçağa atlayacağımı ve Michael Douglas ile tanışıp, küçük bebekle oynayacağımı. Tıpkı

eski dostlar gibi birlikte iyi vakit geçireceğiz. Sonra da bir dergi, ünlü dostlar ile ilgili bir yazı yayınlayacak ve bizden bol bol bahsedecek. Hatta benden...

"Selam Bex!" Yerimden sıçırıyorum. Michael ve Catherine'le birlikte gülmeyi hayal ettiğim o mutluluk sahnesi siliniyor ve beynim, içinde bulunduğum duruma odaklanmaya çalışıyor. Ev arkadaşım Suze, üzerinde eski şal desenli pijamalarıyla odamda dolanmaya başlıyor ve "Ne yapıyorsun?" diye merakla soruyor.

"Hiçbir şey!" diyorum aceleyle kılıcımı arkama saklayarak. "Sadece... bilirsin işte formda kalmak için."

"Ah anladım," diyor belirsiz bir ses tonuyla. "Pekâlâ, toparlanma işi nasıl gidiyor bakalım?" Sonra şömine rah-na doğru seğirtiyor, eline bir ruj alıyor ve sürmeye başlıyor. Suze bunu odama gelince hep yapar. İçeride dolanır, bir şeyleri eline alır, inceler ve sonra tekrar yerlerine bırakır. Burada dolaşırken kendini, içinde her türlü eşyayı bulabileceği bir hurda dükkânındaymış gibi hissediyormuş. Tabii bunu olumlu yönde söylediğinden kesinlikle eminim.

"Gerçekten de iyi gidiyor" diyorum. "Sadece hangi bavalı alman gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

"Ah!" diyor Suze dönerek, dudağı hafif parlak pembeyle boyanmış. "Şu küçük krem rengi olana ne dersin? Ya da şu kırmızı valize?"

"Belki şu olabilir diye düşünmüştüm," diyorum yeni aldığım asit yeşili valizi yatağın altından çekerek. Bu valizi hafta sonu tatili için almıştım ve kesinlikle göz kamaştırıcıydı.

"Vov!" diyor Suze gözlerini kocaman açarak. "Bex, t muazzam! Nereden aldın bunu?"

"Fenwicks'ten," diyorum ağızım kulaklarıma vararak, "Şaşırtıcı öyle değil mi?"

"Bu gördüğüm en klas valiz!" diyor Suze. Bir yandan da parmaklarını valizin üzerinde gezdiriyor. "Peki ... şim-lapta kahverengi deri bir valiz düşmek üzere duruyor. Ayrıca vernikli bir bavul ve oldukça gösterişli üç adet valiz daha var.

"Oh, bilirsin işte," diyorum ve kendimi savunurcasına omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Normal sayıda yani."

Son zamanlarda biraz fazla bavul satın aldım sanırım. Fakat bunun sebebi yıllardır pek bavul almamış olmam. Sadece bir tane yıpranmış, eski kanvas çantam vardı o kadar. Sonra birkaç ay önce, Harrods'un tam ortasında-yken inanılmaz bir ilham gelmişti. Tıpkı Mandalay yolun-da giden St. Paul gibi. *Bavul* demiştim kendi kendime. O zamandan beri tüm o kaybettiğim yılların acısını çıkar-maya çalışıyorum.

Ayrıca herkes bilir ki iyi bir bavul, iyi bir yatırımdır.

"Çay yapacağım," diyor Suze. "Sen de ister misin?"

"Ah, evet lütfen!" diyorum. "Peki ya KitKat?" diye sını-tırıyor.

"Kesinlikle bir KitKat isterim."

Geçenlerde Suze'nin bir arkadaşını evimizde ağırla-mıştık ve çocuk giderken içinde yüz tane KitKat olan ko-caman bir kutu hediye etmişti. Sadece bir teşekkür ede-rim hediyesiydi, fakat bütün gün bundan başka bir şey yemez hale gelmiştik. Ayrıca dün akşam Suze'nin de söy-lediği gibi ne kadar hızlı yersek o kadar hızlı kurtuluruz bu KitKatlardan. Bir başka deyişle; en kısa sürede yiyip bitirirsek, bizim için daha sağlıklı olur.

Şimdi Suze salınarak odadan çıkıyor ve ben de bavul toplamaya geri dönüyorum. Tamam. Konsantre ol. Top-lan. Bu gerçekten de çok vakit almamalı. Tüm ihtiyacım olan Somerset'te kalacağım küçük bir tatil için esası, amacına uygun giyecekler. Hatta işleri daha da kolaylaş-tıracak bir liste bile yaptım.

Kot pantolonlar: İki adet alınacak. Kolay. Biri yırtık pır-tık olacak diğeri ise pek yırtık pırtık olmayacak.

Tişörtler:

Aslında şunu üç adet kot pantolon yapalım. Yeni Diesel olanı da yanıma almak istiyorum. Biraz dar da ol-sa çok klas bir şey. Akşam için ya da başka bir şey için birkaç saatliğine giyeceğim nasıl olsa.

Tişörtler:

Ah, Oasis'den aldığım nakışlı olan da var. Onu henüz hiç giymedim. Aslında bu pek sayılmaz çünkü neredeyse bermuda gibi. Her neyse, zaten kot pantolonlar pek yer kaplamaz öyle değil mi?

Tamam yeteri kadar kot pantolon alındı. Eğer ihtiya-cım olursa biraz daha koyarım.

Tişörtler: Seçmek gerekiyor. Pekâlâ bir bakalım. Düz beyaz olan kesinlikle alınmalı. Gri olan da öyle. Siyah ki-sa iç yeleği (Calvin Klein), diğer bir siyah iç yeleği (Bu Warehouse'dan alındı ama daha güzel görünüyor) pem-be kolsuz tişört, pembe büstiyer, pembe...

Tişörtleri bavuluma katlanmış olarak koyarken bir-den duruyorum. Bu çok aptalca. Hangi tişörtü giymek isteyeceğimi nereden bilebilirim ki? Tişörtler o anki modunuza göre sabahları seçebileceğiniz giysilerdir. Tıpkı kristaller ya da aromaterapi yağları gibi. Düşünse nize, diyelim ki 'Modern Elvis' tişörtümü giyme modun

da uyanıyorum ve bu tişörtüm yanımda yok. Ne olacak?

Tahmin edeceğiniz gibi hepsini birden almayı düşünüyorum. Eninde sonunda bir iki tişört çok fazla yer kaplanmaz. Öyle değil mi? Onları fark etmeyeceğim bile.

Hepsini bavuluma tıkiyorum ve bana uğur getirmesi için bir büstiyer daha alıyorum.

Mükemmel. Bu kapsül yaklaşımı gerçekten işe yarıyor. Pekâlâ ne kaldı?

On dakika sonra Suze odaya geri dönüyor. Elinde iki kupa çay ve üç KitKat var. (Açıkçası iki KitKat yani dört adet çubuk, dişimizin kovuğuna bile gitmiyor.)

"İşte geldim," diyor ve sonra bana daha dikkatli bakarak. "Bex iyi misin?"

"İyiyim," diyorum yüzüm kızarmış bir halde. "Sadece şu jileyi biraz daha küçülecek şekilde katlamaya çalışıyorum."

Kot ceketimi ve deri ceketimi de koydum. Fakat Eylül ayında havanın ne olduğunu kestiremezsiniz öyle değil mi? Yani şu anda sıcak ve güneşli olabilir; ancak yarın kar bile yağabilir. Ya Luke ve ben kırdı yürüyüşe çıkarsak ne olacak? Bu muhteşem Patagonya Jlesine yıllardır sahibim ve sadece bir kere giyebildim. Yeniden katlamaya çalışıyorum; fakat elimden kayarak yere düşüyor. Aman Allah'ım bu bana Brownie'lerle yaptığım kamp gezilerinde uyku tulumumu kılıfına sokmaya çalıştığım zamanı hatırlatıverdi.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?" diye soruyor Suze.

"Üç günlüğüne." Jileyi kibrit kutusu büyüklüğünü alacak şekilde sıkıştırmaktan vazgeçiyorum. Oda lütursuzca eski haline geri dönüyor. Kendimi biraz yenilmiş

hissederek yatağa gömülüyorum ve çayından bir yudum alıyorum. Nasıl oluyor da başkaları bu kadar kolay toparlanmayı başarıyor anlayamıyorum doğrusu. İşadamlarını görürsünüz, ellerinde minicik bir ayakkabı kutusu kadar tekerlekli bavullar ile kendilerinden emin bir halde koşar adım uçağa binerler. Bunu nasıl yapıyorlar acaba? Mucizevi şekilde sıkıştırılabilen kıyafetleri mi var? Her şeyi bir kibrit kutusuna sığdıracak kadar katlanamam bir sırrı mı var acaba?

"Neden şu valizi de yanına almıyorsun?" diye öneride bulunuyor Suze.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kararsızca taşmış bavuluma haklıyorum. Biraz düşünelim. Belki de üç çift bota ihtiyacım olmayacak. Kürk bir şala da öyle. Sonra aklıma, Suze'nin neredeyse her hafta sonu şehir dışına çıkmasına rağmen, yanına sadece büzülmüş ufak bir çanta aldığı geliveriyor. "Suze sen nasıl toplanıyorsun? Özel bir sistemin var mı?"

"Hayır yok," diyor rahat bir tavırla. "Bize Bayan Burton'larda ne öğrettilerse onu uyguluyorum sanırım. Bak her olay için tek bir takımın olsun ve buna bağlı kal." Sonra parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Şunu demek istiyorum... seyahat kıyafeti, akşam yemeği, havuz sefası, tenis..." ve yukarı bakıyor. "Ah evet her bir elbise en az üç kere giyilmeli."

Allah'ım Suze bir dahi. O bu işleri çok iyi biliyor. On sekiz yaşındayken allesi onu Bayan Burton'un Akademisi'ne göndermiş. Akademinin Londra'da gösterişli bir binası var ve bir papaz ile nasıl konuşulur, mini etekle spor bir arabadan nasıl inilir gibi şeyler öğretiyorlar. Bir kümes telinden nasıl tavşan yapılacağını bile biliyor.

Bir parça kâğıda hızla başlıklar yazmaya başlıyorum. Bu çok daha iyi olacak. Bavula rasgele bir şeyler tıkanak-
tan iyidir. Böylece en az miktarda kıyalet alacağım ve in-
zamisiz her şeyi eleyeceğim.

Takım 1 : Havuz sefası (güneşli havada)

Takım 2 : Havuz sefası (bulutlu havada)

Takım 3 : Havuz sefası (sabahları havuz dibi olağanış-
tû görünürken)

Takım 4 : Havuz sefası (birisini mayosunu yanında getir-
miş ise)

Takım 5 :

Girişteki telefon çalıyor. Güçlölkle başımı kaldırabili-
yorum ve Suze'nin heyecanla konuşmasını duyuyorum.
Bir dakika sonra pembeleşmiş yüzünde memnuniyet ila-
desiyle kapıda beliriveriyor.

"Bil bakalım ne oldu?" diyor heyecanla. "Bil bakalım
ne oldu?"

"Ne oldu?"

"Box Beautiful çerçevelerimi satmış! Arayıp biraz da-
ha sipariş verdiler!"

"Ah Suze! Bu harika!" diye haykırıyorum.

"Biliyorum." Sonra bana doğru koşuyor. Birbirimize
sarılıyoruz ve birlikte dans etmeye başlıyoruz ki, elinde
sigara tuttuğunu ve saçımı yakmak üzere olduğunu fark
ediyor.

Şaşırtıcı olan Suze'nin çerçeve yapmaya daha birkaç
ay önce başlamış olması. Fakat şimdiden Londra'da dört
dükkanına çerçeve tedarik ediyor ve satışlar oldukça iyi gi-
diyor! Bir sürü dergide ve hatta her yerde onunla ilgili

haberler çıkıyor. Şaşırtıcı olmayan ise bu çerçevelerin
gerçekten de çok klas olması. En son yaptıkları eflatun
renkte ve ışıl ışıl göz kamaştıran gri kutularda parlak tur-
kuaz renkli ince kâğıda sarılmış olarak satılıyor. (Bu arı-
kuaz renkli ince kâğıda sarılması ben yardım etmiştim). Olduk-
ça doğru rengi seçmesine ben yardım etmiştim). Olduk-
ça başarılı bir kız. Artık hepsini oturup kendi başına yap-
masına gerek kalmıyor. Kent'te utak bir atölyeye tesa-
rumlarını gönderiyor ve çerçeveler yapılmış olarak ona
geri geliyor.

"Kıyaletlerini toplamayı bitirdin mi?" diye soruyor
Suze sigarasından bir turt çekerek.

"Evet," diyorum elimdeki kâğıdı ona sallayarak. "Hep-
sini seçtim. Çoraba kadar her şeyi."

"Aferin sana!"

"Almam gereken tek şey," diye rahat bir tavırla ekliyo-
rum. "bir çift lila rengi sandalet."

"Lila rengi sandalet mi?"

"Mmm?" Masumca bakıyorum. "Evet ihtiyacım var.
Bilirsin işte birkaç takımla giyebilmek için ucuz ve güzel
bir çift sandalet gerekiyor..."

"Ah anladım," diyor ve kaşlarını hafifçe çatarak susu-
yor.

"Bex... geçen hafta bir çift lila rengi sandaletten bah-
setmiyor muydun? LK Bennett'deki pahalı olanlardan?"

"Bahsetmiş miydin?" Kendimi biraz utanmış hissedil-
yorum. "Hatırlamıyorum. Belki bahsetmişimdir. Neyse..."

"Bex." Bana aniden şüpheyle bakıyor. "Bana doğruyu
söyle. Gerçekten de lila rengi sandaletlere ihtiyacın var-
mı? Yoksa onları sadece istediğin için mi alıyorsun?"

"Hayır!" diyorum kendimi savunurcasına. "Onlara ger-
çekten de ihtiyacım var! Baksana!"

Kıyafetlerimin listesini hazırladığım kâğıdı açarak Suze'ye uzatıyorum. Bundan gerçekten de gurur duyduğumu söylemeliyim. Son derece komplike bir çizelge yaptım. Üzerinde kutular, oklar ve kırmızı asteriksler var.

"Vav!" diyor Suze. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" "Üniversiteden," diyorum alçakgönüllü bir şekilde. İşletme ve muhasebe okumuştum ve bunun bu kadar şık işime yaraması hakikaten de çok şaşırtıcı!

"Bu kutu nedir?" diye soruyor kâğıdı işaret ederek.

"O... şey..." Habırlamaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. "Sanırım o, eğer şık bir restorana gidersek ve ben bir gece önce Whistles elbisemi giymişsem gerekiyor."

"Peki ya bu?"

"Eğer kaya tırmanışı yaparsak gerekiyor. Ve bu da... boş bir kutuyu işaret ediyorum, "Lila rengi sandalete ne-rede ihtiyaç duyacağımı gösteriyor. Eğer onları almasam şu takım hiç işe yaramayacak ve bu da öyle... hatta sonra komple hepsi bölünecek. Hiç gitmem daha iyi."

Suze kıyafet planımı incelerken bir süre sessiz kalıyor. Ben ise endişeyle dudagımı ısırıyorum ve parmaklarımı arkamda çapraz yapıyorum.

Bu durum biraz alışılmadık görünebilir. Pek çok insan ev arkadaşına satın aldığı her bir eşyayı kontrol ettirmeyordur elbette. Ancak bir süre önce Suze'ye söz verdim. Alışverişlerimi ona kontrol ettiriyorum. Bilirsiniz işte, sadece göz kulak olması için.

Sakin yanlış anlamayın. Alışveriş problemim ya da buna benzer başka bir problemim olduğunu sanmayın. Sadece birkaç ay önce bir şeye girdim... yani, işte söylüyorum; küçük bir para sıkıntısı çektim. Gerçekten de o kadar bir şeydi, endişe edilecek bir şey yoktu yani. Ancak Suze

bunu öğrendiğinde hakikaten heyecanlandı ve benim iyiliğim için o andan itibaren harcamalarımı gözden geçireceğini söyledi.

Ayrıca o kesinlikle sözünün eril! Hakikaten de çok katı. Bazen hayır diyecek diye ödüm kopuyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor en sonunda.

"Başka seçeneğin yok öyle değil mi?"

"Kesinlikle," diyorum kendime güvenli bir edayla. Sonra kâğıdı elinden alıyorum ve katlayarak çantama koyuyorum.

"Hey Bex, bu yeni mi?" diyor aniden. Dolabımı sonuna kadar açıyor ve ben tüm sinir uçlarımın kalktığını hissediyorum. O ise yeni aldığım, bal rengi, şık mantoya kaşlarını çatmış olarak bakıyor. O mantoyu geçen gün Suze banyodayken içeri sokmuştu.

Aslında niyetim ona söylemekti. Ancak hiç fırsatını bulamadım.

Lütfen etiketine bakma diyorum içimden büyük bir hararetle. Lütfen etiketine bakma.

"Hm... evet," diye cevap veriyorum. "Evet yeni. Ancak şöyle ki... Yeni bir mantoya ihtiyacım vardı. *Morning Coffee*'nin stüdyo dışındaki bir yayınında görevlendirilme ihtimalini düşünerek aldım."

"Sence bu ihtimal var mı?" diye soruyor Suze kafası karışmış bir halde. "Demek istiyorum ki senin işin sadece stüdyoda oturup finans tavsiyesi vermekten ibaret."

"Şey... bunu hiçbir zaman bilemezsin ki. Hazırlıklı olmak en iyisidir."

"Sanırım..." diyor Suze şüpheyle. "Peki bu bluz ne?" diyerek bir askıyı çekiyor. "Bu da yeni!"

"Programda giymek için," diye hızla cevaplıyorum.

"Peki ya bu etek?"

"O da programda giymek için."

"Peki ya bu pantolon?"

"Programda..."

"Bex." Bana kısılmış gözlerle bakıyor. "Programda kaç takım giymen gerekiyor?"

"Şey... bilirsin işte," diyorum kendimi savunarak. "Birkaç yedeğim olmalı. Demek istediğim burada söz konusu olan benim kariyerim, Suze. Benim kariyerim anlıyor musun?"

"Peki," diyor Suze nihayet. "Sanırım öyle." Sonra kırmızı ipek kumaştan yeni ceketime uzanıyor. "Bu güzelmış."

"Biliyorum," diyorum tatlı bir gülüşle. "Ocak ayı özel programımda giymek için aldım!"

"Ocak ayında özel programın mı var?" diyor Suze. "Ah neyle ilgili?"

"Adı, Becky'nin Temel Finans Prensipleri olacak," diyerek dudak parlatıcıma uzanıyorum. "Bu program çok iyi olmalı. Beş adet arka arkaya on dakikalık potbörler şeklinde olacak ve sadece ben olacağım!"

"Peki... senin temel finans prensiplerin nedir?" diye soruyor Suze büyük bir merakla.

"Mmm... şey, henüz oluşturmadım," diyorum dikkatle dudaklarımı boyarken. "Fakat bilirsin işte. Zaman yaklaşıırken oluşturacağım." Dudak parlatıcıyı kapatıyorum ve ceketime uzanıyorum. "Hadi sonra görüşürüz."

"Tamam," diyor Suze. "Unutma sadece bir çift ayakta-bı alacaksın!"

"Tamam söz veriyorum!"

Suze benimle bu kadar ilgilendiği için ne kadar da tatlı. Fakat bunu yapmasına hiç gerek yok. Doğruyu söylemek gerekirse benim ne kadar değişmiş bir insan olduğumu anlayamıyor. Bu yılın başında mali bir kriz yaşamış olabilirim. Aslında borçlu olduğum.... Tamam, kabul ediyorum hakikaten de çok borçluydum.

Sonra *Morning Coffee*'deki işe başladım ve her şey değişti. Hayatımı tamamen değiştirdim, gerçekten de çok çalıştım ve tüm borçlarımı ödedim. Evet hepsini ödedim! Çek üstüne çek yazdım. Her bir ödenmemiş kredi kartı borcu, mağaza kartı borcu ve Suze'ye borçlu olduğum nakit para. (Birkaç yüz paundluk çeki ilk sunduğumda inanamamıştı. Önce almak istemedi sonra fikrini değiştirdi ve gidip şu müthiş koyun postu mantoyu aldı.)

Doğrusunu isterseniz borçların hepsini ödemek dünyanın en harika, en keyif verici hissi. Üzerinden birkaç ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ düşündüğümde mutlu oluyorum. Tam anlamıyla ciddi bir borçlu olmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu bilemezsiniz.

Şimdi bana bir bakın. Eski Becky gitmiş yerine tamamen değişmiş bir insan gelmiş. Karakterim değişti artık. Açık kredi bile almadım!

İki

Pekâlâ, tamam biraz kredi aldığımı kabul ediyorum. Fakat bunun tek sebebi son zamanlarda uzun vadeli düşünüyorum olmam ve yoğun bir şekilde kariyerime yatırım yapmamdır. Erkek arkadaşım Luke bir girişimcidir. Kendine alt finans üzerine PR şirketi var. Ve birkaç hafta önce bana gerçekten de mantıklı gelen bir şey söyledi: "Bir milyon kazanmak isteyen insanlar önce bir milyon borçlanmalıdırlar."

Doğruyu söylemem gerekirse benim doğal bir girişimci beynim var çünkü bunu söyler söylemez, bu söz bana garip bir biçimde tanıdık gelmişti. Hatta bu sözli yüksek sesle mırıldanırken bulmuştum kendimi. Çok haklıydı. Eğer önce harcamazsan nasıl para kazanmayı beklersen ki?

Bunun üzerine televizyonda giymek için birkaç takım elbiseye yatırım yaptım. Artı birkaç kez kuaföre gittim. Birkaç kere de manikür ve yüz masajı yaptırdım. Tabii vücut masajı da. Çünkü eğer stresli iseniz iyi performans gösteremeyeceğinizi herkes bilir, öyle değil mi?

Ayrıca 2000 paund harcayarak yeni bir bilgisayara da yatırım yaptım. Çok gerekli bir eşya. Nedenini bilin bakalım? Bir kişisel destek kitabı yazıyorum da ondan! Düzenli olarak *Morning Coffee*'de program yapmaya başladık-tan hemen sonra, birkaç kibar yayıncı ile tanıştım. Beni

öğle yemeğine davet ettiler ve mali konularda karar vermeye çalışan insanlara ilham kaynağı olacağımı söylediler. Ne hoş değil mi? Daha bir kelime bile yazmadan bana 1000 paund ödeme yaptılar. Kitap yayımlandıktan sonra daha fazlasını alacağımı. Kitabın adı Becky Bloomwood'un Para Rehberi olacak. Ya da belki, Paramız Becky Bloomwood'a Göre Yönetin de olabilir.

Henüz başlayacak vaktim olmadı. Fakat burada en önemli nokta doğru başlığı bulmak. Sonrası yerine oturacaktır. Ayrıca hiçbir şey yapmıyorum zannetmeyin. Fotoğraf çekiminde ne giyeceğimle ilgili bir sürü fikir çıkar-dım.

Aslında şu anda size biraz abartılı gelmiş olabilirim. Bu benim için pek sürpriz sayılmaz. Param benim için iş-liyor. Ve neyse ki banka müdürüm Derek Smeath de ol-dukça sempatik bir adam. Gerçekten de çok tatlı. Uzun süre pek anlaşılamamıştık. Sanırım bir iletişim problemi olmuştu. Ancak şimdi benim nasıl bir insan olduğumu anladığını düşünüyorum. Ve doğruyu söylemek gerekirse ben de, eskiden olduğumdan çok daha makul bir insa-nım artık.

Örneğin alışverişe karşı tutumumu tamamen değiştirdim. Yeni sloganım "Sadece İhtiyacın Olanı Al." Biliyorum kulağa çok basitmiş gibi geliyor. Fakat gerçekten de işe yarıyor. Bir şey satın almadan önce kendi kendime şu so-ruyu soruyorum: "Buna ihtiyacım var mı?" Eğer cevabım "evet" ise alıyorum. Bu yalnızca bir oto disiplin konusu.

Örneğin şimdi LK Bennett'e gidiyorum ve alacağım mala inanılmaz derecede odaklanmış durumdayım. İçeri-ğirdiğimde yüksek topuklu kırmızı çizmeler gözümüne takı-lıyor fakat hızla bakışlarımı kaçırıyorum ve direkt olarak

sandaletlerin durduğu reyona ilerliyorum. Bugünlerde alışverişlerimi böyle yapıyorum: duraklama yok, inceleme yok, başka eşyalara göz atma yok. Hatta şu göz kamastıran payetlerle süslü rügan iskarplnlere bile bakmıyorum. Dosdoğru istediğim sandaletlere doğru yürüyorum, onları raftan alarak tezgâhlara şöyle diyorum:

"Bunların altı numarasını istiyorum, lütfen."

Direkt konuya odaklıyım. Sadece ihtiyacın olanı al ve başka hiçbir şeye bakma. Kontrollü alışverişin anahtarı bu. Yeni Jigsaw hırkama mükemmel uyacak o klas pembe stiletto'lara" *kısıçlık bir bakış* bile atmayacağım. Parlak topukları olan arkadan bağcıklı olanlara da bakmayacağım.

Oldukça güzeller öyle değil mi? Giyildikleri zaman nasıl görüneceklerini merak ediyorum doğrusu.

Aman Allah'ım. Bu gerçekten de çok zormuş.

Bu ayakkabılarda ne var anlamıyorum? Demek istediğim pek çok kıyafeti seviyorum ama bir çift şahane ayakkabı beni eritip bitirmeye yetiyor. Bazen evde kimse olmadığı zaman deli bir koleksiyoncu gibi dolabımı açıp ayakkabılarımı seyrediyorum. Hatta bir kere onları yatağımın üzerine dizerek fotoğraflarını çektim. Bu biraz garip gelebilir ama düşündüm de gerçekten de sevmediğim insanların bir sürü fotoğrafına sahibim ve neden sevdiğim bir şeyin fotoğrafını çekmeyeyim?

"İşte geldim!"

Şükürler olsun. Tezgâhtar bir kutu ve içinde lila rengi sandaletlerim ile geri geliyor. Onları görür görmez kalbim yerinden çıkıyor sanki. Ah! gerçekten de *muhteşem*

* Yüksek ve sivri topuklu kadın ayakkabısı.

ler. Muhteşemler! Çok zarifler ve bantları var. Burun kısmında ise minicik bir böğürtlen var. Onları görür görmez âşık oluyorum. Biraz pahabılar, ama ayakkabıya para harcamaktan çekinmek olmaz. Bunu herkes bilir. Yoksa ayaklarınızı incitebilirsiniz.

Zevkle ayaklarıma geçiriyorum ve Allah'ım gerçekten de şahaneler. Ayaklarım birdenbire çok zarif görünüyor, bacaklarım ise daha uzun... kabul ediyorum ki onlarla yürümek biraz zor ama bunun sebebi mağaza zemininin biraz kaygan olmasından kaynaklanıyor.

"Alıyorum," diyorum ve tezgâhtara neşeyle gülümsüyorum.

Gördüğünüz gibi kontrollü alışveriş yaklaşımının ödüllü bu. Bir şey aldığımız zaman onu *kazanmışsınız* gibi hissediyorsunuz.

Kasaya doğru ilerliyoruz ve ben gözlerimi aksesuar rafından uzak tutmaya çalışıyorum. Aslında karakehribar süslü eflatun çantayı bile zar zor seçiyorum.

Oldukça iddiasız davrandığım için kendimi tebrik ederek cüzdanımı çıkarmak için çantama uzanıyorum ve bu sırada tezgâhtar sohbet eder bir edayla "Biliyor musunuz bu sandaletlerin clementine'li" olanını da satıyoruz" deyiveriyor.

Clementine mi?

"Ah... peki," diyorum biraz durakladıktan sonra.

İlgilenmiyorum. Buraya neyi almak için girdiysem onu alacağım ve hikâye burada bitecek. Lila sandaletleri almam gerekiyor, clementine'li olanları değil.

"Yeni geldi," diye ekliyor, bir yandan da yere eğilmiş

* Clementine: Fransız-Japon ortak yapımı bir çizgi filmin kahramanı.

bir yerlere bakıyor. "Onlar lila rengi olanlardan bile daha çok moda olacak."

"Öyle mi?" diyorum olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışarak. "Şey yine de bunları alacağım. Bence..."

"İşte buradalar!" diye bağırıyor. "Burada bir yerlerde bir tane olacağını biliyordum."

Birden donup kalıyorum. Gördüğüm en şık sandaleti tezgâha koyuveriyor. Uçuk krem si turuncu renkte ve topu ki lila rengi sandalette olduğu gibi bantları var. Fakat bu run kısmında böğürtlen yerine clementine koymuşlar. İlk görüşte aşk bu olmalı. Gözlerimi ondan alamıyorum.

"Denemek ister misiniz?" diye soruyor kız. Ben ise ar zudan tir tir titriyorum. Midemin tam ortasında bir şey ler kımıldıyor.

Şunlara bir bakın. Harikalar. Hayatımda gördüğüm en güzel ayakkabılar bunlar. Aman Allah'ımı!

Fakat benim bir çift clementine'li sandalete ihtiyacım yok öyle değil mi? Benim onlara ihtiyacım yok.

Hadi Becky sadece hayır demen yeterli.

"Aslında..." Çok zor yutkunuyorum ve sesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Bugün sadece lila rengi olanları alacağım," demeyi başarıyorum sonunda. "Teşekkür ederim."

"Tamam..." Kız kasaya bir kod basıyor. "89 paund ediyor. Nasıl ödeme yapacaksınız?"

"Mmm... visa kartımdan çeker misiniz lütfen," diyorum. Slipi imzalıyorum, çantamı alıyorum ve kendimi hafif dumura uğramış hissederek mağazadan ayrılıyorum.

Başardım! Başardım! Arzularımı kontrol edebildim! Sadece bir çift ayakkabıya ihtiyacım vardı ve ben sadece

bir çift almayı başardım. Mağazanın dışındayken de içindeyken de tamamen planıma bağlı kaldım. Gördüğünüz gibi gerçekten istediğim zaman yapabiliyorum. İşte ben yeni Becky Bloomwood'um.

Bu kadar iyi olduğum için bir ödül hak ediyorum doğrusu. Şimdi kahve dükkânına giriyorum ve bir cappuccino olarak dışarıda güneşin altında oturuyorum.

Ben bu clementine'li ayakkabıları istiyorum cümlesi, ilk yudumu aldığım anda kafamın içinde beliriveriyor. Dur, Durdur şunu. Düşün.... başka bir şey düşün. Luke. Tatil. Birlikte çıkacağımız ilk tatil. Allah'ım bekleyemiyorum bile.

Luke ve ben çıkmaya başladığımızdan beri tatile gitme önerisinde bulunmak istiyordum fakat o gerçekten de çok çalışıyor ve böyle bir şeyi istemek, başbakana ülkeyi yönetmeye bir süre ara vermesini istemeye benziyor. (Gerçi başbakan bunu her yaz yapabiliyor, öyle değil mi? Peki o zaman neden Luke yapamıyor?)

Luke çok meşgul. Henüz ailemle bile tanışmadı; ki bu konuda epey kırıngım. Birkaç hafta önce annemle babam onu bir pazar günü öğle yemeğine davet ettiler ve annem saatlerce yemek pişirdi. Gerçi en sonunda Sainbury'den içi kayısı doldurulmuş fileto ve hakikaten de şık görünümlü çikolatalı puding aldı. Ancak son dakikada Luke gelişini iptal etti; çünkü pazar gazetesindeki müşterilerinden biriyle bir kriz çıktı. Bunun üzerine kendi başıma gitmek zorunda kaldım ve doğruyu söylemek gerekirse bu daha da kötü oldu. Annem müthiş hayal kırıklığına uğramıştı ama neşeli bir tonla "Ah zaten bu öylesine yapılmış bir ayarlamaydı," deyip durdu. Oysa hiç de öylesine

bir ayarlama değildi. Ertesi günü Luke anneme kocaman bir buket çiçek göndererek özür diledi (ya da en azından asistanı Mel yaptı bunu). Fakat bu aynı şey değil tabii, öyle değil mi?

En kötüsü ise kapı komşularımızla olan kısımdı. Janice ve Martin, söylediklerine göre bir kadeh içki içmek ve "şu ünlü Luke ile tanışmak" için uğradılar. Onun gelmediğini gördüklerinde ise bana acıyan bakışlarla ve biraz da mağrur bir edayla baktılar; çünkü oğulları Tom, gelecek hafta kız arkadaşı Lucy ile evlenecekti. Bu konuda her zaman korkunç bir şüphem olmuştur. Sanırım oğullarına âşık olduğumu düşünüyorlar. (Böyle bir şey asla yok ve hatta tam tersine bir durum var ortada. Ancak insanlar bir şeye inandılar mı onları diğer yönde inandırmak tamamen imkânsızdır. Ah Allah'ım korkunç bir şey bu.)

Ben Luke'a kırılınca, o da bana kendi ailesi ile henüz tanışmadığımı söyledi. Fakat bu doğru değildi tabii. Babası ve üvey annesiyle restoranda kısaca sohbet etmiştim. Üstelik pek de parlak bir zamanım değildi. Ayrıca onlar Devon'da oturuyorlar ve Luke'un gerçek annesi New York'ta yaşıyor. Yani demek istiyorum ki öyle pek elimin altında değiller.

Her neyse, sonunda bir tatil planı yapabildik. Ayrıca bu sefer Luke, bu küçük tatile çıkabilmemiz için elinden gelen tüm çabayı gösteriyor. Doğruyu söylemek gerekirse hafta sonu tatili yapma fikrini Mel ortaya attı. Bana Luke'un üç yıldır doğru düzgün bir tatil yapmadığını ve hafta sonu tatile çıkma fikrine karşı çıkmayacağını söyledi. Bunun üzerine normal tatillerden bahsetmeyi bırakıp hafta sonu tatillerinden bahsetmeye başladım ve bu gerçeğe de işe yaradıl Birdenbire Luke, bu hafta sonu için

hazırlanmamı istedi. Oteli ve diğer her şeyi kendisi ayarladı. Şimdi bu tatili *iple* çekiyorum. Ne güzel, hiçbir şey yapmayacağız, sadece rahatlayıp keyfimize bakacağız. Zamanı birbirimizle geçireceğiz. Ne harika!

Şu clementin'li ayakkabıları istiyorum.

Dur artık! Onları düşünmeyi bırak.

Kahvenden bir yudum daha alıyorum. Arkama yaslanıyorum ve kendimi kalabalık caddeyi seyretmeye zorluyorum. İnsanlar yürüyüp gidiyor, ellerinde torbalar var ve sohbet ediyorlar. Caddenin karşısına geçen şık pantolonlu bir kız var ve bence Nicole Farhi'den geliyor ve... anan Allah'ımı!

Koyu renk takım elbiseli, orta yaşlı bir adam caddeyi geçerek bana doğru geliyor ve ben onu tanıyorum. Bu kişi banka müdürüm Derek Smeath'den başkası değil.

Ah, sanırım beni gördü.

Tamam, sakın panikleme diye sertçe talimat veriyorum kendime. Paniklememi gerektirecek bir şey yok zaten. Belki bir zamanlar onun tarafından görünmek istemezdim. Bir mōnünün arkasına saklanır ya da kaçırdım. Fakat, bunların hepsi geçmişte kaldı. Bu günlerde Tati Smeath'çik ile benim dürüstlüğe dayalı, dostça bir ilişkimiz var.

Yine de LK Bennett torbasından uzaklaşacak şekilde halifçe sandalyemi değiştiriyorum. Sanki o torbanın benimle bir alakası yokmuş gibi davranıyorum.

Adam yaklaştığında "Merhaba Bay Smeath!" diye sesleniyorum neşeyle. "Nasılsınız?"

"Çok iyiyim," diyor Derek Smeath gülümseyerek "Peki ya sen?"

"Ben de çok iyiyim teşekkür ederim. Kahve... Kahve

istemez misiniz?" diye de ekliyorum kibarca. Bir yandan da karşımdaki sandalyeyi işaret ediyorum. Gerçekten de evet diyeceğini sanmıyorum. Fakat inanmıyorum oturuyor ve münüyü eline alıyor.

Ne kadar da medeni bir durumu bu? Bir sokak kahvesi yanında banka müdürüm ile kahve içiyorum. Biliyor musunuz belki bunu *Morning Coffee* programında kullanabilirim. Kameraya sıcacık gülümseyerek "Ben kişisel finans değerlendirmesinde pek de resmi olmayan bir yaklaşımı tercih ederim," derim. "Banka müdürüm ve ben sık sık buluşarak cappuccino içer, finans stratejilerimiz hakkında görüşürüz..."

"Rebecca, her zaman olduğu gibi sana bir mektup yazdım," diyor Derek Smeath. O esnada garson kız masaya bir fincan espresso koyuyor. Birdenbire sesi ciddileşiyor ve ben ufak bir müşkül durum alarmı hissediyorum. Aman Allah'ım ne yaptım yine? "Sen ve diğer müşterilerime yazdım" diye ekliyor. "Ayrılacağımı bildirmek istedim."

"Ne?" Kahve fincanını biraz sertçe masaya koyuyorum. "Ayrılacağınızı söylerken ne demek istiyorsunuz yani?"

"Endwich Bankası'ndan ayrılıyorum. Erken emekli olmaya karar verdim."

"Fakat..."

Ona dikkatle bakıyorum, korkuya kapılıyorum. Deni Smeath, Endwich Bankası'ndan ayrılamaz. Her şey çok iyi giderken beni müşkül durumda bırakamaz. Yani, peki göz göze diz dize değildik ama son zamanlarda çok iyi dostluk kurmuştuk. O beni anlayabiliyor. Açık krediler mi de biliyor. O olmazsa ne yaparım?

"Emekli olmak için çok genç değil misiniz?" diyorum ve sesimin ne kadar üzüntülü çıktığını farkına varıyorum. "Sıkılmayacak mısınız?" Arkasına yaslanıyor ve espressosundan bir yudum alıyor.

"Tamamen işi bırakmayı düşünmüyorum, ama insanların banka hesaplarını incelemekten daha fazlası var hayatta. Öyle değil mi? Üstelik bazılarının hesapları epey beyecan verici olmasına rağmen."

"Evet... tabii. Tabii ki. Sizin için çok memnun oldum gerçekten," diyorum ve biraz utanarak omuzlarımı silkiyorum. "Fakat sizi... özleyeceğim."

"İster inan ister inanma," diye başlıyor hafifçe gülümseyerek. "Ben de seni özleyeceğim Rebecca. Senin banka hesabın uğraştığım hesapların içinde en ilgi çekici olanıydı."

Keskin bir bakışla bakıyor ve ben hafifçe kazardığını hissediyorum. Neden bana geçmişi hatırlatmak zorunda? Asıl önemli olan, artık her şeyin bitmiş olması. Artık ben farklı bir insanım. Elbette ki insanlara yeni bir sayfa açma ve her şeye yeniden başlama fırsatı verilmeli.

"Televizyon dünyasında iyi bir kariyer yaptın," diyor.

"Biliyorum! Çok iyi öyle değil mi? Ayrıca oldukça iyi maaş veriyorlar," diye ekliyorum biraz vurgu yaparak.

"Gelirin son aylarda epey yükseldi," diyor ve kahve fincanını masaya indirirken. "Ancak..." Kalbim hafifçe daralıyor.

Biliyordum zaten. Neden hep bir "ancak" olması gerekiyor? Neden sadece benden memnun olamıyor?

"Ancak," diye tekrar ediyor Derek Smeath. "Harcamaların da yükseldi. Oldukça yükseldi. Aslında açık kredinin şimdi eski... yani sanırım şöyle diyebiliriz; eski aşırılıklarının miktarından bile daha yüksek."

Aşırılıklarım mı? Bu çok acımasız oldu işte.

"Kredi limitini aşmamak için daha fazla çaba harcamalısın," diyor. "Ya da daha iyisini yap; öde gitsin."

"Biliyorum," diyorum belli belirsiz bir sesle. "Ben de bunu planlıyorum."

O sırada caddenin karşısında LK Bennet torbası olan bir kız görüyorum. İçinde *iki* ayakkabı kutusu olan çok büyük bir torba taşıyor.

Onun iki çift ayakkabı almasına izin var da bana niye yok? Bir seferde sadece tek bir çift ayakkabı alma hakkım olduğunu söyleyen bir kural mı var? Bu çok zalimce.

"Peki, mali açıdan diğer konular nasıl gidiyor?" diye soruyor Derek Smeath. "Örneğin ödenmemiş mağaza kartların var mı?"

"Hayır," diyorum hafif mağrur bir edayla. "Aylar önce onları ödedim."

"O zamandan beri hiç harcama yapmadın mı?"

"Sadece ıvır zıvır aldım. Neredeyse bir şey almadım sayılır."

90 papel hiçbir şey değildir öyle değil mi? Daha büyük rakamların yanında hiç kalır.

"Sana bu soruları sormamın sebebi," diye başlıyor Derek Smeath, "seni uyarmam gerektiğini düşündüğüm için. Banka yeniden yapılanıyor ve benim yerime gelecek olan John Gavin senin hesabına karşı benim takındığımı o rahat yaklaşımı pek sergilemeyebilir. Benim sana ne kadar yumuşak davrandığımın farkında olduğundan pek emin değilim."

"Gerçekten mi?" diyorum ama pek dinlemeyerek.

Sigarayı ele alalım. Hiç düşünmeden sigaraya doksan papel harcıyorum öyle değil mi?

Aslında sigarayı bırakırsam tasarruf edeceğim parayı bir düşünelim. Ucuz bir çift ayakkabıyı kolaylıkla alabilirim.

"Çok yetenekli bir adam," diyor Derek Smeath. "Fakat çok... serttir. Pek esnekliği yoktur."

"Anladım," diyorum bir yandan da başımı sallayarak.

"Sana kredini hiç gecikmeden ödemeni tavsiye ediyorum." Kahvesinden bir yudum daha alıyor ve "söyle bakalım emeklilik döneminde rahat edebilmek için hiçbir girişimde bulundu mu?"

"Şey... bana tavsiye ettiğiniz serbest danışmana gittim."

"Peki form doldurdun mu?"

İstemeyerek tekrar dikkatimi Smeath'e yöneltiyorum.

"Seçeneklerimi değerlendiriyorum," diyerek o akıllı, ekonomi uzmanı bakışımı bakıyorum. "Düşünmeden yanlış yatırım yapmaktan daha kötü bir şey yoktur bilirsiniz. Özellikle de emeklilik gibi önemli bir durum söz konusu ise."

"Çok doğru," diyor Derek Smeath. "Fakat çok düşünme olur mu? Paran, sen düşünürken kendi kendine tasarruf yapamaz."

"Biliyorum!" diyorum ve cappuccinomdan bir yudum alıyorum.

Aman Allah'ım, şimdi kendimi biraz rahatsız hissetmeye başlıyorum işte. Belki de haklıdır. Belki başka bir çift ayakkabı almak yerine 90 paundu emeklilik fonuna yatırmalıyım.

Fakat diğer taraftan düşünüyorum da 90 paundluk bir emeklilik fonu neye yarayacak ki? Bu beni yaşlandığım zaman idare edemez öyle değil mi? Adi doksan papell

Ayrıca ben yaşlandığımda dünya büyük ihtimalle infilak etmiş veya başına başka bir şey gelmiş olacak.

Oysa bir çift ayakkabı daha somut. Orada elimin altın da olacak...

Kahretsin. Onları alacağım.

"Bay Smeath ben gitmek zorundayım," diyorum birdenbire lincaımı masaya bırakarak. "Yapmam gereken... bir işin var."

Artık kararımı vermiştim işte. Şimdi oraya olabildiğince çabuk dönmem gerekiyor. Torbamı alıyorum ve masaya beş paund bırakıyorum. "Sizi görmek çok güzeldi. Emekliliğinizde iyi şanslar."

"Sana da iyi şanslar Rebecca," diyor Derek Smeath bana kıbarca gülümseyerek. "Fakat söylediklerimi unutma. John Gavin sana benim davrandığım gibi davranmayacaktır. O yüzden... adımlarına dikkat et olur mu?"

"Olur," diyorum büyük bir canlılıkla.

Tam olarak koşmasam da yine de olabildiğince çabuk caddeyi geçerek LK Bennett'e geri dönüyorum.

Tamam, açıkça söylemek gerekirse bir çift clementine'li ayakkabı almaya hiç ihtiyacım yok. Kesinlikle lazım değil. Ancak onu denerken aklıma bir şey geliyor. Bu ayakkabıları alarak yeni kuralımı bozmuş olmuyorum çünkü benim onlara gelecekte mutlaka ihtiyacım olacak.

Bir şekilde yeni ayakkabıya ihtiyaç duyacağım öyle değil mi? Herkes yeni ayakkabıya ihtiyaç duyar. Ayrıca sevdiğim stilde bir ayakkabıyı stokta tutmak, son ayakkabım eskiyene kadar beklemekten ve mağazalarda seveceğim stilde bir ayakkabı bulamamaktan iyidir. Tek

makul olanı bu. Bu tıpkı ayakkabı pazarındakı geleceğimi... garantiye almak gibi bir şey olacak.

LK Bennett'den çıktığımda pırıl pırıl parlayan iki torbamı mutlulukla taşıyorum. Sıcak ve mutlu bir heyecan duygusu her yanıma kaplamış durumda. Eve gitmek istemiyorum. Bu yüzden de Gifts and Goodies'e girmek üzere sokağın karşısına geçiveriyorum. Burası Suze'nin çerçevelerini stoklarında bulunduran dükkânlardan bir tanesi ve ben ne zaman buradan geçsem içeri girmek gibi küçük bir alışkanlık edindim. Sırı insanların bu çerçeveleri satın alıp almadığına bakmak için.

Kapıyı iterek açıyorum ve yüzünü bana dönen tezgâh-tara gülümsüyorum. Burası gerçekten de çok şirin bir dükkân. Sıcacık bir yer ve çok hoş bir kokusu var. Ayrıca krom tel askılar ve cam oymalı bardak altlıkları gibi pek çok göz kamaştırıcı eşya var. Açık mor deri defterlerin durduğu rafa doğru seğirtiyorum. Kafamı kaldırıyorum. Hah işte oradalar! Suze tarafından yapılmış üç adet efflatun fotoğraf çerçevesi karşımda duruyor! Hâlâ onları her görüşümde heyecanlanıyorum.

Aman Allah'ım müthiş bir heyecan bu! Orada bir müşteri duruyor ve çerçevelerden birini eline almış. Gerçekten de çerçevelerden birini eline almış!

Tam anlamıyla dürüst olmam gerekirse Suze'nin çerçevelerini alan birini hiç görmemiştim. Yani onları insanların aldığını biliyorum çünkü satılıyorlar. Fakat bunun olduğunu hiç gözlerimle görmemiştim. Allah'ım bu gerçekten de heyecan verici.

Müşteri çerçeveyi ters çevirirken ben de yavaşça ona doğru yürüyorum. Fiyatı görünce kaşlarımı çatıyor ve kalbim hafifçe sıkışıyor.

"Gerçekten de çok güzel bir fotoğraf çerçevesi," diyor. rum rahat bir edayla. "Hakikaten olağandı." "Evet," diyor ve çerçeveyi rafa bırakıyor.

Olanmaz! İçimi birden üzüntü kaplıyor. Onu tekrar eli ne almazsın!

"Bugünlerde güzel bir çerçeve bulmak çok zor," diyor. rum sohbet havasında. "Sizce de öyle değil mi? Bulduğunuz zaman ise... almalısınız! Başkası sizden önce davranıp almadan."

"Sanırım öyle," diyor ve eline kâğıtların uçmasını önleyen bir ağırlık alarak ona da kaşlarını çatıp bakıyor.

Şimdi de uzaklaşıyor. Ne yapabilirim acaba?

"Pekâlâ sanırım ben bir tane alacağım," diyorum kararlı bir tonla ve çerçevelerden birini elime alıyorum. "Çok iyi bir hediye olur. Kadına da erkeğe de verilebilir... yani herkes fotoğraf çerçevesine ihtiyaç duyar öyle değil mi?"

Müşteri pek ilgilenmişe benzemiyor. Ama önemli değil. Benim aldığımı görünce belki yeniden düşünür.

Hızla kasaya ilerliyorum ve kasanın arkasındaki bayan bana gülümsüyor. Sanırım dükkânın sahibi bu kadın çünkü onu insanlarla görüşürken ve tedarikçi firmalarla konuşurken görmüştüm. (Buraya çok sık geldiğimden değil. Bu sadece bir rastlantı ya da buna benzer başka bir şey.)

"Tekrar merhaba," diyor. "Bu çerçeveleri çok seviyorsunuz öyle değil mi?"

"Evet" diyorum yüksek sesle. "Üstelik fevkalâde değerliler!" Ancak müşteri cam bir sūrahıylı incelemekle meşgul oluyor. Bizi dinlemiyor bile.

"Şimdiye kadar kaç tane aldınız? Yaklaşık... yirmi kadar almış olmalısınız."

Ne? Birden tüm dikkatim dükkân sahibine kayıyor. Ne söylüyor bu?

"Ya da otuz kadar olmalı."

Ona şok içinde bakıyorum. Buraya her gelişimde beni mi izliyor. Bu yasalara aykırı değil mi?

"Tam bir koleksiyon olmalı!" diye ekliyor halinden memnun bir edayla. Bir yandan da çerçeveyi ince kâğıda sarıyor.

Bir şeyler söylemeliyim yoksa Suze'nin çerçevelerini benden başka kimsenin almadığını sanacak - ki bu gerçekten de komik olur. Otuz mu dedi? Sadece... dört ya da beş tane aldım oysa.

"Bu kadar çok almadım!" diye cevaplıyorum telaşla. "Sanırım beni... başka insanlarla karıştırdınız. Ayrıca buraya sadece çerçeve almak için gelmedim!" Sonra bunun ne kadar da saçma bir fikir olduğunu belirtmek için kahkaha atıyorum. "Aslında ben biraz... şunlardan almak istemiştım." En yakında duran sepetten tahtadan yapılmış süslü harfleri gelişi güzel alıyorum ve ona gösteriyorum. Gülümsüyor ve onları teker teker ince kâğıdın üzerine yerleştiriyor.

"P...T...R...R"

Duruyor ve kafası karışmış halde harflere bakıyor. "Peter mı yazmaya çalışıyorsunuz?" diye soruyor.

Ah aman Allah'ım. Bir şeyler almak için her zaman bir sebep olması mı gerekiyor?

"Şey... evet," diyorum. "Vaftiz... vaftiz oğlum için. Daha üç yaşında."

"Ne güzel! İşte buraya iki E harfi ekleyelim ve fazla olan R lerden birini çıkaralım."

Kadın sanki yarım akıllıymışım gibi bana nezaketle bakıyor. Sanırım bu konuda haklı. Çünkü kendi vaftiz oğlunun adı olan "Peter"ı doğru harflerle yazamıyor konumdayım ona göre.

"Böylece... 48 paund ediyor," diyor. Ben de cüzdanıma uzanıyorum. "Biliyor musunuz eğer 50 paundluk alışveriş yaparsanız bedava bir kokulu mum alırsınız."

"Gerçekten mi?" İlgiliyle bakıyorum. Güzel bir kokulu mum işime yarayacaktır. Üstelik de sadece iki paund daha harcayarak...

"Eminim bir şeyler bulurum..." diyorum bir yandan da dükkânın içini gelişigüzel inceleyerek.

"Vaftiz oğlunuzun soyadını da tahtadan yapılma süslü harflerle yazabilirsiniz," diye öneride bulunuyor dükkân sahibi yardımcı olmaya çalışarak. "Soyadı nedir?"

"Şey, Wilson," diyorum fazla düşünmeden.

"Wilson."

"Wilson," diyor ve şaşkın bakışlarını altında sepeti karıştırmaya başlıyor. "W... L... İşte O..."

"Aslında" diyorum hızlı bir şekilde. "Aslında almasam daha iyi. Çünkü... çünkü... anne ve babası boşanıyorlar ve çocuğun soyadı değişebilir."

"Gerçekten mi?" diyor dükkân sahibi ve harfleri kaldırırken sempatik bir ifade takınıyor. "Ne feci! O zaman bir olay olmuş herhalde?"

"Evet," diyorum bir yandan da satın alabilecek başka bir şey bulmak için dükkânı inceliyorum. "Çok kötü bir olay... Annesi bahçıvan ile birlikte kaçtı."

"Ciddi misiniz?" diye beni süzüyor dükkân sahibi. Bu arada konuştuklarımızı duyan bir çiftin yaklaştığını fark ediyorum. "Bahçıvanla mı kaçtı?"

"O çok... Avrupalı bir adamdı," diye aceleyle devam ediyorum. Bir yandan da bir mücevher kutusunu inceliyorum ama fiyatının 75 paund olduğunu görüyorum. "Kadın ellerini onun üzerinden çekemiyordu bir türlü. Sonra kocası onları müstemilatta yakaladı. Neyse..."

"Aman Allah'ım," diyor dükkân sahibi. "Bu gerçekten de inanılmaz!"

"Ama tamamen doğru." Dükkânın içinden bir ses yankılanıyor.

Ne?

Başımı hızla çeviriyorum. Suze'nin çerçevelerine bakan kadının bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Jane ve Tim'den bahsediyorsunuz sanırım," diyor. "Ne feci bir skandal öyle değil mi? Fakat o küçük çocuğun adının Toby olduğunu sanıyordum."

Ona bakakalıyorum ve hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Belki Peter vaftiz ismidir," diye öneride bulunuyor dükkân sahibi ve beni işaret ederek "Vaftiz anne de bu," diyor.

"Ah sen vaftiz annesin ha!" diyor kadın hayretle. "Evet senin hakkında çok şey duydum."

Bu olamaz! İşte bu gerçekten de oluyor olamaz!

"Belki sen bana anlatabilirsin." Kadın bana doğru geliyor ve sesini kısarak gizlice soruyor; "Tim, Maud'un önerisini kabul etti mi?"

Sessizliğe bürünmüş dükkâna göz atıyorum. Herkes cevabımı bekliyor.

"Evet kabul etti," diyorum dikkatli bir şekilde. "Kabul etti."

"Peki işe yaradı mı?" diye soruyor bana heyecan içinde bakarak.

"Şey... hayır. O ve Maud aslında... onlar... onlar kavga ettiler."

"Gerçekten mi?" Kadın elini ağzına kapatıyor. "Kavga mı? Ne hakkında?"

"Ah bilirsiniz işte," diyorum umutsuzca. "Şu ya da bu sebeple... çamaşırlar filan... şey aslında sanırım nakit ödeyeceğim." Cüzdanımı beceriksizce tutuyorum ve içinden 50 paund çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. "Üstü kalsın."

"Kokulu mumunuz ne olacak?" diyor dükkân sahibi. "Vanilyalı ya da sandal ağacını tercih edebilirsiniz..."

"Boş verin," diyorum ve acele adımlarla kapıya koşuyorum.

"Bekleyin!" diye bağıyor kadın büyük bir telaşla. "İvan'a ne oldu?"

"O da... Avustralya'ya yerleşti," diyorum ve kapıyı aralımdan kapatıyorum.

Allah'ım bu neydi böyle? En iyisi eve gitmek.

Sokağımızın köşesine geldiğimde duraklıyorum ve torbalarımı yeniden düzeltiyorum. Hepsini birden tek bir LK Bennett torbasına koyuyorum ve ayakkabı kutularımı görünmez olana kadar aşağı itiyorum.

Onları sakladığım filan yok. Sadece... sadece elimde tek bir alışveriş torbası ile eve girmeyi tercih ediyorum o kadar.

Umarım Suze beni görmeden odama sızışabilirim. Ancak ön kapıyı açtığımda onu girişte yerde oturmuş olarak buluyorum. Bir şeyi paketliyor.

"Selâm!" diyor "Ayakkabıları aldın mı?"

"Evet," diyorum heyecanlı. "Kesinlikle doğru boyutlar ve çok iyiler."

"Bir bakalım o zaman!"

"Sadece... önce paketinden çıkarınam lazım," diyorum belli belirsiz bir sesle ve bir yandan da rahat görünmeye çalışarak odama doğru ilerliyorum. Ancak suçlu olduğumun belli olduğuna eminim. Hatta tıpkı bir suçlu gibi yürüyorum.

"Bex," diye beni çağırıyor aniden. "Torbada başka ne var? Sadece bir çift ayakkabı varmış gibi görünmüyor."

"Torba mı?" Sanki şaşırmışım gibi dönüyorum. "Ha bu torba mı? Şey... sadece ufak tefek şeyler işte. Bilirsin... ıvır zıvır yani."

Suçlu gibi büzülüyorum. Suze ise olabildiğince haşın görünmeye çalışarak kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Göster bana."

"Tamam, dinle," diye başlıyorum aceleyle. "Tek bir çift ayakkabı alacağımı söylediğimi biliyorum ama bana kızmadan önce şunlara bir bakar mısın?" İkinci LK Bennett torbama uzanıyorum, kutuyu açıyorum ve yavaşça clementine'li sandaletlerden birini çıkarıyorum. "Sadece şuna... bir bak."

"Aman Allah'ım" diyor Suze, derin bir soluk alarak ayakkabıyı inceliyor. "Bu kesinlikle... çok çekici bir ayakkabı." Sonra ayakkabıyı elimden alıyor ve yumuşak derisini hafifçe okşuyor. Ancak birden o haşın yüz ifadesi geri geliyor. "Bunlara ihtiyacın var mıydı?"

"Evet!" diyorum kendimi savunarak. "Ya da en azından... onları gelecek için tutacağım. Bilirsin işte, bir tır... yatırım yapıyorum."

"Yatırım mı?"

"Evet. Bir bakıma tasarruf ediyorum çünkü bunları aldığımıza göre gelecek sene ayakkabıya para harcamayacağımı. Hiç para harcamayacağımı!"

"Gerçekten mi?" diyor Suze şüpheli bir edayla. "Hiç harcamayacaksın öyle mi?"

"Kesinlikle! Doğru söylüyorum Suze. Ben bu ayakkabıların içinde yaşayacağım. En az bir yıl ayakkabı almama gerek olmayacak. İki tane aldım bile!"

Suze sessiz duruyor ve ben de dudaklarımı ısırıyorum. Bana bunları mağazaya geri götürmemi söylemesini bekliyorum. Ancak sandaleta yeniden bakıyor ve küçük cefementine'e dokunuyor.

"Giy şunları," diyor birdenbire. "Bakacağım!"

Hafif bir korkuyla diğer sandaleti de çıkarıp ayaklarına geçiriyorum... Ve gerçekten de mükemmel oluyorum! Tıpkı Cindrella gibi şahane clementine'li ayakkabılarım var.

"Ah Bex," diyor Suze ve başka bir şey söylemesine de gerek olmuyor. Yumuşamış gözlerinden her şeyi anlıyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse bazen Suze ile evlenebilmeyi istiyorum!

Bir süre ileri geri hareket ettikten sonra Suze memnun olmuş bir halde içini çekiyor ve *Gifts and Goodies* torbama uzanıyor. "Peki buradan ne aldın bakalım?" diyor merakla. Tahta harfler birden ortaya saçılıyor. Suze onları halının üzerinde dizmeye başlıyor.

"P-E-T-E-R. Peter kim?"

"Bilmiyorum," diyorum belli belirsiz bir sesle. Bir yandan da kendi çerçevesini görmesini diye *Gifts and Goodies* torbasını sıkıca kavıyorum. (Bir kere Fancy Free'den ken-

di çerçevesini satın alırken yakalamıştı beni. Çok kızgın ve istediğim takdirde bana her zaman bir tane yapabileceğini söylemişti.) "Peter adında birini biliyor musun?"

"Hayır," diyor Suze. "Sanmıyorum... ama belki bir ke-

di alıp adını Peter koyabiliriz!"

"Evet," diyorum düşünceli bir tavırla. "Belki... Her neyse gidip yarın için hazırlanmalıyım."

"Ah şimdi hatırladım," diyor Suze bir yandan da küçük bir kağıdı eline alarak. "Luke seni aradı."

"Öyle mi?" diyorum hoşuma gittiğini belli etmemeye çalışarak. Luke'un araması her zaman hoş bir sürpriz olur benim için, çünkü doğruyu söylemek gerekirse bunu pek sık yapmaz. Yani toplantı saati ayarlamak ya da benzer işler yapmak için arar... fakat sohbet etmek için pek aramaz. Bazen bana e-mail gönderir fakat onlar da pek sohbet havasında değildirler. Daha çok... mesela bu e-maileri ilk aldığımda epey şoka girdiğimi söyleyebilirim. (Fakat yine de onları dört gözle bekliyorum şimdi.)

"Seni yarın saat on ikide stüdyodan alacağımı söyledi. Ve Mercedes garaja girecekmiş o yüzden MGF'den inecekmişsin."

"Gerçekten mi?" diyorum. "Bu çok klas bir hareket!"

"Biliyorum" diyor Suze bana gülümseyerek. "Çok iyi değil mi? Ah bir de az eşya almanı istedi çünkü bagaj pek büyük değilmiş."

Ona bakıyorum ve gülümsemem kayboluveriyor.

"Az eşya al," diye tekrar ediyor Suze. "Billirsin işte pek fazla bavul götürme. Belki küçük bir çanta ya da valiz..."

"Az eşya götürmenin ne olduğunu biliyorum merak etme!" diyorum. Sesim oldukça tiz çıkıyor. "Fakat... bunu yapamam!"

"Tabii ki yapabilirsin."

"Suze ne kadar çok eşyam olduğunu gördün mü?" di-
yorum, yatak odasına doğru gidiyorum ve kapısını arda-
na kadar açıyorum. "Yani şunlara bir baksana."

Suze kararsızca eşyalara bakıyor. İkinci de yatağın
üzerine bakıyoruz. Büyük asit yeşili valizim ağzına kadar
dolu. Yanında ise bir yığın kıyafet daha duruyor. Üstelik
makyaj malzemelerimi ve benzer eşyalarımı dahi henüz
toparlamadım.

"Ben bunu yapamam Suze," diye sızlanıyorum. "Ne
yapacağım şimdi?"

"Luke'u arayıp söylesen nasıl olur?" diye öneride bu-
lunuyor Suze. "Ona daha büyük bagajı olan bir araba ki-
ralaması gerektiğini söylemeye ne dersin?"

Bir dakika kadar sessiz kalıyorum. Kıyafetlerimi sağdı-
racak daha büyük bir araba kiralaması gerektiğini söyle-
diğimde Luke'un yüzünün alacağı şekli düşünüyorum.

"Sorun şu," diye başlıyorum en sonunda. "Beni tam
olarak anlayacağından pek emin değilim..."

Kapı çalıyor ve Suze yerinden kalkıyor.

"Paketimi almak için gelen Special Express olmak," di-
yor. "Dinle Bex. Her şey yoluna girecek. Sadece birkaç
şey... topla gitsin."

Sonra kapıya doğru yöneliyor ve beni orada karmaka-
rışık yatağımla baş başa bırakıyor.

Topla gitsin mi? Fakat neyi toplayacağım tam olarak?
İhtiyacım olmayan eşyaları toplamış değilim ki. Eğer ge-
lişigüzel bazı eşyalarımı çıkarmaya başlarsam tüm siste-
mim çöker.

Pekâlâ tamam. Abartmadan düşün bakalım. Bir çö-
züm mutlaka olmalı.

Belki ben... Luke görmeden arabaya gizlice bir treyler
bağlayabilirim ha?

Ya da tüm kıyafetlerimi üst üste üzerime giyerim ve
üşüdüğümü söylerim.

Ah, bu hiçbir işe yaramaz. Ne yapacağım şimdi?

Telaşlı bir şekilde odam ve koridor arasında mekik
dokuyorum. Suze, üniformalı bir adama şişkin bir zarf
uzatıyor.

"Tamam çok güzel," diyor adam. "Sadece şurayı imza-
layın... Merhaba!" Beni görünce neşeye selam veriyor.
Ben de adamın armasına boş boş bakarak kafamla selam
veriyorum. Armanın üzerinde: *istediğiniz eşyayı, istediği-
niz yere yarın sabah ulaştırırız,*" yazıyor.

"İşte makbuzunuz," diyor adam Suze'ye ve gitmek için
arkasını dönüyor. Kelimeler kafamın içinde birdenbire
hareket etmeye başlıyor, adam ise neredeyse kapıdan
çıkarak üzere.

İsteddiğiniz eşyayı

İsteddiğiniz yere

Yarın...

"Hey bekle!" diye bağıyorum tam kapı kapanmak
üzereyken. "Sadece bir dakika bekleyebilir misin..."

PARADIGM KİŞİSEL DESTEK KİTAPLARI LTD
695 Soho Meydanı
Londra W1 5AS

Sayın Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Sokağı
Londra SW6 8FD

4 Eylül 2001

Sevgili Becky,

Telesekreterime bıraktığın mesaj için çok teşekkürler. Kitabın iyittiğini duyduğuma çok sevindim!

Hatırlarsan iki hafta önce konuştuğumuzda birkaç gün içinde ilk taslağın elimde olacağını söylemiştin. Eminim yoldadır... ya da postada kaybolmuş olabilir mi acaba? Belki de bana bir kopya daha göndermelisin. Ne dersin?

Yazar fotoğrafının çekilmesine gelince; kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle giyinebilirsin. Agnes B bluz kulağa hoş geliyor. Anlattığın kûpeler de çok iyi.

Taslağı dört gözle bekliyorum ve tekrar belirtmek isterim ki bizim için bu kitabı yazacağından dolayı ne kadar heyecan ve mutluluk duyduğumuzu bilemezsin.

En iyi dileklerle,

Pippa Brady
Editör

PARADIGM KİTAPLARI : SİZE DESTEK OLUR

ÇOK YAKINDA! Brig. Roger Flintwood'dan *Jungle Survival*

Üç

Ertesi günü on ikiye beş kala *Morning Coffee* setinin parlak ışıkları altında oturuyorum. Bir yandan da ne kadar uzayacak bu program diye düşünüyorum. Normal olarak ekonomi tavsiyesi verdiğim programım 11.40'ta biter. Ama bu sefer programdakiler reenkarnasyon geçirerek İskoç Kraliçesi Mary'nin ruhunu taşıdığını ve o zamandan beri olan biten her şeyi bildiğini iddia eden bir medyuma kendilerini fazla kaptırdılar. Luke her an buraya gelebilir. Artık üzerimdeki şu resmi takımı bir an evvel değiştirmem gerekiyor...

"Becky?" diyor *Morning Coffee*'nin sunucularından biri olan Emma. Karşımdaki mavi kanepede oturuyor. "Bu durum epey problemli gözüküyor."

"Kesinlikle," diyorum dikkatimi tekrar programa vermeye çalışarak. Önümdeki kâğıda bakıyorum ve sonra sempatik bir şekilde kameraya gülümsüyorum. "Özetlemek gerekirse Judy, sen ve eşin Bill bir mirasa sahip olmuştunuz ve sen bir kısmını borsada değerlendirmek istiyorsun ancak eşin istemiyor."

"Tıpkı tuğla bir duvarla konuşmak gibi bir şey," diye Judy'nin kızgın sesi geliyor. "Hepsini kaybedeceğimi söylüyor ve bu, onun da parası tabii. Eğer hepsini çarçür etmek istiyorsam şöyle yapmalıyım..."

"Evet," diye araya giriyor Emma kibar bir şekilde. "Bu oldukça zor görünüyor, Becky. Paraları ile ne yapacakları konusunda anlayamayan iki ortak var karşımızda."

"Onu kesinlikle anlayamıyorum!" diye devam ediyor Judy hararetle. "Bu, ciddi bir yatırım yapmak için tek şansımız. Muthiş bir fırsat! Bunu neden göremiyorsun?"

Sonra birden susuyor ve stüdyo sessizliğe gömülüyor. Herkes vereceği cevabı bekliyor.

"Judy..." Düşünceli bir halde duraklıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim? Bugün Bill ne giydi?"

"Takım elbise," diye cevaplıyor Judy. Sesi şaşırmış geliyor. "İş için giydiği gri takım elbisesini giydi."

"Peki nasıl bir kravat taktı? Düz mü yoksa desenli mi?"

"Düz," diyor Judy hemen. "Tüm kravatları düz rektir."

"Hiç hayatında... ehm... karikatürlü bir kravat taktı mı?"

"Asla takmadı!"

"Anlıyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Judy, Bill'in maceracı olmayan bir kişiliğe sahip olduğunu söylesem uygun olur mu acaba? Pek risk almayı sevmeyen bir insan olduğunu?"

"Şey... evet öyle," diyor Judy. "Siz öyle söylediyinize göre sanırım öyle."

Morning Coffee'nin diğer sunucusu olan Rory de kanepe'nin diğer ucundan "Ah!" diyor. Rory'nin keskin yüz hatları vardır ve ünlü film yıldızları ile çıkar. Ancak kendisinin İngiltere'nin beyni olduğu da söylenemez. "Burada ne yapmaya çalıştığını anlıyorum Becky," diyor.

"Evet teşekkürler Rory," diyor Emma tekrar gözlerini bana dikerek. "Sanırım hepimiz anladık. Öyleyse Becky, eğer Bill riski sevmiyor ise borsadan uzak durmasının doğru olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye devam ediyorum. "Bunu söylemiyorum. Çünkü belki de Bill göremiyor ama aslında başka yerlerde de pek çok risk var. Eğer parayı borsaya yatırırsanız kısa vadede kaybetme riskiniz olabilir ama eğer parayı yıllarca bankaya koyarsanız bu sefer de enflasyon yüzünden sahip olduğunuz miras zamanla eriyebilir."

"Aha," diyor Rory zeki bir edayla. "Enflasyon!"

"Yirmi yıl içinde borsada muhtemelen kazanacağımız miktarın yanında pek az değeri kalabilir. Eğer Bill otuzlu yaşlarda ve uzun vadeli bir yatırım yapmak istiyor ise riskli olmasına rağmen, dengeli bir borsa portföyü seçmesi pek çok açıdan daha güvenli olur."

"Evet," diyor Emma bana hayranlıkla bakarak. "Ben hiç bu bakış açısıyla düşünmemiştim."

"Başarılı bir yatırım için geniş düşünmek gerekir," diyorum alçakgönüllülük ile gülümseyerek.

Allah'ım doğru cevabı verdiğimde ve herkes etkilendiğinde çok mutlu oluyorum.

"Bu sana yardımcı oldu mu Judy?" diyor Emma.

"Evet," diyor Judy. "Evet oldu! Bu cevabı kayda aldım ve bu gece Bill'e seyrettireceğim."

"Oh çok iyi!" diyorum. "Pekâlâ... önce nasıl bir kravat taktığına bak."

Herkes gülüyor. Ben de biraz durakladıktan sonra katılıyorum. Aslında niyetim şaka yapmak değildi.

"Tek bir telefon daha alacak kadar vaktimiz kaldı," diyor Emma. "Şimdi karşımızda Northampton'dan Enid var. Kendisi emekliye ayrılmak için yeterli birikimi olup olmadığını danışmak istiyor. Bu doğru, değil mi Enid?"

"Evet doğru." Enid'in sesi duyuluyor. "Eşim Tony kısa bir süre önce emekli oldu ve geçen hafta ben de izinliy-

dim. Onunla oturdum, zamanımı yemek pişirmekle filan geçirdim. Sonra o... yani biz şöyle düşünmeye başladık. Acaba ben de erken emekliliğe ayrılısam mı? Fakat yetenim kadar para biriktirip biriktirmedikten emin olamadım. Bu yüzden aramaya karar verdim."

"Emekliliğe hazırlanmak için ne yaptın Enid?" diye soruyorum.

"Tüm hayatım boyunca bir emeklilik fonuna para yatırdım," diyor Enid biraz kararsızca. "Ayrıca bir iki taşınma planım var... ve yakın zamanda ipoteksiz bir mirasa sahip oldum..."

"Pekâlâ!" diyor Emma neşeyle. "Çok iyi hazırlanmış oluyorsun Enid. Sana mutlu bir emeklilik diliyorum!"

"Doğru," diyor Emma. "Ben de öyle düşünüyorum. Emekli olmaman için hiçbir sebep yok. Tıpkı Tony'nin söylediği gibi." Hattın diğer ucunda kararsızlıkla iç çekme dışında hiç ses gelmiyor. Emma çabucak bana bakıyor. Eminim şu anda yapımcı Barry telefon kulaklığından boşluğu doldurması için avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"İyi şanslar sana Enid!" diyor Emma neşeyle. "Becky emeklilik planı konusunda..."

"Bir dakika... bir dakika bekle," diyorum hafifçe kaşlarımı çatarak. "Enid, ekonomik açıdan emekli olmanın için hiçbir belirgin sebep görünmüyor. Fakat... ya en önemli sebep hakkında ne düşünüyorsun? Yani gerçekten de emekli olmayı istiyor musun?"

"Şey..." Enid'in bocalayan sesi geliyor. "Ellili yaşlarındayım. Yani artık emekli olsam iyi olur, öyle değil mi? Ve Tony'nin de dediği gibi böyle yaparsam birlikte daha fazla zaman geçirebileceğiz."

"İşini seviyor musun?"

"Yine bir sessizlik oluyor."

"Evet seviyorum. Çok iyi bir ekiple çalışıyorum. Çoğundan daha yaşlıyım tabii ama birlikte gülüp eğlenirken bu pek sorun olmuyor..."

"Pekâlâ korkarım zamanımız bitti," diye araya giriyor telefon kulaklığını dinlemekte olan Emma. Sonra kameraya bakarak gülümsüyor, "Emeklilik döneminde mutluluklar Enid..."

"Bekle!" diyorum aceleyle. "Enid eğer bu konu hakkında biraz daha konuşmak istersen lütfen hattı kapatma. Tamam mı?"

"Evet," diyor Enid biraz durakladıktan sonra. "Bunu çok isterim."

"Artık ayrılmak durumundayız," diyor Rory. Programı kapatırken hep neşeli bir tonla böyle söyler. "Son bir kelime daha alabilir miyiz Becky?"

"Her zamanki gibi," diyorum kameralara gülümseyerek. "Paranıza iyi bakın..."

Rory ve Emma da "...paranız da size iyi bakacaktır!" diye aynı anda tamamlıyorlar. Bir an hareketsiz kaldıktan sonra rahatlıyoruz ve yapımcı asistanı Zelda sete giriyor.

"Merin!" diyor "Harika iş çıkardınız. Becky, Enid 4. hatta hâlâ bekliyor. Fakat eğer istersen ondan kurtulabiliriz..."

"Hayır," diyorum şaşkınlıkla. "Onunla konuşmayı ben istiyorum. Sanırım emekli olmayı pek istemiyorum!"

"Her neyse," diyor Zelda klipsli tahtasına bir şeyler karalayarak. "Ah bu arada Luke seni resepsiyonda bekliyor."

"Gelmiş mi?" Saatime bakıyorum. "Aman Allah'ım. Pekâlâ ona birazdan geleceğimi söyleyebilir misin?"

Doğruya söylemek gerekirse telefonda fazla konuşmaya niyetim yok. Ancak Enid'le konuşmaya başladığımda her şeyden bahsediyoruz. Emeklilikten ne kadar da korktuğunu, eşinin, kendisinden evde oturup, kendisine yemek pişirmesini ne kadar çok istediğini, ancak işini ne kadar çok sevdiğini ve bir bilgisayar kursuna yazılmak istediğini fakat eşinin bunu para kaybı olarak gördüğünü... anlatıyor. Sonuna doğru öfkeden deliye dönüyorum. Ne düşünüyorsam eksiksiz olarak hem de birkaç kere tekrarlayarak söylüyorum ve hatta Enid'e kendisini bir feminist olarak görmesi gerektiğini anlatırken Zelda omzuma vuruyor ve o anda nerede olduğumu aniden hatırlıyorum.

Artık gitmek zorunda olduğumu söyleyerek Enid'den özür dilemem beş dakikamı daha alıyor. O da benden özür diliyor. İkimiz de birbirimize yaklaşık yirmi kere "hoşça kal" ve "teşekkürler" ve "hiç önemli değil" söz-cüklerini söylüyoruz. Sonra olabildiğince hızlı soyunma odama gidiyorum ve *Morning Coffee* takımımı çıkartarak seyahat kıyafetimi giyiyorum.

Aynaya baktığım zaman görünümümden oldukça hoşnut kalıyorum. Çok renkli Pucci bluzumu, yıpranmış ve yer yer yırtıkları olan kot pantolonumu ve yeni sandaletlerimi giyiyorum. Gucci güneş gözlüklerimi takıyorum. (Harvey Nichols ucuzluğundan yarı fiyatına almıştım) ve çok değerli açık mavi Denny ve George kaşkolümü de takıyorum.

Luke, Denny ve George kaşkolümle epey eğlenir. İnsanlar bizim nasıl tanıştığımızı sorduklarında "Denny ve

George kaşkolü üzerinde gözlerimiz birleşti," diye karşılık verir. Aslında bunda biraz gerçek payı var. Onu alabilmem için bana biraz borç para vermişti ve hâlâ parayı geri ödemediğini, dolayısıyla kaşkolün kısmen kendisinde olduğunu iddia eder (ki bu kesinlikle doğru değil çünkü parasını hemen geri ödemiştin).

Her neyse ne zaman birlikte çıksak sık sık bu kaşkolü takarım. Evde birlikte oturduğumuzda bile takarım. Ayrıca size ufak bir sır vereceğim - hatta bazen biz...

Aslında hayır. Bunu bilmek zorunda değilsiniz. Bunu size anlatıyım hemen unutun.

Nihayet aceleyle resepsiyona indiğimde saatime bakıyorum. Aman Allah'ım kırk dakika gecikmişim. Luke yumuşak koltuğa gömülmüş oturuyor. Üzerinde Ralph Lauren'in ucuzluğundan ona almış olduğum polo tişörtü var. Böyleyken daha uzun boylu ve hoş görünüyor.

"Gerçekten çok özür dilerim," diyorum "Sadece..."

"Biliyorum," diyor Luke bir yandan da gazetesini katlayarak ayağa kalkıyor. "Enid ile konuşuyordun." Sonra beni öperek kolumu sıvazlıyor. "Son bir iki telefon görüşmesini seyrettim. Çok iyiydin."

"Eşinin nasıl biri olduğunu anlatsam inanamazsın," diyorum sallanan kapılardan çıkıp, araç parkına doğru ilerlerken. "Kadının çalışmayı ne kadar çok istediği onun umurunda bile değil!"

"Tahmin edebiliyorum."

"Sadece kendisine kolay bir yaşam sağlaması için karısının var olduğunu düşünüyor," diyorum kızgınlıkla başımı sallayarak. "Biliyor musun ben asla evde oturup sana yemek pişiremem. Bir milyon yıl bile geçse olmaz."

Kısa bir sessizlik oluyor. Sonra Luke'a bakıyorum ve

dudaklarında hafif bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum.

"Veya... bilirsin işte," diye ekliyorum aceleyle. "Hiç kimse için pişiremem."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Luke nezaketle. "Özellikle de Fas kuskusu sürprizini bir daha yapmaya çağmı duyduğuma çok sevindim."

"Hadî ne demek istediğini biliyorsun," diyorum hafifçe kızarak. "Ayrıca bununla ilgili artık konuşmayacağın söz vermiştin."

O meşhur Fas akşam sürprizim, biz çıkmaya başladık-tan kısa bir süre sonra gerçekleşmişti. Luke'a gerçekten yemek pişirebileceğimi göstermek istedim. Fas yemeklerinin tarifini veren televizyon programını seyretmiştim. Bunlar oldukça kolay yapılan, etkileyici yemeklerdi. Ayrıca Debenhams'da Fas masa örtüsü satıyorlardı. Yemekle beraber uyumlu olacaktı.

Fakat, aman Allah'ım! O iğrenç kuskusu hâlâ hatırlıyorum. Hayatımda gördüğüm en mide bulandırıcı şeydi. Suze'nin önerisine uyup acı mango sosu ile karıştırarak kızartmayı denemiştim. Ancak bu sefer de gittikçe kabarmış ve tüm mutfak kaselerle dolup taşmıştı...

Her neyse. Boş verin. En sonunda nefis bir pizza yedik.

Araç parkında, köşede duran Luke'un konvertibl otomobiline yaklaşıyoruz.

"Mesajı aldın değil mi?" diye soruyor. "Bagaj hakkındaki mesajımı?"

"Evet aldım, işte valizim burada."

Mağrur bir edayla ona dünyanın en minnacık valizini uzatıyorum. Bu valizi Guildford'daki çocuklar için be-

yelik eşya satan bir dükkândan almıştım. Üzerinde kırmızı kalp desenlerinin bulunduğu beyaz kanvas kumaştan yapılma bu valizi sadece hava atmak dışında başka hiçbir şekilde kullanamıyorum.

"Bu mu?" diyor Luke şaşırmış bir ifadeyle. Ben ise gülmeni bastırmaya çalışıyorum. Al işte! Kim daha az eşya alıyor gör bakalım!

Kendimle gurur duyuyorum. Şu valize sadece makyaj malzemelerimi ve şampuanımı koydum. Fakat bunu Luke'un bilmesi gerekmiyor, değil mi?

"Evet işte bu kadar," diyorum hafifçe kaşlarımı kaldırarak. "Sen yanına az eşya al demedin mi?"

"Dedim," diyor Luke. "Fakat bu..." Valizi işaret ederek "Doğrusu çok etkilendim."

O bagajı açtığında ben de direksiyona geçiyorum. Sonra koltuğu pedallara ulaşabileceğim şekilde ayarlıyorum. Bir konvertibl kullanmayı her zaman istemişimdirdi!

Bagaj kapanıyor ve Luke yüzünde muzip bir ifadeyle geliyor.

"Sen mi kullanıyorsun?"

"Yolun bir kısmında ben kullanırım diye düşünmüştüm," diyorum rahat bir ifadeyle. "Sadece fazla yorulma diye. Bilirsin uzun süreli araba kullanmak tehlikelidir."

"Şu ayakkabılarla araba kullanabileceğine inanıyor musun?" diyerek clementine'li sandaletlerime bakıyor. Kabul etmem gerekir ki topuklar pedalları rahatça kullanamayacağım kadar yüksekler. Ancak böyle düşündüğümü ona söylemiyorum. "Yeni aldın değil mi?" diye ekliyor onlara daha yakından bakarak.

Tam "evet" diyecek oluyorum fakat en son görüştüğümüzde de yeni ayakkabı giymiş olduğumu hatırlıyorum.

Hatta bir önceki buluşmamızda da. Gerçekten de bu çok garip ve tamamen rastlantısal.

"Hayır!" diye cevaplıyorum. "Alalı çok zaman oldu. Aslında bunlar..." Boğazımı temizleyerek devam ediyorum.

"... benim araba kullanmak için giydiğim ayakkabılarım."

"Araba kullanmak için giydiğin ayakkabılar mı?" diye soruyor Luke kuşkucu bir edayla.

"Evet," diyorum ve bir şey söylemesine fırsat bırakmadan arabayı çalıştırıyorum. Aman Allah'ım araba müthiş! Gaz verdikçe inanılmaz bir homurtu çıkararak kızgınlıkla bağırıyor sanki.

"Becky!"

"Gayet iyiyim," diyorum ve yavaşça parktan çıkıp sokağa doğru ilerliyorum. Acaba biri bakıyor mudur şu anda? Emma ve Rory pencereden beni izliyor olabilirler mi? Bir de şu sesçi çocuk var. Motosikleti olduğu için kendini çok klas sanıyor. Hah! Bir *konvertibl* bile yok, öyle değil mi? Kornaya basıyorum ve yanlışlıkla basmışım gibi yapıyorum. Kornanın sesi parkta yankılandığı için en az üç kişi dönüp bakmıştır diye düşünüyorum. Hah! Bana bakın! Hahaha..

"Hayatım," diyor yan koltukta oturan Luke. "Trafiği çalıştırıyorsun."

Dikiz aynasına bakıyorum ve üç arabanın arkamdan yavaşça geldiğini görüyorum. Bu çok komik çünkü o kadar da yavaş gitmiyorum.

"Biraz hızlanmaya çalış," diyor Luke. "Saatte on mile ne dersin?"

"Çalışıyorum," diyorum ters bir ifadeyle. "Herhalde saatte bir milyon mil gitmemi bekleyemezsin! Hız limiti diye bir şey var biliyorsun."

Çılsa ulaşıyorum, bana şaşkınlıkla bakmakta olan kapıdaki bekçiye soğuk bir gülüşle baktıktan sonra sokağa doğru çıkıyorum. Sola sinyal veriyorum ve beni hayranlıkla seyreden bir tanıdık var mıdır acaba diye son bir keke daha kontrol ediyorum. Sonra arkamdaki araba korna çalmaya başlıyor ve ben de dikkatli bir biçimde kaldırıma yanaşıyorum.

"İşte geldik," diyorum. "Şimdi sıra sende."

"Sıra bende mi?" diye bakıyor Luke. "Ne çabuk benim sıram geldi?"

"Tırnaklarımı yapmam gerekiyor," diye açıklıyorum. "Ayrıca benim araba kullanamayacağımı düşünüyorsun. Somerset'e doğru tüm yol boyunca bana bakıp durmanı istemiyorum."

"Ben araba kullanamayacağını filan düşünmüyorum," diye itiraz ediyor Luke gülümseyerek. "Ne zaman söyledim ki bunu?"

"Bunu söylemene gerek yok. Başının üzerinde beliren düşünce balonu içinde görebiliyorum; Balonda 'Becky Bloomwood araba kullanamıyor,' diye yazıyor."

"İşte burada yanılıyorsun," diye hararetle yanıtlıyor Luke. "O balonda şöyle yazıyor: 'Becky Bloomwood yeni aldığı, uzun ve sivri topuklu turuncu ayakkabılarıyla araba kullanamıyor.'"

Kaşlarını kaldırıyor ve ben hafifçe kızarıyorum.

"Bunlar benim araba kullanma ayakkabılarım," diye minidaniyorum yolcu koltuğuna geçerken. "Yıllardır bu ayakkabılara sahibim."

Sonra çantamı açıp tırnak törpümü çıkarıyorum. Luke da şoför koltuğuna geçiyor ve sonra eğilip bana bir öpücük konduruyor.

"Yine de yardımın için teşekkür ederim," diyor. "Bu bile eminim yorulma riskimi azaltacaktır."

"Çok iyi o zaman," diyorum tırnaklarımı törpülemeye başlayarak. "Enerjini yarın çıkacağımız uzun kır yürüyüşüne saklarsın."

Bir sessizlik oluyor ve ben bir süre sonra ona bakıyorum.

"Evet," diyor Luke. Ancak artık gülüyor.

"Becky... seninle yarın konusunda görüşmem gerekiyor." Susuyor ve ben de ona bakıyorum. Sanırım benim de gülümsemem hafifçe kayboluyor.

"Nedir o?" diyorum sesimin fazla endişeli çıkmamasına gayret ederek.

Bir sessizlik daha oluyor ve Luke bir çırpıda anlatıyor.

"Konu şu: ne zamandır yapmak istediğim bir iş... iş fırsatı elime geçti. Görüşme yapmam gereken bazı kişiler var. Amerika'dan gelecekler. Hem de acil olarak."

"Ah," diyorum kararsız bir edayla. "Şey, eğer telefonun yanında ise bunda bir sorun yok..."

"Telefonla görüşmeyeceğim ki," diyor bakaşlarını doğru bana dikmiş olarak. "Yarın için bir toplantı ayarladım."

"Yarın mı?" diye tekrarlıyorum ve hafifçe gülüyorum. "Ama toplantıda olamazsın ki. Yarın otelde olacağız."

"Benim görüşmem gereken insanlar da öyle," diyor Luke. "Onları oraya davet ettim."

Şok içinde ona bakakalıyorum.

"Tatilimizi geçireceğimiz yere insanları mı davet ettin?"

"Sadece toplantı için," diyor Luke. "Geri kalan tüm vaktimizde yalnızca ikimiz olacağız."

"Peki toplantı ne kadar sürecek?" diye bağıyorum. "Durl! Söylemene gerek yok! Tüm gün sürecektir."

Gerçekten de buna inanamıyorum. Bu kadar zaman bekleyip, bu kadar heyecanlandıktan ve tüm eşyalarımı topladıktan sonra...

"Becky, o kadar da kötü olmayacak..."

"Bana zamanını boş bırakacağına söz vermiştin! Çok hoş ve romantik vakit geçireceğimizi söylemiştin!"

"Çok hoş ve romantik vakit geçireceğiz."

"Tüm o iş arkadaşların, tıpkı solucanlar gibi o kor-kunç network kablolarıyla birlikte!"

"Network bağlantısı olmayacak ki!" diyor Luke sırıtarak. "Becky..." Elime uzanıyor ama ben geri çekiyorum.

"Doğrusunu istersen eğer sen işini yapacaksan benim gelmemin hiçbir manası olmayacak," diyorum somurtarak. "Onun yerine evde otururum daha iyi. Hatta ben..." Arabanın kapısını açıyorum. "Hatta ben şimdi hemen eve gidiyorum. Stüdyodan taksi çağıracağım."

Kapıyı hızla çarpıyorum ve sokakta yürümeye başlıyorum. Sıcak kaldırımla temas eden clementine sandaletlerim yürürken tıkr tıkr ses çıkarıyorlar. Luke'un güçlü sesi arkamdan duyulduğunda ise neredeyse stüdyonun kapısına geliyorum. Öyle yüksek bir sesle bağırmıştı ki, birkaç kişi dönüp bize baktı.

"Becky, bekle!"

Durup yavaşça ona doğru dönüyorum. Arabanın içinde ayağa kalkmış cep telefonundan bir numara çevirmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyorum şüpheli bir edayla.

"Korkunç iş bağlantımı arıyorum" diyor Luke. "Onunla olan toplantımı iptal etmek için."

Kollarımı göğsümden kavuşturuyorum ve ona bakıyorum. Gözlerle bakıyorum.

"Ah!" diye başlıyor. "301 numaralı oda lütfen. Michael Ellis ile görüşmek istiyorum. Çok teşekkürler. Sanırım kendisiyle ancak Washington'da buluşabileceğim." Sonra bana bakarak cansız bir ses tonuyla ekliyor. "Ya da O'nun ve ekibinin tekrar İngiltere'ye gelmelerini bekleyeceğim. Sırtış programlarına bakarsak bu epey zaman alacak görünüyor. Sonuçta bu sadece iş. Sadece bir anlaşma. Y yapmak istediğim bir anlaşma..."

"Ah... kes şunu!" diyorum kızgınlıkla. "Kes şunu ve o aptal toplantıyı yap."

"Emin misin?" diyor ahizeyi eliyle kapatarak "Kesinlikle emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diyorum somurtkan bir tavarla omuzlarımı silkerek. "Eğer bu o kadar da önemliyse..."

"Çok önemli," diyor Luke. Gözleri gözlerimle karpışıyor ve birdenbire ciddileşiyor. "İnan bana başka yapabileceğim bir şey yok."

Luke cep telefonunu kapatırken ben de yavaşça arabaya doğru yürümeye başlıyorum.

Arabaya bindiğimde, "Teşekkür ederim Becky," diyor "Çok makbule geçti." Yavaşça yanağıma dokunuyor. Sonra arabanın anahtarlarına doğru bir hamle yapıyor ve motoru çalıştırıyor.

Trafik lambalarına doğru yol alırken ona bakıyorum. sonra da gözlerim cebinden taşmış halde duran cep telefonuna kayıyor.

"Gerçekten de iş bağlantımı mı arıyordun?" diyor.

"Gerçekten de eve mi dönüyordun?" diye cevap veriyor gözlerini yoldan ayırmadan.

İşte Luke ile çıkmanın sınırı yanı da bu. Kazanan taraf asla sen olamıyorsun.

Bir saat kadar kırsal alanda yol alıyoruz. bir köy pub'ında bir şeyler yemek için duruyoruz ve Somerset'e doğru bir buçuk saat daha gidiyoruz. Bu esnada Blakeley ru bir buçuk saat daha kendimi çok farklı biri gibi hissediyorum. Londra'nın dışına çıkmak çok iyi geldi doğru. Bu harika kırsal havası sayesinde daha şimdiden inanılmaz biçimde enerjik ve ferahlık hissediyorum. Arabadan inaz biçimde enerjik ve ferahlık hissediyorum. Doğru çıkıyorum ve birkaç esneme hareketi yapıyorum. Doğru çıkıyorum; gerçekten de kendimi şimdiden daha forma almış ve güç bulmuş hissediyorum. Her halde böyle kent dışına çıksam, hiçbir şey yapmadan bile yarım kilo kadar verebilirim.

"İşinizi yemeğe devam edecek misin?" diye soruyor Luke bir yandan da uzanıp, yol boyunca atıştırdığım neredeyse yansı boşalmış olan Maltesers paketini alıyor. (Arabada giderken bir şeyler yemem gerekiyor yoksa midem bulandırıyor.) "Peki ya bu dergileri okuyacak mısın?" Ayağının dibinde duran kuşe kâğıda basılmış dergi yığını kaldırıyor ve bir anda elinden kaymaya başladıkları için sımsıkı tutuyor.

"Burada dergi okumayacağım," diyorum şaşkınlıkla. "Burası kır!"

Olaçak şey değil! Luke kırsal yaşam hakkında hiçbir şey bilmiyor mu yani?

Luke bagajdaki eşyaları boşaltırken, ben de bir çitin yanına doğru gidiyorum ve kahverengi ile sarının hakim olduğu o huzur dolu çayırı seyrediyorum. Sanırım kır yaşamı ile benzer bir yanımla var. Bereketli toprak ana ma-

neviyatı ben fark etmeden yavaş yavaş içime süzülüyor. Örneğin geçenlerde kendimi French Connection'dan bir Fair Isle jarse alırken bulmuştum. Artık bahçe işleri ile uğraşmaya başladım anlayacağınız! En azından Pier'den güzel seramik saksılar aldım. Birinin üzerinde tesleğin, diğerinin üzerinde ise kişniş otu yazıyor. Tabii bahçe için gereken diğer şeyleri de aldım. Bir süpermarkete gidip şu küçük bitkilerden birkaç tane daha alacağım ve pencere kenarına dizeceğim. (Aslında bunlar sadece 50 peniye satılıyor. Bu yüzden eğer ölürlerse diğerlerini bolarlıkla alabilirsiniz.)

"Hazır mısın?" diyor Luke.

"Kesinlikle!" diyorum ve çamura hafifçe küfür ederek ve biraz da sendeleyerek Luke'a doğru yürüyorum.

Çakıl taşlarının üzerinde yürüyerek otele doğru ilerliyoruz. Gerçekten de çok etkilendiğimi söylemeliyim. Burası çok büyük, eski stilde inşa edilmiş bir kır evi. Modern heykellerle dolu çok güzel bahçeleri var. Ayrıca broşürde anlattığına göre sineması da varmış. Luke birkaç defa burada kalmış ve hatta burası en beğendiği otelmiş. Sonra bir sürü ünlü de gelip burada kalmış! Mesela Madonna gibi. (Sporty Spice mıydı acaba? Her neyse biri kalmıştı işte.) Ancak her zaman gizlenmeye çalıştıkları için ayrı yapılmış özel suit gibi bir yerde kalmışlar ve personelin girmesine de izin verilmiyormuş.

Resepsiyona geldiğimizde her ihtimale karşı etrafta iyice bakıyorum. Etrafta kot pantolonları ve son moda gözlükleri ile bir sürü klas tip var. İleride ünlüye benzeyen sarışın bir kız duruyor...

Aman Allah'ım. Birden heyecandan donup kalıveriyorum.

Bu o, öyle değil mi? Bu Elton John! Elton John orada duruyor, sadece birkaç...

Sonra olduğum tarafa dönüyor. Anarak giymiş ve gözlük takmış olan bodur bir adamdan başkası olmadığını anlıyorum. Kahretsin. Elton John'a o kadar benziyor ki!

Artık resepsiyon masasına ulaşıyoruz ve son moda Nehru ceketinin içindeki *concierge* bize gülümsüyor. "İyi günler Bay Brandon," diyor, "ve size de Bayan Bloomwood. Blakeley Hall'a hoşgeldiniz!"

İsimlerimizi biliyor! Ona söylemek zorunda bile kalmıyoruz! Ünlülerin buraya gelmesine şaşmamalı.

"Size 9 numaralı odayı ayırdım," diyor. Luke da bir form doldurmaya başlıyor. "Gül bahçesine bakan odada kalacaksınız."

"Harika," diyor Luke. "Becky, sabahları hangi gazeteyi getirmelerini istersin?"

"*Financial Times*," diyorum hiç duraklamadan.

"Tabii ya," diyor Luke ve yazıyor. "Bir *FT* ve bana da *Daily World*."

Ona şüphyle bakıyorum fakat yüzünde hiçbir ifade oluşmuyor.

"Sabahları çay ister misiniz?" diyor *concierge* bir yandan da bilgisayarına bilgileri girerek. "Ya da kahve mi tercih edersiniz?"

"Kahve lütfen," diyor Luke. "Sanırım her ikimiz için de." Sonra bana sorar gibi bakıyor. Ben de başımı sallıyorum.

"Odanızda bir şişe şampanya bulacaksınız. Otelimizin hediyesi olarak," diyor *concierge*. "Ayrıca oda servisi de yirmi dört saat hizmetinizde olacaktır."

Burası gerçekten de birinci sınıf bir yer. Yüzünüze bakıp kim olduğunuzu derhal tanıyorlar ve şampanya ikram ediyorlar. Ayrıca *Special Express*'in getireceği valizlerimden henüz bahsetmediler. Kesinlikle bunun gizli kalması gerektiğini biliyor olmalılar. Bir genç kızın, kendisine gelen her paketi erkek arkadaşına göstermek istemeyebileceğini elbette anlıyorlardır. Bana bunu söylemek için Luke'un duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekleyecekler anlaşılan. İşte burada gerçekten kişiye özel bir hizmetten bahsediyoruz! İşte *bu yüzden* iyi bir otele gelmeye değer!

"Eğer ihtiyacınız olan herhangi bir şey olursa Bayan Bloomwood," diyor *concierge* bana anlamlı anlamlı bakarak, "lütfen bana bildirmekten çekinmeyin."

Gördünüz mü? Şifreli sözler ve tavırlar.

"Merak etmeyin bildireceğim," diyorum ve ona bilgici bir eda ile gülümsüyorum. "Bir dakika içerisinde bildireceğim," diye ekliyorum. Sonra Luke'a doğru anlamlı bir edayla bakıyorum. *Concierge* de sanki söylediklerinden bir şey anlamamış gibi bana boş boş bakıyor. Allah'ım bu insanlar gerçekten de iyiler!

Sonunda Luke formları doldurmayı bitiriyor ve geri veriyor. *Concierge* de ona büyük, eski moda bir anahtar uzatıyor ve görevliyi çağırıyor.

"Yardıma ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," diyor Luke gülümseyerek ve minicik valizimi eline alıyor. "Pek ağır bir çanta kaldıracağım söylenemez."

"Sen yukarı çık," diyorum. "Benim yarın için bir şeyi... kontrol etmem gerekiyor," diyorum Luke'a gülümseyerek. Bir dakika sonra Luke merdivenlere doğru yürümeye başlıyor.

Beni duyamayacağı bir mesafeye ulaştığında gerisin geri *concierge*'e dönüyorum. Çekmecesinden bir şeyler aramaktayken "şimdi alabilirim," diye fısıldıyorum. Başımı kaldırıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Anlayamadım Bayan Bloomwood?"

"Şimdi tamam," diyorum anlamlı bir edayla. "Bana şimdi verebilirsin. Luke uzaklaştı."

Concierge'nin yüzünde korku dolu bir ifade oluşuyor.

"Tam olarak ne dediğinizi..."

"Bana paketi verebilirsin," diyorum alçak bir sesle. "Ve bunu demin çıkarmadığın için teşekkür ederim."

"Sizin... paketiniz mi?"

"*Special Express* ile gönderdiğim paketim."

"*Special Express* mi?"

Biraz kuşku hissederek ona bakıyorum.

"Tüm kıyaletlerimin bulunduğu bir paket gelecekti! Hani sen demin bahsetmedin. Hani..."

Yüzünün ifadesinden dolayı kendimi biraz müşkül durumda hissediyorum. Bahsettiğim şeyle ilgili hiçbir fikri yok, öyle değil mi?

Pekâlâ. Sakın paniğe kapılma. Biri mutlaka bunun nerede olduğunu biliyordur.

"Adıma gelecek bir paketi bekliyordum," diye açıklıyorum. "Şu büyüklükte bir şey... Bu sabah gelmiş olmaydı..."

Concierge başını sallıyor.

"Özür dilerim. Bayan Bloomwood. Sizin adınıza gelen hiçbir şey yok."

Birden kendimi müthiş boşlukta hissediyorum.

"Fakat... bir paket gelmesi gerekiyordu. *Special Express* ile dün gönderdim. Blakeley Hall'a."

Concierge kaşlarını çatıyor.

"Charlotte?" diye arkadaki odaya doğru sesleniyor.

"Rebecca Bloomwood adına bir paket geldi mi?"

"Hayır," diyor Charlotte dışarı çıkarak. "Ne zaman gelmesi gerekiyordu?"

"Bu sabah," diyorum heyecanımı saklamaya çalışarak. "Herhangi bir eşya, herhangi bir yere yarın sabah ulaşır diyorlardı! Yani burası herhangi bir yer kapsamına girmiyor mu?"

"Çok üzgünüm," diyor Charlotte. "Fakat hiçbir şey gelmedi. Çok önemli miydi?"

"Rebecca?" diye bir ses işitiliyor merdivenlerden. Başımı çevirdiğimde Luke'un eğilip bana baktığını görüyorum. "Bir sorun mu var?"

Aman Allah'ım!

"Hayır!" diyorum yüksek sesle. "Tabii ki bir sorun yok! Ne olabilir ki?" Charlotte ya da *concierge* bir şey söyleyemedi hızla resepsiyondan uzaklaşıyorum ve merdivenlere doğru koşturuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diyor Luke yanına gittiğimde ve bana gülümsüyor.

"Kesinlikle!" diyorum. Sesim normal tonundan iki perde yüksek çıkıyor. "Her şey kesinlikle yolunda!"

Bu olamaz! Hiç kıyafetim yok.

Luke ile beraber şık bir otelde tatildeyim ve benim hiçbir kıyafetim yok. Ne yapacağım şimdi?

Ona gerçeği anlatamam. Ona o mini minnacık valizimin kıyafetlerden oluşan bir buzdağının sadece görünen

kisim olduğunu asla itiraf edemem. Hele bu konuyla ilgili bu kadar mağrur bir tavır takınmışken asla. Bir köseyi dönüp, son derece görkemli başka bir koridora çıkıyoruz. Çıldırılmış bir halde, bir şeyler... uydurmam gerektiğini düşünüyorum. Tıpkı Annie Hall gibi onun kıyafetleri ol mi giysen acaba ya da... ya da perdeleri yırtarak ve bir yerlerden dikmiş malzemeleri bularak... ve nasıl elbise dikilmesi gerektiğini hızla öğrenerek...

"İyisin ya?" diyor Luke ve ben hafifçe gülümseyerek ona bakıyorum.

Sakin ol diye kendimi sertçe uyarıyorum. Paket yarın sabah mutlaka gelecektir. Öyleyse sadece tek bir geceyi idare etmem gerekiyor. En azından makyaj malzemelerim var.

"İşte geldik," diyor Luke bir kapının önünde durup açarak. "Ne düşünüyorsun?"

Vay! O muazzam havallı odaya bakarken bir an için tüm endişelerim silinip gidiyor. Şimdi Luke'un bu oteli neden bu kadar sevdiğini daha iyi anlıyorum. Tıpkı kendi dairesi gibi çok görkemli bir oda burası. O muazzam kuştüyü örtünün kapladığı bembeyaz büyük yatak, state of art müzik sistemi ve iki süet kanepe.

"Banyoya bak," diyor Luke. Ben de onu takip ediyorum. Banyo gerçekten de insanı afallatacak kadar güzel. Daha önce hiç görmediğim kadar büyük ve derin bir jakuzi ile yine devasa büyüklükte bir duşakabin. Ayrıca muhteşem görünen aromaterapi yağları.

Belki de tüm haftasonunu küvette geçirmeliyim!

"Evet," diyor odaya geri döndüğümüzde. "Şimdi ne yapmak istersin bakalım?" Sonra valizine doğru yürüyor ve onu açıyor. İçinde hizmetçisi tarafından ütülenmiş bir

sürü gömlek var. "Sanırım önce valizlerimizi boşaltmalıyız..."

"Valizleri boşaltmalıyız. Kesinlikle!" diyorum canlı bir ses tonu ile. Sonra minik valizime doğru ilerliyorum ve düğmesine dokunuyorum. "Ya da..." diyorum sanki aklıma o sırada bir fikir gelmiş gibi. "Neden önce gidip bir şeyler içmiyoruz? Sonra valizlerimizi boşaltırız."

Dahicel Böylece aşağıya ineceğiz ve iyice sarhoş oluktan sonra geri döneceğiz. Yarın sabah da çok uykum varmış gibi yapar, kıyafetlerim gelene kadar yataktan kalkmam. Şükürler olsun. Bir dakika içinde...

"Mükemmel bir fikir," diyor Luke. "Hemen üstümü değişeyim." Valizine uzanıyor, bir pantolon ile canlı mavi bir gömlek çıkarıyor.

"Üstünü mü değiştireceksin?" diyorum biraz duraklayarak. "Bellî bir... kıyafet zorunluluğu mu var?"

"Hayır yok," diyor Luke. "Sadece aşağıya... şöyle söyleyeyim... şu an giydiğin kıyafet ile aşağıya inemezsin." Gülümseyerek yırtık pırtık kot pantolonumu gösteriyor.

"Elbette böyle gidemem!" diyorum söylediği şey bana da çok komik gelmiş gibi. "Pekâlâ, tamam hemen bir şeyler giyiyorum o zaman."

Tekrar valizime dönüyorum. Düğmesini açıyor ve kapağını kaldırıyorum. Sonra da o fakir valizime bakıyorum.

Ne yapacağım şimdi? Luke gömleğinin düğmelerini çözüyor ve sakın bir şekilde mavi gömleğine uzanıyor. Bir dakika içerisinde bana bakıp hazır olup olmadığını soracak.

Pekâlâ şu anda radikal bir plan yapmam gerekiyor.

"Luke... fikrimi değiştirdim," diyorum ve valizimin kapağını kapatıyorum. "Bence bara gitmeyelim." Luke şaş-

kınlıkla bana bakıyor. Ben ise olabilecek en çekici gülüşle bakıyorum. "Hadi burada kalıp oda servisini çağıralım ve..." Ona doğru ilerliyorum ve üstümdeki bluzla oynamaya başlıyorum. "...Bakalım gece bizi nereye götürecektir?"

Luke bana bakıyor. Elleri hâlâ gömleğinin düğmelerinde.

"Çıkar onu," diyorum boğuk bir sesle. "Birbirimizi soyamak istediğimiz şu anda giyinmenin manası ne?"

Luke'un yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor ve gözleri ıslıl ıslıl bana bakıyor.

"Çok haklısın," diyor ve bana doğru yürüyor. Düğmelerini çözüyor ve gömleğini yere bırakveriyor. "Ne düşünüyordum demin bilemiyorum."

Şükürler olsun! diye düşünüyorum rahatlayarak. O da bluzuna uzanıyor ve nazikçe düğmelerini çözmeye devam ediyor. Harika oldu bu iş! Bu tam olarak istediğim...

Oh. Hmnm.

Aslına bakarsanız bu gerçekten de harika oldu!

Dört

Ertesi sabah saat 08:30. Hâlâ yataktan kalkamıyorum. Bir santimetre bile hareket etmek istemiyorum. Bu güzel ve rahat yatakta o görkemli beyaz yorgana sarılmış olarak kalmak istiyorum.

"Bütün gün yatacak mısın?" diyor Luke bana gülümseyerek. Sanki onu duymuyormuşum gibi yastıklara iyice sokuluyorum. Yataktan çıkmak istemiyorum. Kendimi burada konforlu, sıcak ve mutlu hissediyorum.

Ayrıca hâlâ... sadece küçük bir ayrıntı - hiç kıyafetim yok!

Tam üç kere gizli gizli resepsiyonu arayarak *Special Express*'in gelip gelmediğini sordum. (Bir kere Luke duştayken, bir kere ben duştayken... banyodaki lüks telefonu kullanarak... ve bir kere de bir kedinin miyavladığını duyduğumu söyleyerek Luke'u koridora bakmaya gönderdiğimde de onları hızlıca aradım.)

Ancak hâlâ paketim gelmedi. Hâlâ hiç kıyafetim yok.

Bu şu ana kadar hiç sorun olmadı çünkü yatağın içinde tembellik edip durdum. Ancak yatağın içinde artık daha fazla kruvasan yiyemem ya da kahve içemem. Bir duş daha da alamam. Ayrıca Luke yarı yarıya giyinik durumda.

Aman Allah'ım yapabileceğim hiçbir şey yok. Dün giydiğim kıyafetleri giymek zorundayım. Bu gerçekten de

igrenç bir durum ancak başka ne yapabilirim ki? Onları giyerim ve onlarla aramda duygusal bir bağ varmış gibi yaparım ya da belki ben onları giydiğimde Luke lark etmez bile. Sonuçta, erkekler gerçekten de üstünüze ne giydiğinizi...

Dur!

Dur bir dakika! Dün giydiğim kıyafetler nerede? Onları n'şuraya, yere bıraktığımdan eminim...

"Luke?" diyorum olabilecek en lakayt tavırla. "Dün giymiş olduğum kıyafetleri gördün mü?"
"A, evet," diyor. Valizinden başımı kaldırarak. "Onları bu sabah kendiminkilerle birlikte çamaşırvaneye yolladım."

Ona bakakalıyorum. Nefes bile alamıyorum.

Dünya üzerindeki tek kıyafetim çamaşırvaneye mi gitti yani?

"Ne zaman... ne zaman geri veriyorlar?" demeyi başarıyorum.

"Yarın sabah veriyorlar." Luke bana bakmak için dönüyor. "Özür dilerim sana söylemem gerekiyordu. Senin için sorun yok değil mi? Endişelenme. İşlerini mükemmel yapıyorlar."

"Yoo, hayır!" diyorum yüksek fakat tatlı bir ses tonu ile. "Hayır endişelenmiyorum."

"İyi," diyor ve gülümsüyor.

"İyi," diyorum ve ben de ona gülümsüyorum.

Aman Allah'ım ne yapacağım şimdi?

"Hey, dolapta çok fazla yer var," diyor Luke. "Eğer buraya bir şeyler asmak istersen." Küçük valizime doğru uzanıyor ve ben kendimi panik içinde "Hayır!" derken buluyorum. Sonra kendimi tutarak "Bu şekilde iyi," diye

ekliyorum. Fakat bana hayretler içinde bakıyor. "Tüm kıyafetlerim daha çok örgü giysilerden ibaret."

Aman Allah'ım! Aman Allah'ım! Şimdi de ayakkabıları mı giyiyor. Ne yapacağım ben şimdi?

Pekâlâ. Hadi Becky, çok iyi düşün bakalım. Kıyafetler. Gıyecek bir şeyler. Ne oldukları hiç önemli değil. Luke'un kıyafetlerinden birini mi giysen acaba? Olmaz. Bunun çok garip olduğunu düşünecektir. Ayrıca kıyafetleri binlerce dolar değerinde. Bu yüzden kollarını kıvrırmaya kıyamam bile. Otel sabahlığını mı giysen? Sabahlık ve şıpidik terlik giyerim. Bu kıyafet son modaymış gibi davranırım. Ah! Burada, sanki kaplıcadaymışım gibi sabahlık içinde gezinemem ki. Herkes güler bana.

Hadi, bir otelde mutlaka kıyafet vardır. Oda hizmetçilerinin üniformalarını giysen nasıl olur? Evet bu olabilir işte! Bir yerlerde bir deposu vardır bu kıyafetlerin herhalde. Öyle değil mi? Ufak şapkaları olan düzgün küçük kıyafetler. Luke'a da Prada'dan aldığım son moda kıyafetler olduklarını söylerim. Bu arada umarım kimse benden odasını temizlememi istemez!

"Bu arada," diyor Luke valizine uzanarak, "Bunu dairemde unutmuşsun."

Başımı kaldırıyorum ve çok şaşıyorum. Bana odanın diğer tarafından bir şey fırlatıyor. Yumuşak ve kumaştan yapılma bir şey. Yakaladığımda mutluluktan neredeyse ağlayacak gibi oluyorum. Bir kıyafet! Biraz uzamış bir Calvin Klein tişört bu. Düz, rengi atmış, gri bir tişört gördüğüm için hayatım boyunca hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Teşekkürler!" diyorum ve lakayt bir tavırla içimden ona kadar saymaya zorluyorum kendimi. "Aslında... belki de bugün bunu giyerim."

"Bunu mu?" diyor Luke bana garip, garip bakarak. "Ben bunun gecelik olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten! Gecelik... süsü verilmiş bir elbise bu," diyorum bir yandan da üzerime giyerek. Allah'ım şükürler olsun en azından kalçalarımı kapatacak kadar uzun. Rahatlıkla bir elbise denebilir. Ah şimdi adıma geldi! Mahşer çantamda kemer gibi kullanabileceğim elastik bir saç bandı var...

"Çok güzel oldu," diyor şakacı bir edayla Luke. Bir yandan da beni elbisenin içinde kıvırtıp dururken seyrediyor. "Yandan birazcık kısa..."

"Bu bir mini elbise," diyorum ciddi bir tavırla ve sonra aynada kendime bakmak için dönüyorum ve... aman Allah'ım hakikaten de biraz kısa. Fakat artık bir şey yapmak için çok geç.

Clementine'li sandaletlerimi ayaklarıma geçiriyorum ve saçımı arkaya doğru atıyorum. Bir yandan da bu sabah için planladığım o şahane kıyafetleri düşünmemeye çalışıyorum.

"İşte burada," diyor Luke, Denny ve George kaşkolüne uzanarak. Sonra onu yavaşça boynuma doluyor.

"Denny ve George kaşkolü takılacak ve hiç çamaşır giymeyecek. İşte sevdiğim tarz bu."

"Çamaşır giyeceğim!" diyorum kızgın bir tonla.

Bu gerçekten de doğru. Luke'un gitmesini bekleyeceğim ve sonra onun boxer şortlarından birini alacağım.

"Pekâlâ sen nasılsın bakalım?" diye soruyorum aceleyle konuyu değiştirmeye çalışarak. "Heyecanlı mısın?"

"Oldukça... büyük," diyor biraz durakladıktan sonra. Elinde bir çift ipek kravat tutuyor. "Hangisi bana uğur getirir sence?"

"Kırmızı olan," diyorum biraz düşündükten sonra. Sonra onu çevik ve becerikli hareketlerle boynuna bağa-
masını seyrediyorum. "Hadi, söyle bana. Büyük ve yeni
bir müşteri mi?"

Luke gülümsüyor ve başını sallıyor.

"NatWest mi? Biliyorum Lloyds Bankası!"

"Şöyle diyelim... Benim iş yapmayı çok istediğim bir
yer," diyor Luke sonunda. "Her zaman çok istediğim bir
yer. Şimdi... sen ne yapacaksın bugün bakalım?" diye-
r larklı bir ses tonuyla. "İyi bir gün geçireceksin öyle değil
mi?"

Şimdi de o konuyu değiştiriyor. İş söz konusu oldu-
ğunda nasıl da zalim bir ketuma dönüşüyor. Ne yani ba-
na güvenmiyor mu?"

"Havuz bugün kapalıymış duydun mu?" diyor.

"Biliyorum," diyorum allık kutuma uzanarak. "Fakat
bu çok önemli değil. Kendimi kolaylıkla oyalarım ben."

Sessizlik oluyor ve kafamı kaldırıyorum. Luke beni
şüpheli süzüyor.

"Seni dükkânların bulunduğu yere götürecek bir taksi
tutmamı ister misin? Bath buraya oldukça yakın..."

"Hayır" diyorum öfkeyle. "Alışverişe çıkmak istemiye-
rum!"

Bu kesinlikle doğru. Suze bu clementine'li sandaletle-
rin kaç para olduğunu öğrendikten sonra yeteri kadar
sert davranmadığı sonucuna vardı ve bu hafta, hiç alış-
veriş yapmamam için bana zorla söz verdirdi. Kalbimin
üzerine elimi koyup yemin ettirdi bana. Clementine'li
ayakkabılarım üzerine yemin ettirdi. Ben de buna bağlı
kalmak için epey çaba harcayacağım.

Demek istiyorum ki o gerçekten de haklı. O bir hafta

boyunca dükkânlara gitmeden yaşamayı başarıyor ise
ben ancak lark sekiz saat gitmemeyi başarıyor olmalıyım.

"Kırsal bir alanda yapılacak en güzel şeyleri yapaca-
ğım," diyorum allık kutumu kapatarak.

"Mesela..."

"Mesela şu manzaraya bir bak... belki bir çiftliğe gider
inekleri nasıl sağdıklarını izlerim ya da buna benzer baş-
ka bir şey yaparım..."

"Anlıyorum," diyor. Dudaklarında hafif bir gülümse-
me belirliyor.

"Ne?" diyorum şüpheli bir edayla. "Bu da ne demek
şimdi?"

"Şimdi bir çiftliği ziyaret edeceksin ve inekleri sağlamak
için izla isteyeceksin öyle değil mi?"

"Ben gidip inekleri sağacağım demedim," diyorum
mağrur bir ifadeyle. "Gidip inekleri izleyeceğimi söyle-
dim. Her neyse belki de çiftliğe gitmem, belki gidip yerel
gösteriler filan izlerim," diyorum ve tuvalet masası üze-
rinde duran broşürleri elime alıyorum. "Mesela... traktör
sergisi gibi. Ya da... ünlü Bevington Triptych'i olan St Wi-
lfred Manastırı gibi."

"Manastır mı?" diye tekrarlıyor Luke biraz durakladık-
tan sonra.

"Evet manastır!" diyorum içerlemiş bir edayla. "Bir
manastıra gidemem mi yani? Ben aslında maneviyata
önem veren bir insanım."

"Eminim öylesin hayatım," diyor Luke bana şüpheli
bakışlarla bakarak. "Yalnız gitmeden önce üzerine bir ti-
şörtten daha fazlasını giymen gerekir..."

"Bu bir elbise," diyorum tişörtü popomun altına çek-
meye çalışarak. "Her neyse maneviyatın kıyafetle bir ilgi-

si yok zaten. "Tarladaki zambakları düşün," Sonra ona tatmin olmuş bir bakışla bakıyorum.

"Bu kadar yeter," diye sınıtlıyor Luke. "Pekâlâ keyfine bak." Sonra bana bir öpücük konduruyor "Gerçekten de böyle olduğu için çok üzgünüm."

"Tamam, pekâlâ," diyorum göğsüne hafifçe vurarak. "Şu gizemli iş bağlantının buna değmesini sağla yeter."

Luke'un gülmesini ya da en azından gülümsemesini bekliyorum fakat bana başıyla selam veriyor, evrak çantasını alıyor ve kapıya yöneliyor. Allah'ım bazen işini ne kadar da ciddiye alıyor bu adam!

Bu sabah kendi kendime kalmış olmama pek üzülüyorum çünkü her zaman bir manastırın içini gizli gizli merak etmişimdir. Yani, her hafta kiliseye gitmiyorum belki. Ancak buradayken, işte olduğumdan daha fazla kiliseye gitme arzusu duyuyorum. Biz ölümlülerin yapması gereken de bu. Bu yüzden, şimdi *Daily World*'de burç falımı okuyorum. Ayrıca yoga yaparken söyledikleri o hoş ayin şarkılarını, güzel mumları ve tütsüyü de seviyorum. Bir de *Rahibenin Öyküsü* filminde Audrey Hepburn'ü çok beğenmiştim.

Size kesinlikle doğruyu söylüyorum ki benliğimin bir parçası her zaman bir rahibenin o samimi yaşamından çok etkilenmiştir. Hiç endişeleri yok, karar alma zorlukları yok, işleri de yok. Sadece şarkı söylüyor ve tüm gün etrafta dolaşıyorsunuz. Yani, sizce de bu muhteşem değil mi?

Makyajımı tamamlayıp Trisha'yı biraz seyrettikten sonra resepsiyona iniyorum. Ümitsiz bir biçimde paketimi soruyorum. (Doğrusunu isterseniz kurye şirketini mahkemeye vereceğim.) St Winifred'e gitmek üzere bir

taksi tutuyorum. Araba dar, kur yollarında ilerlerken, ben de o güzel manzarayı seyrediyorum. Ancak bu esnada Luke'un kiminle iş görüşmesi yapacağını düşünmeden de edemiyorum. Her zaman istemiş olduğu şu gizemli şey nedir yahu? Yeni bir müşteri mi? Yeni bir ofis mi? Belki de şirketi genişletiyordur. Olabilir mi?

Yüzüme dokunuyorum. Bir yandan da son zamanlarda duyduklarımı bir araya getirmeye çalışıyorum. Sonra birden irkiliyorum. Onu birkaç hafta önce telefonda konuşurken duymuştum. Bir reklam ajansından söz ediyordu ve daha o zaman bile sebebinin merak etmiştim.

Reklamcılık. Belki de olay buydu. Belki de o her zaman gizli gizli bir reklam direktörü ya da buna benzer bir şey olmak istemişti.

Allah'ım evet! Bu çok açık. Şimdi parçaları bir araya getiriyorum. Tüm bunlar bununla ilgili. PR şirketini bitirecek ve artık reklam şirketi işletmeye başlayacak.

Ve ben de onlarla birlikte olabilirim! Evet!

Bu düşünce beni çok heyecanlandırıyor. Neredeyse çiğnediğim sakızı yutuyorum. Bir reklamda bile oynayabilirim! Bu gerçekten de çok cool olur. Belki de şu *Barcardi* reklamlarından birinde rol alırım. Hani insanlar bir teknenin içindeler. Gülüyorlar, su kayağı yapıyorlar ve çok eğleniyorlar. Aslında bunların hep moda mankenlerden seçtiklerini biliyorum ama arka planda çok rahat oynayabilirim. Mesela tekneyi kullanan kişi ben olabilirim. Allah'ım bu şahane olur. Barbados ya da başka bir yere hep beraber yol alınız. Hava da çok sıcak, güneşli ve pırl pırl olur. Ayrıca yanımızda bir sürü bedava *Barcardi* de olur. Mükemmel eğlenceli bir otelde kalırız... yeni bir bi-

kini almam gerekir tabii... ve birkaç yeni sandalet almam da gerekir...

"St. Winifred's," diyor taksi şoförü ve ben birdenbire kendime geliveriyorum. Barbados'ta değilim öyle değil mi? Somerset'te saçmasapan bir yerin ortasındaayım.

Bal rengi, eski bir binanın önünde duruyoruz ve ben de pencereden merakla binaya bakıyorum. Burası bir manastır. Çok özel bir görünümü yok. Tıpkı bir okula benziyor ya da büyük bir kır evine. Acaba taksiden inme me gerek var mı diye düşünüyorum. Ancak gördüğüm bir şey beni harekete geçiriyor. Karşımda capcanlı bir rahibe duruyor! Siyah kıyafetler içerisinde, başında örtüsü ile geçip gidiyor. Gerçek dünyası içinde gerçek bir rahibe! Ve tamamen doğal. Taksiye bakmıyor bile. Sanki safaride gibiyim!

Taksiden iniyorum ve şoföre parasını ödüyorum. O ağır ön kapıya doğru yürürken, içimde karmakarışık hisler oluşuyor. Benimle birlikte yaşlı bir kadın da içeriye giriyor. Kadın yolu biliyor görünüyor. O yüzden onu ibadet odasına giden (şapel) koridor boyunca takip ediyorum. İçeri girdiğimizde içimde şaşkınlıkla karışık bir his ve neredeyse öforik bir his duyuyorum. Belki de havadaki o muhteşem koku ya da org müziğinden bana böyle gelmiş olabilir; ancak kendimi kesinlikle farklı hissediyorum.

Yaşlı bayan rahibeye dönerek "Teşekkür ederim Rahibe," diyor. Sonra da şapelin ön kısmına doğru yürümeye başlıyor. Ben ise olduğum yerde kalakalıyorum. Sanki oraya mihlanmış gibiyim.

Rahibe. Vav!

Rahibe Rebecca.

O güzel ve rahat siyah rahibe elbiseleri ve harika bir rahibe görüntüsü.

Rahibe Rebecca, Kutsal...

"Kaybolmuş gibisin tatlım," diyor bir rahibe arkamdan ve ben irkiliyorum. "Bevington Triptych'i görmek ister misin?"

"Ah," diyorum. "Ehm... evet. Kesinlikle görmek isterim."

"Yukarıda," diyerek işaret ediyor ve ben de ihtiyatlı bir şekilde şapelin ön tarafına doğru yürüyorum. Bir yandan da Bevington Triptych'in ne olduğunun ortaya çıkmasını unuyorum. Bir heykeldir belki de? Ya da... bir goblen olabilir mi?

Yaşlı bayana ulaşıyorum ve onu tamamen cam pencereleri olan bir duvara bakarken buluyorum. Kabul etmem gerekir ki gerçekten de çok şaşırtıcı. Yani şu ortadaki büyük mavi olana bir bakın. Bu gerçekten de şahanel

"Bevington Triptych," diyor yaşlı bayan. "Hiçbir benzeri yok öyle değil mi?"

"Vav!" diyorum saygı dolu bir edayla. Onunla birlikte seyretmeye devam ederek. "Çok güzel."

Gerçekten de fevkalâde! Allah'ım, gerçek bir eser kursesiz oluyor, öyle değil mi? Gerçek bir deha ile karşılaşmıştım bu gerçeğin de takdir edebiliyorsun. Üstelik de ben bu konuda uzman sayılmam bile.

"Muhteşem renkler," diye mırıldanıyorum.

"Detaylar," diye başlıyor kadın ellerini birleştirerek "kesinlikle karşılaştırılmazlar."

"Karşılaştırılmazlar," diye tekrar ediyorum.

Neredeyse bunu gökkuşağı ile karşılaştıracaktım ve bunun çok iyi bir benzetme olduğunu düşünüyordum.

Ancak birdenbire yaşlı bayan ile farklı farklı şeylere bakıştığımızı fark ediyorum. O benim hiç fark etmediğim bayanmış tahta bir şeye bakıyor. Olabilecek en dikkat çekmeyecek şekilde gözlerimi tahtaya çeviriyorum ve münhış bir hayal kırıklığına uğruyorum. Bevington Triptych bu muymuş? Fakat buna hoş bile denilemez ki!

"Bir de şu Viktoria dönemine ait çöplüğe bak," diye sertçe ekliyor kadın aniden. "Kesinlikle canice! Şu gökkuşağına bak! Bu senin mideni bulandırıyor mu?" diyerek büyük mavi pencereyi işaret ediyor. Ben ise yutkunuyorum.

"Biliyorum," diyorum "Şok edici, öyle değil mi? Kesinlikle... Bilirsiniz işte, sanırım biraz dolaşsam iyi olacak..."

Daha fazla bir şey söylemesine fırsat bırakmadan aceleyle dönüyorum. Koltukların bulunduğu tarafa geliyorum ve bir yandan da ne yapmam gerektiğini düşünürken, köşede şapelin yan tarafını görüyorum.

Manevi İnziva diye yazıyor dış kısmında. *Sessizce oturup, dua etmek ve Katolik inancını daha fazla tanımak için bir yer.*

İhtiyatlı bir şekilde başımı şapelin içine uzatıyorum. Yaşlı bir rahibe bir iskemleye oturmuş nakış işliyor. Bana bakıp gülümsüyor, ben de gergin bir şekilde gülümsüyorum ve içeriye giriyorum.

Koyu renk, tahta bir koltuğa oturuyorum ve hiçbir gıcırta çıkarmamaya dikkat ediyorum. Bir süre öyle dehşet içinde kalıyorum ki, hiçbir şey söyleyemiyorum. Bu gerçekten de şaşırtıcı. Atmosfer muhteşem. Çok sessiz ve sakin. Sırf burada olduğum için bile kendimi arınmış ve kutsanmış hissediyorum. Rahibeye yeniden gülümsüyorum. Bu sefer utangaç bir edayla. Rahibe elindeki nakış

birakıyor ve sanki benim konuşmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Alçak ve saygılı bir ses tonu ile "Mumların gerçekten çok beğendim," diyorum. "Bu civardan mı aldınız?"

"Hayır," diyor rahibe biraz şaşırılmış bir edayla. "Zanetmiyorum."

"Ah, peki."

Çok hafif esniyorum - çünkü kır havasından dolayı hâlâ kendimi uykulu hissediyorum... Esnerken tırnaklarımdan birinin kırılmış olduğunu fark ediyorum. Bunun üzerine çok yavaş bir şekilde çantamı açıyorum ve tırnak törpümü çıkararak törpülemeye başlıyorum. Rahibe başımı kaldırıyor. Ben de kederli bir şekilde gülümseyerek tırnağımı gösteriyorum. (Sessizce, çünkü buradaki manevi atmosferi bozmak istemiyorum.) Törpüleme işini bitirdiğimde tırnağıma bakıyorum ve köşesi biraz pürüzlü gözüküyor. Bunun üzerine Mabelline tırnak cilamı çıkarıyorum ve hızlı bir şekilde üzerine sürüyorum.

Tüm bu zaman boyunca rahibe beni şaşkın bir iladeyle izliyor ve ben bitirmek üzereyken "Tatlım sen Katolik misin?" diyor.

"Hayır. Aslında değilim," diye cevaplıyorum.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Mmm... pek yok" Bir yandan da oturduğum sıradan başımı dostça kaldırıyor ve samimi bir şekilde gülümsüyorum. "Tüm bu oymalar çok güzel öyle değil mi? Mobilyaların hepsi de bu kadar güzel mi?"

"Burası şapel," diyor rahibe bana garip garip bakarak.

"Ah biliyorum! Fakat bilirsiniz pek çok kişi bugünlerde evlerine sıralar döküyor. Gerçekten de çok moda oldu. *Harpers*'da bir makale gördüm..."

"Çocuğum..." Rahibe beni susturmak için elini kaldırıyor. "Çocuğum burası manevi olarak inzivaya çekilme yeri. Sessizliğin hâkim olduğu bir yer."

"Biliyorum!" diyorum şaşırarak. "Bu yüzden buraya geldim. Sessizlik için."

"Güzel," diyor rahibe ve yeniden sessizliğe gömülüyoruz.

Uzaktan bir çan sesi geliyor ve rahibenin çok sessiz bir şekilde fısıltıyla bir şeyler mırıldandığını fark ediyorum. Ne dediğini merak ediyorum. Birden bana, örgü örerken kendi kendine söylenen büyükannemi hatırlatıyor. Belki de nakış yaptığı yerin sırasını kaybetmiş olabilir diye düşünüyorum.

"İşlediğiniz nakış gerçekten çok iyi gidiyor," diyorum cesaretle. "Bittiğinde ne olacak?"

Hafifçe irkiliyor ve işlediği nakışı elinden bırakıyor.

"Sevgili çocuğum..." diyor keskin bir nefes vererek. Sonra bana sıcak bir şekilde gülüyor. "Tatlım bizim ünlü lavanta çiçeği tarlalarımız var. Gidip onları görmek istemez misin?"

"Hayır bu şekilde iyiyim," diye cevaplıyorum tatlı bakışlarla rahibeye bakarak. "Burada sizinle oturduğum için mutluyum." Rahibenin gülüşü yavaşça silinir gibi oluyor.

"Peki ya bodrumu görmek ister misin?" diyor. "Bu ilginç çeker mi?"

"Pek çekmez. Doğrusunu isterseniz benim için endişelenmenize gerek yok. Hiç sıkılmıyorum! Burada olmak çok hoş. Öylesine... sakın ki. Tıpkı *Sound of Music*'teki gibi."

Saçmasapan konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. Muhtemelen manastırda uzun yıllar kalmış o yüzden de

Sound of Music'in ne olduğunu bilmiyor."

"Bir filmden bahsediyorum..." diye açıklamaya başlıyorum. Ancak o sırada onun bir filmin bile ne olduğunu bilmeme ihtimali aklıma geliyor. "Resimleri hareket ettirmeye benziyor," diyorum dikkatli bir şekilde. "Bir ekranda seyrediyorsunuz. Bu filmde de Maria adında bir rahibe vardı..."

"Bizim bir dükkânımız var" diye alelacele sözümü kesiyor rahibe. "Bir dükkân ilginç çeker mi?"

Dükkân! Bir dakika içerisinde oldukça heyecanlanıyorum ve ne sattıklarını sormak istiyorum. Fakat birden aklıma Suze'ye verdiğim söz geliyor.

"Yapamam," diyorum eselle. "Ev arkadaşşıma bugün alışverişe gitmeyeceğimi söyledim."

"Ev arkadaşşıma mı?" diyor rahibe. "Onun ne alâkası var ki?"

"Benim çok para harcamam konusunda gerçekten de endişe ediliyor..."

"Hayatını ev arkadaşın mı yönetiyor?"

"Şey, kısa bir süre önce ona çok ciddi bir şekilde söz verdim. Bilirsiniz işte kısmen yemin ettim. Sanırım..."

"O bilmeyecek ki!" diyor rahibe. "Eğer sen ona söylemezsen hiç bilemez."

Biraz şaşırmış olarak onu süzüyorum.

"Fakat sözümü tutmadığım için kendimi gerçekten de kötü hissedeceğim. Hayır. Burada sizinle biraz daha oturacağım. Eğer sorun değilse." Sonra gözümün takılan Mary'nin ufak bir heykelini elime alıyorum. "Bu çok güzel. Nereden aldınız bunu?"

Rahibe de beni süzüyor. Gözleri kısılmış vaziyette.

"Bunu bir alışveriş olarak düşünmemelisin," diyor en

sonunda. "Bunu bir bağış olarak düşün." Sonra öne eğiliyor. "Sen parayı bağışlayacaksın. Biz de sana karşılığında ufak bir şey vereceğiz. Bunu bir alışveriş gibi sayamazsın bile. Daha çok... bir hayır işi bu."

Birkaç dakika sessiz kalıyorum ve bu fikre alışmaya çalışıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse her zaman hayır işi yapmak istemişimdir. Belki de şu an bunun için doğru zamandır.

"Öyleyse bu tipki... iyi bir sevap kazanmak gibi?" diyorum emin olmak için.

"Kesinlikle aynı. İsa Peygamber ve melekler sana dua edeceklerdir." Sonra, oldukça sıkı bir biçimde elimi tutuyor. "Şimdi git ve bak bakalım. Sana yolu göstereyim..."

Şapelden çıktığımızda rahibe kapıyı kapatıyor ve *Menevi İnziva* yazısını kaldırıyor.

"Siz geri dönmeyecek misiniz?" diyorum.

"Hayır bugün değil," diyor ve bana garip bir ifadeyle bakıyor. "Sanırım bugün burada bırakıyorum."

Bilirsiniz işte hep söylerler... güzel ahlak dalma karşılık bulur diye. O öğleden sonra otele döndüğümde yaptığım bu iyilik yüzünden kendimi çok mutlu hissediyorum. Bu dükkâna en az 50 paund bağışlamış olmalıyım. Aslında bunu gösteriş yapmak veya başka bir şey için söylemiyorum fakat açıkça söylemek gerekirse, ben doğal olarak fedakâr bir insanım. Çünkü bir kere bağışlamaya başlarsam kendimi durduramıyorum! Ne kadar fazla para harcarsam kendimi o kadar rahatlamış hissediyorum. Ayrıca önemsiz de olsa söylemek istiyorum ki: karşılığında da çok hoş şeyler aldım. Bir sürü lavanta balı, lavanta esanslı yağ ve nefis bir şey olduğuna kesinlikle emin

olduğum lavanta çayı. Bir de uyumama yardımcı olacağına inandığım bir lavanta yastığı.

Asıl ilginç olan daha önce lavantayı pek düşünmemiş olmam. Onu daha ziyade insanların bahçelerinde yetişen bir bitki olarak düşünürdüm. Ancak tezgâhın arkasında ki genç rahibe son derece haklıydı. Bu bitkinin canlılık ve yaşam aşılama bir özelliği var. Öyle ki, herkesin yaşamının bir parçası olmalı. Bununla birlikte St Winifred'in lavantası tamamen organikmiş anlattığına göre. Bu yüzden diğer türlerine göre daha üstünmüş. Raktiplerine göre ise daha ucuzmuş. Aslında lavanta yastığı almaya o ikna etti. Adımı da ürün gönderim listesine ekledi. Bir rahibe için fazlasıyla ısrarcı bir tip.

Blakeley Hall'a geri döndüğümde taksi şoförü eşyaları içeri taşımaya teklif ediyor, çünkü lavanta balının olduğu kutu epey ağır. Resepsiyon masasında duruyorum, ona bol miktarda bahşiş veriyorum ve bir yandan da gidip yeni aldığım lavanta banyo esansı ile güzel bir banyo yapmayı düşünüyorum... o sırada resepsiyona giren ön kapı açılıyor ve Louis Vuitton çantası, uzun bronz tenli bacakları ile sarışın bir kız hızla otelden içeri giriyor.

Ona inanamayarak bakıyorum. Kız Alicia Billington'un ta kendisi! Aslında ben ona Uzun Bacaklı Sürtük Alicia diyorum. O burada ne arıyor böyle?

Alicia, Brandon İletişimin -yani Luke'un PR şirketi- in finans yöneticilerinden birisi ve biz pek iyi anlamıyoruz. Aslında aramızda kalsın ama o ineğin tekidir ve ben Luke'un onu işten atmasını çok istiyorum. Aslında birkaç ay önce neredeyse kovuluyordu ve bu işte benim de biraz parmağım vardı. (Ben o zaman ekonomi muhabiriydim ve o makaleyi yazmıştım... ah aslında bu biraz

uzun bir hikâye!) En sonunda, Alicia ciddi bir uyarı aldı ve o zamandan beri de çok temkinli davranıyor.

Bunu biliyorum çünkü Luke'un asistanı Mel ile ara sıra sohbetlerimiz oluyor. Mel gerçekten de çok tatlı bir kız ve tüm dedikoduları bana anlatıyor. Daha geçen gün bana Alicia'nın gerçekten de çok değiştiğini söylüyordu. Artık hiç nazik değilmiş ve daha fazla çalışıyormuş. Müşterilerinden bahsetsinler diye gazetecilerin başlarını etini yiyormuş ve geç saatlere kadar ofiste kalarak beğisayarının başında oturuyormuş. Geçen gün, şirketin müşterilerini daha iyi tanımak için Mel'den kontak isimleri ile birlikte adres listesini istemiş. Mel üzüntülü bir sesle Alicia'nın terfi için uğraştığını tahmin ettiğini belirtmişti. Bence haklı olabilir. Luke'un sorunu da bu zaten. O sadece bir insanın ne kadar çok çalıştığına ve ne sonuç getirdiğine bakar. Onların ne berbat inekler olduklarına aldırmaz bile. Bu yüzden tahmin ettiğim kadarıyla Alicia terfi edecek ve daha da dayanılmaz bir hal alacak.

İçeri girmesini seyrederken bir yanım kaçmak istiyor, diğer yanım ise burada ne aradığını öğrenmek istiyor. Fakat daha kararımı veremedim o beni yakalıyor ve kollarını hafifçe kaldırıyor. Ah aman Allah'ım birdenbire nasıl göründüğümü hatırlıyorum. Üzerimde eski, berbat bir gri tişört var ve doğruyu söylemek gerekirse kesinlikle bir elbiseye benzemiyor. Saçım ise darmadağın. Lavanta balı dolu torbaları taşımaktan kıpkırmızı kesilmiş suratım da cabası. Oysa o tertemiz, beyaz bir tayyör giymiş.

"Rebecca!" diyor ve sahte bir korkuyla elini ağzına götürüyor. "Sen benim burada olduğumu bilmemelisin! Beni görmemişsin gibi davran."

"Ne... ne demek istiyorsun?" diyorum ve şaşırduğımı belli etmemeye çalışıyorum. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Yeni ortaklarla hızlı bir tanıtım toplantısı yapmak için geldim," diyor Alicia. "Annemle babamın sadece beş mil uzakta yaşadıklarını biliyor muydun? Bu durumda gelmek mantıklı oluyor işte."

"Ah, haklısın," diyorum. "Hayır bilmiyordum."

"Fakat Luke bize oldukça sıkı talimat verdi," diyor Alicia. "Seni rahatsız etmemize izin yok. Sonuçta bu senin tatil!"

Bunu söyleyiş tarzı kendimi çocukmuşum gibi hissetmemi sağlıyor.

"Ah hiç sorun değil," diyorum güçlü bir tavırla. "Böylesine önemli... önemli bir şey olurken. Aslında Luke ve ben daha önce bundan bahsediyorduk. Kahvaltı esnasında."

Pekâlâ kahvaltı kısmını söylememin tek sebebi Luke ile çıktığımızı tekrar hatırlatmak içindi kabul ediyorum. Bu gerçekten de oldukça dokunaklı! Fakat ne zaman Alicia ile konuşuyor olsam kendimi hep onunla gizli bir yarışa girmiş gibi hissediyorum. Bu durumda eğer hamle mi yapmazsam kazandığımı düşünecek.

"Gerçekten mi?" diyor Alicia. "Ne kadar tatlı." Gözleri yavaşça kısıyor. "Peki tüm bu yatırım için ne düşünüyorsun? Senin bir fikrin vardır mutlaka."

"Harika olduğunu düşünüyorum," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Gerçekten de harika."

"Sorun etmiyor musun yani?" Gözleri yüzümdeki her noktayı inceliyor.

"Şey... pek etmiyorum," diye omuzlarımı silkiyorum.

"Yani bunun bir tatil olması gerekiyordu tabii, ama eğer bu kadar önemli..."

"Ben toplantılardan bahsetmiyorum," diyor Alicia hafifçe gülerek. "Ben demek istiyorum ki... tüm bu anlaşılmaz. Şu New York meselesi."

Cevap vermek için ağızını açıyorum... sonra göğsüme geri kapatıyorum. New York meselesi de ne?

Zayıflığı sezen bir akbaba gibi öne atılıyor. Dudaklarına ince hain bir gülümseme yerleşiyor.

"Luke'un New York'a taşınacağını biliyorsun değil mi Rebecca?"

Şoktan bir an hiç hareket edemiyorum. Luke, New York'a taşınıyor! İşte bu yüzden o kadar heyecanlı, New York'a taşınıyor. Fakat... fakat neden bana bunu söylemiyor?

Yüzüme ateş basıyor ve göğsümde korkunç bir ağırlık hissediyorum. Luke New York'a gidiyor ve bana söylemiyor bile.

"Rebecca?"

Aniden kafamı kaldırıyorum ve yüzüme acilen bir gülümseme oturtmaya kendimi zorluyorum. Alicia'nın tüm bunları yeni öğrendiğini fark etmesine izin veremem. Buna gerçekten izin veremem!

"Elbette ki biliyorum," diyorum boğuk bir sesle ve boğazımı temizliyorum. "Hepsini biliyorum. Fakat ben... ben hiçbir zaman ortalıkta iş konuşmam. Ketum olmak çok daha iyidir. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Ah, kesinlikle," diye cevaplıyor. Ancak bakışları bana hiç inanmadığını düşünmeme yol açıyor. "Öyleyse sen de gidiyor musun?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Dudaklarım titriyor. Söyleyecek ce-

vap bulamıyorum ve yüzüm gittikçe daha pembeleşiyor. Ancak birden arkamdan bir ses duyarak şükrediyorum.

"Rebecca Bloomwood. Bayan Rebecca Bloomwood'a bir paket var."

Şaşkınlıkla başımı çeviriyorum ve... gözlerime inanmıyorum. Üniformalı bir adam elinde devasa büyüklükte, yıpranmış *Special Express* paketim ile resepsiyon masasına yaklaşıyor. Doğruyu söylemek gerekirse bu paketi artık kaybettiğime inanmaya başlamıştım. Sonunda tüm eşyalarımı kavuşuyorum. Dikkatle seçtiğim tüm o kıyafetler artık burada. Bu gece istediğim her şeyi giye bilirim!

Fakat her nasılsa... artık bu pek umurunda değil. Sadece bir yere gitmek, yalnız başıma kalmak ve biraz düşünmek istiyorum.

"Benim," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Rebecca Bloomwood benim."

"Ah tamam!" diyor adam. "Bu çok kolay olacak o zaman. Eğer şurayı imzalarsanız..."

"Pekâlâ, seni tutmayayım!" diyor Alicia paketime neşeyle bakarak. "Keyfine bak olur mu?"

"Teşekkürler" diye cevaplıyorum. "Bakacağım." Kendimi dermansız hissederek ve kıyafetlerime sınımsız sarılmış olarak yürüyorum.

**Endwich Bankası
FULHAM ŞUBESİ
3 Fulham Caddesi
Londra SW6 9JH**

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

8 Eylül 2001

Sayın Bayan Bloomwood,

Tatlı Smeathie'çiğe hitaben 4 Eylül'de göndermiş olduğunuz mektubunuza teşekkür ederiz. Mektubunuzda "yeni adam gelmeden önce" kendisinden kredinizin yükseltilme işlemini aceleyle gerçekleştirmesini talep ediyorsunuz.

Yeni gelen adam benim.

Şu anda tüm müşteri dosyalarını inceliyorum ve talebinizle ilgili olarak size geri döneceğim.

Saygılarımla,

John Gavin
Krediler Bölüm Direktörü

ENDWICH - ÇÜNKÜ SİZİ SEVİYORUZ

Beş

Ertesi günü Londra'ya dönüyoruz ve Luke hâlâ anlaşılmamasından, New York'tan ya da başka bir şeyden bahsetmiyor. Bunu ona rahatlıkla sorabileceğimi biliyorum. Son derece lakayt bir tavırla "Şu duyduğum New York meselesi de nedir Luke?" diye sorar, ne cevap vereceğini bekleyip öğrenmiş olurum. Fakat her nasılsa... bunu bir türlü yapamıyorum.

İlk başta, bu anlaşma ile ilgili pek konuşmak istemediğini son derece açık bir şekilde belli etmiş bulunuyor. Şimdi New York'tan bahsetmeye başlarsam öküzmün altında buzağı aradığımı düşünecek. Ayrıca bir başka sorun da Alicia'nın meseleyi yanlış anlamış olabileceğidir... hatta uyduruyor bile olabilir. (İnanın bana bunu çok iyi yapıyor. Ekonomi yazarı olarak gazetede çalıştığım günlerde beni, bir basın toplantısı için tamamen yanlış odaya göndermişti.) Bu yüzden de bu konuda kesin kanıt bulana kadar bir şey söylemenin manasız olacağı kanaatindeyim.

Kendi kendine bunları söyleyip duruyorum. Fakat dürüst olmak gerekirse esas sebep Luke'un bana dönüp sevecen bakışlarla "Rebecca, birlikte çok iyi vakit geçirdik fakat..." demesini kaldıramayacak olmam.

Bu yüzden hiçbir şey söylememeye karar veriyorum ve bol bol gülümsüyorum. Ancak kendimi gittikçe daha

gergin ve kötü hissediyorum. Dairemin önüne geldiğinde ona dönüp "New York'a gidiyorsun öyle mi?" diye bağırarak geliyor içimden.

Bunun yerine ona bir öpücük veriyorum ve hallice "Cumartesi günü müsait olacaksın değil mi?" diye soruyorum.

Luke yarın Zürich'e uçuyor. Oradaki finansçılarla bir sürü toplantı yapacak. Bunlar tabii ki çok önemli toplantılar ve ben onu çok iyi anlayabiliyorum. Fakat cumartesi günü Tom ve Lucy'nin evde yapılacak düğünleri var... ve bu çok daha önemli. O kesin olarak orada olmak zorunda.

"Halledeceğim," diyor. "Söz veriyorum." Sonra elimi tutuyor ve ben arabadan iniyorum. Artık çok acele etmesi gerektiğini de söylüyor ve sonra gözden kayboluyor.

Bitkin vaziyette dairemin kapısını açıyorum ve bir dakika sonra Suze odasından çıkıp beni karşılamaya geliyor. Bir yandan da siyah, koca bir çöp torbasını yerde sürüklüyor.

"Selam!" diyor. "İşte geldin!"

"Evet!" diye cevap veriyorum neşeli görünmeye çalışarak. "Geri döndüm!"

Suze kapının ardında kayboluyor ve o siyah torbay merdivenlerden aşağıya, oradan da ana kapıya sürüklediğini duyuyorum. Sonra tekrar daireye çıkıyor.

"Pekâlâ nasıldı?" diyor nefes nefese bir yandan da arkasından kapıyı kapatarak.

"İyiydi," diyorum yatak odama doğru yürüyerek. "Tabii işte... güzeldi."

"Güzel miydi?" Suze'nin gözleri kısıyor ve arkamdan odama giriyor. "Sadece güzeldi öyle mi?"

"İyiydi..."

"İyi miydi? Bex sorun ne? İyi vakit geçirmedi mi?"

Ashida Suze'ye bir şey söylemeyi planlıyorum çünkü konuyla ilgili gerçekleri henüz kanıtlayamadım. Bununla birlikte, bir dergide çiftlerin her türlü problemlerini yalnız çözmeyi denemeleri ve başkalarına anlatmalarını okumuştum. Ancak onun o sıcak, dostane yüzüne baktığımda bunu anlatmadan duramayacağımı anlıyorum ve her şey bir anda ağızımdan dökülüyor.

"Luke New York'a taşınıyor."

"Gerçekten mi?" diyor Suze ne demek istediğini tam kavramayarak. "Mükemmel! Allah'ım New York'u çok severim. Üç yıl önce gitmiştim ve..."

"Suze, o New York'a taşınıyor ve bana bunu henüz anlatmadı."

"Ah," diyor Suze biraz bozulmuş olarak. "Ah anlıyorum."

"Bu konuyu ona açmak istemedim çünkü bunu öğrenmemiş olmam gerekiyordu; ancak bana neden söylemediğini düşünmeden de edemiyorum. Öylece çekip gidecek... gidecek mi yani?" Sesim acı içinde yükseliyor. "Selam. Ben artık New York'ta yaşıyorum. Sevgiler Luke," diye yazan Empire State binasından bir kart mı alacağım yani?"

"Hayır," diyor Suze hemen. "Tabii ki hayır. O böyle bir şey yapmaz."

"Yapmaz mı?"

"Hayır. Kesinlikle yapmaz." Suze kollarını göğsünde kavuşturuyor ve birkaç dakika düşünüyor... sonra birden başını kaldırıyor. "Sana bunu kesin olarak söylemediğine emin misin? Belki o sırada yarı uyukluyordun ya

da hayal kuruyordun ya da başka bir şey yapıyordun. Olamaz mı yani?

Bana ümitle bakıyor. Acaba haklı olabilir mi diye bir kaç dakika iyice düşünüyorum. Belki de bana arabada söylemişti? Ve belki de ben o sırada onu dinlemiyordum. Ya da dün akşam ben bardaki kızın Lulu Guinness el çantasını incelerken söylemişti belki de?... Ancak sonra başını sallıyorum.

"Hayır. Eminim eğer New York'tan bahsetseydi hatırlardım." Sonra yatağa gömülüyorum. "Bana söylemiyor çünkü beni terk edecek."

"Hayır etmeyecek!" diye itiraz ediyor Suze. "Doğrusunu istersen Bex, erkekler hiçbir zaman böyle şeylerden bahsetmezler. Onlar böyledir işte." Sonra önüne çıkan CD kutusunu alıyor ve bacak bacak üstüne atmış olarak yanına yatağa oturuyor. "Erkek kardeşim uyuşturucuyu bıraktığı zaman asla bize söylememişti. Biz bunu gazetelerden öğrenmiştik! Sonra babam da anneme söylemeden koskoca bir ada satın almıştı."

"Gerçekten mi?"

"Ah! Evet. Sonra da adayı tamamen unutmuştu. Ancak fiçıya domuzu sokmak için kendisini davet ettiklerinde hatırlamıştı."

"Ne yapmak için?"

"Ah, bu eski bir tören," diyor Suze lākayt bir tavırla.

"Domuzu ilk yuvarlayanın babam olması gerekiyor çünkü adanın sahibi o." Birden gözleri parlıyor. "Aslında her zaman bunu kendisinin yerine yapacak birilerini arıyor. Hatta ben bu sene bunu yapabileceğini sanmıyorum, ya sen? Komik bir şapka takıp, Gal diliyle bir şiir okumak gerekiyor fakat oldukça basit olan..."

"Suze..."

"Belki de gerekmiyor," diyor Suze aceleyle. "Çık biter dilerim." Yastığının üzerine uzanıyor ve düşünceli bir biçimde tırnaklarından birini yiyor. Sonra aniden başını kaldırıyor. "Dur bir dakika. Sana bu New York'tan kim bahsetti? Eger Luke bunu sana söylemediyse kim söyledi?"

"Alicia," diyorum üzüntüyle. "O bu konuyu tamamen biliyor."

"Alicia mı?" Suze beni süzüyor. "Uzun bacaklı, sürtük Alicia mı? Aman Allah'ım. Muhtemelen uydurmuştur baba. Doğruyu söylemek gerekirse Bex, onu dinlemiş olmana bile şaşırdım!"

Öylesine emin görünüyordu ki kalbim birden neşeye atmaya başladı. Tabii ya. İşte cevap bu. Ben de bundan şüphelenmemiş miydim? Size Alicia'nın böyle biri olduğunu söylememiş miydim?

Tek sorun -ufak bir detay- Suze'nin yüzde yüz önyargısız konuştuğuna dair kesin emin olamamam. Suze ve Alicia'nın birlikte bir geçmişleri var. Her ikisi de Brandon Betişim'de çalışmaya başlamışlar, ancak üç hafta sonra Suze pahnı partisini toplarken, Alicia gün geçtikçe yükselen bir kariyere sahip olmuştu. Suze'nin illa bir PR kızı olmak istediğinden değil ama yine de durum buydu.

"Bilemiyorum," diyorum kuşkuyla bir tavırla. "Alicia bunu gerçekten yapmış olabilir mi?"

"Elbette yapmıştır!" diyor Suze. "Seni kafalamaya çalışıyor. Hadi Bex. Hangisine daha çok güveniyorsun? Alicia mı, Luke mu?"

"Luke," diyorum kısa bir sessizlikten sonra. "Tabii ki Luke'a güveniyorum."

"İyi o zaman."

"Haklısın," diyorum kendimi daha neşeli hissederek

"Haklısın. Ben Luke'a güvenmeliyim öyle değil mi? Derin koduları ve söylentileri dinlememeliyim."

"Kesinlikle."

Sonra bir zarf demetine uzanıyor. "İşte mektupları da burada ve mesajların da."

"Ah, çok teşekkür ederim!" Zarf tomarını içimde bekleyen ani bir ümitle alıyorum. Siz yokken neler olmuş olabileceğini hiç bilemezsiniz öyle değil mi? Belki bu zarflardan biri uzun süredir görmediğim bir dostundan geliyor olabilir. Ya da harika bir iş teklifi de olabilir. Ya da bir tatil kazanmış olduğunu bildiren bir haber de olabilir.

Fakat elbette ki böyle çıkmıyor. Zarflardan birbiri ardına sıkıcı faturalar çıkıp duruyor. Ben ise onları önemsemeyen bir tavırla şöyle bir göz gezdiriyorum. En sonunda da bir kısmını hiç açmadan yere bırakıveriyorum.

Bilirsiniz bu her zaman olur. Ne zaman uzaklaşsam geri döndüğümde dağlar gibi birikmiş heyecan verici posta bulacağımı düşünürüm. Heyecanlı haberlerin bulunduğu paketler, telgraflar ve mektuplar. Ancak her zaman hayal kırıklığına uğrarım. Aslında birisi *tatilpostasi.com* diye bir şirket kurmalı ve bir sürü heyecan verici haberin bulunduğu mektuplar göndermesi için ona para ödemelisiniz. Böylece geri döndüğünüzde görmeyi çok istediğiniz bir şey olmuş olur.

Telefon mesajlarıma dönüyorum. Suze onları gerçekten de çok dikkatli bir şekilde not etmiş:

Annen - Tom ve Lucy'nin düğününde ne giyeceksin?

Annen - Menekşe renginde bir şey giyme. Yoksa benim şapka ile aynı renk olur.

Annen - Luke, *morning coat** giymesi gerektiğini biliyor mu?

Annen - Luke kesin olarak geliyor öyle değil mi?

David Barrow - Kendisini aramanı rica ediyor.

Annen -

Dur bir dakika. David Barrow. Bu kim acaba?

"Hey Suze!" diye bağırıyorum. "David Barrow sana kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır," diyor Suze koridorda belirerek. "Sadece senin aramanı istedi."

"Pekâlâ." Sonra tekrar mesaja bakıyorum. "Nasıl bir ses tonu vardı?"

Suze burnunu tutarak cevaplıyor.

"Ah bilirsin işte. Oldukça zarif... oldukça nazik."

Numarayı çevirirken oldukça meraklanıyorum. David Barrow. Adı oldukça tanıdık geliyor. Belki de bir film yapımcısı ya da o tarz biridir!

Telefonu "David Barrow" diyerek açıyor. Suze kesinlikle haklı. Gerçekten de oldukça zarif bir sesi var.

"Merhaba!" diyorum. "Ben Rebecca Bloomwood. Sizi aramam için mesaj bırakmışsınız?"

"Ah Bayan Bloomwood. Ben La Rosa'nın bireysel müşteri müdürüyüm."

"Ah." Yüzümü buruşturuyorum. Kafam bir an karıştı. La Rosa mı? Niçin beni...

* Gündüz yapılan törenlerde giyilen tören elbisesi.

Ah evet. Hampstead'deki şu butik olmalı. Fakat oraya hayatında sadece bir defa gittim ve üzerinden oldukça zaman geçti. Neden beni arıyor acaba?

"Öncelikle söylemek isterim ki sizin gibi yetenekli bir televizyon şimşisinin bizim müşterimiz olması büyük şeref."

"Ah! Şey... çok teşekkür ederim," diyorum telefonda gülümseyerek. "Bu benim için de bir zevk gerçekten. Bu harika."

Beni neden aradığını biliyorum. Bana ücretsiz kıyafet verecekler, öyle değil mi? Ya da belki... evet! Onlar için yeni bir kıyafet serisi tasarlamamı isteyecekler. Allah'ın evet! Bir tasarımcı olacağım. Bu seriyi Becky Bloomwood koleksiyonu diye satacaklar. Yalın, modaya uygun, rahat giyilebilir kıyafetler, belki bir iki tane de gece elbisesi...

"Bu bir nezaket telefonu," diyor David Barrow düşünce celerimi bölerek. "Sadece arayıp hizmetimizden memnun olup olmadığınızı ve yardımcı olabileceğimiz bir ihtiyacınız olup olmadığını sormak istedim."

"Pekâlâ... teşekkürler!" diyorum. "Sizden memnunuzum teşekkürler. Yani, sizin devamlı müşteriniz değilim fakat..."

"Ayrıca ufak bir mesele daha var. Henüz tamamlanmamış olan La Rosa kredi kartı hesabınızı bu vesileyle hatırlatmak isterim," diye ekliyor David Barrow sanki ben hiç konuşmuyormuşum gibi. "Bir de şunu bilmenizi isterim ki eğer ödemeyi yeddi gün içinde almazsak başka türlü işlem yapmak zorunda kalacağız."

Telefonda kalakalıyorum. Gülümsemem siliniyor. Bu bir nezaket telefonu değil öyle değil mi? Benden kıy-

ılet koleksiyonu dizayn etmemi de istemiyor, ha? Beni yalnızca para için arıyor!

Biraz onurum zedelenmiş hissediyorum. Kesinlikle insanların hiçbir uyarı yapmadan evinizdeki telefonu arayıp para istemelerine izin verilmemeli, öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki *tabii ki* onlara paralarını ödeyeceğiz. Ancak postadan fatura çıkar çıkmaz bir çek göndermeyeceğim belli...

"İlk faturanızın üzerinden üç ay geçti," diyor David Barrow. "Sizi bilgilendirmek isterim ki bizim politikamıza göre üç ay boyunca ödenmemiş hesapları direkt olarak..."

"Evet, tamam," diye sözünü kesiyorum sakın bir sesle. "Muhasebecilerim... şu an tüm faturalarım ile ilgileniyorlar. Onlarla görüşeceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Elbette sizi çok yakında La Rosa'da yeniden görmek isteriz!"

"Evet, tabii," diyorum ters bir sesle. "Belki."

Ben telefonu kapattığımda Suze de bir başka siyah poşeti sürükleyerek tekrar kapının önünden geçiyor. "Suze ne yapıyorsun?" diyorum onu seyrederek.

"Dağınıklıktan kurtuluyorum," diye cevap veriyor. "Oldukça güzel bir şey. İnsanı arındırıyor! Sen de dene-melisin. Pekâlâ, şu... David Barrow kimmiş?"

"Ödemediğim aptal bir fatura," diyorum. "Olacak şey değil Evime telefon açıyor!"

"Ah! Bu bana bir şey hatırlattı. Dur bir dakika..."

Bir dakika içinde kayboluyor ve bir yığın zarfla yeniden beliriyor.

"Etrafı toplarken bunları yatağımın altında buldum. Diğer kısmı ise tuvalet masamın üzerinde duruyordu..."

sanırım bunları benim odamda unutmuşsun." Sonra yüzünü buruşturuyor. "Sanırım bunların hepsi fatura."

"Ah teşekkür ederim," diyorum ve onları alıp yatağın üzerine atıyorum.

"Belki..." diye başlıyor Suze duraklayarak. "Belki bir kısmını ödemen gerekiyor ha? Bilirsin işte bir ya da iki tanesini."

"Ama onları ödedim!" diyorum şaşkınlıkla. "Hepsini Haziran'da ödedim. Hatırlamıyor musun?"

"Ah evet!" diyor Suze. "Evet elbette biliyorum," diyor dudaklarını ısıtarak. "Fakat sorun şu Bex..."

"Ne?"

"Şey... o bir süre önceydi öyle değil mi? O zamandan beri yeni borçlar çıkarmış olabilirsin."

"Haziran'dan beri mi?" Sonra hafifçe gülüyorum. "Tamam Suze, her şey beş dakika öncesinde kaldı! Artık gerçekten endişe etmene gerek yok. Yani... al şunu mesela."

Gelişigüzel bir zarf alıyorum. "Son zamanlarda M&S'den ne aldım ki ben? Hiçbir şey!"

"Ah evet," diyor Suze biraz daha rahatlamış bir sesle. "Öyleyse bu fatura sadece... sıfır olmalı öyle değil mi?"

"Kesinlikle," diyorum bir yandan da zarfı yırtıp açarak. "Sıfır! Ya da on paund gibi bir şey olmalı. Şu tek parça çamaşırlar için..." Faturayı çıkarıyorum ve bakıyorum. Bir dakika kadar hiç konuşmıyorum.

"Ne kadar?" diye soruyor Suze heyecanla.

"Bu... bu yanlış," diyorum onu tekrar zarfa koymaya çalışarak. Mutlaka bir yanlışlık olmalı. Onlara bir mektup yazacağım...

"Ver bakayım," diyor Suze faturayı elimden kaparak ve sonra gözleri kocaman açıyor. "365 paund? Bex..."

"Mutlaka bir yanlışlık olmalı," diyorum. Fakat sesim pek inandırıcı çıkmıyor artık. Birden Marble Arch satışından aldığım deri pantolonlar aklıma geliyor. Bir de o sabahlık var. Ayrıca o dönem her gün M&S'den süslü yiyecekler alıyordum.

Suze birkaç dakika bana bakıyor. Yüzü endişeyle buruşmuş.

"Bex... sence diğer faturalar da bu kadar yüksek midir?"

Sessizce Selfridges'in zarfına uzanıyorum ve onu da yırtarak açıyorum. Bunu yaparken de aklıma aldığım o krom meyve sıkacağı geliyor. Hani almam gerektiğini düşünüp... hiçbir zaman kullanmadığım. Bir de şu kürkte süslü elbise var. Onu nerede giydim ki ben?

"Ne kadar?"

"Bu... bu tamam," diye cevaplıyorum ve 400 paundun üzerinde olduğunu Suze görmesin diye hemen faturayı zarfın içine geri itiveriyorum.

Arkamı dönüyorum. Sakın olmaya çalışıyorum. Kendimi heyecanlanmış ve biraz da kızmış hissediyorum. Bunların hepsi yanlış olmalı. Burada asıl konu, benim tüm kredi kartı borçlarımı ödemiş olmam. Nasıl gidip devasa borçlar üretirler ki? Bu ne demek şimdi? Hal böyleyse şimdiden hepimiz teslim olmalıyız.

"Bak Bex, korkmana gerek yok," diyor Suze. "Sen bunu halledersin. Ayrıca bu ay senden kira istemeyeceğim."

"Hayır!" diye bağıriyorum. "Aptal olma! Zaten bana yeterince iyi davrandın. Artık daha fazla sana borçlanmak istemiyorum. M&S'e borçlu olmayı tercih ederim." Sonra Suze'nin o endişeli yüzüne bakıyorum. "Suze lütfen..."

fen endişelenme! Ben bunu çok kolay taksitlere böldürürüm," diyorum mektuba vurarak. "O esnada daha fazla kredi ya da benzer bir şey alırım. Aslında bankaya kredi mi artırmalarını söylemişim bile... Bu yüzden biraz daha artırmalarını kolaylıkla söyleyebilirim. Hatta onlara hemen şimdi telefon edeceğim!"

"Ne? Şu anda mı?"

"Neden olmasın?"

Ahizeyi yeniden kaldırıyorum, eski bir banka döküfonunu çevirmeye başlıyorum.

"Gördüğün gibi ortada çok büyük bir problem yok," diyorum onu rahatlatmaya çalışır bir edayla. "Küçük bir telefon görüşmesi her şeyi yoluna koyacaktır."

"Sizi Endwich İletişim Merkezi'ne bağlıyoruz," diye ince bir ses geliyor hattın diğer ucundan. "Şu numarayı kullanarak da ileride bizi arayabilirsiniz: 0800..."

"Ne oluyor?" diye soruyor Suze.

"Beni bir merkeze bağlıyorlar," diye cevaplıyorum. O sırada hatta Four Seasons çalmaya başlıyor. "Muhtemelen bu şekilde daha hızlı ve verimli çalışıyorlar. Bu çok iyi öyle değil mi? Her şeyi telefonda hallediyorsun."

"Endwich Bankası'na hoş geldiniz!" Bu sefer de yeni bir kadın sesi geliyor kulağıma. "Lütfen hesap numaranızı giriniz."

Benim hesap numaram ne? Kahretsin. Hiç bilmiyorum ki...

Ah evet. Banka ekstremde yazılı.

"Teşekkür ederiz!" diyor ses, ben numaraların hepsini girdiğim zaman. "Şimdi lütfen kişisel şifrenizi girin."

Ne?

Kişisel şifre mi? Bir kişisel şifrem olduğunu bilmiyordum bile. Doğru söylüyorum! Bana hiçbir zaman söylemediler...

Aslında... belki kafamda bir şeyler belirir.

Aman Allah'ım. Neydi bu? 73'le mi başlıyordu? 37 mi?

"Lütfen kişisel şifrenizi giriniz," diye tekrar ediyor ses nazikçe.

"Fakat ben lanet olası kişisel şifremi bilmiyorum ki!" diyorum. "Çabuk ol, Suze. Eğer sen benim yerimde olsaydın kişisel şifre olarak ne seçerdin?"

"Ah!" diyor Suze. "Mmm... ben şunu seçerdim... mmm... 1234?"

"Lütfen kişisel şifrenizi giriniz," diyor ses bu sefer daha keskin bir tonla.

Allah'ım bu gerçekten de çok stresli.

"Benim bisiklet şifremi dene," diye öneriyor Suze. "435."

"Suze... benim kendi numarama ihtiyacım var. Senin-
kine değil."

"Aynısunu seçmiş olabilirsin. Bilemezsin ki!"

"Pekâlâ" diye bağırıyorum ve 435 rakamını giriyorum.

"Çok özür dilerim," diye mekanik bir şekilde cevap veriyor ses. "Bu şifre geçersiz."

"Bir işe yaramayacağını biliyordum!"

"İşe yarayabilirdi ama," diyor Suze kendini savunarak.

"Zaten dört haneli olmalı," diyorum. Birden aklıma bir şeyler gelmeye başlıyor. "Telefon edip kayıt ettirmem gerekiyordu... ve ben o sırada mutfakta ayakta duruyordum... ve... evet! Evet! Karen Millen ayakkabılarımı yeni almıştım ve üzerindeki fiyat etiketine bakıyordum... ve o rakamı kullandım!"

"Neydi fiyatı?" diye soruyor Suze heyecanla.

"Şey... 120 iskonto yapmışlardı... 84.99"

"8499 olarak gir!"

Büyük bir heyecanla 8499 diye giriyorum... ve pek iltimal vermememe rağmen ses "Teşekkür ederiz! Endwich Bankası'na hoş geldiniz. Endwich... çünkü sizi seviyoruz. Bakiye kontrolünüz için 1'e, ipotek borçları için 2'e, açık krediler ve banka işlemleri için 3'e..."

"Tamam! İşte girdim," diyorum nefes vererek. Kendi mi tüm dünyayı kurtarmak üzere bir şifre çözmüş James Bond gibi hissediyorum. "Acaba borç kontrolüne mi girsem? Yoksa açık krediler ve banka işlemlerine mi?"

"Açık krediler ve banka işlemlerine gir," diyor Suze bilgici bir tavırla.

"Tamam." 3'e basıyorum ve bir dakika sonra neşeli ve melodik bir ses hattın diğer ucundan beni karşılıyor.

"Alo! Endwich Müşteri Merkezi'ne hoş geldiniz. Ben Dawna. Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Bloomwood?"

"Ah merhaba!" diyorum biraz şaşırılmış olarak. "Siz canlı mısınız?"

"Evet!" diyor Dawna ve gülüyor. "Ben canlıyım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mmm... evet. Sizi aradım çünkü kredimin biraz artırımını istiyorum. Eğer mümkünse birkaç yüz paund. Ya da biraz daha fazla eğer siz..."

"Anlıyorum," diyor Dawna tatlı bir ses tonu ile. "Belirli bir sebebi var mı? Yoksa genel bir ihtiyaç mı?"

Oldukça nazik ve dostça bir sesle konuşuyor. Kendi mi gittikçe daha rahatlamış hissediyorum.

"Evet sorun şu; kariyerim için son zamanlarda bir ya-

zın yaptım ve şimdi birkaç fatura geldi ve... biraz şaşır-dım açıkçası."

"Ah tamam," diyor Dawna sempatik bir tavırla.

"Başım derdteymiş gibi anlaşılmasın lütfen. Bu sadece geçici bir durum."

"Geçici bir durum," diye tekrar ediyor ve onun bilgi-sayara bir şeyler yazdığını işitiyorum.

"Sanırım bir şeylerin kontrolüm dışında gelişmesine müsaade ettim. Fakat burada önemli olan her şeyi öde-yip bitirmiş olmam. Sadece artık biraz daha rahatlayabi-leceğimi düşünüyorum."

"Ah, tamam."

"Öyleyse beni anlıyorsunuz?"

Sonra Suze'ye rahatlamış bir edayla bakıyorum. O da bana zafer işareti yapıyor. Allah'ım bu çok kolay oldu. Sadece basit bir tek telefon görüşmesi. Tıpkı reklamlar-daki gibi. Mide bulandıran mektuplar yok, maharet iste-yen sorular yok..."

"Kesinlikle anlıyorum," diyor Dawna. "Bu hepimize olur öyle değil mi?"

"Öyleyse kredi alabilecek miyim?" diye soruyorum neşeyle.

"Ah, ne yazık ki kredinizi 50 paunddan fazla artırmaya yetkili değilim," diyor Dawna. "Krediler Bölüm Direktö-rümüz ile temasa geçmelisiniz. Kiminle görüşmeniz ge-rektiğini söyleyeyim... bir bakalım... Fulham şubesi... Bay John Gavin ile görüşmelisiniz."

Can sıkıntısı ile duraklıyorum.

"Fakat ben ona yazmıştım zaten!"

"Pekâlâ her şey yolunda o zaman öyle değil mi? Peki size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Hayır," diyorum. "Hayır. Sanmıyorum. Yine de teşekkürler."

Yıkılmış bir halde telefonu yerine koyuyorum. "Aptal banka. Aptal müşteri hizmetleri."

"Sana parayı verecekler miymiş?" diye soruyor Suze.

"Bilmiyorum. Her şey şu John Gavin cephesinde biniyor." Başımı kaldırıyorum ve Suze'nin endişeli suratını görüyorum. "Ama eminim buna evet diyecektir," diyerek muş. Gayet iyi olacak merak etme!"

"Sanırım bir süre hiç para harcamazsan kolaylıkla toparlarsın öyle değil mi?" diyor umut dolu bir edayla. "Ya ni televizyondan çok iyi para kazanıyorsun öyle değil mi?"

"Evet," diyorum bir süre durduktan sonra. Kira, taksi masrafları, dışarıda yediğim yemekler ve programım için alacağım kıyafetleri çıkarırsak geriye pek kalmıyor aslında diye düşünüyorum.

"Bir de kitabın var..."

"Kitabım mı?"

Bir an ona boş boş bakıyorum. Sonra birden kalbim çarpmaya başlıyor. Evet hatırladım. Tabii ya! Kişisel destek kitabım! Onunla ilgili bir şeyler tasarlıyordum.

Pekâlâ. Allah'a şükür. İşte cevap burada. Tüm yapmam gereken gerçekten de en kısa zamanda kitabı yazmam ve çok iyi bir çek almam... sonra tüm bu kartların borçlarını öderim ve her şey yeniden yoluna girer. Ha! O aptal krediye ihtiyacım yok. Hemen başlıyorum. Hem de akşam!

Gerçek şu ki, kitabımı yazmayı iple çekiyorum zaten. Bahsetmek istediğim çok önemli temalar var. Mesela

lakirlik ve zenginlik, karşılaştırmalı dinler... felâketi belâ... Aslında yayıncıların sadece basit bir kişisel gelişim kitabı istediklerini biliyorum fakat daha geniş sorunlara değinmemem için bir sebep yok öyle değil mi?

Bu arada kitap layıkıyla başarılı olursa konderanslar bile verebilirim. Allah'ım bu gerçekten de çok iyi olur öyle değil mi? Bir tür guru haline gelir ve tüm dünyayı turlarsın. İnsanlar beni görmek için akın ederler ve her tür konuda tavsiyelerime danışırlar...

"Peki nasıl gidiyor?" diye soruyor Suze. Üzerinde bir havlu ile kapında beliriyor ve ben suçluymuşum gibi ye-rimden sıçırıyorum. Bir süredir bilgisayarımın başında oturuyorum ve açıkçası henüz açmadım bile.

"Düşünüyorum," diyorum aceleyle bilgisayarın arka tarafına uzanıp açma düğmesine basıyorum. "Bilirsin iş-tarafına uzanıp açma düğmesine basıyorum... ve yaratıcı fikirlerin bir-tilerine karışarak tutarlı bir model oluşturmalarını sağlı-yorum."

"Vav!" diyor Suze ve bana hafif bir saygı ile bakıyor.

"Bu çok değişik geliyor bana. Çok zor mu?"

"Açıkçası pek sayılmaz," diyorum biraz düşündükten sonra. "Aslında kolay bile sayılır."

Bilgisayar birden bir ses çıkarıyor ve ekranda müthiş renkler belirliyor. İkimiz birden ipnotize olmuşuz gibi ona bakıyoruz.

"Vav!" diyor Suze tekrar. "Bunu sen mi yaptın?"

"Mmm... evet," diyorum. Aslında yalan da değil. So-nuçta onu açmak için düğmesine basmadım mı?

"Allah'ım sen çok zekisin Bex," diyor Suze derin bir nefes alarak. "Ne zaman bitirirsin sence?"

"Ah, çok yakında sanırım," diyorum rahat bir edayla.

"Bilirsin işte. Bir kere yapmaya karar verdim mi gerisi gelir."

"Pekâlâ ben seni tutmayayım," diyor Suze. "Sadece bu gece için bir elbise ödünç almak istemiştin."

"Ah tabii," diyorum ilgiyle. "Nereye gidiyorsun?"

"Venetia'nın partisine," diyor Suze. "Sen de gelmek ister misin? Hadi gel sen de! Herkes geliyor!"

Bir an için içimde müthiş bir istek uyanıyor. Venetia ile birkaç defa karşılaşmıştım ve Kensington'daki ailesinin evinde harika partiler verdiğini biliyorum.

"Hayır," diyorum. "Gelmesem daha iyi olacak. Yapacak işim var."

"Ah, tamam." Suze'nin yüzü biraz bozuluyor. "Fakat sanırım elbise ödünç alabilirim senden değil mi?"

"Elbette." Sonra bir dakika kadar çok iyi düşünüyorum. "Neden yeni aldığım Tocca elbiseyi giymiyorsun? Kırmızı ayakkabılarını giyer ve English Eccentrics şalını takarsın."

"Mükemmel olur!" diyor Suze. Sonra dolabıma doğru gidiyor. "Teşekkürler Bex. Ayrıca... çamaşır da ödünç alabilir miyim?" diye ekliyor gelişigüzel bir ifadeyle. "Tayt ve makyaj malzemeleri de?"

Sandalyemden ona doğru dönüyorum ve dikkatle bakıyorum.

"Suze... odanı topladığın zaman her şeyi attın mı? Kendine hiçbir şey ayırmadın mı?"

"Elbette ayırdım," diyor biraz savunmaya geçerek. "Bilirsin işte bir şeyler ayırdım." Sonra bakışlarımla karışılıyor. "Pekâlâ, tamam biraz fazla abartmış olabilirim."

"Hiç çamaşırın kalmadı mı?"

"Şey... hayır kalmadı. Fakat bilirsin işte kendimi çok iyi hissediyorum ve hayatımı daha pozitif buluyorum... Hiç önemi yok! İşte Feng Shui bu. Sen de denemelisin."

Suze'nin elbiseyi ve çamaşırını alışı, sonra makyaj malzemelerimin durduğu çantayı karıştırmasını seyrediyorum. İş bitince odamdan çıkıyor ve ben de kollarımı ölüme doğru uzatıp parmaklarımı esnetiyorum. Pekâlâ. Hadi çalış! Kitabını yaz!

Bir dosya açıp ismini 'Birinci Bölüm' koyuyorum ve ona gürültü bakıyorum. Birinci Bölüm! Çok klas! Artık gerçekten de başladım! Şimdi yapmam gereken hatırdakalacak, oldukça vurucu bir giriş cümlesi yazmak.

Bir süre öyle oturuyorum, önümdeki boş ekrana konsantre olmaya çalışıyorum. Sonra da canlı bir biçimde tuşlara basmaya başlıyorum.

Finans

Duruyorum ve Diet Colamdan bir yudum alıyorum. Açıkçası ilk cümleyi yazmak için biraz düşünmek gerekiyor. Bu cümlemin öyle birdenbire kafanızdan çıkıp önünüze dökülmesini bekleyemezsiniz.

Finans en çok

Allah'ım kıyafetlerle ilgili bir kitap yazıyor olmayı ne kadar da isterdim. Ya da makyaj malzemeleri ile ilgili. Becky Bloomwood'un Ruj Rehberi.

Her neyse. Şu an böyle bir kitap yazmıyorum. O yüzden konsantre ol.

Finans şöyle bir

Biliyorsunuz iskemlem oldukça rahatsız. Eminim bir kaç saat böyle yumuşak bir iskemlede oturmak sağlık açısından uygun olamaz. Kas zedelenmesi ya da benzer bir şey başıma gelebilir. Gerçekten de eğer ben bir yazar olacaksam şu dönen ve yukarı aşağı ayarlanabilen ergonomik sandalyelerden birine yatırım yapmak zorundayım.

Finans çok

Belki internette bu tip sandalyelerden satıyorlardı. Belki de şöyle bir göz atsam iyi olacak. Hazır bilgisayarıma da açıkken bir bakayım.

Aslında bunu yapmazsam oldukça sorumsuz davranmış olurum. Yani demek istiyorum ki kendinize bakınız öyle değil mi? "Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur." Ya da her neyse.

Mouse'a uzanıyorum ve internet ikonuna tıklıyorum. Sonra da 'ofis sandalyeleri' diye aramaya başlıyorum. Biraz sonra ise ofis sandalyeleri listesini büyük bir mutlulukla inceliyorum. Birkaç hoşuma giden modeli not alıyorum. Sonra birden ofis malzemeleri satan inanılmaz bir web siteye giriyorum. Sadece sıkıcı beyaz zarflar yok burada. Gerçekten de oldukça şaşırtıcı, yüksek teknolojiye sahip malzemeler var. Mesela krom dosyalama kutuları, çok klas kalemlikler ve kapınıza koyabileceğiniz epey hoş görünümlü, özel isminizi yazan plakalar.

Tamamen büyülenmiş halde tüm resimlere bakıyorum. Biliyorum şu anda para harcamamam gerekiyor ama bu farklı bir durum. Bu benim kariyerim için bir ya-

tırım. Sonuçta bu benim ofisim olacak öyle değil mi? Son derece iyi donanmış olmalı. Benim ofisim iyi donatılmış olmayı *gerektiriyor*. Şimdiye kadar ileriye göremediğime inanmıyorum. Gerekli ekipmanlar olmadan nasıl bir kitap yazmayı düşünürüm ki? Bu tipki yanına çadır almadan Everest'e tırmanmaya benziyor.

Malzemelerin gösterişinden başım dönüyor ve hangisini alacağıma karar veremiyorum. Fakat mutlaka almam gereken birkaç elzem malzeme var.

Bunun üzerine iMac'ime uysun diye eflatun kaplanmış ergonomik bir döner sandalyeye tıklıyorum. Ayrıca bilgileri direkt bilgisayarına dönüştürerek aktaran bir diktafon da alıyorum. Sonra da yazarken kâğıtları tutan son derece şık bir tutacak ile bir set yapraklı sunum klasörü... ki bu mutlaka çok yararlı olacaktır - ve bir de küçük bir kâğıt imha makinesi alırken buluyorum kendimi. Mini kâğıt imha makinesi kesinlikle çok gerekli; çünkü taslaklarımı tüm dünyanın görmesini istemem öyle değil mi? Modüler resepsiyon mobilyalarının hayalini kurmaya başlıyorum... gerçi yatak odamda doğru düzgün bir resepsiyon alanı yok... ve Suze odama geri dönüyor.

Suçluluk duygusuyla yerimden sıçıyorum, harcama toplamının ne olduğuna bile bakamadan GÖNDER'e tıklıyorum. Hemen interneti kapatıyorum. Birinci Bölüm yazan sayfam tekrar ekranda beliriyor ve kafamı kaldırıp Suze'ye bakıyorum.

"Gerçekten de çok çalışıyorsun," diyor Suze başını sallayarak. "Artık bir ara vermelisin. Ne kadar yazdın?"

"Altı... epey yazdım."

"Okuyabilir miyim?" Sonra korku dolu bakışlarım altında bana doğru gelmeye başlıyor.

"Hayır!" diye bağıyorum. "Yani... bu gelişmekte olan bir çalışma. Bu... hassas bir materyal!" Aceleyle dosyayı kapatıp ayağa kalkıyorum. "Harika görünüyorsun Suze. Şahane olmuşsun!"

"Teşekkür ederim." Bana gülümsüyor ve elbisemin içinde hrl hrl dönüyor. Birden kapı çalmaya başlıyor. "Ah! Bu Fenny olmalı."

Fenella, Suze'un lskoçya'dan gelen şık ama garip kuzenlerinden biri. Doğrusu söylemek gerekirse çok ince olması dışında artık eskisi kadar garip değil. Eskiden erkek kardeşi Tarquin kadar tuhaf bir kişiydi ve tüm vakitini at binerek, balık avlayarak ya da buna benzer işler yaparak geçirirdi. Fakat kısa bir zaman önce Fenella Londra'ya taşındı ve bir sanat galerisinde iş buldu. Şimdi sadece partilere gidiyor. Suze ön kapıyı açtığı anda Fenella'nın o yüksek tiz sesini duyuyorum. Arkasından gelen kızların da gürültülü seslerini duyuyorum. Çünkü Fenny etrafında çığlık atan bir kalabalık olmadan üç adım dahi atamaz. Oldukça sosyetik bir kişilik!

"Selam!" diyor odama dalarak. Üzerinde Whistles'den alınmış çok güzel pembe kadife bir etek var ki bu etekten benim de var. Fakat üzerine giydiği polo yaka kahverengi Lurex ile hiç uymamış. "Selam Becky! Bu akşam geliyor musun?"

"Bu akşam olmaz," diyorum. "Yapmam gereken bir iş var."

"Ah peki." Suze gibi Fenella'nın da yüzü asılıyor ancak sonra birden aydınlanıyor. "O zaman Jimmy Choosunu ödünç alabilir miyim?"

"Tabii," diyorum. "Dolapta duruyor." Duraklıyorum ve düşünceli olmaya çalışarak "Bir bluz da almak ister

misin? Eteğinle çok iyi gidecek bir bluzum var. Küçük boncukları olan pembe kaşmir. Gerçekten de çok güzel."

"Öyle mi?" diyor Fenny. "Ah evet! Pek düşünmeden şu polo yakayı giydim." Sonra onu çıkarıyor ve o esnada siyah gömlek giymiş sarışın bir kız içeri girip bana selam veriyor.

"Selam eee... Milla," diyorum zamanında adını hatırlamayı başarak. "Nasılsın?"

"İyiyim," diyor. Sonra bana umut dolu bakışlarla bakarak "Fenny senden English Eccentrics şalını alabileceğimi söyledi."

"Suze'ye veriyorum," diyorum yüzüme kederli bir ifade oturtarak. "Fakat sana... üzerinde payetleri olan efla-tun şalını verebilirim. İster misin?"

"Evet lütfen! Bir de Binky soruyor hâlâ o siyah renkte sarılarak giyilen eteğin duruyor muymuş?"

"Duruyor," diyorum düşünceli bir edayla. "Fakat onun üzerinde çok daha güzel duracağına inandığım başka bir eteğim var..."

Herkesin istediği kıyafeti alması yaklaşık yarım saat sürüyor. En sonunda aldıkları her şeyi sabah geri getireceklerine çığlık çığlığa söz vererek odamdan çıkıyorlar. Sonra da Suze içeri geliyor. Saçlarını toplamış ve başının iki yanından birer tutam saç bırakmış. Bu haliyle kesinlikle nefes kesici duruyor.

"Bex gelmek istemediğine emin misin?" diyor. "Tarquin de orada olacak ve seni görmek istediğini biliyorum."

"Ah şey," diye başlıyorum bu fikrin ne kadar korkunç geldiğini belli etmemeye çalışarak. "O da Londra'da mı?"

"Evet birkaç günlüğüne geldi," diyor Suze bana biraz da üzüntülü bir tavırla bakarak. "Biliyorsun Bex, Luke ol-

masaydı... sanırım Tarkie hâlâ seni beğeniyor."

"Enlının artık beğenmiyordur," diyorum aceleyle "Arada çok uzun zaman geçti. Çok uzun zaman!"

Tarquin ile çıktığım yegane akşamı hiç hatırlanamamaya çalışıyorum hem de hiç.

"Pekâlâ," diyor Suze omuzlarını silkerek. "Sonra görüşürüz. Çok fazla çalışma!"

"Çalışmam," diye cevaplıyorum ve oldukça yorgun bir edayla içimi çekerek "Ya da en azından bunu denerim."

Ön kapının kapandığını duyduktan ve dışarıda bekleyen taksiler hareket ettikten sonra çayımın bir yudum alıyorum ve ilk bölümüme dönüyorum.

Birinci Bölüm

Finans çok

Ashında bunun için pek havamda değilim artık. Suze hakkı. Bir ara vermeliyim. Yani, eğer burada saatlerce oturursam gücümü tüketeceğim ve o yaratıcı fikirlerimi kaybedeceğim. Ayrıca burada önemli olan, şu anda iyi bir başlangıç yapmış olduğumdur.

Ayağa kalkıyorum ve geriniyorum. Sonra oturma odasına gidiyorum ve elime bir *Tatler* alıyorum. Bir dakka içinde *EastEnders*'a, *Changing Rooms*'a veya başka bir dergiye bakacağım. Şu veterinerlikle ilgili olana da bir göz atabilirim. Önce biraz dergi okuyacağım- sonra da tekrar işimin başına döneceğim. Sonuçta koca bir akşamım var, öyle değil mi? Önce kendimi biraz alıştırmalıyım.

Miskin bir edayla dergiyi açıyorum ve ilginç bir şey var mı diye içindikiler sayfasını taramaya başlıyorum. Ancak birden gözlerim şaşkınlık içinde açılıyor. Orada Luke'un küçük bir resmi var ve *Brandon'un en iyisi*, *sayfa 74* diye başlık atılmış. Neden bana *Tatler*'da çıkarılması söylemiyor ki sanki?

Yeni çekilmiş oldukça resmi bir fotoğraf bu. Giydiği takımı seçerken ben yardımcı olmuştum. (Mavi gömlek, koyu mavi Fendi kravat). Çok ciddi bir iş adamı edasıyla kanteraya bakıyor. Fakat eğer gözlerine çok iyi bakarsanız orada hafif bir gülümsemenin olduğunu görürsünüz. O çok iyi bildiğim yüzünü seyrederken aniden bir şefkat hissediyorum ve Suze'nin haklı olduğunu düşünüyorum. Ona güvenmeliyim öyle değil mi? Yani şu sürtük Alicia ne bilecek ki sanki?

74. sayfayı açıyorum. Bu İngiltere'nin en iyi işletmecileri ve yöneticileri ile ilgili bir makale. Sayfayı inceliyorum... Bazı işletmeciler ve yöneticiler eşleri ve sevgilileri ile poz vermişler. Belki benim de Luke ile birlikte çekilmiş resmimi koymuşlardır! Sonuçta bir partide ya da başka bir yerde birisi ikimizin birlikte bir resmini çekmiş olabilir değil mi? Hadi düşün bakalım. Daha önce bir kere *Evening Standard* tarafından yeni bir dergi için bir yemekte resmimiz çekilmişti ama hiç yayınlamamışlardı.

Ah! İşte Luke orada. 34. sırada! Ancak yine o resmi fotoğrafla kendi başına duruyor. Benim zerrem bile yok. Yine de resmini gördüğümde müthiş gururlandığımı hissediyorum (diğerlerinden çok daha büyük bir resim hattı). Üzerindeki başlıkta da şöyle yazıyor: *Brandon'un başarının peşinden acımasızca koşması, yeni girişimcilerden oluşan rakipler cephesini yenilgiye uğrattı. Sonra*

yazı başlıyor: 'Brandon İletişim'in dinamik kurucusu ve sahibi olan Luke Brandon vs. vs. vs...'

Yazıyı gözden geçiriyorum 'Önemli İstatistikler' diye bir bölüme geldiğimde ise hoş bir beklenti hissetmeye başlıyorum. Sanırım işte burada benden bahsedilecek! 'Kendisi şu anda bir TV siması olan Rebecca Bloomwood ile flört ediyor.' Ya da belki de 'Ünlü finans uzmanı Rebecca Bloomwood'un sevgilisi.' Ya da başka...

Luke James Brandon

Yaş: 34

Eğitim: Cambridge mezunu

Medeni hali: Bekâr

Bekâr mı?

Luke onlara *tek başına* olduğunu mu söyledi yani?

Luke'un o kendinden emin mağrur fotoğrafına bakarken müthiş bir kızgınlık dalgasının içimde yükseldiğini hissediyorum. Kendimi iyice güvensiz, paranoyak ve neler olduğunu sürekli merak edip duran bir halde hissediyorum ve bu duruma yeterince sabrettiğimi düşünüyorum. Ellerim titreyerek telefonu kaldırıyorum ve Luke'un numarasını çeviriyorum.

"Evet," diye başlıyorum telesekreterin mesajını dinledikten sonra. "Evet, pekâlâ. Eğer sen teksen ben de tekim tamam mı? Eğer sen New York'a gidiyorsan ben de..."

Aniden aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kahr etsin çok iyi gidiyordum halbuki.

"... eğer bu tür şeyleri bana kendin söyleyemeyecek kadar korkaksan belki her ikimiz için de..."

Gerçekten de mücadele ediyorum burada. Aslında ne

söyleyeceğimi onu aramadan evvel bir yere yazsaydım çok iyi olacaktı.

"... Eğer bunu sadece bir gün olarak nitelendireceksek. Belki de sen bunu zaten hep böyle düşünüyordun." Sözlerimi nefes nefese bitiriyorum.

"Becky?" Aniden Luke'un güçlü sesi kulağıma geliyor ve ben dehşet içinde irkiliyorum.

"Evet?" diye cevap veriyorum olabildiğince mağrur bir edayla.

"Telesekreterime kustuğun bu saçma sapan laflar ne böyle?" diye soruyor sakın bir sesle.

"Saçma sapan değil!" diye cevaplıyorum öfkeyle. "Gerçek bu!"

"Sen teksen ben de tekim. Bu da ne demek şimdi? Bir pop şarkı sözü mü?"

"Senden bahsediyordum! Ve tüm dünyaya yalnız olduğunu söylediğin gerçeğinden."

"Ben ne söylemişim?" diyor Luke. Sesi şaşırmış geliyor. "Ne zaman söylemişim bunu?"

"*Tatler*'da vardı!" diyorum kızgınlıkla. "Bu ay!" *Dergiyi* alıp hızla açıyorum. "İngiltere'nin En İyi İşletmecileri ve Yöneticileri. 34. sıra Luke Brandon."

"Ah aman Allah'ım!" diyor Luke. "Şu mesele."

"Evet o mesele!" diye bağıriyorum. "O mesele! Burada senin tek başına olduğun yazıyor. Yalnız olduğunu söylediğini gördüğümde nasıl hissetmemi bekliyordun?"

"Benim söylediğim bir sözden alıntı yapmışlar öyle mi?"

"Şey... hayır," diyorum biraz durduktan sonra. "Tam olarak senden alıntı yapmamış. Fakat demek istiyorum ki seni mutlaka aramış ve sormuş olmaları..."

"Beni aradılar ve sordular," diyor "ve onlara yorum yok dedim."

"Ah!" bir an için sessiz kalıyor ve net bir biçimde düşünmeye çalışıyorum. Pekâlâ tamam belki de yalnız olduğunu söylememiş olabilir... fakat 'yorum yok' cevabını da beğendiğinden emin değilim. İşler epey kötü gittiğinde insanlar böyle demezler mi?

"Peki neden yorum yok dedin ki?" diyorum en sonunda. "Neden benimle çıktığını söylemedin?"

"Sevgilim," diye başlıyor Luke biraz yorgun bir ses tonu ile, "bir düşünsene. Özel hayatımızın tüm medyada gözler önüne serilmesini ister miyiz?"

"Tabii ki istemeyiz." Ellerimi birbirinin içine geçiriyorum. "Elbette istemeyiz. Fakat sen..." Susuyorum.

"Ne?"

"Sacha'yla çıkarken tüm medyaya bunu söylemiştin," diyorum daha alçak bir ses tonu ile.

Sacha, Luke'un eski kız arkadaşı.

Bunu söylediğime gerçekten de inanamıyorum.

Luke iç çekiyor.

"Becky, Sacha medyaya ikimizden kendisi bahsetmişti. Eğer ilgilenirlerse *Hello!* dergisinin ikimizin banyoda-yken fotoğraflarını yayınlayabileceğini bile teklif etmişti. İşte o böyle bir kızdı."

"Ah," diyorum. Bir yandan da telefon kordonuna parmağımı doluyorum.

"Ben böyle bir şey ile ilgilenmiyorum. Müşterilerim ne isterlerse yapabilirler ama ben şahsen bundan daha kötü bir şey düşünmiyorum. Bundan dolayı da yorum yok diyorum." Sonra duruyor. "Fakat sen haklısın. Bunu düşünmeliydim. Seni uyarmalıydim. Özür dilerim."

"Tamam önemli değil," diyorum acemi bir ses tonu ile. "Sanırım ben de hemen sonuç çıkarmamalıydim."

"Öyleyse sorunuz yok değil mi?" diyor Luke. Sesinde sıcak ve biraz da sataşan bir ton var. "Şimdi işimize devam edebilir miyiz?"

"Peki ya New York?" diyorum kendimden nefret ederek. "Bu da bir yanlışlık mı?"

Uzun, korkunç bir sessizlik oluyor.

"New York hakkında ne duydun?" diyor Luke en sonunda. İçimdeki korku daha da derinleşiyor çünkü ses tonu son derece uzak ve resmi geliyor.

Annan Allah'ım! Neden ağzımı kapalı tutamıyorum ki?

"Pek bir şey değil," diye kekeleyorum. "Bil... Bilmiyorum. Ben sadece..."

Kuvvetim kalmıyor ve saatler kadar uzun gibi gelen bir an ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Kalbim çok hızlı çarpıyor, ahizeyi çok sıkı tutuyorum ve kulağım acımaya başlıyor.

"Becky, seninle birkaç konuda konuşmam gerekiyor," diyor Luke en sonunda. "Fakat şimdi bunun zamanı değil."

"Tamam," diyorum. İçimde korku dolu bir yumru hissederek. "Ne... gibi şeyler hakkında?"

"Şimdi konuşamayız. Geldiğimde konuşacağız, tamam mı? Cumartesi günü. Düşünde."

"Tamam," diyorum tekrar güçlü bir ses tonu ile. Sesimdeki sınırlılığı gizlemeye çalışıyorum. "Tamam! Şey, Ben... seninle o zaman görüşürüz, o zaman..."

Artık daha fazla bir şey söyleyemeden Luke telefonu kapatıyor.

PARANIZI YÖNETMENİN YOLLARI

KİŞİSEL FİNANS İÇİN
KAPSAMLI BİR KILAVUZ

YAZAR : REBECCA BLOOMWOOD

TELİF HAKKI REBECCA BLOOMWOOD'A AİTTİR.
Önemli: Yazarın hususi izni alınmadan
bu yazının hiçbir bölümü kopyalanamaz.

İLK BASKI (İNGİLTERE)

(İLK TASLAK)

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Finans çok

Endwich Bankası
FULHAM ŞUBESİ
3 Fulham Caddesi
Londra SW6 9JH

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

11 Eylül 2001

Sayın Bayan Bloomwood,

8 Eylül tarihli mektubuma istinaden hesabınızı dikkatle inceledim. Mevcut kredi limitiniz bankanın belirlediği oranın epey aşmış bulunuyor. Bu kadar aşırı seviyede bir borçlanma gerekliliği göremiyorum. Üstelik bunu azaltmak için doğru düzgün hiçbir girişimde de bulunmamışsınız. Bu durum gerçekten de utanç verici.

Geçmişte nasıl bir özel muamele görmüş olursanız olun, bu durum gelecekte devam etmeyecektir. Talep etmiş olduğunuz gibi kredi limitinizi artırmayacağım. Ayrıca durumunuzu görüşmek üzere sizl acilen bankaya beklediğimi de bildirmek isterim.

Saygılarımla,

John Gavin
Krediler Bölüm Direktörü

ENDWICH - ÇÜNKÜ SİZİ SEVİYORUZ

Altı

Cumartesi günü saat onda annemlerin evine geliyorum ve sokağı tam bir bayram havasında buluyorum. Her ağaca balonlar bağlanmış. Bütün yol araçlarla dolmuş ve yan komşunun bahçesindeki kabarık çadır da uzaktan çok iyi görülüyor. Arabamdan iniyorum ve gece boyunca kullanacağım çantama uzanıyorum. Sonra birkaç dakika ayakta kalakalıyor ve Webster'ların evini seyrederim. Allah'ım bu çok garip! Tom Webster evleniyor! Buna inanamıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse -ve bu biraz kötü gelebilir- birinin Tom Webster ile evlenmek isteyeceğine gerçekten de inanamıyorum. Gerçekten biraz toparlanmış görünüyor. Birkaç yeni kıyafet almış ve daha iyi bir saç stili tercih etmiş. Ancak elleri hâlâ kocaman ve nemli ve bir de o Brad Pitt değil, öyle değil mi?

İşte evliliğin temel noktası da bu diye düşünüyorum arabamın kapısını sertçe kapatarak. Tüm hatalarına rağmen insanları seviyorsunuz. Besbelli ki Lucy, Tom'un nemli ellerini pek dert etmiyor ve belli ki Tom'da Lucy'nin düz, sıkıcı saçlarına aldırıyor. Çok romantik olmalı diye düşünüyorum.

Orada öylece dikilip evi seyrederken, Webster'ların ön kapısında kot pantolonlu, saçlarına çiçekten taç geçirmiş bir kız beliriveriyor. Bana garip ve neredeyse sal-

dırgan bir bakışla bakıyor. Sonra da yeniden eve girip kayboluyor. Besbelli Lucy'nin nedimelerinden biri. Kot pantolonla görülmüş olduğuna biraz bozulmuş olmalı diye düşünüyorum.

Muhtemelen Lucy'de içeride olmalı diye düşünüyorum ve içgüdüsel olarak arkamı dönüyorum. Lucy'nin gelin olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse Lucy'yi yeniden görmek için yanıp tutuşmuyorum. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ve pek kaynaşmamıştık. Muhtemelen benim Tom'a âşık olduğumu düşündüğü için böyle olmuştu. Aman Allah'ım. Neyse, en azından Luke geldiğinde onlara ne kadar yanıldıklarını göstereceğim.

Luke aklıma gelince yine biraz gerginleşiyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin ve yavaş bir nefes alıyorum. Bu sefer kararlıyım; dereyi görmeden paçaları sıvayacağım. Açık fikirli davranacağım ve bana bugün ne söyleyeceğini dinleyeceğim. Eğer New York'a taşınacağını söylerse o zaman ben... bununla başa çıkabilirim sanırım. Bir şekilde yani.

Her neyse. Şimdi bunu düşünme. Canlı bir tavırla ön kapıya yürüyorum ve içeri giriyorum. Mutfakta babamı yeleğini giymiş, kahve içerken buluyorum. Annem ise üzerine naylondan bir pelerin geçirmiş. Saçlarında ise bığdiler olduğu halde sandviçlerin üzerine yağ sürmekle meşgul.

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum," diyor ben içeri girdiğimde. "Bu doğru değil. Ülkemizi yönetmeleri gerekiyor ancak şunlara bir bak. Onlar pislikten başka bir şey değiller. Üzerilerinde pasaklı ceketler ve korkunç kravatlar var..."

"Ülkeyi yönetme kabiliyetinin iyi giyinme ile ilgili olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Selam anne," diyorum çantamı yere bırakarak, "Selam, baba."

"Ama işin temeli bu!" diyor annem. "Eğer kıyafetleri ile ilgili hiç çaba harcamıyorlarsa ekonomi ile ilgili neden çaba harcasınlar ki?"

"Bu aynı şey değil ki!"

"Kesinlikle aynı şey. Becky, sence de Gordon Brown daha güzel giyinmeli değil mi? O giydiği avare takım bir saçmalık."

"Bilemiyorum," diyorum belli belirsiz bir sesle. "Belki."

"Gördün mü? Becky'de benimle aynı şeyi düşünüyor. Dur sana bir bakayım tatlım." Elindeki bıçağı bırakıyor ve beni iyice inceliyor. Kendimi biraz gururlanmış hissediyorum çünkü güzel göründüğümü biliyorum. Üzerimde nefes kesici pembe bir elbise ve ceket var. Kafama da Philip Treacy şapka takmışım ve her biri incecik birer kelebek ile süslenmiş çok güzel, siyah saten ayakkahılar giymişim. "Ah, Becky!" diyor annem en sonunda. "Çok hoş görünüyorsun. Gelinli gölgede bırakacaksın!" sonra şapkama uzanıyor ve bakıyor. "Bu oldukça sıra dışı bir şapka. Ne kadar bunun fiyatı?"

"Mmm... pek hatırlamıyorum," diyorum hafif bir sesle. "Elli paund filan herhalde."

Tabii ki bu doğru değil. Aslında daha ziyade... Pekâlâ her neyse, epey pahalı bir şapkaydı bu. Ama yine de değerdii doğrusu.

"Peki Luke nerede?" diyor annem şapkayı başıma tekrar yerleştirerek. "Arabayı mı park ediyor?"

"Evet, Luke nerede?" diyor baba da başını kaldırıp neşeye güler. "Artık senin şu genç adamla tanışmak için can atıyoruz."

"Luke ayrı gelecek," diyorum ve yüzlerinin asıldığını seçince biraz korkuya kapılıyorum.

"Ayrı mı?" diyor annem en sonunda. "Neden?"

"Bu sabah Zürih'ten geliyor," diye açıklıyorum. "İş için oraya gitmişti. Fakat size söz veriyorum burada olacak."

"Törenin saat on ikide başlayacağını biliyor değil mi?" diye soruyor annem endişeli bir tavırla. "Bir de ona hangi kilsede olacağımızı söyledin mi?"

"Evet!" diyorum. "Kesinlikle burada olacak!"

Biraz huysuz bir tavır gösterdiğimin farkındayım ama buna gerçekten de engel olamıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse Luke'un nerede olduğu konusunda kendimi yitip bitiriyorum. Havaalanına geldiğinde beni araması gerekiyordu ve bu yarım saat önce olmalıydı. Ancak hâlâ hiçbir haber alamıyorum.

Yine de burada olacağını söylemişti.

"Sana yardım edebilir miyim?" diye soruyorum konuyu değiştirmek için.

"Evet tatlım şunları benim için yukarı çıkar," diyor annem. Bir yandan da sandviçleri gayretli bir tavırla üçgen şeklinde kesiyor. "Benim de teras yastıklarını çıkarmam lazım."

"Kim var yukarıda?" diyorum tabağı kaldırarak.

"Janice'in saçını yapmak için Maureen geldi," diyor annem. "Lucy'nin ayağının altında pek dolaşmak istemiyorlar. Bilirsin işte Lucy hazırlanırken yani."

"Onu gördün mü?" diyorum ilgilenerek. "Gelinliği güzel mi?"

"Daha görmedim," diyor annem ve sesini alçaltıyor. "Anlaşılan gelinlik üç bin pound tutmuş. Östelik duvak da bu rakama dahil değil!"

"Vav!" diyorum etkilenmiş bir halde. Bir saniye kaşlar kendini biraz imrenmiş hissediyorum. Aslında Tom Webster ile evlenmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum fakat yine de 3.000 paundluk bir gelinlik! Ve bir parti... ve bir sürü hediye... Sonuçta evlenen insanlar bunlara sahip oluyorlar öyle değil mi?

Yukarı çıktığımda annemle babamın odasından lön makinesinin sesinin geldiğini duyuyorum. İçeri giriyorum ve Janice'i tuvalet masasının taburesinde oturmuş buluyorum. Tuvalet giymiş, elinde bir şarap kadehi var ve elindeki mendille gözlerini siliyor. Yıllardır annemin ve Janice'in kuaförü olan Maureen ise lön makinesini ona doğru tutuyor. Kızıl kahve tenli, kıvrıcık sarı boyalı saçlı ve ipek lila rengi takım giymiş tanımadığım bir kadın da pencerenin yanına oturmuş sigara içiyor.

"Merhaba Janice," diyorum yanına gidip ona sarılarak. "Nası hissediyorsun?"

"İyiyim tatlım," diyor burnunu çekerek. "Biraz gerginim. Biliyorsun. Tom'un evleneceğini düşününce!"

"Biliyorum," diyorum şefkatle. "Tabii daha dün birlikte bisiklete binen çocuklar değiliz artık!"

"Hadi biraz daha içki al Janice," diyor Maureen rahatlatıcı bir tavrıyla ve kadehine koyu kahverengi bir sıvı boşaltıyor. "Bu senin rahatlamamı sağlar."

"Ah Becky," diyor Janice ve elimi sıkıyor. "Bu senin için de zor bir gün olmalı."

Biliyordum! Hâlâ benim Tom'a âşık olduğumu düşünüyör öyle değil mi? Neden bütün anneler oğullarının karşı konulamaz olduklarını düşünürler acaba?

"Pek değil," diyorum olabildiğince canlı bir tavrıyla. "Yani Tom için çok seviyorum. Ve Lucy için de tabii..."

"Becky?" Pencerenin pervazında oturan kadın bana doğru dönüyor, gözleri şüpheli bir biçimde kısılmış olarak "Becky bu mu?"

Yüzünde bir parça bile dostluk ifadesi yok. Ah aman Allah'ım onun da Tom'un peşinde olduğumu düşündüğünü söylemeyin bana.

"Şey... evet," diyorum ve ona gülümsüyorum. "Ben Rebecca Bloomwood. Siz de Lucy'nin annesi olmalısınız."

"Evet," diyor kadın ve hâlâ beni süzüyor. "Ben Angela Harrison'ım. Gelinin annesi." 'Gelin' kelimesini sanki ben İngilizce anlamıyormuşum ya da bunun gibi bir durum varmış gibi özellikle vurguluyor.

"Çok heyecanlı olmalısınız," diyorum nazık bir üslupla. "Kızınız evleniyor."

"Evet tabii ki. Tom Lucy'e âşık," diyor saldırgan bir tavrıyla. "Tamamen âşık. Başka hiçbir tarafa bakmıyor." Sonra bana sert bir bakış fırlatıyor. Ben ise ona hafifçe gülümsüyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse ne yapmamı bekliyorlar acaba çok merak ediyorum? Tom'un üzerine atlayacağı mı ya da benzer bir şey mi yapacağını sanıyorlar? Tom'un hayatımda tanıdığım en çirkin adam olduğumu mu söylesem acaba? Ama o zaman da benim kıskandığımı söyleyecekler öyle değil mi? Savunmaya geçtiğimi söyleyecekler.

"Luke... burada mı Becky?" diyor Janice ve bana umut

dolu bir gülümseme ile bakıyor. Birdenbire –olduloca garip bir şekilde– odadaki herkes tamamen sus pus oluyor ve benim cevabımı bekliyor.

"Korkarım henüz değil," diyorum. "Sanırım biraz geçecek."

Sessizlik oluyor ve ben bakışların, odanın içinde bir döndüğünü fark ediyorum.

"Gecikecek," diye tekrarlıyor Angela. Sesinde hiç hoşlanmadığım türden bir vurgu var. "Bu doğru mu? Biraz sürpriz oldu."

Bu da ne demek şimdi yahu?

"Zürih'ten dönüyor," diye açıklama yapıyorum. "Sanırım uçak rötar yaptı ya da buna benzer bir şey oldu." Janice'e bakıyorum ve yüzünün kıpkırmızı olduğunu görerek şaşırıyorum.

"Zürih," diyor başını esfle sallayarak. "Anlıyorum Tabii." Sonra bana utanmış, hatta neredeyse acıyan gözlerle bakıyor.

Nesi var bunun böyle?

"Burada konuştuğumuz kişi Luke Brandon," diyor Angela sigarasından bir fırt çekerek. "Şu ünlü girişimci."

"Evet tabii," diyorum biraz şaşırmış olarak. Yani başka Luke'lar bilmiyorum tabii.

"O da senin erkek arkadaşın."

"Evet."

Çok garip bir sessizlik oluyor. Maureen bile meraklı bir ifadeyle beni süzüyor. Birdenbire Janice'in iskemlesinde bu ayki *Tatler*'i görüyorum. Aman Allah'ım.

"Bu arada *Tatler*'deki şu makale," diyorum aceleyle "tamamen yanlış. Tek başına olduğunu söylememiş. Yok yok demiş."

"Makale mi?" diyor Janice inanmayarak. "Neden bahsettiğini bilmiyorum tatlım."

"Ben... ben pek dergi okumam," diyor Maureen ve tamamen kıpkırmızı kesilerek diğer tarafa bakıyor.

"Onunla tanışmaya can atıyoruz," diyor Angela ve ağzından sigara dumanı çıkararak devam ediyor. "Değil mi Janice?"

Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. Sonra açıkça bana bakan Janice'e dönüyorum ve bir güzellik kutusunu arıyormuş gibi yapan Maurice'e bakıyorum.

Durun bir dakika.

Tamamen şöyle mi düşünüyorlar...

"Janice," diyorum sesimi olabildiğince normal çıkarmaya çalışarak. "Luke'un geleceğini biliyorsun. Sana bir cevap bile yazdı!"

"Elbette yazdı Becky!" diyor Janice yere bakarak. "Şey... Angela'nın söylediği gibi onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Aman Allah'ım bana inanmıyor.

Utancını rengini yanaklarımda hissediyorum. Ne düşünüyorlar yani? Luke ile çıktığımı uydurduğumu mu?

"Pekâlâ sandviçlerinizin keyfine varın. Olur mu?" diyorum hissettiğim heyecanı belli etmemeye çalışarak. "Ben de bir bakayım... annemin bana ihtiyacı var mı diye."

Annemi şeffaf plastik çantalara teras yastıklarını koymakla meşgul bir halde üst katta buluyorum. Sonra da elektrik süpürgesinin hortumunun başı ile tüm havayı emip çıkarıyor.

"Bu çantalardan sana da ısmarladım bu arada," diye bağırıyor elektrik süpürgesinin sesini bastırmaya çalışa-

rak. "Country Ways'den. Bununla birlikte hindi pişirmek için alüminyum folyo, cam kapaklı tencere, mikrodalgalı yumurta pişirici..."

"Ben alüminyum folyo istemiyorum," diye bağıyorum.

"Senin için değil!" diyor annem elektrik süpürgesini susturarak. "Özel bir kampanya yapıyorlar... onlara arkadaşımı tanıtırsam topraktan yapılma bir set güveç be-diye ediyorlar. Ben de seni arkadaş olarak yazdırdım. Çok güzel bir katalog gerçekten. Bakman için sana vericeğim."

"Anne..."

"Şahane tüy örtüler var. Eminim yeni bir..."

"Anne dinle!" diyorum kızgın bir tavırla. "Dinle. Luke ile çıktığıma inanıyorsun değil mi?"

Oldukça uzun bir sessizlik oluyor.

"Elbette inanıyorum," diyor en sonunda.

Onu dehşet içinde süzüyorum.

"İnanmıyorsun değil mi? Hepiniz benim bunu uydurduğumu düşünüyorsunuz!"

"Hayır!" diyor annem sert bir şekilde. Hortumu yere bırakarak dosdoğru gözlerime bakıyor. "Becky sen bize Luke Brandon ile çıktığını söyledin... ve baban ile ben bunu biliyoruz. Bu yeterlidir."

"Fakat Janice ve Martin. Onlar bunu uydurduğumu düşünüyorlar?"

Annem bana bakıyor... sonra nefes alıyor ve diğer bir teras yastığına uzanıyor.

"Ah Becky, tatlım hatırlarsan daha önce bir sevgilin olduğuna inanmışlardı. Ve sonra birden bunun... şey bunun doğru olmadığı ortaya çıktı değil mi?"

Soğuk bir dehşet dalgası içime yayılıyor. Pekala tamam, daha önce sevgilim varmış gibi davranmış olabilirim-ki bunu yapmamalıydım. Fakat demek istiyorum ki sadece bir sevgili uydurmuş olmak sizi bir kaçık yapmaz öyle değil mi?"

"Ve asıl sorun biz seni hiç... şey seninle hiç onu görmedik. Öyle değil mi tatlım?" annem transparan çantaya yastığı sıkıştırırken devam ediyor. "Canlı olarak görmedik. Sonra bir de şu makalede yalnız olduğunu..."

"Yalnız olduğunu söylemedi!" sesim kızgınlık içinde tiz çıkıyor. "Yorum yok dedi. Anne, Janice ve Martin bana inanmadıklarını sana söylediler mi?"

"Hayır." Annem çenesini cesaretle bir tavırla kaldırıyor. "Bana böyle bir şey söylemeye cesaret edemezler."

"Ama arkamızdan bunu söylediklerini biliyorsun." Birbirimizle süzüyoruz. Sonra annemin o canlı yüzünün arkasına gizlenen gerginliği görüyorum. Luke ve ben birlikte Luke'un o muhteşem arabasında görmeyi ne kadar çok istediğini fark ediyorum. Janice'e yanıldığını kanıtlamayı kim bilir ne çok istiyordur. Halbuki ben yine buradayım ve yalnız başınayım...

"Burada olacak," diyorum neredeyse kendimi rahatlatmaya çalışarak. "Her an burada olabilir."

"Elbette olacak!" diyor annem canlı bir üslup ile. "Ve gelir gelmez... işte o zaman herkes tükürdüğünü yalamak zorunda kalacak öyle değil mi?"

Kapı çalınıyor. İkimiz birden birbirimize bakıyoruz ve olduğumuz yerde kalakalıyoruz.

"Ben bakabilirim değil mi?" diyorum olabildiğince normal bir sesle.

"Neden olmasın?" diyor annem. Gözlerinde minik bir umut pırıltısı görüyorum.

Koşmamaya çalışarak hızla merdivenleri iniyorum ve heyecandan fırlayan bir kalple kapıyı açıyorum. Ancak o... o Luke değil!

Ellerinde çiçeklerle bir adam duruyor. Sepetlerce çiçek, bir buket ve yerde ayaklarının yanında da birkaç düz kutu duruyor.

"Düğün çiçekleri," diyor. "Nereye koymamı istersiniz?"

"Ah" diye başlıyorum hayal kırıklığına gizlemeye çalışarak. "Aslında yanlış eve geldiniz. Korkarım yan eve gitmeniz gerekecek. 41 numara."

"Öyle mi?" adamın kaşları çatılıyor. "Şu listeme bir bakayım... Şunu tutar mısınız lütfen?"

Gelin çiçeğini bana veriyor ve ceplerini karıştırmaya başlıyor.

"Doğrusunu isterseniz," diyorum, "yan eve gitmeleri gerekiyor. Bakın ben sadece..."

Arkamı dönüyorum, bir yandan da Lucy'nin buketini iki elimle birden tutuyorum çünkü oldukça ağır. O sırada Angela Harrison'un merdivenlerin ayağında belirdiğini görüp korkuya kapılıyorum. Beni süzüyor ve hatta bir an için neredeyse beni öldüreceğini düşünüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye yerinden fırlıyor. "Ver şunu bana!" Buketi ellerimden kapıyor ve yüzünü yüzüme öyle yaklaştırıyor ki nefesindeki cin kokusunu duyabiliyorum. "Dinle beni genç bayan," diye tıslıyor. "Ben gülücüklere kanmam. Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ve bunu unut tamam mı? Kızımın düğününün, dengesi bozuk, küçük bir psikopat tarafından berbat olmasına izin vermeyeceğim."

"Ben dengesi bozuk değilim!" diye bağırıyorum öfkeyle. "Hiçbir şeyi berbat edecek değilim. Tom'a aşık olan değilim. Benim erkek arkadaşım var!"

"Ah, evet" diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Şu önlü erkek arkadaş. Hâlâ gelmedi mi?"

"Hayır, gelmedi," diyorum ve yüzündeki ifadeden ödüm pathyor. "Fakat... şimdi aradı."

"Şimdi aramış," diye tekrarlıyor Angela hafif bir alayla. "Gelemeyeceğini söylemek için mi?"

Neden bu insanlar Luke'un geleceğine inanmıyorlar? "Aslında... yarım saat sonra burada olacakmış," diyorum kendimi savunurcasına.

"Çok iyi," diyor Angela Harrison ve bana pis pis sırıtır. "Öyleyse onu çok kısa bir süre sonra görebileceğiz değil mi?"

Ah. Kahretsin!

Saat on ikiyi vuruyor ve Luke hâlâ ortalarda yok. Kendi kendime kahyorum. Bu tam bir kâbus! Nerede o? Son dakikaya kadar kilisenin dışında oyalanıyorum, unutsuzca telefonunu çeviriyorum ve yoldan koşarak çıkageleceğini ümit edip duruyorum. Nedimeler geliyor. Sonra bir başka Rolls Royce önümde duruyor. Fakat o hâlâ yok. Arabanın kapısı açılıyor ve ben içindeki gelinliği görüyorum. Hızla kiliseye doğru koşmaya başlıyorum ki, birileri gelin alayını bozmak için orada beklediğini düşünmesin. Bir yandan da org müziğini bozmamaya çalışarak içeri yavaşça süzülüyorum. Angela Harrison bana çok kötü bir bakış fırlatıyor. Lucy'nin tarafında bir dalgalanma ve fısıldaşma duyuluyor. Sakin ve kendi halinde davranmaya çalışarak arka tarafa oturuyorum. Fakat

Lucy'nin tüm arkadaşları bana kaçamak bakışlarla bakmaya devam ediyorlar. Herkese ne anlatıyor bu kız?

Bir an için ayağa kalkıp gitmek istiyorum. Şu aptal düğün katılmak hiç istememiştin zaten. Sadece Janice ve Martin'i izlemek için evet demiştin. Ancak artık çok geç. Dağda yürüyüşü başlamak üzere ve Lucy içeri giriyor. Ona yardım etmek zorunda kalıyorum. İnsanım anım da düşüp bayılacağı türden, hayatımda gördüğüm en gör kamaştırıcı gelinlik bu! Arkasından imrenerek bakıyorum. Bir yandan da böyle bir şeyin içinde kim bilir nasıl görüneceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Müzik susuyor ve papaz konuşmaya başlıyor. Kilisede Lucy'nin tarafındaki insanların kaçamak bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyorum. Ancak şapkamı düzeltiyorum, çenemi kaldırıyorum ve onları önemsemiyorum.

"... Bu erkek ve bu kadını kutsal evlilik hayatında birleştirmek için" diye tekdüze bir sesle konuşuyor papaz. "ki bu onurlu kurum..."

Nedimelerin çok güzel ayakkabıları olduğunu fark ediyorum ve nereden almış olduklarını merak ediyorum.

Ancak elbiseler berbat.

"Bundan dolayı, bu iki insanın yasal olarak birleşmesine mani tek bir sebep sunmak isteyen ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun."

İşte düğünlerdeki bu anı çok severim. Tıpkı bir müzayedede de aniden ve yanlışlıkla Van Gogh'a teklif vermekten korkuyormuş gibi elleri önde oturur herkes. Birisi bir şey söylüyor mu diye bakmak üzere ayağa kalkıyorum ve Angela Harrison'un oturduğu sıradan dönerek bana korkunç bakışlarla baktığını dehşet içinde görüyorum. Bunun nesi var böyle?

Diğer taraftaki bir grup insan da şimdi bana bakmaya başlıyorlar ve hatta önümde oturan büyük, mavi şapkalı kadın da beni iyice incelemek üzere dönüyor!

"Ne var?" diye kızgınlıkla fısıldıyorum ona. "Ne var?"

"Nedir?" diyor papaz da elini kulağının arkasına koyarak. "Birisini bir şey mi söyledi?"

"Evet!" diyor mavi şapkalı kadın ve beni gösteriyor. "Ü söyledi!"

Ne?

Ah aman Allah'ım. Hayır. Lütfen hayır! Tüm kilise yavaşça bana bakmak için dönüyor. Bunun olduğuna inanmıyorum. Tom da bana bakıyor ve yüzünü acıyarak buruşturuyor.

"Demedim... demedim..." diye kekeliyorum. "Ben sadece..."

"Lütfen ayağa kalkar mısınız?" diye sesleniyor papaz. "Kulaklarım biraz sağırdır. Bu yüzden eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa..."

"Gerçekten ben..."

"Ayağa kalk!" diyor yanımdaki kadın ve tören kartı ile beni sertçe dürtüyor.

Çok yavaş bir şekilde ayağa kalkıyorum ve meşaleler gibi yanan iki yüz çift bakışı üzerimde hissediyorum. Tom ve Lucy'nin bulunduğu tarafa bakamıyorum bile. Anne ve babama da bakamıyorum. Tüm hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım!

"Benim söyleyecek bir şeyim yok! Gerçekten! Ben sadece..." çaresizce telefonumu tutuyorum. "Bu benim... cep telefonum. Sandım ki ben... özür dilerim. Siz devam edin."

Titreyen bacaklarla tekrar oturuyorum ve bir sessiz-

lik oluyor. Yavaş yavaş cemaat önüne dönüp yerini alıyor ve papaz boğazını temizleyerek yemin kısmına başlıyor.

Törenin geri kalan kısmı hayal meyal geçiyor. Her şey olup bittiğinde Lucy ve Tom dışarı çıkıyorlar ve dikkatle yaşımdan geçiyorlar. Herkes kilisenin avlusunda onların etrafında toplanıyor ve konfeti atarak fotoğraflarını çekiyor. Ben ise kimse fark etmeden sığıyorum ve hızla Websters'ların evine koşturuyorum. Çünkü Luke artık gelmiş olabilir. Olmalı da! Uçağı rötarlı imiş olmalı. Bu yüzden de kiliseye gelmekten vazgeçmiş ve direkt olarak resepsiyona gelmiş olabilir. Bu düşününce çok açık geliyor. Her mantıklı insan böyle yapar.

Hızla, aşçıların, garsonların dolu olduğu Websters'ların evine doğru yol alıyorum ve direkt çadıra yöneliyorum. Onu göreceğim olduğum ve az önce kilisede olan utanç verici durumu anlattığımda yüzünün kahkaha ile aydınlanacağı anı düşündüğüm için neşe içinde kendiliğime gülümsüyorum.

Fakat çadır boş. Tamamen boş.

Orada birkaç dakika şaşkına dönmüş bir halde duruyorum. Sonra hızla yürümeye başlıyorum ve bu sefer de annemle babamın oturduğu eve doğru gidiyorum. Belki Luke buraya gitmiş olabilir diye düşünüyorum aniden. Belki saati yanlış anlamıştır, belki düğün için başka bir takım giymesi gerekiyordur veya belki...

Fakat orada da bulamıyorum onu. Mutfiakta da yok, yukarıda da. Cep telefonunu aradığımda ise direkt olarak telesekreter çıkıyor.

Yavaşça yatak odama doğru yürüyorum ve yatağa

kendimi bırakıyorum. Bir yandan da beynimi kemiren tüm kötü düşünceleri kovmaya çalışıyorum.

Geliyor diyorum kendime tekrar tekrar. O... şimdi yolda.

Pencereden bakıyorum ve Tom ile Lucy'nin tüm diğer konuklarla beraber yan evin bahçesine ulaşmaya başladıklarını görüyorum. Bir sürü şapka, nikâh kıyafeti ve şampanya ikram eden garsonlar. Aslında oldukça eğlenceli gözüküyorlar. Aşağıda onlarla olmam gerektiğini biliyorum fakat bu durumla yüzleşemiyorum bir türlü. La-ke olmadan, kendi başıma yüzleşemiyorum.

Orada bir süre kendi başıma oturduktan sonra buman bir takım entrikaları besleyeceğini fark ediyorum. Mutlu çifti görmeye tahammül edemediğimi ve bileklerimi falan kestiğimi düşünecekler. Tüm şüphelerini sonsuza dek onaylamış olacağım. Sadece yarım saat de olsa göüp yüzümü göstermem gerekiyor.

Kendimi kalkmaya zorluyorum, derin bir nefes alıyorum ve rujumunu tazeliyorum. Sonra evden çıkıp Websters'lara doğru ilerliyorum. Pek dikkat çekmeden çadırın içine sızılıyorum. İnsanlar etrafta dolaşıyorlar ve çok büyük bir gürültü var. Bu yüzden kimse beni fark etmiyor bile. Girişin yanında konuklar Tom, Lucy ve ailesi ile teker teker el sıkışıp tebrik ediyor. Ancak ben onların yanına pek gitmeyi düşünmüyorum. Onun yerine boş bir masaya doğru seğirtiyorum ve oturuyorum. Bir süre sonra bir garson kız yanıma geliyor ve bana bir bardak şampanya veriyor.

Bir süre orada oturuyorum, içkiyi yudumluyorum ve insanları seyrediyorum. Artık rahatlamaya başladığımı hissediyorum. Sonra bir hisrtı duyuluyor. Kafamı kald-

riyorum ve kalbim sıkışıyor. Lucy o güzel gelinliği ile kar-
şında duruyor. Yanında ise iri bir nedimesi var. O da so-
luk yeşil bir kıyafet giymiş. (Bunun Lucy hakkında epey
bilgi verdiğini düşünüyorum.)

"Selam Rebecca!" diyor Lucy samimi bir edayla... dü-
ğünü neredeyse berbat etmiş olan kaçık kıza son dere-
ce nazik davrandığı için kendini tebrik ettiğini söyleyebi-
lirim.

"Selam," diyorum. "Dinle, tören esnasında olanlar için
gerçekten çok özür dilerim. Ben gerçekten de..."

"Bu önemli değil," diyor Lucy ve bana gergin bir bi-
çimde gülümsüyor. "Sonuçta Tom ve ben artık evliyiz.
Asıl konu da bu." Nikâh yüzüğünün olduğu eline mem-
nunlukla bir göz atıyor.

"Kesinlikle!" diyorum. "Tebrikler. Peki gidecek mis-
niz?"

"Sadece merak ediyorduk," diye sözümü tatlılıkla ke-
siyor Lucy "Luke hâlâ gelmedi mi?"

Kalbim sıkışıyor.

"Ah," diyorum zaman kazanmaya çalışarak "Şey..."

"Sadece anneme yarım saat sonra geleceğini söyle-
mişsin fakat ortalıkta görünmüyor! Bu biraz garip öyle
değil mi?" Kaşlarını saf bir edayla kaldırıyor ve nedimesi
halif bir kahkaha atıyor. Lucy'nin omzunun üzerinden
bakıyorum. Angela Harrison'ın Tom'la beraber birkaç
metre uzaklıkta durduğunu görüyorum. Bizi delici, zafer
dolmuş bakışlarla seyrediyor. Allah'ım bu durumla çok eğ-
leniyorlar, öyle değil mi?

"Sonuçta aradan iki saat geçti," diyor Lucy. "En az
hem de! Eğer hâlâ burada değil ise bu biraz garip bir du-
rum." Sonra bana yapmacık bir ilgiyle bakıyor. "Belki de

kaza oldu ha? Belki de o... Zürih'te kalmış olabilir mi?"

Kendini beğenmiş, alaycı yüzüne bakıyorum ve aklı-
ma anı bir fikir geliveriyor.

"O burada." Kelimeler ben engel olmadan ağzından
dökülüyor.

Şaşırtıcı bir sessizlik oluyor. Lucy ve nedimesi birbir-
lerine bakıyorlar. Ben de şampanyamdan büyük bir yu-
dum alıyorum.

"O burada mı?" diyor Lucy en sonunda. "Yani diyor-
sun ki o... burada, düğünde?"

"Kesinlikle!" diyorum. "Hatta şimdi... şimdi buralarda
bir yerlerdeydi."

"Fakat nerede? Nerede o?"

"Şey, birkaç dakika önce şuradaydı..." diye yanımda
duran iskemleyi gösteriyorum. "Siz onu görmediniz mi?"

"Hayır!" diyor Lucy açılmış gözlerle. "Nerede şimdi?"
ve çadının içini gözleriyle araştırmaya başlıyor.

"İşte orada," diyorum kalabalığın içini göstererek.
"Bir *morning coat* giymiş..."

"Başka? Başka ne giymiş?"

"Ve... bir bardak şampanya tutuyor..."
Allah'a şükürler olsun ki erkekler düğünlerde hep ay-
nı görünüyorlar.

"Hangisi?" diyor Lucy sabırsızlıkla.

"Koyu renkli olan," diyorum ve şampanyadan bir yu-
dum daha alıyorum. "Bak, bana el sallıyor." Elimi kaldır-
yorum ve hafifçe sallıyorum. "Merhaba Luke!"

"Nerede?" diye bağıyor Lucy kalabalığa dikkatle ba-
karak. "Kate, sen görebiliyor musun?"

"Hayır," diyor nedime umutsuzlukla. "Nasıl biri?"

"O... aslında şu anda kayboldu," diyorum. "Sanırım

hana içecek bir şeyler alıyor olmalı."

Lucy gözleri kısılmış olarak tekrar bana dönüyor.

"Peki nasıl oldu da törene gelmedi?"

"Kesmek istememiş," diyorum. Biraz durakladıktan sonra ve doğal bir biçimde gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Pekâlâ... seni tutmak istemiyorum, misafirlerine katılmak isteyebilirsin."

"Evet," diyor Lucy biraz durakladıktan sonra. "Evet katılacağım."

Sonra bana tekrar şüpheyle bakıyor ve hisirtular çıkarak annesine doğru gidiyor. Hep beraber küçük bir grup halinde fısıldaşmaya başlıyorlar ve sık sık dönüp bana bakıyorlar. Nedimelerden bir tanesi diğer bir grup misafirin yanına gidiyor ve onlar da bana bakmaya başlıyorlar. Sonra bir başkası *diğer* bir gruba doğru koşuyor. Bu, tıpkı bir çalılığın alev almasını izlemek gibi bir şey.

Birkaç dakika sonra Janice yanıma geliyor. Yüzü kıpkırmızı olmuş ve son derece heyecanlı. Çiçekli şapkası başının bir tarafına eğik bir biçimde oturtulmuş.

"Becky!" diyor. "Becky, Luke'un burada olduğunu duyduk!"

Kalbim boşalıyor. Aman Allah'ım. O korkunç gelene ağzının payını vermek bambaşka bir şeydi. Şimdi Janice'e, Luke'un burada olduğu yalanını söylemeye dilim varmıyor bir türlü. Bunu yapamam. Bunun üzerine hızla şampanyamdan bir yudum alıyorum ve bardağımı belirsiz bir hareketle ona doğru salıyorum. Ki bu hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Ah Becky..." Janice ellerini çırpıyor. "Becky, kesinlikle hissettiğim şey... Annenle babanı onunla tanıştırdın mı? Annenin sevinçten havalara uçacağını biliyorum!"

Ah kahretsin!
Birden kendimi çok kötü hissediyorum. Ailem. İşte bunu düşünmemiştim.

"Janice, benim gitmem lazım ve... ve burnumu pudralamam lazım," diyorum ve hızla tabanları yağlıyorum. "Seninle sonra görüşürüz."

"Luke'la da!" diyor.

"Evet tabii ki Luke'la da," diyorum ve hafif, tiz bir kahkaha atıyorum.

Kimsenin yüzüne bakmadan portaloos'a koşuyorum ve kendimi bir bölme içine kilitliyorum. Oturuyorum ve şampanyamın kalan tortularını da içip bitiriyorum. Pekâlâ şimdi hiç panik yapma. Sadece... iyi düşün ve seçenekleri gözden geçir.

Birinci seçenek: Herkese Luke'un gerçekten de burada olmadığını ve benim bir hata yaptığımı anlatırım.

Bunu yaparsam şampanya kadehleri ile taşlanarak öldürülürüm ve bir daha asla Oxshott'a adımımı atamam.

İkinci seçenek: Gizlice annemle ve babama Luke'un aslında burada olmadığını söylerim.

Fakat gerçek anlamda hayal kırıklığı yaşayacaklar. Bu durumdan dolayı epey utanacaklar ve bugünü asla eğlenerek geçiremeyecekler. Üstelik de tüm bunlar benim yüzümden olacak.

Üçüncü seçenek: Blöfe devam ederim ve annemle babama işin gerçeğini günün sonunda anlatırım. Evet sanırım bu işe yarayacak. İşe yaramalı. Herkesi Luke'un bir saat kadar burada olduğuna kolaylıkla inandırabilirim. Sonra da migreni olduğunu söyler ve sessizce dinlenmek üzere ayrıldığını anlatırım.

Tamam. İşte yapacağım şey bu. Pekâlâ... hadi çıkalım.

Biliyor musunuz bu düşündüğümde de kolay oluyor. Herkes Luke'un bir yerlerde olduğuna inanmış görünüyordu. Tom'un büyükannesi bile onu gördüğünü ve çok yakışıklı bulduğunu, artık benim sıramın gelip gelmediğini düşünüyordu. Sayısız insana onun bir dakika önce burada olduğunu söylüyordum. Büfeden iki yemek tabağı alıyorum (birini kendime, birini de Luke'a vermek üzere (birini çiçekliğe boşaltıyorum)- sonra da yabancı birinin ceketini ödünç alıyorum ve sanki Luke'unmuş gibi yanındaki iskemleye koyuyorum. Asıl muhteşem olan kimse onun burada olmadığını kanıtlamıyor! Etrafta çok fazla insan var ve kimin burada olduğunu kimin olmadığını izini sürmenin imkânı yok. Allah'ım bunu çok önce yapmalıydım.

"Bir dakika içinde grup fotoğrafı çekilecek," diyor Lucy aceleyle bana koşarak. "Hepimiz yan yana dizilmeliyiz. Luke nerede?"

"Emlak fiyatları hakkında biriyle sohbet ediyor," diye cevaplıyorum duraklamadan. "İçkilerin durduğu masanın oradalar."

"Pekâlâ beni tanıştırmayı unutma," diyor Lucy. "Hala onunla tanışmadım!"

"Tamam" diyorum ve canlı bir şekilde gülüyorum. "Onu bulur bulmaz!" şampanyamdan bir yudum alıyorum ve başımı kaldırıyorum. Annemin üzerinde ıhlamur yeşili düğün kıyafeti ile bana doğru geldiğini görüyorum.

Aman Allah'ım. Uzun süre ondan ve babamdan tamamen kaçmayı başardım. Onların bulundukları yerden mümkün olduğunca kaçarak. Bu gerçekten de kötü bir

hareketti. Fakat anneme yalan söyleyemeyeceğimi biliyorum.

Hızla çadırdan sıvıyarak bahçeye çıkıyorum ve çalışmaya doğru gidiyorum. Çocukları toparlamakla meşgul olan fotoğrafçı yardımcısından da kaçıyorum. Bir ağacın arkasına oturuyorum ve şampanyamı bitiriyorum. Sonra boş sözlerle masmavi gökyüzünü seyrederim.

Bana saatler kadar uzun geçen bir zaman orada oturuyorum. Sonra bacaklarım ağrıyaya başlıyor ve rüzgâr titrememe sebep oluyor. En sonunda yavaşça geri dönüyorum ve göze çarpmadan çadırın içine giriyorum. Artık daha fazla kalmayacağım. Bir parça düğün pastası yiyebilirim ya da belki biraz daha şampanya daha...

"İşte geldi!" diye bir ses geliyor arkamdan.

Bir an için donup kalıyorum. Sonra yavaşça dönüyorum. Şiddetli bir korku duyuyorum. Tüm misafirler düğün sıralar halinde çadırın ortasında dizilmişler ve bir fotoğrafçı da üç ayaklı fotoğraf sehpasını ayarlıyor.

"Becky, Luke nerede?" diyor Lucy sertçe. "Herkesi içeri almaya çalışıyoruz."

Hay aksi! Hay aksi!

"Şey..." yutkunuyorum, sakın görünmeye çalışıyorum. "Belki eve girmiştir?"

"Hayır evde yok," diyor nedime Kate. "Ben oraya şimdi baktım."

"O zaman... bahçede olmalı."

"Fakat sen zaten bahçedeydin," diyor Lucy gözlerini kıvrarak. "Sen görmedin mi onu?"

"Şey... pek emin değilim." Hızla çadırın içine göz gezdiriyorum ve Luke'u uzaktan görüyormuşum gibi yapabilecek miyim diye bakıyorum. Fakat artık karmaşık bir ka-

labalık yok. Ne diye dağınık bir halde dikilmeyi bıraktılar ki sanki?

"Bir yerlerde olmalı," diyor neşeli bir kadın. "Onu en son kim gördü?"

Ölü bir sessizlik oluyor. İki yüz kişi bana bakıyor. Annemin endişeli gözleri ile göz göze geliyorum ve hızla kafamı çeviriyorum.

"Aslında..." boğazımı temizliyorum. "Şimdi hatırladım. Biraz başının ağrıdığını söylüyordu! Belki de..."

"Sonuçta onu kim gördü ki?" diye araya giriyor Lucy beni duymamış gibi yaparak. Bir araya toplanmış misafirler bakiyor. "Kim burada Luke Brandon'u canlı olarak gördüğünü söyleyebilir? Gören var mı?"

"Ben gördüm!" diyor arkadan gelen tereddütlü bir ses. "Öyle yakışıklı bir adamdı ki..."

"Tom'un büyükannesi dışında gören var mı?" diyor Lucy gözlerini döndüre döndüre bakınarak. "Var mı?"

Korkunç bir sessizlik daha oluyor.

"Ben onun ceketini gördüm," diye başlıyor Janice zayıf bir sesle. "Fakat gerçek... bedenini görmedim" diye ıslıdıyor.

"Biliyordum. Biliyordum." Lucy'nin sesi çok yüksek ve zafer dolu çıkıyor. "O buraya hiç gelmedi öyle değil mi?"

"Tabii ki geldi," diyorum kendime güvenli bir ses tonu çıkarmaya çalışarak. "Sanırım şimdi kendisi..."

"Luke Brandon ile çıkmıyorsun, öyle değil mi?" sesi çadırın içinde çnlıyor. "Her şeyi uydurdun! Kendi zavalı, küçük fantezi dünyanda yaşıyorsun!"

"Hayır öyle değil," diyorum ama sesimin titremesine engel olamıyorum ve gözlerimden yaşların boşaldığını

hissediyorum. "Hayır uydurmuyorum. Luke ve ben bir çıktık"

Fakat beni seyreden yüzlere baktığımda -bazıları düşmanca, bazıları şaşırmış, bazıları eğlenmiş- artık bundan ben de pek emin olamıyorum. Yani, eğer biz bir çift olsaydık o burada olurdu öyle değil mi? O burada benimle olurdu.

"Ben sadece..." diyorum titreyen bir sesle. "Ben gidip bir kontrol edeceğim..."

Sonra kimsenin gözlerine bakamadan çadırdan çıkıyorum.

Lucy'nin arkamdan "Tam bir dalavereci!" dediğini duyuyorum. "Doğrusunu istersen Tom, o çok tehlikeli olabilir"

"Tehlikeli olan sensin, genç hanım!" diye annemin sert bir karşılık verdiğini de duyuyorum. Sesi biraz titriyor. "Janice, gelininin bu kadar kaba olmasına nasıl müsaade edebiliyorsun? Becky yıllardır sana çok iyi dost oldu. Ve sana da Tom. Orada durmuş bunun seninle bir ilgisi yokmuş gibi davranıyorsun. İşte senin davranış biçimin bu. Hadi Graham gidiyoruz."

Bir dakika sonra annemin çadırdan çıktığını görüyorum. Babam da peşinden çıkıyor. İhlamur yeşili şapkası başında sallanıp duruyor. Güzel, sakinleştirici bir çay içmek üzere evimize doğru geliyorlar. Fakat ben onların peşinden gitmiyorum. Onların karşısına çıkamam... ya da kimsenin karşısına çıkamam. Artık bundan sonra yalnız başıma olmalıyım.

Hafifçe tökezliyorum, fakat hızlı adımlarla ilerleyerek bahçenin diğer ucuna doğru gidiyorum.

Epey uzaklaştığını düşündüğüm bir mesafede çimenlerin üzerine oturuyorum, kafamı ellerime gömüyorum ve bugün ilk defa olarak gözyaşlarının gözlerimden aşağı boşalmasına izin veriyorum.

Bu çok güzel bir gün olacaktı. Harika, mutlu bir an olarak kalacaktı. Tom'un evlendiğini görmek, aileme ve tüm dostlarımıza Luke'u tanıştırmak ve birlikte dans etmek... Oysa bunun yerine durum herkes için berbat olmuştu. Annem, babam, Janice, Martin... Lucy ve Tom için bile üzülüm. Sonuçta onlar da düğünlerinde böyle tatsızlık olsun istemezlerdi, öyle değil mi?

Hiç hareket etmeden oturuyorum, yere bakıyorum. Çadırdan yükselen müziğin sesi geliyor ve Lucy birilerine emirler yağıdırıyor. Çocuklar ise bahçede bir fasulye çuvalı ile oyun oynuyorlar ve o şey yanıma kadar geliyor. Ancak kafamı kaldırıp bakmıyorum. Sonsuzluğa kadar burada oturmayı ve bir daha hiçbirini görmek zorunda kalmamayı çok isterim. Sonra hafif bir sesle birinin bana seslendiğini duyuyorum.

İlk önce Lucy'nin haklı olduğunu ve hayali sesler duyduğumu düşünüyorum. Fakat başımı kaldırdığımda kalbim inanılmaz derecede çarpmaya başlıyor ve boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissediyorum. Buna gerçekten inanamıyorum.

Bu o. Tıpkı bir rüya gibi, Luke çimenlerin üzerinden bana doğru yürüyor. Üzerinde bir *morning coat* var ve iki şampanya kadehi tutuyor ve onu daha önce hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim.

"Özür dilerim," diyor bana yaklaştığı zaman. "Çok çok özür dilerim. Dört saat gecikme... kesinlikle affedilemez," diyor ve başını sallıyor.

Alallamış bir halde onu süzüyorum. Neredeyse Lucy'nin gerçekten haklı olduğunu ve onun hayalini görmeye başladığını düşünüyorum.

"Rötar mı... yaptı?" diyebiliyorum en sonunda.

"Adamın biri kalp krizi geçirdi. Uçak havada dolanmak zorunda kaldı..." sonra kaşlarını çatıyor. "Fakat fırsatını bulduğum anda cep telefonuna mesaj bıraktım. Almadın mı?"

Telefonumu kavriyorum. Mideme kramplar girerek uzun süredir onu kontrol etmediğimi fark ediyorum. Elbette mesaj ikonu canlı bir şekilde yanıp sönüyor.

"Hayır. Almadım," diyorum, ona boş boş bakarak. "Almadım. Düşündüm ki..."

Burada kesiyorum ve başımı sallıyorum. Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Onun gelmeyeceğine gerçekten inanmaya mı başlamıştım yoksa?

"İyi mısın?" diyor Luke yanıma oturarak ve bana kadehi uzatarak. Parmağını hafifçe yüzümde gezdiriyor, lakat ben geri çekiliyorum.

"Hayır," diyorum yanağımı silerek. "Sorduğun için söylüyorum. İyi değilim. Burada olacağına söz vermiştin. Söz vermiştin Luke!"

"Ama buradayım."

"Ne demek istediğini anladım." Kollarımı perişan bir şekilde dizlerimin etrafına sarıyorum. "Ben senin tören esnasında burada olmanı istemiştim. Her şey bittikten sonra gelmeni değil. İnsanların seninle tanışmasını ve bizi birlikte görmelerini..." Sesim titremeye başlıyor. "Bu gerçekten de... kötü oldu! Hepsi de damadın peşinde olduğunu sandı."

"Damachin peşinde mi?" diyor Luke kuşkuyla bir tavırla. "Şu Tom denen sokuk yüzü, ciğeri beş para etmez heriften mi bahsediyorsun?"

"Evet o." Başını kaldırıyorum ve isteksiz bir halde yüzündeki iladeye haliçe kırkıyorum. "Onunla tanıştın o zaman."

"Onunla şimdi tanıştım. Ayrıca o sevilimsiz eşyle de. Ne çift ama." Şampanyasından bir yudum alıyor ve dirseklerinin üzerine uzanıyor. "Bu arada... benimle tanıştığna biraz bozuldu. Neredeyse... hayretler içinde kaldı denilebilir. Konukların çoğu gibi." Sonra bana muzip bakışlarla bakıyor. "Bilmem gereken bir şey var mı Becky?"

"Ehm..." boğazımı temizliyorum. "Ehm... pek sayılmaz. Çok önemli değil."

"Ben olduğumu düşünmüştüm," diyor Luke. "Ben içeri girdiğimde nedimelerden biri 'Aman Allah'ım o göründü' diye bağırды. Galiba..."

"Gözcülük yapıyordu," diyorum kafamı çevirmeden.

"Çok doğru." Başını sallıyor. "Kontrol ediyordu."

Elimi uzanıyor ve tutmasına izin veriyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz. Başımızın üzerinde bir kuş uçuyor ve uzaktan orkestranın 'Lady in Red'i çaldığını duyuyorum.

"Becky, geç kaldığım için çok özür dilerim." Sesi aniden ciddileşiyor. "Yapabileceğim başka bir şey yoktu."

"Biliyorum" diyorum hızla nefes alıp vererek. "Biliyorum. Elinde değildi. Diğer işlerin gibi."

Bir süre ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"İyi şampanya," diyor Luke en sonunda ve bir yudum alıyor.

"Evet," diyorum "Evet... çok güzel. Güzel ve... kesin..." susuyorum ve yüzümü ovalayarak gerginliğini saklamaya çalışıyorum.

Bir tarafım burada oturup bu küçük sohbeti olabildiğince uzatmayı istiyor. Fakat diğer yanım ise düşünüyor. Bunu daha fazla ertelemeğin ne manası var ki? Bilmek istediğim tek bir şey var, öyle değil mi? Yine midemde spazm hissetmeye başlıyorum. Bir şekilde derin nefes almaya kendimi zorluyorum ve ona dönüyorum.

"Zürih'deki toplantıların nasıl gitti? Şu müstakbel ye-
ni... anlaşma nasıl?"

Son derece sakın ve toparlanmış durmaya çalışıyorum, fakat dudaklarımın titremeye başladığını hissediyorum ve ellerim birbirinin içine kenetleniyor.

"Becky..." diyor Luke. Bir süre bardağı inceliyor, sonra onu yere koyuyor ve bana bakıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var. Ben New York'a taşınıyorum."

Kendimi kaskatı ve bitkin hissediyorum. İşte bu korkunç günün sonu bu. Luke beni terk ediyor. İşte son bu bati artık.

"Tamam," demeyi başarıyorum ve umursamaz bir şekilde omuzlarımı silkiyorum. "Anlıyorum, şey... Peki."

"Ben gerçekten, gerçekten ümit ediyorum ki..." Luke her iki elimi de ellerine alıyor ve sıkıca tutuyor. "... benimle gelmeni ümit ediyorum."

REGAL HAVAYOLLARI

Merkez Ofis
Preston House
354 Kingsway
Londra WC2 4TH

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

17 Eylül 2001

Sayın Rebecca Bloomwood,

15 Eylül tarihli mektubunuz için teşekkür ederiz.

Bizimle uçmayı çok istediğiniz ve tüm arkadaşlarınıza şimdiden bizi tavsiye ettiğiniz için çok memnun olduk. Bizim gibi bir şirket için sözlü reklamın ne kadar paha biçilmez olduğu konusunda size ko-
tılıyorum.

Maalesef bu durum bagaj konusunda önemiş olduğunuz gibi 'özel bir teşekkür' hediyesi olarak yeterli değil. Regal Havayolları standart 20 kg üzerinde bagaj almanıza müsaade etmemektedir. Bunun üzerindeki ağırlıklar için ödeme yapmanız gerekmektedir; zarfın içerisinde açıklayıcı bir broşür de bulacaksınız.

İyi uçuşlar dileriz.

Mary Stevens
Müşteri İlişkiler Müdürü

PGNI First Bank Visa 7 Camel Square Liverpool L1 5NP

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

19 Eylül 2001

İYİ HABER! YENİ KREDİ LİMİTİNİZ 10,000 PAUND OLDU

Sayın Bayan Bloomwood,

Kredi limitinizin artırıldığını bildirmekten mutluluk duyuyoruz. Yeni kredi limitiniz olan 10,000 paundu hemen harcamaya başlayabilirsiniz. Bu durum bir sonraki banka ekstrenizde size yansıtılacaktır.

Yeni kredi limitinizle pek çok şey yapabilirsiniz. Bir tatil çıkabilir, araba alabilir, hatta diğer kredi kartlarınızın bakiyelerini transfer edebilirsiniz!

Ancak bazı müşterilerimizin artırılmış kredi limiti avantajını kullanmak istemediklerinin farkındayız. Bu yüzden kredi limitinizin eski seviyesine inmesini isterseniz lütfen Müşteri Memnuniyeti Temsilcilerimizden birini arayın veya aşağıdaki formu doldurun.

Saygılarımla,

Michael Hunt
Müşteri Memnuniyeti Müdürü

İsim: REBECCA BLOOMWOOD Hesap Numarası: 0003 4572 0990 2765

10,000 paunda yükselttiğim yeni limitimden yararlanmak istiyorum/istemiyorum.

Lütfen sizin için uygun olan seçeneği çizin.

Yedi

New York! Ben New York'a gidiyorum! New York!

Her şey değişti. Her şey yerli yerine oturdu. Meğer Luke bu yüzden bu kadar ketum davranıyormuş. Düşünde çok güzel sohbet ettik ve Luke bana her şeyin açıklamasını yaptı. Birden her şey oldukça mantıklı geldi. Luke New York'ta Brandon İletişim'in yeni bir ofisini açıyor. Washington'da bulunan bir reklamcının ortaklığıyla bunu gerçekleştiriyor. Onun da oraya gidip işleri yoluna sokması gerekiyor. Uzun süredir, benim kendisiyle gitmemi sormayı düşünüyormuş; fakat sırf onunla gitmek için kariyerimi bitirmemi de istemeyeceğimi düşünmüş. Bunun üzerine - işte burası işin en iyi kısmı... televizyondan bazı kişilerle görüşmüş. Benim bir Amerikan TV programında ekonomi uzmanı olarak iş bulabileceğimi düşünmüş! Aslında benim çok 'tutulacağımı' biliyormuş; çünkü Amerikalılar İngiliz aksanını seviyorlarmış. Galiba bir yapımcı, Luke ona benim programımın bir kasetini seyrettirdikten sonra bana bir iş teklif etmiş. Bu harika böyle değil mi?

İşler kesinlik kazanmadan beni umutlandırmamak için daha önce hiçbir şey söylememiş. Fakat şimdi yönetim kurulundaki tüm yatırımcılar ve herkes gerçekten de olumlu görünüyor ve şu anlaşmayı bir an evvel tamamlamaya can atıyorlar. Orada şimdiden hali hazırda sürüler-

ce indikleri var diyor Luke ve hatta bu durum daha o bu işe yatırım yapmaya başlamadan bile mevcuttmuş.

Bilin bakalım başka ne oldu? Üç gün içinde oraya gidiyoruz! Yaşasın! Luke, finansörlerinden birkaçı ile toplantı yapacak. Ben ise TV'den insanlarla görüşmeler yapacağım ve kenti keşfe çıkacağım. Allah'ım bu çok heyecan verici. Sadece yetmiş iki saat sonra orada olacağım. Büyük Elma'da. Asla uyumayan şehirde...

"Becky?"

Ah, kahretsin. Hızla dikkatimi topluyorum ve aceleyle yüzüme canlı bir gülüş konduruyorum. Morning Coffee'nin setindeyim, olağan telefon görüşmelerimi yapıyorum ve Lincoln'den Jane hattın diğer ucunda, bir mülk edinmek istediğini ancak nasıl bir teminat alması gerektiğini bilmiyor.

Ah Allah aşkına! Daha kaç kere geri ödeme planları ve teberru poliçeleri ile ilgili farkı açıklamam gerekiyor? Biliyor musunuz bu iş bazen oldukça ilgi çekici olabiliyor. İnsanları dinlemek, onların problemlerini duymak ve onlara yardımcı olmak. Fakat bazen de Successful Saving için yazdığım zamanlardaki kadar sıkıcı olabiliyor. Yani, yine mi teminatlar. Artık bağırmak istiyorum. "Geçen haftaki şovu izlemediniz mi?"

"Pekâlâ Jane," diyorum ve esnememi bastırıyorum. "Teminat soruları son derece dikkat ister."

Konuşurken aklım yeniden New York'a kaymaya başlıyor. Sadece bir düşün. Manhatttan'da bir daireniz olacak. Muhteşem bir Upper East Side condo... ya da belki Greenwich Kasabası'nda son derece klas bir yerde olacak. Allah'ım evet! Bu iş mükemmel olacak.

Doğrusunu söylemek gerekirse Luke ve benim bera-

ber yaşayacağımızı hiç... şey. evet hem de hiç düşünmemiştim. Sanırım eğer Londra'da kalsaydık belki de hiç böyle bir şey yapmayacaktık. Yani, bu gerçekten büyük de çok farklı olması. Luke'un da söylediği gibi her ikimiz için de yeni bir yaşam fırsatı. Tamamen yeni bir başlangıç. Sarı taksiler ve gökdelenler var. Woody Allen ve *Breakfast at Tiffany's* var.

Asıl garip olan da daha önce hiç New York'a gitmemiş olmama rağmen bu şehri kendimle özdeşleşmiş hissediyor olmam. Örneğin sushiye hayranım ve bu yiyecek New York'da keşfedilmiş öyle değil mi? Ve eğer o akşam dışarı çıkmıyorsam *Friends*'i mutlaka seyredirim. Ve *Cheers*'i de. (Sadece şu anda düşünüyorum da galiba o Boston'du değil mi? Aslında yine de aynı şey.)

"Pekâlâ Jane ne alıyorsan al" diyorum hülyalı bir edayla. "Bunun... beşinci caddede bir dublex... ya da East Village müstakil ev olmasına özen göster... Dolar potansiyalini maksimuma çıkarmalısın. Bu da demek oluyor ki..."

Rory ve Emma'nın bana garip garip baktıklarını görek susuyorum.

"Becky, Jane Skegness'de yarı müstakil bir ev almayı planlıyor," diyor Emma

"Ve elbette ki paund olarak?" diyor Rory destek bulmaya çalışır bir edayla etrafına bakarak "Öyle değil mi?"

"Evet, tabii," diyorum aceleyle. "Açıkçası bunu örnek olarak veriyordum. Nerede alırsan al, uygulanması gereken prensipler aynı. London, New York, Skegness..."

"Bu uluslararası mesajdan sonra artık korkarım vaktimizin sonuna geldik," diyor Emma. "Umarım bu sana yar-

danıcı olmuştur Jane ve bir kere daha ekonomi uzmanımız Becky Bloomwood'a teşekkür ediyoruz... son bir söz söylemek için zaman var mı Becky?"

"Her zaman söylediğim söz," diyorum kameraya sıcak bir edayla gülümseyerek. "Paramıza iyi bakın..."

"ve paranız da size iyi baksın," diye tekrar ediyor onlar da itaatkâr bir şekilde.

"Artık programımızın sonuna geldik," diyor Emma. "Yarın yine bizi seyredin. Teddington'dan üç öğretmene bağlanacağız..."

"... Altmış beş yaşında bir sirk dansçısı olmaya karar vermiş bir adamla konuşacağız..." diyor Rory.

"... Ayrıca Go On bölümümüzde 5,000 paund vermekten bahsedeceğiz!... Tahmin edin bakalım! Şimdilik hoşçakalın!

Bir an herkes hareketsiz kalıyor ve jenerik müziği yüksek hoparlörlerden duyulmaya başladığı anda rahatlıyor.

"Pekâlâ Becky... New York'a filan mı gidiyorsun?" diye soruyor Rory.

"Evet," diyorum ona gülümseyerek. "İki haftahğna!"

"Ne kadar güzel!" diyor Emma "Nasıl karar verdin?"

"Ah, bilmiyorum..." belirsiz bir şekilde omuzlarını silkiyorum. "Anl bir heves."

Morning Coffee'dekilere New York'a taşınacağımı söylemiyorum. Aslında bu Luke'un tavsiyesiydi. Her ihtimale karşı.

"Becky, çok kısa vaktini alacağım," diyor yapımcı asistanı olan Zelda. Elinde bazı kâğıtlarla sete giriyor. "Yeni kontratın hazırlandı, imzalanmak üzere seni bekliyor. Fakat önce seninle biraz bakmamız lazım. Kanalı imajını

temsil etmekle ilgili yeni bir madde var." Sonra sesini al-
çaltıyor. "Şu Profesör Jamie'ye olanlardan sonra."

"Ah, tamam," diyorum ve yüzüme sempatik bir gülüm-
süme oturtuyorum. Profesör Jamie, *Morning Coffee*'deki eğlenceli
uzmanı. Ya da en azından öyleydi. Ancak *Daily World*, ya-
yınladığı "Göründükleri Gibiler mi?" serisinde tüm ya-
şamışlıklarını ortaya döktü. Onun gerçek profesör olma-
dığını açıkladı. Gerçekten de sadece Oxbridge Üniver-
tesi'nden aldığı sahte diploma dışında üniversite olma-
ması bile almamıştı. Tüm dedikodu basını hikâyeyi aldı
ve sürekli olarak onun geçen seneki televizyon progra-
mında giydiği aptal şapkalı fotoğraflarını yayınladı. As-
lında onun için üzülmedim, çünkü gerçekten de güzel tav-
siyeler veriyordu.

Ayrıca *Daily World*'un bu kadar acımasız olmasına da
çok şaşırdım. Doğrusunu isterseniz bir ya da iki kere bu-
nunla ilgili *Daily World*'e yazı yazdım. Onlara, bir dediko-
du gazetesi olamayacak kadar mantıklı olduklarını dü-
şündüğümü bildirdim.

"Beş dakikanı almaz," diyor Zelda. "Benim odama gi-
debiliriz."

"Ehm..." diye başlıyorum ve duraklıyorum. Aslında şu
anda hiçbir şey imzalamak istemiyorum, öyle değil mi?
Tam da iş değiştirmeyi planlarken. "Çok acelem var
aslında," diyorum ki, bu gerçekten de doğru çünkü saat
on ikiye kadar Luke'un ofisine gitmem gerekiyor ve son-
ra da New York'a gitmek için eşyalarımı hazırlamam ge-
rekiyor. (Ha! Ha! ha!) "Ben dönene kadar bekleyemez
mi?"

"Tamam," diyor Zelda. "Sorun değil." Sonra sözleşme-
yi kahverengi zarfının içine koyuyor ve bana sırtlıyor.

"Çok iyi eğlen. Hey bu arada biliyorsun oradayken ma-
laka alışveriş yapmalısın."

"Alışveriş mi?" diyorum sanki bu hiç aklıma gelmemiş
gibi. "Evet, sanırım yapmalıyım."

"Ah, evet!" diyor Emma "New York'a gidip alışveriş
yapmamak olmaz! Sanırım şimdi Becky bize bunu yap-
mak yerine parayı bir tasarruf planına koymamız gerek-
tiğini söyleyecek."

Sonra neşeyle gülüyor ve Zelda da ona katılıyor. Ben
de onlara gülümsüyorum. Biraz kendimi rahatsız hisse-
diyordum. Bir şekilde *Morning Coffee*'deki herkes benim
param konusunda inanılmaz planlı hareket ettiğimi dü-
şünüyordu. Tabii bu benim öyle olmadığımı anlamına gelmi-
yor ancak bunun pek önemli bir şey olduğunu düşünmü-
yordum.

"Bir tasarruf planı çok iyi bir fikir tabii..." derken du-
yuyorum kendimi. "Fakat her zaman söylediğim gibi bel-
li bir bütçeye bağlı kaldıktan sonra kırk yılda bir alışver-
işe çıkmanın bir zararı olmaz."

"Sen böyle mi yapıyorsun?" diye soruyor Emma ilgili
bir edayla. "Kendine bir bütçe mi ayırıyorsun?"

"Ah! Tabii ki!" diyorum akıllı bir ifadeyle. "Tek yol
bu."

Aslında bu kesinlikle doğru. Yani, kendime açıkça bir
New York bütçesi çıkarmayı düşünüyorum. Gerçekçi li-
mitleri olacak ve ben onlara bağlı kalacağım. Bu gerçek-
ten de çok kolay olacak.

Muhtemelen limitleri son derece geniş ve esnek yapa-
cağım çünkü acil durumlar için ya da bir kereliğine mah-
sus alışverişler için ekstra bir alan bırakmak her zaman
çok iyi bir fikir olmuştur.

"Çok erdemli bir insansın," diyor Emma başını sallayarak. "İşte bu yüzden sen ekonomi uzmanısan. Ben ise adama bakmak için kafasını kaldırıyor. "Ah harika, açık. Ben de ton balıklı ve tatlı mısırlı alacağım," diyor Zelda. "Sen sandviçini nasıl istiyorsun Becky?"

"Çavdar ekmeğine pastırmalı olanı," diyorum rahat bir tavırla "mayonezli olan."

"Bunu yaptıklarını sanmıyorum," diyor Zelda alnını kıvrıtarak. "Jambon salatası var..."

"Bir de sandviç ekmeği var. Krem peynir ve füme balık. Ve bir de soda."

"Maden suyu mu demek istiyorsun?" diyor Zelda

"Füme balık nedir?" diyor Emma akli karışmış bir halde. Ben ise duymamış gibi yapıyorum. Ben de füme balığın tam olarak ne olduğundan emin değilim fakat bunu New York'ta yiyorlar. Öyleyse lezzetli olmalı değil mi?

"Her ne ise," diyor sandviççi adam. "Böyle bir şeyim yok. Peynir ve domates, bir paket de çok güzel Hula Hoop şekerim var."

"Pekâlâ," diyorum istemeye istemeye ve cûzdanıma uzanıyorum. Bunu yaparken bu sabah almış olduğum bir deste posta da çantamdan yere düşüveriyor. Kahretsin. Aceleyle tüm mektupları topluyorum ve kimsenin görmediğini umarak Conran Mağazasının torbasına sıkıştırıyorum. Fakat o alçak Rory gözünü dikmiş bana bakıyor.

"Hey, Becky," diyor kaba bir kahkaha atarak. "Orada gördüğüm gey kırmızı fatura mıydı?"

"Hayır!" diyorum hemen. "Tabii ki değil. O bir... do-

ğum günü kartı. Biraz matrak bir doğum günü kartı. Muhabbecim için. Her neyse artık gitmem lazım. Çav!"

Elbette bu doğru değildi. Bu bir kırmızı faturaydı. Doğruyu söylemek gerekirse son birkaç gündür bana birkaç kırmızı fatura geliyor. Nakit bulur bulmaz kesinlikle onları ödemeyi düşünüyorum. Fakat şu an onlarla ilgilenmiyorum. Daha doğrusu hayatımda birkaç aptal faturadan çok daha önemli şeyler oluyor. Birkaç ay içerisinde Atlantik'in diğer tarafında yaşıyor olacağımı Bir Amerikan televizyon yıldızı olacağımı!

Luke'un söylediğine göre Amerika'da, burada kazandığının iki katını kazanacağım. Daha fazlası bile olabilir miş! Bu durumda birkaç salak fatura pek problem olmaz. Öyle değil mi? Birkaç eksik kalmış paund ünlü bir isim olduğumda ve Park Avenue'da bir çatı katında yaşarken pek uykularımı kaçırmaz değil mi?

Allah'ım şu korkunç John Gavin o zaman durumu çacacaktır. Bu durum onu tamamen yere serecektir. İçeriye girip de ona CNN'deki yeni oturumun yöneticisi olacağım ve maaşımın onunkinin altı katı olacağını söyledim zaman yüzündeki ifadeyi bir düşünsenize! Bu durum ona ağzının payını verecektir. Son mektubunu daha bu sabah aldım ve doğrusunu isterseniz buna çok bozuldum. "Aşırı borç seviyesi" derken ne demek istiyor acaba? "Özel Statü" derken ne demek istiyor? Biliyorsunuz Derek Smeath o kadar zaman süresince bana karşı hiçbir zaman bu kadar kaba olmamıştı.

Ben geldiğimde Luke da toplantı yapıyor fakat bunu pek sorun etmiyorum çünkü ortalıkta takılmak hoşuma

gidiyor. Brandon İletişim'in ofislerini seviyorum... aslında bakarsanız sırf bu atmosfer için buraya sık sık geliyorum. Oldukça cool bir yer. Yerler açık renk parke, spot ışıkları ve son moda kanepelerle dekore edilmiş. Herkes son derece meşgul ve dinamik bir biçimde ortalarında koşuşturuyor. Mecbur olmamalarına rağmen geç saatlere kadar ofiste kalıp çalışıyorlar. Akşam yedi civarında ise her zaman birisi bir şişe şarap açıyor ve ikram ediyor.

Luke'un asistanı Mel için bir doğum günü hediyesi var. Aslında doğum günü düdüdü. Bu hediyeyi çok beğenerek aldım. Bunlar Conran mağazasından aldığım bir çift harikulade yastık. Ona mağazanın torbasını uzattığımda nefesinin kesildiğini hissedebiliyorum.

"Ah Becky, bunu almak zorunda değildin!"

"Almak istedim," diye gülümsüyorum ve o onlara hayranlıkla bakarken ben de dostça bir edayla masasının üzerine tünüyorum. "Eee, son zamanlarda neler var?"

İyi bir dedikoduya hayır demezsiniz. Mel torbayı yere koyuyor ve bir kutu bonbon çıkarıyor. Sonra tatlı tatlı gevezelik ediyoruz. Annesinin ayarlamaya çalıştığı iğrenç bir çocukla çıktığı günü anlatıyor ve ben de ona Tom'un düğününü anlatıyorum. Sonra sesini alçaltıyor ve bana ofisteki dedikoduları saymaya başlıyor.

Bana aynı Next ceketini giyip ofise geldikleri günden beri birbirleri ile hiç konuşmayan iki resepsiyonisti anlatıyor. Her ikisi de ceketlerini çıkarmayı reddetmişler. Sonra da muhasebe departmanındaki doğum izninden yeni dönen kız anlatıyor. Kız her sabah kusuyormuş ama hiçbir şey itiraf etmiyormuş.

"Bak bu gerçekten de çok sulu!" diyerek bana bonbon

kutusunu uzatıyor. "Alicia'nın ofisten birisiyle çıktığını tahmin ediyorum."

"Olamaz!" diyorum ve ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Gerçekten mi? Kiminle?"

"Ben Bridges ile."

Yüzümü buruşturuyorum ve ismi hatırlamaya çalışıyorum.

"Coupland Foster Bright'dan gelen yeni çocuğu hatırlıyor musun?"

"O mı?" diyorum Mel'e. "Gerçekten mi?"

Çok şaşırdığımı söylemeliyim. Çok yakışıklı lakat kısa boylu, itici ve neredeyse sahtekâr tipli. Yani pek Alicia'nın tipi diyemem.

"Onları beraber görüp duruyorum, hissedişip duruyorlar. Geçen gün Alicia dışçıye gideceğini söyledi. Sonra Ratchetts'e gittiğinde onların gizli gizli öğlen yemeği yediklerini gördüm."

Luke ofisinin kapısında mor gömleklî bir adamı geçirmek üzere belirdiğinde Mel konuşmasını kesiyor.

"Mel, Bay Mallory için bir taksi çağırır mısın lütfen?"

"Tabii ki Luke," diyor Mel o iş bitirici sekreter sesini kullanarak. Telefonu kaldırıyor ve birbirimize sırtarak bakıyoruz. Sonra ben Luke'un ofisine geçiyorum.

Allah'ım ofisi gerçekten de çok şık. Onun ne kadar önemli bir insan olduğunu her zaman unutuyorum. Mükemmel akçağağaçtan yapılma bir masası var. Masayı ödüllü bir Danimarkalı tasarımcı dizayn etmiş. Onun arkasındaki kitapların konulduğu rafların üzerinde yıllardır kazanmış olduğu PR ödülleri bulunuyor.

"İşte bunlar senin," diyor ve bana bir tomar kâğıt uzatıyor. Üstte 'Howski ve Forlano ABD Göçmenlik Avukatı

ları' şirketinden gelen bir mektup var. 'ABD'ye yerleşim talebiniz' diye başladığını okuyorum ve hafif bir heyecan içimi kaplıyor.

"Bu gerçekten de oluyor öyle değil mi?" diyorum ve yerden başlayan pencerenin önüne giderek kalabalık caddeyi seyrederim. "Gerçekten de New York'a gidiyoruz."

"Uçuşlar ayarlandı bile" diyor Luke ve bana gülerken bakıyor.

"Demek istediğimi anlıyorsun ya?"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye onaylıyor ve bana sarılıyor. "Ve bu çok heyecan verici."

Bir süre orada duruyoruz ve ikimiz birden kalabalık caddeyi seyrederiz. Tüm bunları bırakarak yabancı bir ülkede oturmaya gideceğime inanamıyorum. Bu çok heyecan verici ve muhteşem... fakat biraz da korkutucu.

"Sence gerçekten orada bir iş bulabilecek miyim?" diyorum. Geçen haftadan beri onu her görüşümde bunu soruyorum. "Gerçekten de bulabileceğime inanıyor musun?"

"Elbette bulacaksın." Son derece güvenli ve emin görünüyor. Onun kollarında kendimi çok rahat hissediyorum. "Seni sevecekler. Bu şüphe götürmez." Beni öpüyor ve bir an için bana sıkıca sarılıyor. Sonra masasına dönüyor, dalgın dalgın kaşlarını çatıyor ve üzerinde NEW YORK yazan kocaman bir dosyayı açıyor. Bu kadar büyük olmasına şaşmamalı. Geçen gün bana bu New York anlaşmasını üç yıldır yapmayı istediğini anlatıyordu. Üç yıl!

"Bu kadar zamandır bunu planlayıp bana söylemediğine inanamıyorum," diyorum bir yandan da onun bir post it üzerine bir şeyler yazmasını seyrederim.

"Mimim" diyor Luke. Ellerimdeki kâğıtları daha sıkı tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Uzun süreden beri görmek istediğim bir şey var... ve işte şu an bunun için iyi bir zaman.

"Luke eğer ben New York'a gitmeyi kabul etmeseydim ne yapacaktın?"

Bir sessizlik oluyor. Sadece bilgisayarın vınlama sesi duyuluyor.

"Gitmek isteyeceğini biliyordum," diyor Luke en sonunda. "Bu senin için de hariz bir adım olacak."

"Fakat... eğer kabul etmeseydim?" Dudaklarımı ısırıyorum. "Yine de gidecek miydin?" Luke içini çekiyor.

"Becky... sen New York'a gitmek istiyorsun değil mi?"

"Evet. İsteddiğimi biliyorsun!"

"Öyleyse 'eğer' soruları sormanın ne manası var şimdi? Burada önemli olan senin de, benim de gitmeyi istememiz... bu gerçekten de mükemmel."

Bana gülümsüyor ve kalemini masaya bırakıyor. "Ailen nasıl?"

"Onlar da... iyiler," diyorum duraklayarak. "Bu fikre alışmaya çalışıyorlar."

Kı, bu gerçekten de doğru. Onlara söylediğimde neredeyse şoka girmişlerdi. Bunu itiral etmek zorundayım. Şimdi düşünüyorum da o zaman bunu alıştırma alıştırma söyleseydim daha iyi olurdu. En azından bunu onlara açıklamadan önce Luke'u onlarla tanıştırmalıydım. Halbuki olay aynen şöyle oldu: onlar üzerlerinde hâlâ dün kıyafetleri olduğu halde Countdown'ı seyrederken içerlerken ben eve koşarak girmiş, televizyonu kapatarak neşeyi şöyle söylemiştim; "Anne, baba Ben Luke ile New York'a gidiyorum!"

Bunun üzerine annem babama bakmış ve şöyle demişti: "Ah, Graham. Bu kız artık aklını kaçırdı."

Gerçi daha sonra böyle demek istemediğini söylemiş ama ben bundan pek emin değilim.

Sonra Luke ile tanıştılar ve o onlara planlarından bahsetti. Benimle ilgili olarak Amerikan televizyonundaki haberlerden bahsetti. Ancak annemin yüzündeki hemenin kaybolduğunu görebiliyordum. Yüzü gülmeye çöldü, küçüldü ve kendi içine kapanıverdi. Biraz çay yaptım. Onun altüst olmuş olduğunu görebiliyordum. Fakat bunu göstermek istemedi. Sadece titreyen ellerle çayı yaptı ve birkaç bisküvi çıkardı. Sonra bana döndü, canlı bir şekilde gülümsedi ve "Senin her zaman New York'a uyacağını düşünmüştüm Becky. Orası senin için mükemmel bir yer," dedi.

Onu süzmüştüm. Birdenbire bunun ne anlama geldiğini fark ettim. Evden, ailemden ve... Luke dışındaki tüm yaşamımdan yüzlerce mil uzağa gidiyordum.

"Siz... siz gelip bizi ziyaret edeceksiniz değil mi?" diye sormuştum. Sesim de hafifçe titremişti.

"Tabii ki ziyaret edeceğiz tatlim! Her zaman!"

Elimi sıkmış ve sonra başımı çevirmişti. Sonra da oturma odasına gitmiştik ve bu konunun üzerinde pek durmamıştık.

Fakat ertesi sabah kahvaltı etmek için aşağı indiğimizde, o ve babam *Sunday Times*'da Florida'da tatil fırsatları ile ilgili bir reklamı inceliyorlardı. O öğleden sonra biz ayrılırken de ateşli bir biçimde Florida'daki Disneyland'in, Kaliforniya'daki Disneyland'den daha iyi olup olmadığını tartışıyorlardı. Üstelik her ikisinin de hayatları

boyunca iki tarafa da ayaklarının basmadığını biliyorum.

"Becky, benim acele etmem lazım," diyor Luke ve diğer öğrencilerin kesiliyor. Telefonu kaldırıyor ve bir mama-

na çeviriyor. "Seninle bu akşam görüşürüz. Tamam mı?" "Tamam" diyorum hâlâ pencerenin önünde otulana-

na. "Sıra birden hatırlıyorum ve ona dönüyorum. "Hey, Alicia'yı duydun mu?"

"Ne olmuş ona?" Luke kulağında telefon kabloları çatı-

yor ve tekrar ahizeyi yerine koyuyor.

"Mel, onun bir ilişki yaşadığını düşünüyör. Ben Brid-

ges ile! Buna inanabiliyor musun?"

"Açıkçası hayır," diyor Luke telefonunun tuşlarına ba-

arak. "İnanamıyorum tabii."

"Öyleyse sence neler oluyor?" masasının üzerine tü-

nüyorum ve heyecanla ona bakıyorum.

"Tatlim," diyor Luke sabırlı bir edayla. "Gerçekten de acelem var."

"İlgilenmedin mi yani?"

"Hayır. İşlerini yaptıkları sürece tabii."

"İnsanlar işlerinden daha fazladır," diyorum onu azarlayarak. Fakat Luke dinlemiyor bile. Konsantre oldu-

ğu zamanlarda takındığı o uzak, bağlantıyı kesmiş bakışı-

ni takınıyor.

"Ah, pekâlâ," diyorum ve gözlerimi indiriyorum. "Son-

ra görüşürüz."

Dışarı çıktığımda Mel masasında değil. Onun yerine Alicia üzerinde şık bir takım ile masanın yanında durmuş bazı kâğıtları inceliyor. Yüzü her zamankinden daha da kızarmış ve içimden gülerek acaba Ben ile konuştuğu için mi böyle görüldüğünü merak ediyorum.

"Selam Alicia" diyorum nazikçe. "Nasılsın?"

Alicia yerinden sıçırıyor ve aceleyle okuduğu şeyi topluyor. Sonra sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi görüp bir yüz ifadesiyle bakıyor.

"Becky!" diyor yavaş bir sesle. "Şey... seni görmedim sayın ekonomi uzmanı. Para gurusu!"

Alicia'nın nesi var böyle? Neden söylediği her şey sanki aptal bir oyun oynuyormuş gibi duruyor?

"Evet," diyorum. "Benim. Mel nereye gitti?"

Mel'in masasına yaklaşıırken bir şey unutmuşum gibi hissediyorum. Fakat ne olduğunu bulamıyorum bir türlü. Acaba kaşkol muydu? Ya da yanıma şemsiye almış mıydım?

"Yemeğe gitti," diyor Alicia. "Bana ona aldığın hediyeyi gösterdi. Çok şık."

"Teşekkür ederim," diyorum kısaca.

"Öyleyse," diyor ve bana dermansız bir şekilde güler. "Anladığım kadarıyla Luke'u New York'a kadar ızlıyorsun. Tabii zengin bir erkek arkadaş bulmak güzel bir şey olmalı."

Allah'ım o tam bir inek. Bunu Luke'un önünde asla söyleyemezdi.

"Sadece 'ızlıyor' olmakla kalmıyorum aslında" diyorum hoş bir tavırla. "Bazı televizyon yöneticileri ile toplantılarım var. Bu tamamen bağımsız bir yolculuk yani."

"Fakat..." Alicia düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Uçuşunu şirket ödüyor değil mi?"

"Hayır! Kendim ödedim!"

"Sadece soruyordum." Alicia özür diler bir tavırla ellerini kaldırıyor. "Pekâlâ iyi zaman geçir oldu mu?" Bazı

şeyleri topluyor ve evrak çantasına koyarak ağzını kaplıyor. "Şimdilik hoşça kal!"

"Sonra görüşürüz," diyorum ve onun canlı adımlarla ansansöre gidişini seyrediyorum.

Birkaç saniye daha Mel'in masasında duruyorum. Hâli oraya koymuş olduğum şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Fakat her ne ise bunu hatırlamıyorum. Sanırım pek önemli bir şey değil.

Eve dönüyorum ve Suze'yi telefonda konuşurken buluyorum. Yüzü kıpkırmızı ve parlıyor. Sesi ise titriyor. Bir an içinde çok kötü bir şey olduğu hissine kapılarak korkuyorum. Dehşet içinde kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum. O da ümitsizce bana bakarak başını sallıyor ve diyor. "Evet" ve "Anlıyorum" ve "Bu ne zaman olacak?" diyor.

İskemleye çöküyorum. Üzüntü içinde kendimi çok zayıf hissediyorum. Neden bahsediyor olabilir? Bir cenaze mi? Beyin operasyonu mu? Ah aman Allah'ım tam da gitmeye karar vermişken bu oluyor.

"Bil bakalım ne oldu?" diyor zayıf, titrek bir sesle ve ben yerimden sıçırıyorum.

"Suze New York'a gitmeyeceğim," diyorum ve ellerini tutuyorum. "Burada kalacağım ve her ne başına geldiyse sana yardım edeceğim. Biri mi... öldü?"

"Hayır," diyor Suze sersemlemiş şekilde ve ben güçlükle yutkunuyorum.

"Hasta mısın?"

"Hayır, hayır Bex bu iyi haber! Sadece ben... buna inanmıyorum."

"Şey... peki ne o zaman? Suze ne oldu?"

"Hadleys'e kendi ev aksesuarları serimi yapma öneri-

sinde bulundum. Şu mağazayı biliyorsun değil mi?" Başını inanamayarak sallıyor. "Benim tüm seriyi tasarlanmamı istiyorlar! Çerçeveler, vazolar, sabit mobilyalar... temel olarak ben ne istersem."

"Aman Allah'ımı!" Elimi ağzıma kapatıyorum. "Bu fevkalade!"

"Şu adam beni aradı, denetçilerinin benim çerçeve satışlarını incelediklerini söyledi. Söylediğine göre böyle bir şey görmemişler."

"Ah, Suze!"

"Hiç anlayamıyorum, işler çok iyi gidiyor." Suze hâlâ şoka girmiş gibi duruyor. "Şu adam bunun bir fenomen olduğunu söyledi! Bu pazardaki herkes bundan bahsediyormuş. Açıkçası pek iyi satış yapamayan tek dükkân şu birkaç mil ötede olan dükkân. Fincley ya da oraya yakın bir yerde olan."

"Ah evet bu doğru," diyorum belli belirsiz bir sesle. "Oraya hiç gittiğimi hatırlamıyorum."

"Adam bunun bir ışık olduğunu söylüyor çünkü diğer dükkânlarda yapılan satışlar, Fulham'de, Nothing Hill'de ve Chelsea'da olanlar ise patlamış durumdaymış." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Özellikle köşedeki Gifts and Goodies'de. Ben bir numaralı bir satıcıyım!"

"Pekâlâ ben pek şaşırmadım!" diyorum. "Senin çerçevelerin o dükkândaki en iyi ürünler. Şüphesiz ki en iyileri." Kollarımı boynuna doluyorum. "Seninle gurur duyuyorum Suze. Senin her zaman bir yıldız olacağını biliyordum."

"Eğer onları senin için yapmasaydım hiçbir zaman yapmayı düşünmeyecektim! Yani demek istiyorum ki çerçeve yapmaya senin sayende başladım..." Birden Su-

ze'nin gözlerinde yaşlar belirliyor. "Ah Bex... Seni gerçekten de özleyeceğim."

"Biliyorum," diyorum dudaklarımı ısırarak. "Ben de." Bir süre ikimiz de sessiz kalıyoruz ve doğrusunu söylemek gerekirse her an ağlamaya başlayabilirim. Fakat bunun yerine derin bir nefes alıp başımı kaldırıyorum. "Pekâlâ bunda bir şey yok. Seninde bir New York şubesi açman gerekecek."

"Evet!" diyor Suze canlanarak. "Evet bunu yapabilirim, öyle değil mi?"

"Elbette yapabilirsin. Yakında tüm dünyaya açılacaksın." Ona sarılıyorum. "Hey, hadi bu akşam çıkıp kutlayalım."

"Ah Bex, çok isterdim," diyor Suze. "Fakat yapamam. İskoçya'ya gidiyorum. Aslında..." Saatine bakıyor ve yüzünde hayret ifadesi belirliyor. "Aman Allah'ım ne kadar geç olduğunu fark etmemişim bile. Tarquin her an burada olabilir."

"Tarquin buraya mı geliyor?" diyorum şok içerisinde. "Şimdi mi?"

Bir şekilde, birlikte geçirdiğimiz o korkunç akşamdan beri Suze'nin kuzeni Tarquin'den kaçmayı başarmıştım. Sadece amısı bile kendimi rahatsız hissetmeme sebep oluyor. Aslında randevumuz iyi gidiyordu (en azından iyiydi çünkü onu istemediğimi veya onunla ortak bir yönüm olmadığını anlamamı sağlamıştı). Ancak Tarquin beni onun çek defterine bakarken yakalamıştı. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm. Ne gördüğünden hâlâ çok emin değilim. Ve doğruyu söylemek gerekirse bunu bulmaya da pek can atmıyorum.

"Onu halamların evine şu sıkıcı partiye katılmak için

götüreceğim," diyor Suze. "Yaşı doksanın altında olan bir biz olacağız."

Hızla odasına koşarken kapı çalıyor ve Suze omzunu üzerinden bana sesleniyor. "Sen bakar mısın Bex? Müh. temelen gelen o."

Ah Allah'ım, Allah'ım. Gerçekten buna hazırlıklı değilim.

Kendime çok güveniyormuşum gibi bir havaya bürünerek ön kapıyı açıyorum ve canlı bir sesle;

"Tarquin!" diyorum

"Becky," diyor sanki ben Tutankhamun'un kaybolan hazinesiymişim gibi bakarak.

Aman Allah'ım üzerine giydiği acayip yeşil el örgüsü süveter, tüvit bir yeleğin içine tıktırılmış ve devasa büyüklükte eski bir cep saati de cebinden aşağı sarkıtılmış. Bu haliyle her zamankinden daha kemikli ve acayip duruyor. Çok özür dilerim ama İngiltere'nin on beşinci sıradaki zengini ya da her ne ise kesinlikle yeni, güzel bir T-mex kullanmalı öyle değil mi?

"Şey... içeri gelsene," diyorum samimi bir edayla. Tıpkı İtalyan bir restoran sahibiymişim gibi elimle işaret ediyorum.

"Çok iyi," diyor Tarquin ve beni oturma odasına kadar takip ediyor. Oturmasını beklerken garip bir sessizlik oluyor. Aslında o kararsız bir biçimde odanın ortasında dikilirken kendimi iyice sabırsız hissediyorum. Sonra aniden onun, benim oturmamı beklediğini fark ediyorum ve aceleyle kanepeye kendimi atıyorum.

"Bir çıkık ister misin?" diye soruyorum kibarca.

"Biraz erken," diyor Tarquin gergin bir gülüşle.

(Bu arada 'çıkık' Tarquin'in içkiden bahsederken kul-

landığı kelimedir. Pantolonlara da panlar der ve... siz durumunu anlarsınız.)

Yeniden korkunç bir sessizliğe gömülüyoruz. Birlikte çıktığımız akşam ile ilgili kötü detayların aklıma gelmesi ne engel olamıyorum. Mesela beni öpmeye çalışmış, ben ise sertçe uzaklaşmışım. Ah Allah'ım! Unut bunu, unut. ise sertçe uzaklaşmışım.

"Duydum ki... duydum ki New York'a taşınıyormuşsun," diyor Tarquin yere bakarak. "Bu doğru mu?"

"Evet," diyorum gülümsememe engel olamayarak.

"Evet planım bu."

"Bir kere New York'a gitmiştim," diyor Tarquin "Ama pek sevmedim."

"Hayır," diyorum düşünceli bir edayla. "Hayır buna pek inanmıyorum. İskoçya'dan biraz farklı öyle değil mi? Daha çok... çılgın."

"Kesinlikle!" diyor yüksek sesle. Sanki çok derin bir şey söylemişim gibi. "Kesinlikle öyleydi. Çok çılgındı. İnsanlar ise kesinlikle sıra dışı. Bana göre tamamen deliler."

Neyle karşılaştığında acaba? Kızmak istiyorum. En azından suya 'ho' demiyorlar ve herkesin ortasında Wagner'i söylemiyorlar, öyle değil mi?

Fakat bunu yaparsam pek nazik olmayacak. Bunun üzerine hiçbir şey söylemiyorum ve o da bir şey söylemiyor... kapı açıldığı zaman ise ikimiz de minnettarlıkla başımızı kaldırıyoruz.

"Selam!" diyor Suze. "Tarkie, geldin demek! Dinle arabayı getirmem lazım çünkü geçen gece birkaç sokak öteye park etmiştim. Aşağı geldiğimde korna çalarım ve sonra uçarız. Tamam mı?"

"Tamam," diyor Tarquin başını sallayarak. "Ben burada Becky ile beklerim."

"Harika olur," diyorum canlı bir şekilde gülmeye çalışarak.

Suze kayboluyor. Garip bir şekilde yerimde kıpırdanıyorum ve Tarquin de ayaklarını uzatıp onları incelemeye başlıyor. Ah bu gerçekten de işkence gibi. Sırf görünüşü bile camını sıkmaya yetiyor. Birdenbire bir şey söylemem gerektiğini düşünüyorum. Aksi takdirde New York'a gideceğim ve bu fırsat kaçmış olacak.

"Tarquin," diyorum ve hızla nefes veriyorum. "Sana söylemem... gerçekten söylemem gereken bir şey var. Uzun süreden beri söylemek istiyorum aslında."

"Evet?" diyor aniden başını kaldırarak. "Nedir... nedir o?" Endişe ile gözlerime bakıyor ve ben sınırlarımın bozulduğunu hissediyorum. Ancak şimdi başladım ve devam etmek zorundayım. Ona gerçeği söylemem gerekir. Saçlarını geriye atıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Şu süveter," diyorum. "Şu yelekle gerçekten hiç uymamış."

"Ah!" diyor Tarquin, bozulmuş görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet!" diyorum bunu söylemiş olmanın rahatlığını göğsümde hissederek. "Doğrusunu istersen... bir fela-ket!"

"Çıkarmalı mıyım?"

"Evet. Aslında şu yeleği de çıkarmalısın."

İtaatkâr bir edayla hem yeleği hem de süveteri çıkarıyor. Ve üzerinde düz mavi bir tişört varken bile çok daha iyi görünmesi oldukça hayret verici. Neredeyse... normal görünüyor! Bunun üzerine içime ani bir ilham geliyor.

"Bekle burada!"

Aceleyle odama gidiyorum ve iskenlelerde duran alış-veriş torbalarından birini kavriyorum. Birinin içinde Lat-ke'a doğum günü hediyesi olarak birkaç gün önce aldığım süveter var. Ancak neredeyse aynı model bir süveteri olduğunu görünce onu geri götürmeye karar vermiş-tim.

"İşte burada!" diyorum tekrar oturma odasına döne-rek. "Giy bunu. Paul Smith'dir."

Tarquin düz siyah süveteri başından geçirip üzerine giyiyor... ne fark ama! Şu an gerçekten de epey farklı du-ruyor.

"Saçın," diyorum ona eleştirel gözlerle bakarak. "Bu-nun için de bir şeyler yapmalıyız." On dakika sonra saçın-ı ıslatıp fön makinası ile kurutmuş, biraz jöle ile geriye doğru yapıştırmış olarak işimi bitiriyorum ve... bunu si-ze anlatamam. Bu tam bir dönüşüm!

"Tarquin harika görünüyorsun!" diyorum ve gerçek-ten de bunu düşünüyorum. Zayıf, kemikli görünümüne hâ-lâ sahip ancak artık rahatsız edici gelmiyor gözüme. O bir çeşit... oldukça ilginç görünüyor.

"Gerçekten mi?" diyor Tarquin kendini inceleyerek. Biraz şoka girmiş görünüyor. Aslında onu buna biraz ben zorlamış olabilirim. Fakat asıl konu uzun vadede bana te-şekkür edecek olması.

Dışarıdan bir korna sesi geliyor ve ikimiz birden zıplı-yoruz.

"Pekâlâ iyi eğlenceler," diyorum aniden annesiymişim gibi. "Yarın sabah tekrar saçını ıslat ve parmaklarınla ge-riye doğru it. Yine güzel görünecektir."

"Tamam," diyor Tarquin sanki ona hatırlaması için uzun bir matematik formülü vermişim gibi. "Unutmama-

ya çalışacağım. Peki süveter ne olacak? Sana postayla gönderebilir miyim?"

"Hayır geri göndermene gerek yok!" diyorum delipetle. "Sende kalsın ve giy onu. Hediye olarak kabul et."

"Teşekkür ederim," diyor Tarquin. "Ben... ben gerçekten sana minnettarım Becky." Bana doğru geliyor ve yavaşça öpüyor. Ben de acemi bir hareketle eline vuruyorum. O kapıdan çıkıp gözden kaybolurken ben de kendimi onun bu partide başarılı olmasını ve birini bulmasını umarken buluyorum. Bunu gerçekten de hak ediyor.

Suze'nin arabası uzaklaşıyor ve ben de bir bardak çay yapınak üzere mutfaka gidiyorum. Bir yandan da tüm öğleden sonra ne yapacağımı düşünüyorum. Kişisel destek kitabım üzerinde çalışmayı istiyorum biraz. Fakat diğer alternatifim de Suze'nin dün gece kaydettiği *Manhattan*'ı seyretmek. Bu gezim için gerçekten de faydalı bir araştırma olacak. Her şeye rağmen çok iyi hazırlanmalıyım öyle değil mi?

Hem New York'a gittiğim zaman da kitabım ile ilgili her zaman çalışabilirim. Kesinlikle!

Tam kaseti mutlulukla videoya koyuyordum ki telefon çalıyor. "Ah merhaba!" Hattın öbür ucunda bir kız sesi duyuluyor. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Acaba Becky Bloomwood ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet," diyorum kumandaya uzanarak.

"Seyahat acentenizden arıyorum" diyor kız ve boğazını temizliyor "Tekrar teyit etmek için aradık. Acaba New York'ta hangi otelde kalacaksınız?"

"Mmm... Four Seasons."

"Ve Bay... Luke Brandon ile birlikte öyle değil mi?"

"Bu doğru."

"Kaç gece?"

"Mmm... on üç mü? On dört mü? Çok emin değilim."

Gözlerini kısarak televizyona bakıyor ve bir yandan da çok geriye sardığını düşünüyorum. Artık şu Walker's'in cips reklamını göstermiyorlar.

"Oda da mı yoksa suite mi kalacaksınız?"

"Sanırım suite."

"Peki gecelik ücreti nedir?"

"Aslında... bilmiyorum," diyorum. "Ama bulabilirim..."

"Hayır gerek yok," diyor kız hoş bir edayla. "Pekâlâ siz daha fazla rahatsız etmeyelim. İyi yolculuklar."

"Teşekkürler!" diyorum ve o sırada filmin başladığı sahneyi buluyorum. "Eminim iyi olacak."

Telefon kapanıyor ve ben kanepeye doğru yürüyorum bir yandan da hafifçe kaşlarımı çatıyorum. Kesinlikle seyahat acentesinin odanın ücretini bilmesi gerekirdi değil mi? Yani demek istiyorum ki kesinlikle bu onun işi değil mi?

Oturuyorum ve filmin başlamasını beklerken bir yudum çay içiyorum. Şimdi düşünmeye başlıyorum. Bu oldukça garip bir telefon. Neden böyle basit sorular sormak için biri beni arasın ki?

Belki de yeni işe başlamış biriydi? Veya sadece bir şey kontrol ediyordu ya da benzer bir şey yapıyordu...

Sonra Gershwin'in *Rhapsody in Blue*'su havada yankılanmaya başladığı anda tüm olay tamamen kafamdan silinip gidiyor. Sonra da Manhattan görüntüleri ekranda belirmeye başlıyor. Ben ise müthiş heyecan ile neredeyse kilitlenmiş olarak ekrana bakıyorum. İşte burası bizim gödeceğimiz yer! Üç gün içinde orada olacağız! Artık bekleyemiyorum, bekleyemiyorum bile!

Endwich Bankası
FULHAM ŞUBESİ
3 Fulham Caddesi
Londra SW6 9JH

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

21 Eylül 2001

Sayan Bayan Bloomwood,

19 Eylül tarihli mektubunuzu aldım. Teşekkür ederim.

Bacağınızı kırmadınız. Mevcut kredi durumunuzu konuşmak üzere bir toplantı organize etmek için gecikmeden ofisimle bağlantı kurunuz.

Bu mektup için sizden 20 paund kesildi.

Saygılarımla,

John Gavin
Krediler Bölüm Direktörü

ENDWICH - ÇÜNKÜ SİZİ SEVİYORUZ

REGAL HAVAYOLLARI

Merkez Ofis
Preston House
354 Kingsway
Londra WC2 4TH

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

23 Eylül 2001

Sayın Rebecca Bloomwood,

18 Eylül'de göndermiş olduğunuz mektubunuz için teşekkür ederiz. Bagaj politikamızın size uykusuz geceler ve endişe nöbetlerini geçirttiğini öğrendik ve buna çok üzüldük.

Söylediğinize göre yükünüz ile birlikte 'suratına şekerli çörek doldurmuş Antwerp'li şişman bir işadama' ağırlığında olabilirsiniz. Bunu anlıyorum. Maalesef Regal Havayolları bagaj izni olarak 20 kg'nun üzerine çıkmanıza izin vermeyecektir.

Elbette ki dava dilekçesi hazırlayabilir ve Cherie Blair'e mektup yazabilirsiniz. Ancak bilginiz olması için yazıyorum bu konuda politikamız değişmeyecektir.

İyi uçuşlar dileriz.

Mary Stevens
Müşteri İlişkiler Müdürü

Sekiz

Tamam! İşte burası! İşte ait olduğum yer burası. Ben Amerika'da yaşamak için yaratılmışım.

Sadece dün gecedan beri buradayız fakat bu yere tamamen âşık olmuş durumdayım. İlk başta otelimiz fevkalade... tamamen kireçtaşı ve mermerden yapılma, muhteşem yüksek tavanları var. Central Park'a bakan devasa büyüklükte bir odada kalıyoruz. Ayrıca beş dakikada dolan inanılmaz bir banyosu var. Herşey çok büyük, çok lüks ve bir tür... *aşırı*. Mesela dün gece biz vardıktan sonra Luke huzla aşağı inip dolaşmayı önerdi. Doğruyu söylemek gerekirse bana getirdikleri Martini hayatımda gördüğüm en büyük içkiydi. Hatta bitiremedim bile. (Fakat en sonunda bitirmeyi başardım. Sonra bir tane daha aldım çünkü reddetmek çok kaba olacaktı.)

Bununla beraber herkes her zaman çok iyi davranıyor. Otel personeli sizi nerede görürse her zaman gülümsüyor... siz 'teşekkür ederim' dediğiniz de ise 'rica ederim' diye cevap veriyorlar ki bunu İngiltere'de asla yapmazlar. Sadece bir tür homurtu çıkarırlar. Ayrıca Luke'un New York'da yaşayan annesi Elinor, bana çok güzel bir buket çiçek göndererek ve öğle yemeğine davet ederek beni oldukça şaşırttı. Ayrıca çarşamba günü toplantı yapacağım televizyoncular da bir buket çiçek gönderdiler. Bir de tanımadığım fakat 'çaresiz' bir halde be-

nimle tanışmak isteyen birinden de bir sepet meyve alındı!

Ne zaman *Morning Coffee*'den Zelda bana bir sepet meyve gönderdi ki yani?

Kahvenden bir yudum alıyorum ve Luke'a neşeyle gülümsüyorum. Luke bir toplantıya koşturmadan önce restoranda oturmuş kahvaltımızı ediyoruz. Ben de o gün ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Bir iki gün hiç iş görüşmem yok. Bu yüzden ne yapacağım tamamen bana bağlı; birkaç müze mi gezmeliyim yoksa Central Park'da mı gezmeliyim... ya da... bir mağazaya mı dalmalıyım ya da iki...

"Tekrar doldurmamı ister misiniz?" diyen bir ses duyuyorum kulağımın dibinde. Başımı kaldırıyorum ve yanımda gülümseyen bir garsonun elinde kahve sürahesi ile durduğunu görüyorum. İşte ne demek istediğimi anladınız mı? Oturduğumuzdan beri bize sayısız kahve ikram ediyorlar ve ben onlardan portakal suyu istediğimde ise bana donmuş portakal kabukları ile süslü koskocaman bir bardak getirdiler. Bir de henüz silip süpürmüş olduğum o lezzetli krep var. Yani kahvaltı için krep demek istiyorum. Ben tamamen zarif bir insanım öyle değil mi?

"Öyleyse... jimnastik yapacaksın ha?" diyor Luke *Daily Telegraph*'ını katlarken. Her gün tüm gazeteleri okuyor. Hem Amerikan hem de İngiliz gazetelerini. Bu da oldukça iyi oldu çünkü böylece *Daily World*'deki yıldız falı mı okuyabiliyorum.

"Jimnastik mi?" diyorum kafam karışmış olarak.

"Bunun senin için rutin bir aktivite olduğunu düşünüyordum," diyor *FT*'ye uzanarak. "Her sabah egzersiz yapıyormuşsun ya!"

Tam "komik olma" demek üzereydin ki birden aklına gün gece lalin arasında pek düşünmeden bir şeyler söylemiş olabileceğin geldi. Şu ikinci Martini'den sonra.

Hâlâ bunda bir sorun yok. Jimnastiğe gidebilirim. Aslında jimnastiğe gitmek iyi de olur. Sonra da... sonra da birkaç yer gezerim. Sanırım, Belki şu birkaç ünlü binaya bakmaya giderim.

Bilirsiniz işte, Bloomingdale'in oldukça hayranlık uyandıran bir mimarisi olduğunu bir yerlerde okuduğuma eminim.

"Sonra ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diyorum belirsiz bir tonla. Bir yandan da bir garsonun yanımdaki masaya bir tabak dolusu kızarmış Fransız ekmeği koymasını seyrediyorum. Allah'ım bu harika görünüyor. Neden bizim Avrupa'da böyle şeylerimiz yok? "Gidip New York'u keşfedeceğim sanırım."

"Resepsiyona sordum da otelden saat on birde kalkan kılavuzlu bir yürüme turu olduğunu öğrendim. Concierge bunu epey tavsiye etti."

"Ah anlıyorum," diyorum bir yudum kahve daha içerek. "Sanırım ona katılabilirim..."

"Eğer yol üzerinde alışveriş yapmak istemiyorsan tabii" diye sözlerine ekliyor Luke bir yandan da *The Times*'a uzanıyor. Ben ise inanmaz gözlerle ona bakıyorum. "Yol üzerinde alışveriş yapmak" istemiyorsam mı? Yol üzerinde alışveriş yapmamak olmaz ki!

Bu durum beni düşündürüyor. Belki de bu tura katılmayım... ve böylece görülmeye değer yerleri belirlemiş olurum.

"Şu kılavuzlu tur iyiye benziyor," diyorum. "Aslında

bu yaşadığım yeni şehri tanımanın iyi bir yolu." Sonra restoranda oturan o şık iş adamlarına ve zarif kadınlara ve ciddi bir şekilde koşuşturan garsonlara göz gezdiriyorum. "Allah'ım, düşünsene birkaç hafta içinde burada yaşıyor olacağız. Gerçek New York'lular olacağız!"

"Becky," diyor Luke gazetelerini masaya koyarak. Birden oldukça endişeli görünüyor. "Ne zamandır sana söylemek istediğim bir şey var. Her şey çok çabuk oldu ve ben buna fırsat bulamadım... fakat bence bu söyleyeceklerini dinlemen gerektiğini düşünüyorum."

"Ah" diyorum endişeli bir edayla. "Nedir o?"

"Yeni bir şehre taşınmak büyük bir adımdır. Özellikle de New York kadar aşırı bir şehir ise. Ben buraya birkaç kere geldim ve hatta dayanılmaz bulduğum zamanlar oldu."

"Anladım. Yani... ne diyorsun?"

"Diyorum ki kendini biraz yavaşlatmalısın. Hemen uyum sağlamayı bekleme. Açıkça söylemek gerekirse buradaki düpedüz basınç ve hızlı yaşam Londra'dakinden daha farklı bir seviyededir."

Ona bakıyorum, biraz bozulmuş durumdayım.

"Bu hıza ayak uyduramayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Böyle bir şey söylemiyorum," diyor Luke "Sadece diyorum ki şehri yavaş yavaş öğren. Onu hisset. Gerçekten de burada yaşamayı isteyip istemediğine bak. Nefret bile edebilirsin! Buraya taşınmayacağına bile karar verebilirsin. Elbette ki böyle bir şey olmasını istemem. Fakat kapıyı açık tutmanın faydası var."

"Doğru," diyorum yavaş bir sesle. "Anladım."

"Bakalım bugün nasıl gidecek... sonra akşam bununla ilgili konuşuruz tamam mı?"

"Tamam," diyorum ve düşünceli bir biçimde kâğıdı bitiriyorum.

Bu şehre uyum sağlayabileceğimi Luke'a göstereceğim. Gerçek bir New York'lu olabileceğimi ona göstereceğim. Jimnastiğe gideceğim ve sonra da biraz bol buğdaylı, yeşillikli sağlıklı bir şey yiyeceğim ve sonra da... birinin fotoğrafını çekerim belki?

Ya da belki jimnastik yeterli gelir.

Aslında egzersiz yapmayı çok istiyorum çünkü şu güzel DKNY eşofmanımı geçen sene ucuzluktan almıştım ve şimdi onu giymek için karşıma çıkan ilk fırsat bu! Daha önce jimnastiğe yazılmak istemiştım, hatta gidip Fulham'deki Holmes'un Yeri'ne kayıt yaptırmıştım. Fakat sonra sadece yerinizde kıpırdanarak çok fazla kilo verilebileceğini anlatan şu hayli ilginç makaleyi okudum. Sadece parmaklarınızı ve diğer bölgelerinizi titreterek yapabiliyorsunuz bunu! Böylece bu metodu uygulamaya karar verdim ve jimnastik için ayırdığım parayı da yeni bir elbiseye harcadım.

Bu benim egzersiz veya benzeri şeyleri yapmayı sevmediğim anlamına gelmesin; çünkü severim. Gerçekten. Eğer New York'da yaşayacaksam her gün jimnastiğe gitmem gerekir, öyle değil mi? Yani, bu bir kanun ya da buna benzer bir şey. Bu yabancı bir çevreye alışmanın iyi bir yolu.

Jimnastik salonunun girişine vardığımda aynadaki görüntümü seyreliyorum... ve gizli gizli bundan epey etkilieniyorum. New York'daki insanların kalem gibi ince ve formda olduğunu söylerler öyle değil mi? Fakat sanırım

ben buradaki kişilerden daha zinde görünüyorum. Yani şu gri tişörtlÜ, saçları dökülen adama bir bakın. Hayatında hiç jimnastik yapmamış gibi görünüyor.

"Selam!" diyor bir ses. Başımı kaldırıyorum ve sonunda siyah likra tayt içinde kaslı bir gencin bana doğru geldiğini görüyorum. "Ben Tony. Bugün nasılsınız?"

"İyiim. Teşekkür ederim," diyorum ve diz arkasında bulunan kırışleri koparacak türden bir gerilme hareketi yapmaya başlıyorum. (En azından ben bunun bu kırışle-ri koparacağını düşünüyorum. Bacakta olanları.) "Sadece egzersiz için geldim."

Kayıtsız bir tavırla bacaklarımı değiştiriyorum, ellerimi çırpıyorum ve kollarımı önümde uzatıyorum. Aynadaki görüntümü odanın öbür tarafında görebiliyorum ve doğrusunu istersen diyorum kendi kendime süper cool görünüyorum.

"Düzenli egzersiz yapar mısınız?" diyor Tony.

"Jimnastik salonunda değil," diyorum ayak uçlarıma dokunmak için uzanıyorum... sonra yarı yolda fikrimi değiştiriyorum ve kollarımı dizlerimin üzerinde dinlendiriyorum. "Çok yürürüm."

"Harika!" diyor Tony. "Yürüme bandında mı? Yoksa yolda mı?"

"Çoğunlukla mağazaların civarında."

"Tamam..." diyor düşünceli bir edayla.

"Fakat her zaman oldukça ağır şeyler taşıyor olursun," diye açıklıyorum. "Bilirsin işte alışveriş torbaları ve diğer şeyler."

"Tamam," diyor Tony. Yine de pek inanmış görünmüyor. "Peki... aletlerin nasıl çalıştığını göstermemi ister misin?"

"Gerek yok," diyorum kendime güvenli bir edayla.
"Ben hallederim."

Doğruyu söylemek gerekirse, her bir aletin kaç ayan olduğunu tek tek açıklamasını kaldıramayacağım. Zaten ben bir moron değilim. Öyle değil mi? Üst üste duran havlu kümesinden bir tane çekiyorum, boynuma sarıyorum ve oldukça basit olduğuna inandığım koşu bandına doğru gidiyorum. Banda çıkıyorum ve önümdeki düğmeleri inceliyorum. Panelde 'zaman' kelimesi yanıp sönüyor ve biraz düşündükten sonra oraya '40 dakika' olarak giriyorum ki bu oldukça normal duruyor. Yani, bu zaman ne kadar yürümek istediğinizi gösteriyor öyle değil mi? Program diye yanıp sönen kısımdaki seçenekleri inceledikten sonra 'Everest'i seçmeye karar veriyorum çünkü bu seçenek, 'tepe yürüyüşü' seçeneğinden daha ilginç duruyor. Sonra 'seviye' yanıp sönmeye başlıyor. Hımm Tony ortalıkta görünmüyor.

Saçı dökülen adam yanımdaki koşu bandına biniyor, ona doğru eğiliyorum;

"Affedersiniz," diyorum nazıkçe "Sizce hangi seviyeyi seçmeliyim?"

"Size bağlı," diyor adam. "Ne kadar zindesiniz?"

"Şey," diyorum alçakgönüllü bir şekilde gülümseyerek. "Bilirsiniz..."

"Eğer size yardımcı olacak ise ben 5. seviyedeyim," diyor adam canlı bir şekilde alete vurarak.

"Peki," diyorum. "Teşekkür ederim."

Pekâlâ, eğer onun seviyesi 5 ise benimki en az 7. seviyede olmalı. Açıkçası bir ona bakın, bir de bana!

Alete uzanıyorum ve 7'yi tuşluyorum. Sonra BAŞ-

LAT'a basıyorum. Koşu bandı hareket etmeye başlıyor ve ben de yürümeye başlıyorum. Bu gerçekten de çok hoş. Allah'ım jimnastiğe daha sık gitmeliyim. Ya da en azından bir jimnastik salonuna yazılmalıyım.

Burada da görüldüğü gibi düzenli egzersiz yapmasanız bile, doğal bir miktar zindeliğiniz olabiliyor. Şu anda da bu benim için kesinlikle hiçbir problem teşkil etmiyor. Hatta çok da kolay sayılır. Ben aslında şu seviyeyi tercih etmeliydim...

Dur bir dakika! Alet yukarı doğru çıkmaya başlıyor ve hızlanıyor da. Ona yetişebilmem için koşmam gerekiyor.

Bunda da bir sorun yok. İşte söylemek istediğim bu öyle değil mi? İşte güzel, sağlıklı bir koşu yapıyorum. Biraz nefesim kesiliyor fakat bu kalbimin çalıştığını gösteriyor. İşte bu mükemmel. Sadece daha fazla...

Tekrar yukarıya kalkıyor. Aman Allahım. Daha da hızlanıyor ve daha da hızlanıyor.

Bunu yapamayacağım. Yüzüm kıpkırmızı oluyor. Göğsüm acıyor ve çılgın gibi nefes alıyorum ve aletin tutma yerlerini kavriyorum. Bu kadar hızlı koşmam. Biraz yavaşlamalıyım.

Hararetle panele vuruyorum -fakat koşu bandı uğuldamaya devam ediyor- ve aniden daha yükseğe hareket ediyor. Ah hayır. Lütfen hayır!

"Geri kalan zaman: 38:00" diye önümdeki panelde canlı bir biçimde yanıp sönüyor. 38 dakika daha mı?

Yanıma göz atıyorum ve saçı dökülen adam sanki bir tepeden aşağı iniyormuş gibi rahatça koşuyor. Onunla konuşmak istiyorum fakat ağzımı açamıyorum. Bacaklarımı olabilecek en iyi şekilde hareket ettirmekten başka hiçbir şey yapamıyorum.

Birdenbire benim bulunduğum tarafa bakıyor... m
yüzündeki ifade değişiyor.
"Bayan? İyi misiniz?"

Aceleyle kendi koşu bandına sertçe basıyor ve alet
duruyor. Sonra aşağı iniyor ve benimkini kapatıyor.

Koşu bandı yavaşlıyor sonra oldukça ani bir biçimde
duruyor... öyle ki nefes nefese yandaki barlardan birine
kaykılıyor.

"Biraz su için," diyor adam bana bir bardak uzatarak.

"Te... teşekkür ederim," diyorum ve sendeleyerek ko-
şu bandından iniyorum. Ciğerlerim sanki patlayacaklar-
mış gibi hissediyorum. Karşımdaki aynadan kendi gö-
rüntüme göz attığımda suratımın tıpkı pancar gibi oldu-
ğunu görüyorum.

"Belki bugünlük burada bıraksanız iyi olur," diyor
adam bana endişe ile bakarak.

"Evet" diyorum, "Evet sanırım bırakacağım." Bir ya-
dun su daha içiyorum ve nefesimi tekrar düzeltmeye ça-
lışıyorum. "Aslında sorun Amerikan koşu bantlarına pek
alışık olmadığımın kaynaklanıyor."

"Olabilir," diyor adam başını sallayarak. "Oldukça de-
lambaçlı olabiliyorlar. Tabii bu..." Sonra neşeyle ekliyor,
"Almanya'da üretilmiş."

"Doğru," diyorum bir duraklamadan sonra. "Evet, her
neyse yardımınız için teşekkür ederim."

"Ne zaman isterseniz," diyor adam. Sonra kendi koşu
bandına doğru giderken kendi kendine gülümsemekte ol-
duğunu görebiliyorum.

Ah Allah'ım bu gerçekten de utanç vericiydi! Duş al-
mış ve kıyafetlerimi değiştirmiş olarak yürüme turuna

katılmak üzere otelin giriş salonuna geldiğinde biraz gu-
rurumun kırılmış olduğunu hissediyorum. Belki de Luke
bakk. Belki de ben New York'un hızına ayak uydurama-
yacağım. Belki de benim buraya onunla beraber taşın-
mam oldukça aptalca bir fikir.

Etrafı gezmek isteyen bir grup toplanmış bile -çoğun-
lukla benden büyükler- ve hep birlikte Özgürlük Heykeli
ile ilgili bir şeyler anlatan genç ve coşkulu bir adamı pür
okkar dinliyorlar.

"Selamlar!" diyor genç adam ben yaklaştığımda sözü-
nü keserek. "Tur için mi buradasınız?"

"Evet, lütfen," diyorum.

"İsminiz nedir?"

"Rebecca Bloomwood," diyorum hepsi dönüp bana
baktıkları için biraz kızarıyorum. "Önceden resepsiyona
ödemeyi yaptım."

"Pekâlâ merhaba Rebecca!" diyor adam bir yandan da
listesinde bir yere tik atıyor. "Benim adım Christoph.
Grubumuza hoş geldin. Yürüyüş ayakkabılarını giydin
değil mi?" Botlarıma bakıyor (geçen yıl Bertie ucuzluğun-
dan aldığım canlı mor renkte, kısa topuklu botlar) ve o
neşeli gülümsemesi duraklıyor. "Bunun üç saatlik bir tur
olduğunun farkındasın değil mi? Tamamen yürüyerek ya-
pılan bir tur olacak."

"Kesinlikle," diyorum şaşkınlıkla. "O yüzden bu botla-
rı giydim zaten."

"Peki," diyor Christoph biraz durakladıktan sonra.
"Pekâlâ tamam." Çevresine bakıyor. "Sanırım tamamlan-
dı. Öyleyse turumuza başlayabiliriz!"

O önde biz arkada otelden dışarı caddeye çıkıyoruz
ve herkes kaldırımında canlı adımlarla onu takip ediyor.

Kendimi yavaş yürürken ve yukarı doğru bakarken buluyorum. İnsanı neredeyse kör edecek bir güneş. Kaldırımları ve binaları sarıyor. Hava taptaze ve inanılmaz bir bakiyordum. Tamamen mest olmuş biçimde etrafıma bakıyorum. Allah'ım burası inanılmaz bir yer. Yani elbette ki New York'un uzun gökdelenleri ile dolu olduğunu biliyordum. Fakat caddenin ortasında durup başınızı kaldırıp onları seyrettiğinizde onların ne kadar ... ne kadar devasa büyüklükte olduklarını fark ediyorsunuz. Binaların gökyüzünü delen tepelerine bakıyorum. Sonunda boynum ağrıyor ve başım dönüyor. Sonra yavaşça gözlerimi katları dolaşarak aşağı indiriyorum ve kendimi iki kelimeli süzerken buluyorum. 'Prada' ve 'Ayakkabılar'

Ah!l

Prada Ayakkabıları. Tam önümde duruyor.

Şöyle hızlı bir bakacağım.

Diğerleri yürümeye devam ederken ben vitrine koşuyorum ve koyu kahverengi iskarpinleri inceliyorum. Allah'ım bunlar muhteşem. Acaba fiyatları ne kadar? Belki içeri girip...

"Rebecca?"

Şaşkınlıkla kendime geliyorum ve etrafıma bakıyorum. Tur grubu caddeyi elli metre geride bırakmış bile ve hepsi de bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve istemeye istemeye kendimi vitrinden koparıyorum. "Geliyorum."

"Daha sonra alışveriş için zaman olacak," diyor Christoph neşeyle.

"Biliyorum," diyorum ve rahat bir gülüşle "Bunun için özür dilerim."

"Önemli değil"

Elbette o çok haklı. Alışverişe gidecek bir sürü zaman var. Bir sürü zaman.

Pekâlâ. Şimdi gerçekten de tura konsantre olmaya çalışacağım.

Grubun yanına gittiğimde "Pekâlâ Rebecca," diyor Christoph canlı bir ses tonuyla. "Arkadaşlara diyordum ki 57. Doğu Caddesi'nden Beşinci Cadde'ye çıkılıyor. New York'un en ünlü caddesine!"

"Harika," diyorum. "Kulağa çok hoş geliyor!"

"Beşinci cadde 'Doğu Tarafı' ile 'Batı Tarafı'nı ayırır," diye devam ediyor Christoph. "Tarihle ilgilenen herkes bunu bilmek ister ki..."

O konuşurken zeki bir edayla başımı sallıyorum. Fakat yolda yürümeye devam ederken başım tıpkı tenis maçı seyreden biri gibi bir sola bir sağa kayıyor. Christian Dior, Hermes, Chanel... Bu cadde gerçekten de inanılmaz. Sadece bir yavaşlayabilsek de doğru düzgün bakabilsek. Fakat Christoph bir komutan edasıyla yürümeye devam ediyor ve gruptaki herkes mutlu bir biçimde onu takip ediyor. Etraflarındaki bu muhteşem güzelliklere bakmıyorlar bile. Kafalarında gözleri yok mu bunların ne?

"... İki ünlü noktamız var: Bunlardan biri Rockefeller Merkezi. Pek çoğunuz buz pateni ile ilgilenirsiniz..."

Bir köşeyi dönüyoruz ve kalbim çıkacak gibi çarpmaya başlıyor. Tiffany's. Tam önümde Tiffany's duruyor! Çok hızlı bir şekilde göz atmalıyım. Yani, New York bundan ibaret öyle değil mi? Küçük mavi kutular ve beyaz kurdeleler ile şu muhteşem gümüş boncuklar... Vitrine eğiliyorum özlemle bu güzel görüntüye bakıyorum. Vay! Şu kolye kesinlikle nefes kesici. Ah Allah'ım şu saate bakın. Böyle bir şeyin kaç para olduğunu merak...

"Hiç arkadaşlar bekleyin," diye uzaktan Christoph'u nesi geliyor. Başını kaldırıyorum ve ekibin yine mülküne uzağa gittiği olduklarını görüyorum. Nasıl bu kadar hızlı yürüyorlar ki? "Orada iyi misin Rebecca?" diye sesleniyor biraz zorlama bir neşeyle. "Bize yetişmeye çalışın mı. Keşfedilecek çok yerimiz var!"

"Özür dilerim," diyorum ve gruba doğru seğirtiyorum. "Tiffany's'e şöyle bir bakıyordum." Yanımda duran kadın bana sırıtır, onun da bana gülümsemesini bekliyorum. Fakat o bana ifadesizce bakıyor ve şapkasını daha da sıkı bir şekilde başına çekiyor.

Tekrar yürümeye başladığımızda, "Söylediğimi görüyor Christoph 'Manhattan'ın şebeke sistemi demek oluyor ki..."

Bir süre gerçekten konsantre olmaya çalışıyorum. Fakat işe yaramıyor. Dinleyemiyorum. Hadî! Burası Beşinci Caddesi! Nereye baksam harika mağazalar var. İşte Gucci... ve daha önce hayatımda gördüğüm en büyük Gap... ve ah aman Allah'ım şurada ki vitrinin görüntüsüne bakın! İşte şimdi de Armani Exchange'i geçiyoruz ve hiç kimse duraklamıyor bile... Yani, bu insanların nesi var böyle? Tamamen beğeni yoksunu filanlar mı?

Biraz daha ilerliyoruz ve ben muhteşem görünümlü şapkaların durduğu bir vitrine kısa bir bakış atabilmek için yapabildiğim en iyisini yapıyorum... oh aman Allah'ım şuraya... sadece şuraya bir bakın. Saks Beşinci Caddesi. Şurada, elli-yüz metre uzaklıkta. Dünyadaki en ünlü mağazalardan bir tanesi. Pek çok katı var ve bu katlarda dozu kıyafetler, ayakkabılar ve çantalar... ve Allah'a şükürler olsun nihayet Christoph'un duyguları yerine geliyor ve duruyor.

"Burası New York'un önemli noktalarından bir tanesidir," diyor işaret ederek. "Pek çok New Yorklu bu muhteşem ibadethaneyi düzenli olarak ziyaret eder. Haftada bir kere ya da daha sık. Bazıları ise her gün gelir! Hızla içeri girip bakabilecek kadar zamanımız var. Ancak ilgilenenler her zaman gelebilirler."

"Çok eski mi?" diye soruyor İskandinav aksanı olan bir adam.

"Eh 1879'da yapılmış," diyor Christoph "ve James Renwick tarafından dizayn edilmiş."

Biri daha mimari hakkında soru sorduğunda, hadî diyor kendi kendime sabırsız bir halde. Hadî yapmayın! Şunu kimin tasarladığı kimin umurunda? Taş işçiliği kimin umurunda? Önemli olan içindekiler.

"İçeri girelim mi?" diyor Christoph en sonunda.

"Kesinlikle!" diyorum neşeyle ve girişe koşuyorum.

Ancak kapıyı tutan sadece benim elim oluyor ve o anda yanımda kimsenin olmadığını fark ediyorum. Hepsi nereye gitti böyle? Aklım karışıyor ve geriye bakıyorum. Grubun, büyük taş bir kilisenin içine doğru ilerlediğini görüyorum. Dışarıda bulunan levhada "St Patrick Katedrali" yazıyor.

Ah!

Ah anlıyorum. "İbadet etmek için muazzam bir yer," dediği zaman şunu demek...

Tamam. Tabii ya.

Duraklıyorum. Elimle hâlâ kapıyı tutuyorum ve kendimi parçalanmış gibi hissediyorum. Aman Allah'ım. Belki de katedrale girmeliyim. Belki de biraz kültürel bilgi alıp sonra Saks'a dönerim.

Sonra birden... bu bana New York'da yaşamak isteyip

istediğini konusunda bir fikir verebilecek mi? Eski bir katedralin içine bakmak ne işine yarayacak?

Şöyle diyelim: İngiltere'de kaç milyon tane katedralimiz var? Feki ya Saks Beşinci Cadde'nin kaç şubesi var? "İçeri giriyor musunuz?" arkamdan sabırsız bir ses duyuluyor.

"Evet!" diyorum bir karara vararak. "Kesinlikle, içeri giriyorum."

Ağır tahtadan yapılmış kapıları açarak mağazanın içine giriyorum. Meraktan neredeyse hasta olacağım. Octagon'un tasarımcı katını yeniden hizmete açıp, kredi kartlarından biri böyle hissetmemiştim.

Bir mağazaya ilk kez girmenin çok heyecanlı bir deneyim olduğunu söylemek istiyorum. Kapıyı açar açmaz her zaman bu baş döndürücü uğultu gelir; o umut, o inanç ki sizi girdiğiniz o mağazanın istediğiniz her şeyi sihirli bir biçimde, çok ucuz fiyatlara bulabileceğiniz, mağazaların mağazası olduğuna inandırır. Fakat burası bin kere daha iyi. Bir milyon kere daha iyi. Çünkü bu sadece eski bir mağaza değil öyle değil mi? Bu dünyaca ünlü bir mağaza. Ben gerçekten buradayım. Ben New York'da, Beşinci Cadde'de bulunan Saks mağazasındayım. Mağazanın içine yavaşça yürüyorum -acele etmemek için kendimi zorluyorum- Kendimi bir Hollywood film yıldızı ile buluşmaya gidiyormuş gibi hissediyorum.

Parfümerinin bulunduğu bölümde dolaşıyorum ve zarif dekore edilmiş alana bakıyorum; yüksek, havadar tavanlar ve her yerde ağaç yaprakları var. Allah'ım bu hayatımda gördüğüm en güzel mağazalardan biri. Arka tarafta eski tip asansörler var. Öyle ki, kendinizi Cary

Grant ile bir filmde gibi hissediyorsunuz. Ufak bir masa önünüzde ise katları tanıtan rehberlerden koca bir دسته var. Bir tanesini alıyorum. Sadece kendinizi tatmin etmek için... ve gerçekten de inanamıyorum. Bu mağazanın tam on katı var.

On kat. On.

Listeyi süzüyorum. Hem de şaşkına dönmüş bir halde. Kendimi çikolata fabrikasında, kendine ürün seçme ve çalışan bir çocuk gibi hissediyorum. Nereden başlayacağım? Bunu nasıl yapmalıyım? En tepeden mi başlayacağım? Yoksa en alt kattan mı? Ah Allah'ım tüm bu isimler üzerine atılıyorlar, beni çağırıyorlar. Anna Sui, Calvin Klein, Kate Spade, Kiehl's. Sanırım hiper bir vantilatöre dönüşüyorum.

"Özür dilerim?" bir ses düşüncelerimi bölüyor. Dönüşümde üzerinde Saks yazılı rozetiyle gülümseyen bir kız buluyorum. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Aa... evet." diyorum hâlâ rehbera bakarak. "Sadece nereden başlayacağımı düşünüyordum."

"Kıyafetlerle mi ilgileniyorsunuz? Yoksa aksesuarlarla mı? Yoksa ayakkabılarla mı?"

"Evet" diyorum başı dönmüş bir halde. "Hepsiyle ilgileniyorum, her şeyle. Mmm... bir çanta olabilir," diye ekliyorum gelişigüzel bir şekilde. "Yeni bir çantaya ihtiyacım var!"

Ki, bu doğru. Aslında yanımda çanta getirmiştim; ama yeni bir çanta her zaman işinize yarar öyle değil mi? Ayrıca Manhattan'da gördüğüm kadınların hepsi de çok şık tasarımcıların çantalarını takıyorlar. İşte bu kendimi şehre alıştırmamın en iyi yolu.

Kız bana dostça gülümsüyor.

Sadece 'Hediye paketlenme' yazısı asılı olan departmana yaklaştığımızda neler olup bittiğinin farkına varıyorum. Ben 'hediye' dediğim için o düşündü ki aslında bu bir...

"İşte geldik," diyor Gina canlılıkla. "Saks imzalı kuma hediye olarak veriliyor... ya da şu kaliteli paket kâğıtlarından seçebilirsiniz."

"Tamam!" diyorum, "Pekâlâ... çok teşekkür ederim! Aslında ben bunu pek planlamıyordum..."

Fakat Gina gitmiş bile ve hediye paketlenme tezgâhının arkasında duran iki bayan bana cesaret verici bir edayla gülümsüyor.

Ah Allah'ım bu biraz utanç verici oldu. Ne yapacağım şimdi?

"Paketlemek istediğiniz kâğıdı seçebildiniz mi?" diyerek gülümsüyor iki bayandan daha yaşlı olanı. "Ayrıca kurdele ve diğer süs seçeneklerimiz de var."

Ah yap şunu gitsin. Onu paketlettireceğim. Sadece 7.50 dolara paketliyorlar. Ayrıca otel odasına döndüğümde açacağım bir paketimin olacak olması çok güzel öyle değil mi?

"Evet!" diyorum ve ben de gülümsüyorum. "Şu gümüş kâğıda sarılsın lütfen ve biraz da mor kurdele kullanın... şu gümüş boncuk kümelerinden birini de."

Bayan kâğıda uzanıyor ve becerikli ellerle çantamı sarmaya başlıyor... hayatımda hiçbir şeyi bu kadar düzgün katladığımı hatırlamıyorum. Ve bilirsiniz işte bu gerçekten de eğlenceli! Belki de aldığım her şeyi hediye paketine sardırmalıyım.

"Kime alıyorsunuz?" diyor bayan eline gümüş bir kalem alarak ufak bir kart açıyor.

"Mmm... Becky'ye" diyorum belli belirsiz bir sesle. Hediye paketi odasına birkaç kız geliyor ve konuşmaları şaşkınlıkla dinliyorum.

"... yüzde elli daha ucuz..."

"... numune satışı..."

"... Early kotlar..."

"Peki hediye kimden geliyor?" diye soruyor nazik bir şekilde hediye paketi yapan bayan.

"Mmm... Becky'den," diyorum fazla düşünmeden. Hediye paketi yapan bayan bana garip bir yüz ifadesi ile bakıyor ve birdenbire ne söylediğimi fark ediyorum. "Bu... başka Becky," diyorum acemî bir tavırla.

"... numune satışı..."

"... Alexander McQueen, açık mavi, yüzde 80 daha ucuz..."

"... numune satışı..."

"... numune satışı..."

Ah buna daha fazla katlanamayacağım.

"Afedersiniz," diye başlıyorum onlara dönerek "İstemedim konuşmalarınıza kulak misafiri oldum... fakat bir şey öğrenmem gerekiyor. Numune satışı ne demek?"

Tüm hediye paketlenme bölümü susuyor. Gümüş kalemli bayan da dahil herkes beni süzüyor.

"Numune satışının ne olduğunu bilmiyor musunuz?" diyor deri ceketli kız nihayet. Sanki alfabeyi bilmediğimi söylemişim gibi bir edayla.

"Mmm... hayır" diyorum kıpkırmızı kesildiğimi hissederek. "Hayır ben... bilmiyorum."

Kız kaşlarını kaldırıyor, çantasına uzanıyor, içini karıştırıyor ve en sonunda bir kart çıkıyor. "Tatlım, bu numune satışındır."

Kartı elinden alıyorum ve okurken tüm tenimin heyecanla karıncalandığını hissediyorum.

NUMUNE SATIŞI

Tasarımcı kıyafetleri % 50-70 indirim.
Ralph Lauren, Comme des Garçons, Gucci
çantalar, ayakkabılar, çoraplar % 40-60 indirim.
Prada, Fendi, Lagerfeld

"Bu gerçek mi?" diyorum soluk soluğa ve başımı kaldırıyorum "Yanl, ben... ben de gidebilir miyim?"

"Ya, tabii," diyor kız. "Gerçek tabii. Fakat sadece bir gün sürüyor."

"Bir gün mü?" Kalbim panik içinde atmaya başlıyor. "Sadece bir gün mü?"

"Bir gün," diye onaylıyor kız ciddi bir edayla. Diğer kızlara bakıyorum. Onlar da onaylayarak başlarını sallıyorlar.

"Numune satışları fazla duyurulmadan başlar," diye açıklıyor bir tanesi.

"Her yerde olabilirler. Sadece bir geceliğine olabilirler."

"Sonra biter. Kaybolurlar."

"Ve bir sonrakini beklemek zorunda kalırsın."

Neredeyse büyülenmiş gibi bir yüzden diğerine bakıyorum. Sanki gizemli bir kabile hakkında bilgi öğrenmeye başlayan bir kaşif gibi hissediyorum kendimi.

"Bunu bugün yakalayabilirsin," diyor deri ceketli kız. karta vuruyor ve beni hayata döndürüyor. "Acele etsen iyi olur."

Mağazadan dışarı çıkarken hiç bu kadar acele ettiğimi hatırlamıyorum. Saks Beşinci Cadde torbamı sıkıca kavramış olarak bir taksi çağırıyorum ve nefes nefese kartın üzerindeki adresi ona okuyorum. Sonra koltuğa gömülüyorum.

Nereye doğru gittiğimizin veya hangi ünlü yerlerden geçtiğimizin farkında bile değilim... zaten ilgilenmiyorum da. Tasarımcı kıyafetleri satışta olduğu sürece tüm bilnem gereken bundan ibaret.

Duruyoruz ve ben şoföre parasını ödüyorum. Ayrıca ona 50 cent bahşış veriyorum ki benim pinti bir İngiliz turist olduğumu düşünmesin. Sonra kalbim çarparak dışarı çıkıyorum. Kabul etmeliyim ki ilk bakışta işler pek de iştah açıcı görünmüyor. Yavan görünümlü dükkânların ve ofis bloklarının dolu olduğu bir caddenin ortasında. Kartta numune satışının 405'te satıldığını söylüyor. Fakat sayıları takip ettiğimde 405 bir ofis binası olarak karşıma çıkıyor. Belki de tamamen yanlış bir yerdeyim? Biraz kaldırımda yürüyorum ve bir yandan da binaları inceliyorum... fakat hiçbir ipucu bulamıyorum. Hangi semtte olduğumu bile bilmiyorum.

Birden kendimi bozguna uğramış ve aptal gibi hissediyorum. Gayet güzel organize edilmiş yürüyüş turuna katılmayı planlamıştım... oysa ben ne yaptım? Acele içinde şehrin garip bir kısmına geldim, ki burada her an saldırıya uğrayıp soyulabilirim. Aslında her şey başlı başına bir oyun da olabilir. Suratım asık bir biçimde düşünüyorum. Yani doğruyu söylemek gerekirse tasarımcı kıyafetleri yüzde 70 indirimli olabilir mi? Bunun bu kadar iyi olamayacağını fark etmeli...

Dur bir dakika. Sadece... dur bir dakika.

Bir taksi daha duruyor ve Miu Miu elbiseli bir kız dışarı çıkıyor. Elindeki bir parça kâğıda bakıyor ve kaldrunda canlı adımlarla yürüyor. Sonra 405'in kapısından içeri girerek kayboluyor. Bir dakika sonra caddede iki kız daha beliriyor. Onları da izliyorum ve onlar da içeri giriyorlar.

Belki de burası doğru yerdir.

Cam kapıları iterek açıyorum ve plastik iskemlelerle döşenmiş bakımsız girişte buluyorum kendimi. Masada oturan resepsiyoniste gergin bir biçimde selam veriyorum.

"Ehm... pardon," diyorum kibarca. "Ben şeyi arıyorum..."

"On ikinci kat," diyor sıkılmış bir sesle. "Asansörler arka tarafta."

Holün arka tarafına koşturuyorum. Oldukça eski olan asansörlerden birini çağırıyorum ve 12'ye basıyorum. Yavaşça ve gıcırdayarak asansör yükselmeye başlıyor ve ben yaklaştıkça büyüyen uğultuyu duyabiliyorum. Asansör duruyor, kapılar açılıyor ve... Aman Allah'ım bu bir kuyruk mu?

Kızlardan oluşan bir sıra kapıdan başlıyor ve koridorun sonunda kadar devam ediyor. İleriye doğru birbirlerini dürtüyorlar ve hepsinin yüzünde de aynı aceleci bakış var. Sık sık birileri ellerinde alışveriş torbaları ile kapıda beliriyor... ve üçe yakın kız kendilerini içeri atıyorlar. Kuyruğun sonuna geçtiğim zaman takır tukur bir ses duyuluyor ve bir kadın benim birkaç metre ilerimde bulunan kapıyı açıveriyor.

"Bu taraftan da gelebilirsiniz," diye sesleniyor. "Bu taraftan gelin!"

Ölümdeki kuyrukta bulunan tüm kafalar aniden dönüyor. Hep beraber nefeslerini içlerine çekiyorlar... ve sonra tıpkı kızlardan oluşan bir gelgit akıntısı gibi hepsi birden üzerime doğru gelmeye başlıyorlar. Kendimi kapıya doğru koşarken buluyorum. Sadece ezilmekten kurtulmak için. Sonra aniden kendimi odanın tam ortasında buluyorum. Hafifçe sarsılmış olarak. Diğerleri ise üzerilerindeki giysileri çıkarıp askılara doğru koşuyorlar.

Kendimi toplayarak etrafıma bakıyorum. Her yerde askılar dolusu kıyafet var. Masaların üzerinde çantalar, ayakkabılar ve kaşkollar var. Kızlar içlerinden beğendiklerini seçmeye çalışıyor. Bu tıpkı gerçekleşen bir rüya gibi. Konuşmalar hararetli ve heyecanlı olarak devam ediyor ve ben etrafa baktığımda ufak telek parçalarının havada uçtuğunu görüyorum.

"Bunu almam lazım," diyor bir kız. Bir mantoyu üzerine doğru tutuyor. "Bunu kesinlikle almak zorundayım."

"Pekâlâ yapacağım şey şu; bugün harcadığım 450 doları teminatıma koyacağım," diyor bir başka kız torbalarıyla dolu bir şekilde arkadaşıyla birlikte çıkarken. "Yani otuz yıl sonra 450 dolar nedir ki?"

"Yüzde yüz kaşmir!" diye bağıyor bir başkası. "Bunu gördünüz mü? Sadece 50 Dolar. Üç tane alacağım."

Canlı ve uğuldayan odada etrafıma bakıyorum, malları kapışan, kaşkolları deneyen, birçok ihtişamlı eşyaları kollarına doldurarak koşuşturan kızlara bakıyorum. Bir anda içimi sıcaklık bir duygu kaplıyor, karşı konulmaz bir biçimde fark ediyorum. Bunlar benim insanlarım. İşte burası ait olduğum yer. Anayurdumu buldum bile!

Birkaç saat sonra mutluluğun doruğunda Four Seasons'a dönüyorum. Alışveriş torbaları ile yüklüyüm ve beyaz renkte şahane bir deri ceket aldım. Biraz dar ama birkaç kilo vereceğime eminim. (Her neyse zaten en-ri esner.) Ayrıca gerçekten de şahane baskıları olan şifon bir bluz aldım. Bir de gümüş rengi ayakkabılar ile bir pa-ra cüzdanı! Tüm bu aldıklarım sadece 500 dolar tuttu!

Sadece bunlarla kalmadım, bir de Jodie adında ger-çekten de çok tatlı bir kızla tanıştım. Jodie bana her gün bu tip etkinlikler ile ilgili bilgi gönderen bir web sitesin-den bahsetti. Her gün! Demek istediğim olanaklar sınırsız! Tüm yaşamınızı numune satışlarına giderek geçirebi-lirsiniz!

Bilirsiniz işte. Sadece teoride demek istiyorum.

Odamıza gidiyorum... Kapıyı açtığımda Luke'u masa-ya oturmuş bazı kâğıtları okurken buluyorum.

"Selam!" diyorum nefes nefese. Devasa büyüklükteki yatağa eşyalarımı bırakarak. "Dinle, laptopu kullanmam gerekiyor."

"Tamam," diyor Luke "Elbette." Sonra onu masadan kaldırıp bana uzatıyor. Ben de gidip yatağın üzerine otu-ruyorum. Laptopu açıyorum, Jodie'nin bana verdiği kâğı-da bakıyorum ve adresi giriyorum.

"Günün nasıl geçti?" diyor Luke.

"Harikaydı!" diyorum sabırsız bir halde tuşlara basa-rak. "Ah, şu mavi torbaya baksana. Sana gerçekten güzel gömlekler aldım!"

"Buraya alışmaya başladın mı?"

"Ah öyle sanıyorum. Yani kesinlikle ilk zamanları..." Ekrana bakıp kaşlarımı çatıyorum, "Hadi gel artık."

"Çok sıkılmadın mı?"

"Mmm... pek değil," diyorum dalgın dalgın. Aha! İşte ekranda bazı görüntüler belirmeye başladı. Tepede bir dizi şekerler çıkıyor ve New York Şehrinde eğlence ve mo-da olduğunu söyleyen logolar beliriyor. Daily Candy'nin ana sayfası çıktı bile!

'Üyelik' yazan yere tıklıyorum ve büyük bir enerji ile e-mail detaylarımı girmeye başlıyorum. O sırada Luke yerinden kalkıyor ve yanıma geliyor. Yüzünde oldukça il-gili bir ifade var.

"Söyle bakalım Becky," diyor. "Biliyorum her şey çok garip ve korkutucu gibi görünüyor olabilir. Tek bir gün-de muhtemelen ayak uyduramazsın. Sence sen New York'a alışabilecek misin? Burada yaşayabileceğine ina-ıyor musun?"

Büyük bir hararetle son kelimeyi de yazıyorum. Sonra GÖNDER'e basıyorum ve düşünceli bir edayla ona baki-yorum.

"Biliyor musun? Sanırım ben buraya büyük bir olası-lıkla uyum sağlayabileceğim."

HOWSKI VE FORLANO
ABD GÖÇMENLİK AVUKATLARI
568 E 36. Cadde
NEW YORK

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

28 Eylül 2001

Sayın Bayan Bloomwood,

Tamamlamış olduğunuz ABD Göçmenlik formları için teşekkür ederiz. Sonuç olarak birkaç konuyu dikkatinize sunuyoruz.

Özel yetenekleriniz hakkındaki B69 no'lu soruyu "Kimya konusunda çok iyiyimdir, Oxford'dan herhangi birine sorabilirim" diye cevaplamışsınız. Biz de Oxford Üniversitesi Rektör Yardımcısı ile görüştük. Ancak kendisi yaptığımız hiçbir işten haberdar olmadığını belirtti.

İngiliz Olimpiyat Uzun Atlama koçunuz da öyle.

Zarfın içine boş formlar koyuyorum. Sizden bunları tekrar doldurmanızı rica ederim.

Saygılarımla,

Edgar Forlano

Dokuz

Sonraki iki gün boyunca New York'un gezilecek görülecek yerlerini neredeyse bir kasırga gibi yutarak geçiriyorum. Ve bilirsiniz işte, bazıları gerçek anlamda ilham verici. Örneğin Bloomingdale'da çikolata fabrikaları var! Bir de sadece ayakkabı mağazaları dışında hiç mağazası olmayan bir semtleri var.

Öylesine heyecan vericiydi ki, neredeyse burada neden bulunduğumu unutacaktım. Ancak Çarşamba sabahı içinde hafif bir korku ile uyanıyorum. Bugün ilk randevum HLBC'den iki önemli televizyoncu ile olacak. Bence bu gerçekten de epey korkutucu bir durum.

Luke, kahvaltılı bir toplantıya katılmak üzere erkenden çıkmak zorunda kalıyor. Böylece yataкта yalnız başıma oturuyorum, kahvem i yudumlayıp, kruvasanımı yavaş yavaş yiyorum. Aynı zamanda da kendime gergin olmamam gerektiğini söylüyorum. Burada esas olan panik olmamak, sakın ve havalı durmak. Luke'un söylediği gibi bu toplantı bir iş görüşmesi olmayacak, sadece basit bir ön tanışma olacak. O, bunu 'sadece tanıma amaçlı öğle yemeği' olarak nitelendiriyor.

Bu gerçekten de güzel olurdu. Bir tek şey dışında; acaba ben onların beni tanımasını gerçekten de istiyor muyum? Doğruyu söylemek gerekirse bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim. Eğer gerçek anlamda beni

tanılar ise - yani beyin okuyan ya da buna benzer kâğıt-
liyetleri olan kişiler ise - işi alma ihtimalim sıfıra düşer.
Bundan eminim!

Tüm sabahı odada *Wall Street Journal*'ı okumaya ça-
şarak ve CNN seyrederek geçiriyorum. Fakat bu benim
sinirlerimi daha da geriyor. Bu Amerikalı televizyon
sunucuları çok usta ve kusursuzlar. Sözlerini asla unut-
muyor, asla şaka yapmıyor ve her şeyi biliyorlar. Örne-
ğin; Irak'ın ticaret bakanı kim? Global ısınmanın Peru'ya
etkileri nelerdir? gibi. Ben de burada oturmuş onların
yaptıklarını yapabileceğimi düşünüyorum. Deli olmayı-
yım!

Diğer problemim ise yıllardır doğru düzgün bir iş gö-
rüşmesi yapmamış olmam. *Morning Coffee* benimle iş gö-
rüşmesi yapmadı bile. Bir şekilde onun içinde buldum
kendimi. *Successful Saving*'deki eski işimde de öyle oldu.
Beni önceden basın toplantılarından tanıyan editör Phi-
lip ile sıcak bir sohbetimiz olmuştu. Şimdi ise bana tama-
men yabancı birkaç kişiyi etkileme fikri oldukça dehşet
verici!

"Sadece kendin ol," diyor Luke sürekli olarak. Fakat
doğruyu söylemek gerekirse bu oldukça komik bir fikir.
Herkes bilir ki bir iş görüşmesindeki asıl nokta, gerçekte
kim olduğunuzu sergilemek değildir. Burada önemli
olan, o iş için istedikleri tipte biri gibi davranmaktır. Bu
yüzden, buna 'iş görüşmesi teknikleri' diyorlar.

Buluşacağımız restorana vardığımda, bir tarafım şid-
detle kaçıp bu fikirden vazgeçmem ve bunun yerine ken-
dime güzel bir çift ayakkabı almam gerektiğini söylüyor.
Ancak bunu yapamam. Bununla başa çıkmak zorunda-
yım.

En kötüsü de bu zaten. Midemin bu kadar sıkışma-
nın ve ellerimin bu kadar terlemesinin sebebi, bunun
gerçekten de benim için önemli olması. Pek çok konuda
yaptığım gibi bununla ilgilenmediğimi ve bunun çok
önemli olmadığını kendime söyleyemem. Çünkü bu ger-
çekten de önemli. Eğer New York'ta işe girmeyi başara-
cırsam, New York'ta yaşayamam. Eğer bu görüşmeyi
berbat edersem ve benim umutsuz bir vaka olduğum dü-
şünülrse her şey biter. Ah Allah'ım, Allah'ım...

Pekâlâ, kendi kendime sertçe rahatlamam gerektiğini
söylüyorum. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Sonra
da kendimi ödüllendiririm. Daily Candy web sitesi daha
bu sabah bana e-mail gönderdi. SoHo'da bulunan devasa
büyüklükteki Sephora pazarı bugün saat dörtte kadar
özel bir promosyon yapıyormuş. Her müşteri şeker çan-
tası kazanacakmış. Ayrıca 50 dolar harcarsanız bedava
bir maskara da alıyorsunuz!

Gördünüz mü? Şimdi daha iyi hissediyorum işte. Sa-
dece bunu düşünmek bile yetti. Pekâlâ hadi kızım. Git ve
onları yen!

Kapıyı açmak için kendimi zorluyorum ve aniden ken-
dimi çok şık bir restoranın ortasında buluyorum. Her yer
siyah vernikli tahta ve beyaz keten örtülerle kaplı. Akvar-
yumlarda rengarenk, tatlı su balıkları yüzyor.

"Tünaydın" diyor tamamen siyah giymiş bir *maitre d'*.

"Merhaba," diyorum "Buraya buluşmak için..."

Kahretsin. Görüşeceğim insanların isimlerini tama-
myla unuttum.

Ah, harika bir başlangıç Becky. Bu gerçekten de pro-
fesyonelce!

"Sadece biraz... bekler mısınız?" diyorum ve arkamı

dönüyorum. Kıpkırmızı olmuş durumdayım. Adlarını yazılı olduğu kâğıdı bulmak için çantamı karıştırıyorum. İşte buldum. Judd Westbrook ve Kent Garland.

Kent? Bu gerçek bir isim mi?

"Ben Rebecca Bloomwood," diyorum *maitre d'ye* ve hızla kâğıdı çantama geri koyuyorum. "HLBC'den Judd Westbrook ve Kent Garland ile buluşacaktım. Listesine bakıyor ve sonra bana soğuk bir biçimde gülümsüyor. "Ah evet. Onlar geldiler."

Derin bir soluk alarak onu masaya kadar takip ediyorum. İşte oradalar! Bej rengi pantolon takım giymiş sarışın bir kadın ile aynı kusursuzluktaki takımı ve adaçayı yeşili kravatı ile keskin yüz hatlı bir adam orada oturuyorlar. İçindeki kaçma hissi ile mücadele ederken, yüzünde güvenli bir gülümsemeyle elimi uzatarak onlara doğru gidiyorum. Her ikisi de bana bakıyor ve bir an için hiç bir şey söylemiyor. Aniden çok önemli bir etik kurah çiğnediğim inancına kapılıveriyorum. Sonuçta Amerika'da insanlar tokalaşıyor öyle değil mi? Yani onları üpmenizi ya da önlerinde eğilmenizi filan beklemiyorlar ha?

Neyse ki sarışın kadın ayağa kalkıyor ve sıcak bir tavırla elimi sıkıyor.

"Becky!" diyor. "Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Ben Kent Garland."

"Judd Westbrook," diyor adam bana o derin gözleri ile bakarak. "Seninle tanıştığımız için çok heyecan duyuyoruz."

"Ben de öyle," diyorum. "Ayrıca o güzel çiçekler içinde teşekkür ederim!"

"Rica ederiz," diyor Judd ve beni iskemleye oturtuyor. "Bizim için büyük bir zevk."

"Evet çok büyük şeref duyduk," diyor Kent. Sonra beklenti içinde bir sessizlik oluyor. "Pekâlâ benim için de... fevkalade bir zevk," diyorum aceleyle. "Kesinlikle... fevkalade!"

Durum epey iyi görünüyor. Eğer bunun ne büyük bir zevk olduğunu birbirimize tekrarlayıp duracaksak, bu konuda oldukça iyiyimdir. Dikkatli bir biçimde çantamı, *FT* ve *Wall Street Journal* ile birlikte masaya koyuyorum. *South China Morning Post*'u da alacaktım ama bunun biraz fazla olacağını düşündüm.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye bir garson belirliyor yanımda.

"Ah, evet!" diyorum ve gergin bir biçimde herkesin ne içtiğini görmek için masaya bir göz atıyorum. Kent ve Judd'un önünde G&T gibi görünen büyük bardaklar var. En iyisi onlara ayak uydurayım diye düşünüyorum. "Cin tonik lütfen!"

Doğrusunu söylemek gerekirse buna ihtiyacım var. Sadece rahatlamak için. Menüü açtığımda hem Judd hem de Kate sanki bir anda çiçek açacakmışım ya da buna benzer bir şey olacakmış gibi büyük bir dikkatle beni süzüyor.

"Kasetlerini seyrettik," diyor Kent öne doğru eğilerek. "Ve çok etkilendik."

"Gerçekten mi?" diyorum ve sonra da çok şaşırmışım gibi davranmamam gerektiğini fark ediyorum. "Gerçekten mi?" diye tekrarlıyorum kayıtsız bir ses çıkarmaya çalışarak. "Evet, açıkçası programımla gurur duyuyorum..."

"Bildğin gibi Rebecca *Consumer Today* adında bir program yapıyoruz," diyor Kent. "Şu anda bir finans bölümümüz yok fakat İngiltere'de yaptığın gibi bir tavsiye

bölümü koymayı çok istiyoruz," diyor ve onayladığını belirtir bir edayla başını sallayan Judd'a bakıyor.

"Kişisel finansla tutkun olduğu açık," diyor o da.

"Ah!" diyorum biraz afallamış olarak "Pekâlâ..."

"Bu senin işine yansıyor," diye devam ediyor net bir ifadeyle. "Tıpkı bir tutacak kaskacı gibi konuyu yakalıyor."

Tutacak kaskacı gibi mi?

"Oldukça eşsiz olduğunu biliyorsundur Rebecca," diyor Kent. "Genç, cana yakın ve çekici bir kızsın. Oldukça yüksek bir ihtisas sahibisin ve söylediğin her şeye inan-
cın tam..."

"Ekonomik açıdan problem yaşayanlar için her yerde bir ilham kaynağı olabilirsin," diye onaylıyor Judd.

"Asıl hayran olduğumuz ise bu insanlara gösterdiğin müthiş sabır."

"Onlarla birlikte olduğundaki empati..."

"...Hele şu her şeyi basite indirgeyen stillin yok mu!" diyor Kent bana dikkatle bakarak. "Bunu nasıl başarıyor-sun?"

"Hmm... Bilirsiniz işte! Sadece oluveriyor, sanırım ben..." Garson önüme içkiyi koyuyor ve şükrederek bardağı yakalıyorum. "Pekâlâ herkesin şerefine!" diyorum bardağı kaldırarak.

"Şerefel!" diyor Kent. "Sipariş vermeye hazır mısın Rebecca?"

"Kesinlikle!" diye cevap veriyorum ve hızla menüyü inceliyorum. "Bir levrek lütfen bir de yeşil salata." Sonra diğerlerine bakıyorum "sarmısaklı ekmek getirtelim mi?"

"Ben buğday yemiyorum" diyor Judd nazikçe.

"Ah peki" diyorum. "Peki... ya sen Kent?"

"Ben de halta içi pek karbonhidrat yemiyorum," diyor tatlı bir şekilde. "Fakat sen keyfine bak. Eminim çok lezzetlidir!"

"Yoo, böyle iyi" diyorum aceleyle. "Sadece levrek ala-cağım."

Allah'ım nasıl bu kadar aptal olabiliyorum? Tabii ki Manhattan'lılar sarmısaklı ekmek yemezler.

"İçmek için?" diye soruyor garson.

"Hmm..." masaya bakıyorum. "Bilmüyorum. Sauvig-non Blanc belki olabilir? Herkes ne istiyor?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor Kent dostça bir gülüşle ve ben rahatlamış olarak nefes veriyorum. Sonra "Ben sade-ce biraz daha Pellegrino almak istiyorum," diye ekliyor ve bardağını işaret ediyor.

"Ben de öyle," diyor Judd.

Pellegrino mu? Pellegrino mu içiyorlar?

"Ben su almaya karar verdim," diyorum aceleyle. "Şa-
rap istemiyorum! Sadece bir fikirdi. Bilirsiniz..."

"Hayır!" diyor Kent. "Ne istersen onu almalsın."

Garsona bakarak gülümsüyor. "Konuğumuz için bir şi-
şe Sauvignon Blanc lütfen."

"Doğrusunu isterseniz..." diyorum kızarak.

"Rebecca," diyor Kent gülümseyerek elini kaldırıyor.

"Seni ne rahat ettirecekse onu yap."

Ah harika. Şimdi de tamamen bir alkolik olduğumu düşünüyorum. Kafayı çekmeden bir tanışma yemeğini bile çıkaramayacağımı düşünüyorum.

Pekâlâ boş ver şimdi. Oldu bitti bile. Sonrası iyi ola-cak. Sadece bir bardak içeceğim. Bir bardak ve o kadar-la bitecek.

Gerçekten de böyle yapmak istiyorum. Sadece bir bardak için bırakmak.

Fakat sorun şu ki bardağımlı her bitirışimde bir garnim geliyor ve tekrar dolduruyor. Bir gektide ben de kendimi içerken buluyorum. Ayrıca koca bir şişe şarap ısımarlarıp sonra onu olduğu gibi bırakmak da nankörlük gibi durabilir diye düşünüyorum.

Sonuç olarak yemeğimizi bitirdiğinizde ben kendimi öldükçe... Pekâlâ, bu durumu en iyi "sarhoş" kelimesi ile açıklayabilirim. Bir başka deyişle ise, "ıslanmış" olduğumu söyleyebilirim. Ancak bu bir problem değil çünkü gerçekten de iyi vakit geçiriyoruz ve ben hakikaten de esey esprili görünüyorum. Muhtemelen biraz olsun rahatladığım içindir. Onlara *Morning Coffee*'nin sahne arkasında meydana gelen pek çok komik hikâye anlatıyorum. Onlar da dikkatli bir biçimde dinliyorlar ve tüm bunların "oklukça heyecan verici" olduğunu söylüyorlar.

Sonra onlara kameraman Dave'in içmiş bir halde stüdyoya gelip, programın ortasında tepe taklak düştüğünü ve Emma'nın burnunu çarpmasına neden olduğunu anlattığımda ise "Elbette, siz İngilizler bizlerden çok farklısınız," diyor Kent düşünceli bir edayla... Allah'ım bu olay gerçekten de komikti. Hatta sadece hatırladığım zaman bile kıkırdamama engel olanıyorum.

"Sizin şu İngiliz espri anlayışınızı seviyoruz," diyor Judd ve şaka yapmamı bekler gibi bana istekli bir biçimde bakıyor.

Pekâlâ çabuk ol. Komik bir şeyler düşün. İngiliz espri anlayış. Minn... Monty Python? Victor Meldrew?

Birden "Buna inanmıyorum!" diye bağırırken duyuyorum kendimi. "Ehm... bu bir eski papağandı!" sonra da

kahkahalara boğuluyorum. Judd ile Kent ise birbirlerine şaşırarak bakışlarla bakıyor.

Tam o sırada kahveler geliyor. Ben kalve içiyorum. Kent İngiliz Kahvaltı çayı içiyor ve Judd da yapması için garsona verdiği ıhlamur suyu gibi bir şey içiyor.

"Çayı çok severim," diyor Kent bana gülümseyerek. "Çok rahatlatıcı bir içecek. Şimdi Rebecca, İngiltere'de geleneklere göre şeytani uzak tutmak için çaydanlığı saat yönüne üç kere çevirmek gerekirmiş. Bu doğru mu? Yoksa saat yönünün tersine mi?"

Çaydanlığı çevirmek mi? Lanet olası çaydanlığı çevirmek gibi bir şey hiç duymadım ki.

"Hım... bir düşüneyim"

Yüzümü düşünceli bir biçimde buruşturuyorum. Bir yandan da çaydanlıktan çay içtiğim en son zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Fakat gözümün önüne gelen tek görüntü Suze'nin kupanın içine poşet çay atıp bir yandan da dişleri ile KitKat açmaya çalışması.

"Sanırım saat yönünün tersi," diyorum en sonunda. "Çünkü eskilere göre 'şeytan saatle birlikte ilerliyor ve asla geri dönmüyor.'"

Ne saçmaliyorum ben böyle? Neden aniden lskoç aksamı ile konuşmaya başladım?

Aman Allah'ım çok fazla içtim ben.

"Fevkalade!" diyor Kent çayından bir yudum alarak. "Şu ilginç eski İngiliz geleneklerine bayılıyorum. Bildiğin başka gelenek var mı?"

"Kesinlikle," diyorum canlı bir edayla. "Bir sürü biliyorum!"

Dur artık Becky. Dur şimdi.

"Çok eski bir alışkanlığımız var şöyle... şöyle... çöre-
ği ters çeviririz..."

"Gerçekten mi?" diyor Kent. "Ben bunu hiç duyma-
mıştım."

"Ah evet," diyorum kendime güvenir bir edayla. "Çay
çöreğini alıyorsunuz..." o sırada geçmekte olan bir ge-
sondan bir ekmek rulosu alıyorum. "Ve bunu başının
üzerinde şu şekilde döndürüyorsunuz ve... ufak bir ka-
ye ile..."

Başından aşağıya ekmek kırıntıları dökülmeye baş-
lıyor ve 'çay çöreği' ile kafiyeli olacak hiçbir şey aklıma
gelmiyor. Bunun üzerine ekmek rulosunu bırakıyorum
ve kahvemden bir yudum alıyorum. "Bunu Cornwall'da
yapıyorlar" diye ekliyorum.

"Gerçekten mi?" diyor Judd ilgilenmiş bir edayla. "Bü-
yükannem de Cornwall'dan geliyor. Bunu ona sorma-
yım!"

"Cornwall'ın sadece bazı yerlerinde bu uygulanır," di-
ye açıklıyorum. "Çok küçük bir yerde."

Judd ve Kent birbirlerine şaşkın bakışlarla bakıyor-
lar... sonra ikisi birden kahkahalara boğuluyor.

"Senin şu İngiliz espri anlayışın" diyor Kent. "İnsanı
epey ferahlatıyor."

Bir an nasıl tepki vermem gerektiğinden emin olamı-
yorum, sonra ben de gülmeye başlıyorum. Allah'ım bu
harika oldu. Çok kolay dostluk kurduk! Birden Kent'in
yüzü aydınlanıyor.

"Bak Rebecca, sana bir şey söyleyeceğim. Senin için
özel bir fırsat. Bu öğleden sonrası için planlarını bilmiyo-
rum ama benim eşsiz bir biletim var ve..."

Söylediği şeyin etkisini görmek için bir an susuyor.

gölümsüyor ve ben de ona ani bir heyecan ile bakıyo-
rum. Bir Gucci numune satışı davetiyesi olmalı!

"... Finansçılar Birliği'nin Yıllık Konferansı" diye bitiri-

yor sözlerini gururlu bir edayla.

"Gerçekten mi?" diyebiliyorum nihayet. Sesin normal-

den daha tiz çıkıyor. "Sen... sen şaka yapıyorsun!"

Bundan nasıl kurtulacağım şimdi? Nasıl?

"Biliyorum!" diyor Kent sevinçli bir tonla. "Senin çok

memnun olacağını biliyorum. Öyleyse bu öğlen bir pla-

n yoksa..."

Benim bir planım var! Ağlamak istiyorum. Bedava

maskara kazanmak için Sephora'ya gideceğim.

"Hayli ilgi çekici konuşmacılar var," diyor Judd. "Bir

tanesi Bert Frankel."

"Öyle mi?" diyorum. "Bert Frankel!"

Şu kahrolası Bert Frankel'in adını bile hayatımda duy-

madım.

"Öyleyse... şurada bir bilet olacak..." diyor Kent ve

çantasına uzanıyor.

"Ah ne yazık!" diye bağırırken buluyorum kendimi.

"Aslında ben bugün öğleden sonra... Guggenheim'i gez-

meyi planlıyordum.

Vay be. Kimse kültür konusunda tartışamaz.

"Gerçekten mi?" diyor Kent hayal kırıklığına uğramış

görünüyor. "Bir başka güne erteleyemez misin?"

"Korkarım hayır," diyorum "Kesinlikle uzun süredir

görmek istediğim özel bir eser var... altı yaşından beri

bunu görmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" diyor Kent gözleri kocaman açılmış

olarak.

"Evet," diyorum ve ciddi bir edayla öne eğiliyorum.

"Çocukken büyükannemin sanat kitabında onun resmini gördüğünden beri New York'a gelip bu sanat eserini görmek benim bir tutkum olmuştur. Şimdi artık burada... artık daha fazla beklemek istemiyorum. Umarım beni anlıyorsunuz..."

"Elbette!" diyor Kent. "Elbette anlıyoruz. Oldukça ilham verici bir hikâye!" Etkilenmiş bakışlarla Judd ile birbirlere bakıyorlar. Ben ise alçak gönüllü bir edayla gülümsüyorum. "Peki... hangi sanat eseri bu?"

Yüzümde gülünseme ile ona bakakalıyorum. Pekâlâ, çabuk ol, düşün. Guggenheim. Modern resimler? Heykeller?

Modern resimler konusunda yarı yarıya bilgiliyimdir. Keşke bir arkadaşşıma telefon edebilsem.

"Aslında... bunu söylemesem daha iyi," diyorum en sonunda. "Bence sanatsal tercihler çok... özel konulardır."

"Ah," diyor Kent biraz bozulmuş görünüyor. "Evet tabii ki. Rahatsızlık vermek istememiştim..."

"Kent," diyor Judd yeniden saatine bakarak "Gerçekten gitmemiz..."

"Haklısın," diyor Kent. Çayından bir yudum daha alıyor ve ayağa kalkıyor. "Çok özür dilerim Rebecca. Saat 14.30'da bir toplantımız var. Seninle olmak çok büyük bir zevkti."

"Elbette!" diyorum. "Sorun değil!"

Ben de ayaklanıyorum ve onlarla restoranın dışına çıkıyorum. Şarap şişesini geçerken hafif bir silkinme ile fark ediyorum ki neredeyse tüm şişeyi bitirmişim. Allah'ım ne utanç verici bir durum bu! Fakat bunu kimse'nin fark ettiğini sanmıyorum.

Restoranın dışına çıkıyoruz. Judd benim için bir taksi çağırması bile.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Rebecca," diyor. "Prodüksiyon Departmanı Başkan Yardımcısı'na seninle ilgili raporumuzu sunacağız ve seninle... bağlantıda olacağız. Guggenheim'de iyi eğlen."

"Kesinlikle!" diyorum her ikisi ile de el sıkışarak. "Eğleneceğim, çok teşekkür ederim!"

Onların gitmelerini bekliyorum -ancak orada dikiliyorlar ve benim gitmemi bekliyorlar- hafifçe tökezleyerek taksiye biniyorum. Öne eğiliyorum ve net bir sesle "Guggenheim'e lütfen," diyorum.

Taksi hızla uzaklaşıyor. Gözden kaybolana kadar büyük bir neşeyle Judd ve Kent'e el sallıyorum. Oldukça iyi geçtiğini düşünüyorum. Sadece onlara anlattığım şu Rory ve rehber köpek ile ilgili anekdot dışında. Bir de tualete giderken tökezlediğim an dışında. Fakat sonra düşünüyorum da bu herkesin başına gelebilecek bir durum.

Bir iki blok ilerleyene kadar bekliyorum, sadece güvenlik için... sonra yeniden şoföre doğru eğiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Fikrimi değiştirdim. SoHo'ya gidebilir miyiz?"

Taksi şoförü dönüyor ve hafif azarlar gibi kaşlarını çatarak

"SoHo'ya mı gitmek istiyorsunuz?" diyor. "Guggenheim'e ne oldu?"

"Hmm... oraya sonra gideceğim."

"Daha sonra mı?" diyor şoför. "Guggenheim'i öyle alelacele ziyaret edemezsiniz. Guggenheim çok güzel bir

müredir. Picasso, Kandinsky. Bunu kaçırmak istemezsiniz."

"Kaçırmayacağımı Doğru söylüyorum, söz veriyorum. Şimdi SoHo'ya gidebilir miyiz? Lütfen?"

Ön tarafta tamamen sessizlik hakim oluyor.

"Tamam," diyor şoför en sonunda başını sallayarak. "Pekâlâ." Sonra arabayı caddede döndürüyor ve tam tersi istikamette gitmeye başlıyoruz. Saatime bakıyorum, 14:40. Epey zaman var. Harika!

Mutlulukla arkama yaslanıyorum ve mavi gökyüzünü görmek için pencereden başımı çıkarıyorum. Allah'ım bu çok güzel, öyle değil mi?

Sarı bir takside hızla yol alıyorum, güneş ışığı gölge lenlerden ısıtılar saçıyor ve yüzümde şarabın etkisi ile mutlu bir gülümseme var. New York'a yerleşiyormuşum gibi hissediyorum kendimi. Yani, sadece üç gündür burada olduğumu biliyorum fakat doğruyu söylemek gerekirse kendimi buraya ait hissediyorum. Dile ve diğer her şeye alışmaya başladım. Mesela dün hiç düşünmeden 'go figure' dedim. Ve bir eteğe de 'cici' dedim. Taksi ya ya geçidinden geçiyor ve ben hangi caddede olduğumuzu merak ederek ilgiyle etrafa bakıyorum ancak bir anda dehşetle donup kalıyorum.

Judd ve Kent orada. Tam orada, önümüzde! Caddenin karşısına geçiyorlar. Kent neşeyle bir şeyler anlatıyor ve Judd da başını sallıyor. Aman Allah'ım. Aman Allah'ım. Çabuk ol, saklan!

Kalbim gümür gümür atıyor. Koltuğa gömülüyorum ve *Wall Street Journal*'ın arkasına saklanıyorum. Ancak ne yazık ki çok geç kalıyorum. Kent beni çoktan görüyor. Ağzı şaşkınlıkla açılıyor ve hızla yanımıza geliyor.

Pencereye vuruyor. Ağzı oynuyor ve el kol hareketleri ile bir şeyler yapıyor.

"Rebecca! Yanlış yöne doğru gidiyorsun!" diye bağıyor ben aracın penceresini araladığında. "Guggenheim diğer tarafta kalıyor!"

"Gerçekten mi?" diye bağıyorum şok içinde kalmış gibi. "Ah aman Allah'ım bu nasıl oldu böyle?"

"Şoföre geri dönmesini söyle! Şu New York'lu taksi şoförleri yok mu! Hiçbir şey bildikleri yok!" Sonra şoförün penceresine vuruyor. "Gugg-en-heim!" diyor sanki karşısında çok aptal bir çocuk varmış gibi. "89'a gitt! Ve çabuk ol! Bu bayan altı yaşından beri oraya gitmeyi bekliyor!" "Guggenheim'e mi gitmek istiyorsunuz?" diyor şoför bana bakarak.

"Mmm... evet!" diyorum göz göze gelmemeye çalışarak.

Şoför sessizce küfür ediyor ve taksiyi geri döndürüyor. Ben de "ne beyinsiz bir herif değil mi?" gibisinden sempatik hareketler yapan Kent'e el sallıyorum.

Tekrar kuzeye doğru yol almaya başlıyoruz ve birkaç dakika hiçbir şey söyleyemiyorum. Sadece birbiri ardına caddeleri geçtiğimizi görüyorum. 34, 35... Neredeyse saat üç oldu ve biz SoHo'dan ve Sephora'dan ve bedava maskaradan gittikçe uzaklaşıyoruz...

"Affedersiniz," diyorum ve özür diler gibi boğazımı temizliyorum. "Ashnda..."

"Nedir?" diyor şoför bana tehditkâr bir bakışla bakarak.

"Şimdi... şimdi hatırladım ki teyzemle buluşmam gerekiyor, şeyde..."

"SoHo'da. SoHo'ya gitmek istiyorsunuz."

Aynadan görüntünün içine bakıyor ve ben itanç içinde
başımı sallıyorum. Şoför yeniden takıyı geri döndür-
ken ben de koltukta sarsılıyorum ve kalamı parmağı-
mı çarpıyorum.

"Hey dikkat!" diyor mekanik bir ses ve korkudan yollarından sıçırıyorum. "Dikkat et! Güvenlik önemlidir. Aklınızı kullanın! Şimdi tutun!"

"Taman," diyorum alçakgönüllü bir biçimde. "Bunu için ister dilirim. Gerçekten üzgünüm. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Bu bir uyarı değil kışkırtı." diye

"Bu bir uyarı teyp kaydı," diyor küçümser bir edayla
bir teypile konuşuyorsunuz."

"Bir teyple konuşuyorsunuz." *Bunu biliyordum!*

Nihayet Broadway'de Sephora'ya varıyoruz ve ben jöföre dolarlar saçıyorum. (Yüzde yüz bahşış bu koşullar altında bence oldukça mantıklı.) Taksiden çıktığımda bana dikkatle bakıyor.

"Siz içtiniz mi hanımefendi?"

"Hayır," diyorum öfkeli bir sesle. "Yani... evet. Öğlen yemeğinde birazcık şarap içtim o kadar..."

Taksi şoförü başını sallıyor ve gidiyor. Ben de Sephora'ya sallanarak giriyorum. Doğrusunu isterseniz biraz başımın döndüğünü hissediyorum. Ve mağazanın kapısını açtığım anda başım daha da çok dönmeye başlıyor. Ah, aman Allah'ım burası beklediğimden daha iyi." Mağazanın içinde müzik çalıyor.

Mağazanın içinde müzik çalıyor, spot ışıkları altında koşuşturan kızlar ile kulaklık takmış, siyah polo yaka tişörtler içindeki havah delikanlılar harika çantalar dağıtıyorlar. Başım dönmüş bir halde etrafıma bakıyorum; hiç

bu kadar çok makyaj malzemesini bir arada görmedim. Her kadın sıra halinde dizilmiş rujlar, tırnak cilaları var. Herkes de gökkaşanının tüm renklerini taşıyorlar. Hey, ya bakın de kokuyorlar hep aynı deneyebileceğini küçük iskemleler de koymuşlar. Üstelik ücretsiz olarak pamuk da veriyorlar. Burası... insana kendini cennette gibi hissettiriyor.

O cantolardan birini alıyorum ve içine bakıyorum. Ön tarafta 'Sephora Sözü' diye bir baskı var: 'Güzelliğin tüm ürünleri bizi birleştirsin ve yaşama tatlı bir koku yayalsın.' İşte bu ne kadar da doğru bir söz! Gerçekten de

Allah'ım bu ne kadar da doğru bir söz! Gerçekten de çok akıllıca ve çok... dokunaklı. Neredeyse gözlerim yaşlarla doldu.

"İyi misiniz bayan?" diyor kulaklı bir genç ve meraklı sözlerle beni süzüyor. Başımı çeviriyorum fakat hâlâ başım dönüyor.

"Sephora sözünü okuyordum. Bu çok... çok güzel."

"Pekâlâ... tamam" diyor çocuk ve bana güpheyile bakıyor. "İyi günler."

Başımı sallıyorum. Yarı yürüyerek, yarı yalpalayarak
öfelerin bulunduğu sıraya geliyorum. Cosmic Intelligen-
ce ve Lucid Dream diye etiketlenmişler. Reyona baktı-
ğında duygu yüklü olduğumu hissediyorum. Bu şişeler
benimle konuşuyorlar. Bana eğer tırnaklarımı doğru
renk ile boyarsam her şeyin derhal bir anlam kazanaca-
ğını ve hayatımın yerli yerine yerleşeceğini söylüyorlar.

Bu gerçeği daha önce niye fark etmedim acaba? N-
çin?

Lucid Dream'ı alıyorum ve sepetime koyuyorum. Sonra dükkânın arka tarafına gidiyorum ve burada da 'Ken-

denize iyi bakın... siz buna değersiniz," yazısı olan bir not görüyorum.

Ben buna değerim diye düşünüyorum hayal meyal. Bir kutu kokulu mumu, bir seyahat aynasını ve biraz da çurmuş öylece sepetimi doldururken çalan bir şeyi zar gibi. Ancak birden bunun benim cep telefonum olduğunu fark ediyorum.

"Alo?" diyorum onu kulağıma bastırarak. "Kim arıyor acaba?"

"Selam, benim," diyor Luke. "Öğle yemeğinin çok iyi gittiğini duydum."

"Gerçekten mi?" diyorum şaşırarak. "Nereden duydun bunu?"

"HLBC'den bazı kişilerle görüşüyordum. Görünüşe göre oldukça iyiymişsin. Senin çok eğlenceli olduğunu söylediler."

"Vav!" diyorum hafifçe yana savrularak ve dengemi kurabilmek için tezgâha tutunuyorum. "Gerçekten mi? Emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Senin ne kadar büyüleyici, ne kadar kültürlü... Hatta daha sonra seni bir taksiye bindirip Guggenheim'e yollamışlar."

"Bu doğru," diyorum bir yandan da mandalinalı dudak kremlerinin bulunduğu kutuya uzanıyorum.

"Evet, ayrıca senin şu yanıp tutuştuğun çocukluk halin oldukça ilgimi çekti," diyor Luke "Kent çok etkilenmiş."

* Tırnak bakımı ile ilgili bir malzeme.

"Gerçekten mi?" diyorum belli belirsiz bir sesle. "Pekâla bu çok iyi."

"Kesinlikle," diyor Luke sonra susuyor. "Sadece garip olan, bu sabah Guggenheim'den bahsetmemiştin. Öyle değil mi? Ya da aslında... hiç bahsetmemiştin. Altı yağından beri oraya gitmeye can attığın düşünülürse."

Sesindeki eğlenceyi fark edebiliyorum ve dikkat kesiliyorum. Bana sataşmak konusunda çok iyi öyle değil mi? "Guggenheim'den hiç bahsetmedim mi?" diyorum saf bir edayla ve dudak kremini sepetime koyuyorum. "Ne kadar garip!"

"Öyle değil mi?" diyor Luke. "Hem de çok garip. Şimdi oradasın yani?"

Alçak!

Bir an için sessiz kalıyorum. Tekrar alışverişe çıktığı mı Luke'a itiraf edemem. Şu ünlü yürüyüş turumdan sonra bana epey sataşmıştı zaten. Üç saatlik bir şehir turunun sadece on dakikasına katılmanın pek fazla bir şey olmadığını ben de biliyorum. Ancak yine de epey bir şeyler gördüm öyle değil mi? Yani Saks'a kadar yürüdüm sonuçta.

"Evet," diyorum büyük bir cesaretle. "Evet oradayım."

Bu neredeyse doğru sayılır. Yani buradaki işim bitince oraya kolaylıkla gidebilirim.

"Harika!" diyor Luke. "Tam olarak hangi parçaya bakıyorsun?"

Ah kes sesini!

"O nedir?" diyorum birden sesimi yükselterek. "Pardon fark etmemiştim! Luke şimdi telefonu kapatmam gerekiyor. Mmm... müzenin müdürü telefonu açık tutmamı istemiyor. Seninle sonra görüşürüz."

"Royaltan Barı'nda saat altıda buluşalım," diyor "Yeni ortağım Michael ile tanışabilirsin. Şu öğleden sonra dinlemek için de sabırsızlanıyorum."

On

Telefonu biraz bozulmuş olarak kapatıyorum. Hah! Pekâlâ ona gününü göstereceğim. Şimdi Guggenheim'e gidiyorum. Derhal buradan çıkacağım. Tabii makyaj malzemelerimin parasını ödedikten ve bedava hediyemi aldıktan sonra.

Sepetime güzellik malzemelerini tıktırıyorum ve hızla kasaya koşturuyorum. Hiç bakmadan kredi kartı slipi ni imzalıyorum. Sonra da kalabalık caddeye çıkıyorum. Tamam. Şimdi saat 15.30. Orada kendimi kültüre verecek epey zamanım olacak. Mükemmel! Bunun için gerçekten de sabırsızlanıyorum.

Kaldırımın kenarında duruyorum ve taksi çağırmak için elimi kaldırıyorum ki o sırada çok güzel, Kate's Paperie adında pırıl pırıl bir dükkân gözüme çarpıyor. Fark bile etmeden elimi indiriyorum ve yavaşça vitrine doğru seğirtiyorum. Sadece bakmak için canım. Hey şu renkli paketleme kâğıtlarına bir bakın! Şu decoupage* kutusuna da. Ayrıca şu harika boncuklu kurdeleye de.

Pekâlâ bunu yapacağım. İçeriye gireceğim ve çok kısa bir göz atacağım. Sadece beş dakika. Sonra da Guggenheim'e gideceğim.

* Fransızca bir kelime olan "decoupage" kesip çıkarmak anlamındadır ve İtalyan'lar tarafından yeniden keşfedilmesiyle kelime anlamını aşip dünyadaki birçok hanımın boş vakitlerini dolduran bir sanat haline gelmiştir.

Kapıyı iterek açıyorum ve yavaşça içeride dolanmaya başlıyorum. Kuru çiçek, ralya ve kutular ile süslenmiş çok güzel paket kâğıtları sıralarının, fotoğraf albümlerinin, kutularca harika mektup kâğıtlarının... Ah aman Allah'ım şu tebrik kartlarına bir bakın!

Gördüğünüz gibi işte durum bu! İşte New York'un neden bu kadar güzel olduğunu sebebini Sadece üzerinde doğum günün kutlu olsun yazan sıkıcı kartlar yok burada. Parıltılı çiçekleri olan el yapımı kreasyonlar ve zarif kolajlar yapmışlar. Üzerlerinde "İkiz bebekleriniz doğdu için tebrik ederiz!" ve "Ayrıldığınızı duymak çok üzücü!" şeklinde çeşitli yazılar var.

Bir aşağı, bir yukarı ilerliyorum. Bunca görkemden başım dönmüş durumda. Bunlardan birazını almam lazım. Mesele şu muhteşem sivri kaleyi alabilirim. Üzerinde bir bayrak var ve "Evindeki tadilatı beğendim!" yazıyor. Evine tadilat yaptıran birini tanımıyorum fakat annem hofe duvar kâğıdı kaplatana kadar saklayabilirim. Bir de şu sahte çimle kaplı olan var. Onda da "Muhteşem tenis antrenörüne teşekkürler," yazıyor. Bunu da alıyorum çünkü gelecek yaz tenis dersi alacağım ve antrenörüne teşekkür etmek isteyebilirim öyle değil mi?

Birkaç tane daha alıyorum ve sonra da davetiyelerin bulunduğu reyna gidiyorum. Bunlar daha da güzeller! Sadece 'parti' davetiyesi yok. "Klüpte brunch'a bekliyoruz" ve "Sizi harika bir pizza yemeğe eve bekliyoruz" gibi yazıların olduğu davetiyeler var.

Sanırım bunları almalıyım. Almamak sıg görüşlölük olur. Yani Suze ve ben çok kolay bir pizza partisi verebiliriz öyle değil mi? Ayrıca bu davetiyeleri İngiltere'de asla bulamayız. Kenarları parıltılı küçük pizza dilimleri re-

simleri ile süslenmiş çok güzel şeyler bunlar. Sepetime dikkatli bir biçimde on kutu davetiye koyuyorum. Bunlarla birlikte sepetimde ayrıca çok hoş kartlar ve birkaç adet de karşı koyamadığım şeker şeritli paketleme kâğıtları da bulunuyor. Sonra kasaya doğru yürüyorum. Tergâhtar ürünleri kasadan geçirirken ben de bir şey atlamış olabilir miyim diye dükkâna göz gezdiriyorum. Ancak bana tutarı okuduğunda hafif bir şokla ona bakıyorum. O kadar fazla mı? Sadece birkaç kart için mi?

Bir an için bunlara gerçekten de o kadar çok ihtiyacım olup olmayacağını sorguluyorum. Mesela "Hanuka Bayramın Kutlu Olsun Patron!"* diyen bir kart.

Fakat sonra birdenbire onların bir gün mutlaka yararı olacaklarını düşünüyorum. Ve eğer New York'da yaşayacaksam her zaman pahalı kartlar göndermem gerekebilir, öyle değil mi? Gerçekten de yeni bir ortama alışmanın yolu bu!

Ayrıca yeni bir kredi kartı limitine sahip olup da onu kullanmamamın ne manası var ki? Çok doğru! Ayrıca bunları 'kaçınılmaz iş harcamaları' olarak bütçeme ekleyebilirim.

Slipi imzalarken iş kartlarının bulunduğu reyonun arkasında duran kot pantolonlu ve şapkalı bir kız dikkatimi çekiyor. Kız oldukça tanıdık görünüyor. Ona merakla bakıyorum... Sonra birden onu nereden tanıdığımı fark ediyorum.

"Merhaba" diyorum ona dostça gülümseyerek. "Seni dün numune satışında gördüm öyle değil mi? Bir şeyler bulabildin mi?"

* Musevilerin ışıklar bayramı.

Ancak kız cevap vermek yerine derhal arkasını döndü ve hızla dükkânın dışına doğru yürüyor. O sırada la-aksarı ile konuştuğunu duyduğunda çok şaşırıyorum. Pekâlâ, bu gerçekten de pek dostça değildi, öyle değil mi? Yabancı topraklarda kendi vatanından birini böyle ne görmezlikten gelebiliyorlar demek ki. Aman Allah'ım, Boşuna insanlar İngilizlerin soğuk olduklarını söylüyorlar!

Pekâlâ şimdi gerçekten de Guggenheim'e gidiyorum. Kate's Paperie'nin dışına çıktığımda hangi yöne doğru taksi tutacağımı bilemediğimi fark ediyorum ve bir an şüneliyorum. Caddenin karşısında bir şey yanıp sönlüyor. Yüzümü o yöne çeviriyorum ve acaba yağmur mu yağmıyor diye düşünüyorum. Fakat gökyüzü pırıl pırıl ve bunlardan başka kimse fark etmiş gibi görünmüyor. Belki bu da New York'a özgü bir şeydir. Mesela kaldırımdan enerji filan çıkıyordur.

Her neyse. Konsantre ol. Guggenheim'e gideceksin.

"Pardon?" diyorum yoldan geçen bir kadına. "Guggenheim'e hangi taraftan gidebilirim?"

"Caddenin aşağısında kalıyor," diyor kadın parmağı ile işaret ederek.

"Tamam," diyorum biraz kafam karışmış olarak. "Teşekkürler."

Bu doğru olamaz. Guggenheim'in buradan millerce uzaklıkta, Central Park'a yakın olduğunu düşünmüştüm. Nasıl olur da caddenin aşağısında olabilir? Bu kadın da yabancı olmalı. Başka birine soracağım.

Ancak çok hızlı yürüyorlar, birinin dikkatini çekmek çok zor.

"Hey!" diyorum takım elbiseli bir adamın kolunu neredeyse kavrayarak. "Guggenheim'e gitmek için -"

"Burada," diyor başını sallayarak ve hızla kayboluyor. Neden bahsediyor bunlar? Kent'in tarifine göre Guggenheim tam olarak şeyin... yanında... Dur bir dakika!

Bir an caddede hareketsiz kalıyorum. Şaşkınlık içindeyim.

Buna inanamıyorum. İşte burada! Tam önümde asılı bir levha var ve üzerinde olabildiğince büyük harflerle GUGGENHEIM yazıyor.

Neler oluyor böyle? Guggenheim taşındı mı? İki tane mi Guggenheim var?

Kapıya doğru yürüdüğümde bu yerin bir müze için fazla küçük olduğunu görüyorum... belki de asıl Guggenheim bu değildir. Belki burası modern bir SoHo versiyonudur. Evet! Yani eğer Londra'da hem Tate Britain hem de Tate Modern var ise neden New York'da Guggenheim ve Guggenheim SoHo olmasın ki?

Guggenheim SoHo. Bu kulağa oldukça klas geliyor!

Dikkatli bir şekilde kapıyı iterek açıyorum. İç kısım bembeyaz ve çok ferah. Platformlarda modern sanat teşhir ediliyor ve oturmak için yerler var. İnsanlar sessizce dolaşıyorlar ve birbirleriyle fısıltı ile konuşuyorlar.

Bilirsiniz işte, tüm müzeler nasıl görünüyorsa bu da öyle görünüyor. Başlamak için güzel ve küçük. Bu yüzden de dolaştığınızda yorgunluk hissetmiyorsunuz. Yani her yeri yarım saat içinde gezebilirsiniz. Ayrıca burada ki her şey çok ilginç görünüyor. Mesela şu cam kabinle-

rin içindeki muhteşem kırmızı küpler! Ve duvarla asılı olan şu müthiş soyut baskı.

Hayranlıkla baskıyı seyrederken bir çift geliyor ve onlar da bakmaya başlıyorlar. Bir yandan da bunun ne kadar güzel olduğunu birbirlerine söylüyorlar. Sonra ku rahat bir tavırla:

"Acaba ne kadar?" diye soruyor.

Tam ona dönüp dostça bir gülümseme ile "Bunu her zaman ben de bilmek istemişimdir!" diyecek oluyorum, ancak adam ona uzanıyor ve benim şaşkın bakışlarımı altında arkasını çeviriyor. Eserin arka tarafında bir fiyat etiketi bulunuyor!

Müzedede bir fiyat etiketi! Burası gerçekten de mükemmel bir yer! Nihayet ileri görüşlü bir şahıs benimle aynı fikirde oluyor ve insanların bir sanat eserine sadece bakmak istemeyeceklerini, aynı zamanda o eserin değerinin de ne kadar olduğunu bilmek isteyeceklerini düşünmüş. Victoria&Albert'dekilere bunu mutlaka yazacağım.

Tahmin ettiğiniz gibi artık etrafıma daha dikkatli bakıyorum. Burada teşhir edilen tüm eserlerin üzerlerinde fiyat etiketleri bulunuyor. Kabin içindeki kırmızı küplerin bir fiyatı var, şu iskemlenin de ve şu... şu kalem kutusunun da.

Müzedede bir kalem kutusunun bulunması da garip. Belki de şu zamazingo kızın yatağı gibi kurulma sanattan ibarettir. Daha yakından bakabilmek için ilerliyorum. Her bir kalemin üzerinde bir baskı var. Muhtemelen sanatla ya da yaşamla ilgili anlamlı bir mesaj olmalı. İyice eğiliyorum ve 'Guggenheim Müze Mağazası' yazısını okuyorum.

Ne?

Burası bir...

Başımı kaldırıp, etrafıma bakıyorum. Sersemlemiş durumdayım.

Ben bir mağazada mıyım yani?

Şimdi daha önce görmemiş olduğum şeyleri fark etmeye başlıyorum. Salonun diğer tarafındaki bir çift para kasesi gibi. Birisi de elinde alışveriş torbaları ile dışarı çıkıyor.

Aman Allah'ım.

Şimdi kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum. Bir mağazayı nasıl fark edemedim? Fakat... bu çok mantıksız geliyor. Bu kendi halinde bir mağaza olabilir mi? Yani ek bir müze kısmı yok mu?

"Affedersiniz?" diyorum üzerinde isimli rozeti olan kumral saçlı bir gence bakarak. "Burası sadece bir mağaza mı?"

"Evet, efendim" diyor genç nazikçe. "Burası Guggenheim Müze Mağazası."

"Peki gerçek Guggenheim Müzesi nerede?"

"Parkın yanındaki yolda."

"Pekâlâ, tamam." Ona kalem karışmış bir halde bakıyorum. "Öyleyse şunu iyice anlamama yardım et. Buraya gelip bir sürü eser satın alınabiliyor ve hiç kimse müzeyi gezip gezmediğinizi sormuyor öyle değil mi? Yani bir bilet filan göstermek gerekmiyor?"

"Hayır efendim."

"Öyleyse sanat eserlerine sadece bakmak zorunda değilsiniz? Onları satın alabilirsiniz de öyle değil mi?" Sesim neşe içinde yükseliyor. "Bu şehir gittikçe daha da güzelleşiyor! Mükemmel oluyor!" Gencin yüzündeki çok dolulu ifadeyi görüyorum ve hızla sözlerime ekliyorum. "Ya-

ni kesinlikle sanat eserlerine bakmak isterim. Çok istiyorum. Ben sadece... bilirsin işte, emin olmak istedim."

"Eğer müzeyi gezmek isterseniz," diye başlıyor çocuk.

"Size taksi çağırabilirim. Orayı ziyaret etmek ister misiniz?"

"Hmm..."

Şimdi bir düşünelim. Öyle çabuk karar vermeyelim de. "Hmm... pek emin değilim," diyorum dikkatli bir şekilde. "Sana bir dakika izin verebilir misin?"

"Tabii," diyor çocuk bana garip bir şekilde bakarak. Ben de beyaz bir koltuğa oturup, iyice düşünüyorum.

Pekâlâ durum şu; elbette ki Guggenheim'e gidebilirim. Bir taksiye binerim ve her nerede ise onu bulurum ve tüm öğleden sonramı sanat eserlerine bakarak geçiririm. Ya da... Guggenheim hakkında bir kitap satın alırım... ve tüm öğleden sonrayı alışveriş yaparak geçiririm.

Bir sanat eserini takdir etmek için mutlaka onu yakından mı görmeye ihtiyaç duyarsınız? Elbette duymazsınız. Ayrıca bir kitaba göz gezdirmek, bir sürü galeri gezmekten çok daha iyidir. Daha hızlı bir şekilde daha fazla şey görebilirim ve böylece daha çok öğrenebilirim.

Bununla birlikte burada satılanlar da zaten sanat eserleri öyle değil mi? Yani, epey iyi bir kültür burada da almış bulunuyorum zaten. Kesinlikle!

Mağazadan hemen fırlamıyorum tabii. Orada en az bir on dakika kalıyorum. Tanıtım broşürüne bir göz atıyorum ve o kültürlü havayı içime çekiyorum. En sonunda Luke için büyük, ağır bir kitap alıyorum. Bunun yanında Suze'ye gerçekten de çok klas bir kupa ile anneme bir takvim alıyorum.

Mükemmel. Şimdi gerçekten de alışverişe gidebilirim! Çıkışında okula gitmemiş bir çocuk gibi kendimi özgür ve mutlu hissediyorum. Broadway'e doğru ilerliyorum ve ara sokaklardan birine sapiyorum. Adı el çataları ve renkli tokalar satan küçük dükkanlar var. Kötü gitar çalan bir adamın yanından geçiyorum. Birazdan kendimi çok güzel, küçük kaldırım taşları olan bir sokakta yürürken buluyorum ve bir başka sokağa giriyorum. Her iki tarafında da yangın merdivenleri olan büyük eski kırıntı binalar var. Kaldırımların üzerine ağaçlar ekilmiş ve buradaki atmosfer Broadway'de olduğundan daha sakin görünüyor. Ben kesinlikle burada yaşamaya alışıyorum. Hiçbir problemim yok.

Ve aman Allah'ım. Mağazalar! Her biri bir diğerinden daha davetkâr. Bir mağaza antika mobilyaların üzerinde duran renkli kadife elbiseler ile dolu. Bir diğeri ise bulutlar varmış gibi boyanmış duvarlara sahip. Tüy gibi yumuşak frou-frou parti elbiseleri ile çanaklar dolusu şekerlerle süslenmiş. Bir başkası ise tıpkı bir Fred Astaire filmi gibi siyah ve beyaz şekilde sanatsal biçimde dekore edilmiş. Bir de şuradakilere bir bakın!

Kaldırımında duruyorum ve transparan, plastik gömlek giymiş bir vitrin mankenine ağızım beş karış açık bakıyorum. Cep kısmında ise yüzen bir alabalık var. Bu hayatımda gördüğüm en şaşırtıcı giysi.

Bilirsiniz işte; her zaman gerçek bir avangart model giymek istemişimdir. Yani, yırtık pırtık kenarı olan bir parça giysi sahibi olmak, kim bilir ne kadar klas duracaktır! Üstelik herkese SoHo'dan aldığımı söyleyince. En azından... Hâlâ SoHo'da mıyım? Belki de NoLita'dayım. Ya da... NoHo? SoLita? Doğrusunu söylemek gerektir.

se şu anda tam olarak nerede olduğumu bilmiyorum ve herkesin benim bir turist olduğumu düşünmemesi için haritama bakmak da istemiyorum.

Her neyse, nerede olduğum önemli değil. Ben içeri giriyorum.

Ağır kapıyı iterek açıyorum, dükkân neredeyse tamamen boş. Sadece tütsü kokusu, çok garip ve uğultulu bir müzik var. Tezgâhlardan birine yaklaşıyorum ve ilgisiz gibi görünmeye çalışarak glysilere elimle bakmaya başlıyorum. Aman Allah'ım bu mallar alışılmışın dışında. Yaklaşık on metre uzunlukta bir pantolon, plastik kapağı olan düz beyaz bir tişört. Ve bir de oldukça güzel görünen titilli kadife ile gazeteden yapılmış bir etek. Acaba yağmur yağınca bu eteğe ne oluyor merak ediyorum.

"Merhaba," diyor genç adam. Siyah tişört ve çok dar bir pantolon giymiş. Pantolonun ağ kısmı dışında - ki burası da kot kumaşından yapılmış- her yeri tamamen gümüş renginde ve çok... ama çok çok dikkat çekiyor.

"Merhaba," diyorum olabildiğince klas görünmeye çalışarak ve pantolon ağına *bakmamaya* çalışıyorum.

"Nasılsınız bugün?"

"İyiym teşekkür ederim."

Siyah bir eteğe uzanıyorum... sonra hızla geri bırakıyorum çünkü ön tarafına parlak, kırmızı renkte bir penis yapıştırılmış.

"Bir şey denemek ister misiniz?"

Hadî Becky. Çekingem olma. Seç bir şey.

"Hmm... evet. Bunu deneyeceğim!" diyorum ve oldukça güzel görünen, mor renkli, boğazlı trikoyu kavriyorum. "Bunu denemek istiyorum lütfen." Sonra onu arka tarafa doğru izliyorum. Deneme kabini çinko plakalardan

yapılmış. Sadece tek sorun askıdan aldığı bu trikonun iki boğazlı yakasının olması. Aslında biraz büyükannemin yılbaşında babama verdiği trikoya benziyor.

"Affedersiniz?" diyorum kalamı kabiniden uzatarak "Bu trikonun... bu trikonun iki adet boğazı var." Hallice gülüyorum ve genç adam bana sanki anormalmişim gibi boş boş bakıyor.

"Öyle olması gerekiyor," diyor "Modeli bu şekilde."

"Ah, tamam," diyorum hemen. "Tabii ya." Tekrar kabinin içine dalıyorum.

Kalamı hangi boğazdan geçireceğimi ona sormaya cesaret edemiyorum. Bu yüzden ilk boğazdan kalamı geçirmeye çalışıyorum - fakat bu çok kötü görünüyor. Diğerini deniyorum- ve bu da çok kötü görünüyor.

"İyi misiniz?" diyor genç adam kabinin dışından ve ben yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bunu nasıl gıyeceğimi bilmediğimi ona söyleyemem.

"Ben... iyiyim," diyorum boğuk bir sesle.

"Burada bakmak ister misiniz?"

"Tamam!" diyorum. Sesim iyice tiz çıkıyor.

Ah Allah'ım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuş ve boğazlı yakalardan geçirmeye çalışmaktan dikilmişler. Biraz duraklayarak kabinin kapısını açıyorum ve karşımda duran büyük aynada kendimi inceliyorum. Ve hayatımda hiç bu kadar aptal göründüğümü de hatırlamıyorum.

"Bu epey fantastik bir kazak" diyor genç adam. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak beni süzüyor. "Tümüyle eşsiz bir parça."

"Himn... kesinlikle," diyorum bir an durakladıktan sonra. "Bu gerçekten de çok ilginç," acemi hareketlerle kolumu çekistiriyorum ve kıyafetin içinde sanki kalam yok-

muş gibi durduğu gerçeğini ise göz ardı etmeye çalışıyorum.

"İçinde çok güzel görünüyorsunuz," diyor genç adam. "Kesinlikle çok güzel!"

Oldukça kendinden emin görünüyor. Görüntüme tekrar bir göz atıyorum. Bilirsiniz işte... belki de haklıdır. Belki de o kadar da kötü görünmüyordumdur.

"Madonna bundan tam üç renk aldı," diyor genç adam ve sesini alçaltarak devam ediyor; "Fakat aramızda kalsın, ona pek yakışmadı."

Heyecanlanarak ona bakıyorum.

"Madonna bu trikoyu mu aldı? Tamamen aynısını mı?"

"Ah, evet. Size daha çok yakıştı." Aynalı bir sütuna dayanıyor ve tırnaklarından birini inceliyor. "Şimdi... almak istiyor musunuz?"

Allah'ım bu şehri seviyorum. Başka nerede parlak piz-zacı dükkanları olan davetiyeler, bedava maskara ve Madonna'nın aldığı trikonun aynısını bulabilirsiniz ki? Hem de tek bir öğleden sonra? Royalton'a vardığımda yüzümde capcanlı büyük bir gülümseme var. Şeyden beri böyle başarılı bir alışveriş gerçekleştirmemiştım... Yani dünyadan beri."

Vestiyerin orada tüm alışveriş torbalarını teslim ediyorum ve Luke ile yeni ortağı Michael Ellis'le buluşacağım küçük dairesel bara doğru yöneliyorum.

Son birkaç gündür bu Michael Ellis hakkında epey şey duydum. Anlaşılan, kendisi Washington'da kocaman bir reklam ajansının sahibi ve başkan ile de çok yakın arkadaşlar. Yoksa başkan yardımcısı mıydı? Buna benzer bir

şey işte. Neyse o kocaman bir balık ve Luke'un yeni anlaşması için de hayati önem taşıyor. Bu yüzden onu etkilemeliyim.

Allah'ım burası çok modern bir yer diye düşünüyorum içeri girerken. Her yer deri ve krom kaplı. Çalışanların da saç kesimleri birbirinin aynı ve son derece ciddi siyah takımlar giymişler. Loş, yuvarlak biçimli bara ilerliyorum ve Luke'un bir masada oturduğunu görüyorum. Kendi başına olduğunu gördüğümde ise epey şaşıyorum.

"Selam!" diyorum ve onu öpüyorum. "Eee... arkadaşın nerede?"

"Bir telefon görüşmesi yapıyor," diyor Luke. Bir garsona işaret ediyor. "Bir Gmlet daha lütfen," diyor ve ben otururken bana muzip bakışlarla bakıyor. "Pekâlâ sevgili. Guggenheim nasıldı bakalım?"

"Çok iyiydi," diyorum zafer dolu bir edayla. Hah-hah-hah. Ödevimi taksitde gelirken yapmıştım. "Özellikle de basit öklid şekiller üzerine yapılmış akrilik şekillerin bulunduğu büyüleyici serilere hayran kaldım."

"Gerçekten mi?" diyor Luke biraz şaşırmış bir halde bakıyor.

"Kesinlikle. Onların saf ışığı emmeleri ve yansıtmaları... insanı sürüklüyor. Ah, bu arada sana bir hediye aldım." *Soyut Sanat ve Sanatçılar* başlıklı bir kitap bırakıveriyorum kucağına ve sonra da önüme konulan içkiden bir yudum alıyorum. Bir yandan da kendini beğenmiş gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Yani gerçekten de Guggenheim'e gittin, öyle mi?" diyor Luke ve inanmaz bir edayla kitabın yapraklarını çeviriyor.

"Hmm... evet," diyorum. "Elbette gittim!"
Pekâlâ, erkek arkadaşınıza yalan söylememelisiniz, buna biliyorum. Ancak bu doğru öyle değil mi? Yani Guggenheim'e gittim. Kelime olarak bakıldığında bu gayet doğru.

"Bu gerçekten de çok ilginç," diyor Luke. "Peki Brancusi tarafından yapılmış şu ünlü heykeli gördün mü?"

"Hmm... şey..." omuzlarının üzerinden gözlerimi kısarak bakıyorum ve bir yandan da neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum. "Şey, ben daha çok... hmm... Öklid şekillere yoğunlaştım ve bu elbette karşılaştırılmaz... hmm..."

"İşte Michael geliyor!" diye sözümü kesiyor Luke. Kitabı kapatıyor ve hızla torbasına koyuyor. Allah'ın şükürler olsun. Şu ünlü Michael'ın nasıl bir tip olduğuna bakmak için ilgiyle başımı kaldırıyorum... ve neredeyse içki boğazıma kaçırveriyor.

Buna iuanamıyorum! Bu ol Michael Ellis, jimnastik salonundaki saç dökülmekte olan adam. Beni en son gördüğünde ayaklarının dibinde can veriyordum.

"Selam!" diyor Luke ayağa kalkarak. "Becky, yeni ortam Michael Ellis ile tanışmalısın."

"Tekrar merhaba!" diyorum sakın bir şekilde gülümsemeye çalışarak. "Nasılsın?"

Ah, gerçekten de buna izin verilmemeli! Jimnastik salonunda karşılaştığınız insanlar, gerçek hayatınızda asla karşınıza çıkmayacaklar diye bir kural olmalı. Bu gerçekten de çok utanç verici.

"Biz tanışma şerefine eriştik bile," diyor Michael Ellis ve elimi sıkarken göz kırpmıyor. Sonra da tam karşıma oturuyor. "Becky ve ben dün birlikte jimnastik salonunday-

dık. Fakat bu sabah seni orada görmedim."

"Bu sabah mı?" diyor Luke. Verine otururken bana akış karışmış gibi bakıyor. "Bu sabah salonun kapalı olduğunu söylediğini sanıyordum Becky."

Kahretsin.

"Pekâlâ, hmm şey..." içkimden büyük bir yudum alıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Kapalı olduğunu söylediğimde tam olarak şunu demek... şunu yani..." dermansızca sessizliğe gömülüyorum.

"Ah kafam nerede kim bilir?" diye bağılıyor Michael aniden. "Delirtiyor olmalıyım! Bu sabah değildi tabii. Salon bu sabah kapalıydı. Önemli bir tadilat yapılıyor sanırım. Ya da buna benzer başka bir şey." Sonra ağzı kulaklarına vararak bana bakıyor ve ben kızardığımı hissediyordum.

"Her neyse" diyorum aceleyle konuyu değiştirmek için. "Sen... sen de Luke ile bir anlaşma yapıyorsun. Bu harika! Nasıl gidiyor bakalım?"

Sadece kıbarlık olsun diye sormuştum bu soruyu. Bir de dikkatlerini benim jimnastik aktivitelerimden uzaklaştırmak için tabii. Her ikisinin de büyük bir hevesle anlatmaya koyulacaklarını, benim ise başımı sallayarak dinleyeceğimi ve arada içkimi yudumlayacağımı düşünürken şaşkınlıkla fark ediyorum ki her ikisi de sessizliğe gömülüyor.

"İyi soru," diyor Luke nihayet ve Michael'e bakıyor. "Clark ne dedi?"

"Uzun bir görüşme yaptık," diyor Michael. "Pek tatmin edici sayılmaz."

Telaşlanmış halde bir onun yüzüne, bir ötekinkine bakıyorum.

"Kötü bir şeyler mi oluyor?"

"Bu, duruma bağlı," diyor Michael.

Sonra Luke'a, şu Clark her kimse onunla yaptığı telefon görüşmesini dinlemeye çalışıyorum. Fakat bir sorun var. Artık iyice başımın döndüğünü hissediyorum. Ben bugün ne kadar içtim böyle? Doğrusunu isterseniz bunu düşünmek bile istemiyorum. Deri koltuğun arkasına tembel tembel yaslanıyorum, gözlerim kapanıyor ve onların başımın üzerinde yaptıkları sohbeti dinliyorum.

"... bir çeşit paranoya..."

"... kale direklerini değiştirebilirler bir düşüncene..."

"... işletme giderleri... masrafların kısılması... Alicia

Billington Londra ofisi yönetecek..."

"Alicia mı?" doğrulmak için kendimi zorluyorum. "Alicia, Londra ofisi mi yönetecek?"

"Neredeyse kesin gibi," diyor Luke cümlelerin ortasında durarak. "Neden sordun?"

"Fakat..."

"Fakat ne?" diyor Michael bana ilgiyle bakarak. "Londra ofisi neden yönetemesin ki? Çok zeki ve hırslı..."

"Ah, şey... hiçbir sebebi yok," diyorum bitkince. "Çünkü o tam bir inek diyemiyorum tabii."

"Bu arada nişanlandığını duymuş muydun?" diyor Luke. "Hill Hanson'dan Ed Collins ile."

"Gerçekten mi?" diyorum şaşkınlıkla. "İlişkisi var sanıyordum. Şu... neydi adı?"

"Kiminle?" diyor Michael.

"Mmm... şey işte." Kafamı toparlamak için bir yudum Gimlet daha içiyorum. "Onunla gizli yemekler yiyordun"

Peki adı neydi? Allah'ım ben gerçekten de sarhoşum.

"Becky ofis dedikodularını kaçırmamaya çalışır," diyor Luke rahat bir gülüşle. "Maalesef bunun doğruluğuna kefil olunamaz."

Kızgınlıkla ona bakıyorum. Ne demeye çalışıyor? Ben bir tür dedikoducu muyum yani?

"Biraz ofis dedikodusunun hiçbir zararı olmaz," diyor Michael sıcak bir gülüşle. "İşlerin dönmesine yardımcı olur."

"Kesinlikle!" diyorum vurgulayarak. "Buna kesinlikle katılıyorum. Her zaman Luke'a kendisi için çalışan insanlar ile ilgilenmesi gerektiğini söylerim. Bu tıpkı TV finans programında verdiğim tavsiyelerden biri gibidir. Sadece sayılara bakmamalısınız, arayan kişilerle konuşmalısınız da. Mesela... şu Northampton'lı Enid vakasında olduğu gibi!" Michael'a beklenti içinde bakıyorum ve elbette Enid'i tanımadığımı sonradan hatırlıyorum. "Kendisi teknik olarak bakıldığında emekliliğe hazır gibi görünüyordu," diye açıklıyorum. "Emekli maaşı ve diğer her şey hazır. Fakat gerçek yaşamda..."

"Hazır değil miymiş?" diye soruyor Michael.

"Kesinlikle değilmiş! İşini gerçekten de çok seviyor-muş ve onun emekli olmasını isteyen o aptal kocasıymuş. Halbuki o daha elli beş yaşında!" Rasgele bardağıma bir hamle yapıyorum. "Yani hayat elli beşinden sonra başlar demezler mi?"

"Böyle söylediklerinden pek emin değilim," diyor Michael gülümseyerek. "Fakat belki de söylemeliler." Sonra bana ilgiyle bakıyor. "Bir gün programını seyretmek isterim. Amerika'da gösteriliyor mu?"

"Hayır maalesef," diyorum eselle. "Fakat yakında aynı

programı bir Amerikan televizyonunda da yapacağım. Uzman seyredebilirsiniz!"

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Michael, saatine bakıyor ve bardağını kalasına dikeyiyor. "Korkarım gitmem lazım. Sonra konuşuruz Luke. Seninle tanıştığıma çok sevindim Becky. Eğer finans tavsiyesine ihtiyacın olursa artık nereye geleceğini biliyorum."

O bardan çıkarken ben de yumuşak koltuğa yaslanıyorum ve Luke'a bakmak için başımı çeviriyorum. Artık o rahat tavırları gitmiş, gergin bir biçimde boşluğa bakıyor, bir yandan da parmakları ile bir kibrit kutusunu küçük parçalara ayırıyor.

"Michael çok tatlı birine benziyor," diyorum. "Gerçekten de dostça."

"Evet," diyor Luke soğuk bir tavırla. "Evet öyledir."

Gimletten bir yudum daha alıyorum ve dikkatle Luke'a bakıyorum. Geçen ay çalışanlarından biri bir basın açıklaması yapmıştı ve şirketin bazı gizli rakamları yanlışlık ile basına sızmıştı. İşte o zaman da yüzünde bu ifade vardı. Yarım yamalak dinlediğim konuşmalarına aklım gidiyor ve onun yüzünü incelerken biraz endişelenmeye başladığımı hissediyorum.

"Luke," diyorum en sonunda. "Neler oluyor? Anlaşmanızda bir terslik mi var?"

"Hayır" diyor Luke hiç kıpırdamadan.

"Peki, 'bu duruma bağlı' derken Michael ne demek istedi? Bir de şu kale direklerinin değişmesi ile ilgili konu neydi?"

Öne eğiliyorum ve elini tutmaya çalışıyorum fakat Luke pek tepki vermiyor. Onu endişeli bir sessizlikle süzdükten sonra yavaş yavaş loş bardaki uğultulu konuşma-

ları ve müziği fark ediyorum. Yan masadaki kadın Tiffany's'den alınma küçük bir kutuyu açıyor ve nefesini tutuyor. Normalde ne aldığını görmek için mendilini yere atar ve almak için eğilirdim. Fakat şimdi Luke'a yoğunlaşmış durumdayım. Masamıza bir garson geliyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"Luke?" diyorum eğilerek. "Hadi yapma. Bana söyle. Bir problem mi var?"

"Hayır," diyor Luke kısaca ve bardağını ağzına götürüyor. "Hiçbir problem yok. Her şey yolunda. Hadi gel gidelim."

On Bir

Ertesi sabah ısırap verici bir baş ağrısı ile uyanıyorum. Dün gece Royalton'dan çıktıktan sonra akşam yemeği için başka bir yere gittik ve ben orada biraz daha içtim. Hatta otele dönüşümüzü bile tam olarak hatırlamıyorum. Allah'a şükür ki, bugün hiçbir görüşmem yok. Doğruyu söylemek gerekirse tüm günü burada Luke ile birlikte memnuniyetle geçirebilirim.

Ancak Luke kalkmış bile. Pencere kenarında oturmuş ciddi bir biçimde telefonda konuşuyor.

"Pekâlâ Michael. Bugün Greg ile konuşacağım. Allah bilir. Hiçbir fikrim yok." Sonra karşısındakini dinliyor. "İşte sorun bu olabilir. Fakat ikinci bir anlaşmanın bizim üzerimize yıklmasını istemiyorum." Bir sessizlik oluyor. "Evet fakat bu bizi geriye götürür... Ne? Altı ay mı? Pekâlâ. Ne söylediğini duyuyorum. Tamam yapacağım. Hoşça kal."

Ahizeyi elinden bırakıyor ve gergin bir biçimde pencereden bakıyor. Ben de uykulu yüzümü ovuşturarak yarıma aspirin alıp almadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Luke ne oldu?"

"Kalkmışsın," diyor Luke bana dönüyor ve hemen gülümsüyor. "İyi uyudun mu?"

"Ne oldu?" diye tekrarlıyorum onu duymazdan gelerek. "Anlaşmada sorun olan şey ne?"

"Her şey yolunda," diyor Luke kısaca ve tekrar pencereye dönüyor.

"Her şey yolunda değil" diye karşılık veriyorum. "Luke ben kör değilim. Sağır da değilim. Bir şeylerin olduğunu görebiliyorum."

"Küçük bir pürüz," diyor Luke kısa bir duraklamadan sonra. "Bunun için endişelenmene gerek yok." Sonra tekrar telefona uzanıyor. "Sana kahvaltı ısmarlayayım mı? Ne istersin?"

"Kes şunu!" diyorum içerlemiş bir sesle. "Luke. Ben bir... bir yabancı değilim! Biz birlikte yaşayacağız. Ben senin yanındayım. Lütfen bana gerçekten neler olup bittiyi söyler misin? Anlaşmanızda bir sorun mu var?"

Bir sessizlik oluyor... ve Luke'un bir an kendi işime bakmamı söyleyeceğini düşünüyorum. Fakat ellerini saçlarında gezdiriyor, bir soluk veriyor ve bana bakıyor.

"Haklısın. Sorun şu. Finansörlerimizden biri tedirgin olmaya başladı."

"Ah," diyorum ve yüzümü asıyorum. "Neden?"

"Çünkü Londra Bankası'nın bizim müşterimiz olmaktan çekileceği ile ilgili *kahrolası* bir söylenti dolaşıyorortalıkta."

"Gerçekten mi?" Onu süzüyorum. Sırtımdan soğuk terlerin boşaldığını hissediyorum. Ben bile Londra Bankası'nın Brandon İletişim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onlar Luke'un ilk müşterilerinden biridir ve şirketin senelik kazancının dörtte biri onlar tarafından gelmektedir. "Neden insanlar böyle bir söylenti çıkarmışlar?"

"Ne bileyim?" saçlarını elleri ile arkaya itiyor. "Londra Bankası bunu kesinlikle yalanladı tabii. Yine de kesinlik

kazanmadı. Tabii benim orada değil de burada olmam işleri daha da zorlaştırıyor..."

"Öyleyse Londra'ya dönüyorsun?"

"Hayır." Bana bakıyor. "Böyle yaparsam tamamen yanlış sinyal göndermiş olurum. İşler burada zaten salatlantıda. Bir de ben ortadan kaybolursam..." Başını sallıyor. Ben ise ona kaygılı bakışlarla bakıyorum.

"Peki... eğer finansör çekilirse ne olur?"

"Başka birini buluruz."

"Eğer bulamazsanız? New York'a gelmekten vazgeçer misin?"

Luke bana bakmak üzere dönüyor. Birden yüzünde basın toplantılarında her zaman ondan kaçmak istediğim boş ve ürkütücü ifade beliriyor.

"Bu seçenek söz konusu değil."

"Fakat demek istediğim şu; Londra'da oldukça başarılı bir işin var," diye ısrarla devam ediyorum. "Yani New York'da bir tane daha kurmak zorunda değilsin, öyle değil mi? Sen sadece..."

Yüzündeki ifadeden dolayı iyice büzülüyorum.

"Pekâlâ," diyorum gergin bir sesle. "Pekâlâ... eminim her şey sonunda yoluna girecek."

Bir an ikimiz de sessiz kalıyoruz. Sonra Luke gitmek üzere hareket ediyor ve bana bakarak "Korkarım bugün yapmam gereken pek çok şey var," diyor. "Bu yüzden annem ve seninle beraber şu yardım yemeğini yiyemeyeceğim."

Ah, kahretsin. Tabii ya bugün o yemek var.

"Tekrar ayarlayamaz mı?" diye öneride bulunuyorum.

"Böylece ikimiz birden katılırsız ha?"

"Maalesef yapamaz," diyor Luke. Çabucak gülümsü-

yor ancak yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum ve birden annesine karşı kızgınlık duyuyorum.

"Kesinlikle buna zaman bulacaktır."

"Oldukça yoğun bir programı vardır. Ve kendisine daha önce bildirmemi isteyecektir." Sonra kaşlarını çatıyor. "Bilirsin işte benim annem öyle boş vakitleri olan... sosyetik bir kadın değildir. Önemli bazı sorumlulukları vardır. İstese bile öyle bir şeyi pat diye iptal edemez."

"Elbette öyledir," diyorum aceleyle. "Her neyse. İyi olacak. Onunla ben yemeğe çıkarım olur mu?" bu olasılıktan pek çekinmiyordum gibi bir ses tonu ile konuşuyorum.

"Önce güzellik salonuna gitmesi gerekiyor," diyor Luke "ve senin de kendisine eşlik etmeni isteyecektir."

"Ah tamam!" diyorum dikkatli bir şekilde. "Şey, bu çok eğlenceli olacaktır..."

"Birbirinizi tanımanız için bir fırsat olacak. Eminim bunu başaracaksınız."

"Elbette ki başaracağız," diyorum ciddi bir tonla. "Gerçekten de iyi olacak." Yataktan kalkıyorum ve Luke'un yanına gidip kollarımı boynuna doluyorum. Yüzü hâlâ çok gergin görünüyor ve alnındaki kırılganlığı elimle düzeltiyorum. "Endişelenme Luke. İnsanlar senin arkanda olabilmek için kuyruğa girecekler. Bloklarca kuyruğa."

Luke hafifçe gülümseyerek elimi öpüyor.

"Böyle olacağını umalım."

Luke'un annesini beklemek üzere resepsiyonda otururken kendimi hem gergin hem de merak dolu hissediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse Luke'un ailesini sanki bir çocuk oyunuymuş gibi buluyorum. İngiltere'de

kendisini iki üvey kız kardeşi ile birlikte büyümüş olan babası ve üvey annesi var. Luke onları anne ve baba diye çağırıyor. Bir de gerçek annesi var. O, Luke çok küçükken kocasını terk edip zengin bir Amerikalı ile evlenmiş ve Luke'u İngiltere'de bırakmış. Sonra o zengin Amerikalı'yı da terk etmiş ve bir diğeri ile yani daha zengin bir Amerikalı ile evlenmiş ve sonra... bir tane daha var mıydı?

Her neyse anlaşılan Luke gerçek annesini büyüme ça-ğında iken pek göremiyor. Annesi okuluna kocaman hediyeler gönderiyor ve her üç yılda bir de ziyaret ediyor. Bu durumda Luke'un biraz kırgın olduğunu düşünebilirsiniz. Ancak işin enteresan tarafı onun annesine oldukça hayran olması. Evdeki çalışma odasında annesinin kocaman bir resmi var. Üvey annesi ve babasının düğünde çektiindiklerinden daha büyük bir resim. Bazen onların da bu durum için ne düşündüğünü merak ediyorum doğrusu. Yine de benim anlayabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Rebecca?" Bir ses düşüncelerimi bölüyor ve şaşkın bir biçimde başımı kaldırıyorum. Karşımda açık renk bir takımın içinde uzun boylu, zarif, çok uzun bacakları ve timsah ayakka- bıları olan bir kadın durmuş, bana bakıyor. Tıpkı resimdeki gibi görünüyor. Çıkık elmacık kemikleri ile koyu renk Jackie Kennedy stili saçları var. Sadece cildi daha da gergin görünüyor ve gözleri ise doğal olmayan bir biçimde büyük. Hatta onları kapatmakta zorlanıyormuş gibi görünüyor.

"Merhaba!" diyorum acemi bir biçimde ayağa kalkarak ve elimi uzatıyorum. "Nasalsınız?"

"Elinor Sherman," diyor garip bir biçimde yarı İngiliz

yarı Amerikan aksam ile konuşarak. Eli soğuk ve kemikli. Devasa büyüklükte iki elmas yüzük takmış ve elimi sık-ğında bunlar etime batıyorlar. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Luke gelemediği için çok özür diliyor," diyorun ve vermem için bana vermiş olduğu hediye- yi uzatıyorum. Paketi açtığı-nda gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına engel olamıyorum. Bir Hermes kaşkoll

"Güzel," diyor pek önemsemeyen bir edayla ve kutu- suna geri koyuyor. "Arabam bekliyor. Gâdelim mi?"

Vay canna! Şoförü olan bir araba ve de timsah derili Kelly çanta... acaba şu küpeler gerçek elmas mı?

Yolda giderken gizli gizli Elinor'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Şimdi fark ediyorum ki ilk tahminimden da- ha da yaşlı. Muhtemelen ellilerinde. Harika görünmesine rağmen, o çekici fotoğraf biraz güneşte kalmış ve rengi solmuş, sonra makyaj ile yeniden boyanmış gibi. Kirpik- leri bol rimel ile kaplanmış, saçları saç spreyinden dolayı parlıyor ve tırnakları da öyle koyu boyanmış ki sanki bi- rer kırmızı porselenlermiş gibi duruyor. O, tamamıyla... yapılmış gibi. Birkaç kişi birden yardım etse de, bu kadar bakımlı olabileceğimi hiç sanmıyorum doğrusu.

Aslında bugün oldukça güzel görünüyorum. Her şe- yim gerçekten de yerli yerinde. Şimdilerde siyahla beya- zın ne kadar moda olduğunu anlatan bir yazı okudum Amerikan Vogue dergisinde. Bu yüzden de geçen gün nu- mune satışından aldığım beyaz gömlek ile siyah bir ka- lem etek ve fevkalade yüksek topukları olan siyah ayak- kabılar giydim. Bu sabah kendimi oldukça beğenmişim. Fakat şimdi Elinor beni süzerken birdenbire fark ediyo- rum ki, tırnaklarımdan biri hafifçe kırılmış ve ayakka- bı-

min yan tarafında da ufak bir çizik oluşmuş. Bir de, aman Allah'ım eteğimden sarkan bir iplik mi görüyorum yoksa? Acaba hızla çekip koparabilir miyim?

Dikkatli bir biçimde, açığa çıkmış ipliği saklamak üzere elimi kucığıma koyuyorum. Belki de görmemiştir. O kadar da belirgin değil, öyle değil mi?

Fakat Elinor hafifçe çantasına uzanıyor ve bir dakika sonra gümüş kaplumbağa kabuğu sapı olan küçük bir makas uzatıyor.

"Ah... şey, teşekkür ederim," diyorum acemi bir tavırla ve isyankâr ipliği kesiyorum. Sonra da kendimi bir okul çocuğu gibi hissederek makası geri veriyorum. "Bu her zaman olur," diye de ekliyorum. Ve gergin ufak bir kahkaha atıyorum. "Bu sabah aynaya baktığımda güzel göründüğümü düşünmüştüm fakat evin dışına adım attığım anda..."

Harika, şimdi de gevezelik ediyorum. Yavaş ol Becky. "İngilizler pek kendilerine çekidüzen vermezler," diyor Elinor. "Eğer baktıkları bir at değilse tabii."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru hareket ediyor ve yüzünde milimetrelilik bir gülümseme oluşuyor -ancak yüzünün geri kalan kısmı sabit duruyor- ve ben de dal kavuk gibi gülmeye başlıyorum.

"Bu gerçekten de çok iyiydi! Ev arkadaşım atları çok sever. Ancak siz de İngilizsiniz, öyle değil mi? Fakat siz kesinlikle... kusursuz görünüyorsunuz."

Ufak bir kompliman yapmayı başardığıma gerçekten de seviniyorum fakat Elinor'un gülüşü birdenbire kayboluyor. Bana ifadesiz bir bakışla bakıyor. Birdenbire Luke'un o duygusuz, korkutucu ifadeyi nereden aldığını anlıyorum.

"Ben Amerika vatandaşlığına kabul edildim."

"Ah evet," diyorum. "Pekâlâ sanırım uzun süredir buradasınız. Fakat kalbinizin derinliklerinde hâlâ siz... siz hâlâ kendiniz için... yani demek istiyorum ki Luke tam bir İngiliz..."

"Bir yetişkin olarak zamanımın çoğunu New York'da geçirdim," diyor Elinor soğuk bir edayla. "İngiltere ile uzun süredir hiçbir bağlantım yok. Orası artık yirmi yıl geride."

"Anladım," diyorum ve başımı söylediği şeyi çok iyi anladığımı belli etmek için iyice sallıyorum. Allah'ın bu zor bir iş. Kendimi bir mikroskop altında inceleniyormuş gibi hissediyorum. Neden Luke gelmedi ki sanki? Ya da annesi şu programı yeniden planlayamaz mıydı? Ne yani oğlunu görmek istemiyor mu?

"Rebecca saçını nerede boyatıyorsun?" diyor Elinor aniden.

"Bu... bu benim kendi rengim," diyorum ve gergin bir biçimde bir tutam saçıma dokunuyorum.

"Rengin mi?" diyor kuşkulu bir ifadeyle. "Bu ismi tanımıyorum acaba hangi salonda çalışıyor?"

Bir an için tamamen sessiz kalıyorum.

"Şey... hmm," diye bocalayıp duruyorum. "Ashında... hen... orayı bildiğinden pek emin değilim. Orası çok... küçük bir yer."

"Pekâlâ, hence boya yaptırdığın kişiyi değiştirmelisin," diyor Elinor. "Attığı gölge pek ustaca olmamış."

"Tamam!" diyorum aceleyle. "Kesinlikle!"

"Bond caddesinde Julien'nin yanında Guinevere von Landlenburg var. Guinevere von Landlenburg'u biliyor musun?"

Düşünceli bir biçimde tereddüt ediyorum. Sanki benimde bir adres delteri varmış da onu inceliyordum gibi. Sanki bildiğim birkaç Guinevere varmış da onları kontrol ediyordum gibi.

"Hm... hayır," diyorum en sonunda. "Bildiğimi sanıyorsun."

"Güney Hampton'da bir yerleri var." Bir ayna çıkarıyor ve kendine bakıyor. "Geçen sene Bonneville'ler ile birlikte bir süre oradaydık."

Kaskatı kesiliyorum. De Bonneville'ler. Sacha de Bonneville. Luke'un eski kız arkadaşı.

Luke bana onların aile dostu olduklarını hiç söylememişti.

Pekâlâ Elinor, Sacha'nın ailesinden bahsedecek kadar patavatsız olduğu için stres yapmayacağım. Zaten tara olarak *ondan* bahsetmedi ki.

"Sacha çok becerikli bir kız," diyor Elinor aynasının kapağını kapatarak. "Onu hiç su kayağı yaparken gördün mü?"

"Hayır."

"Peki polo oynarken?"

"Hayır," diyorum suratsız bir edayla. "Görmedim."

Birden Elinor zorba bir tavırla şoförün arkasındaki cam panele vuruyor.

"O köşeyi çok hızlı döndün," diyor. "Sana bir daha bunu söylemeyeceğim. Oturduğum yerde savrulmak istemiyorum. Pekâlâ Rebecca," diyor tekrar yerine yerleşerek ve bana hoşnutsuz bir bakış atarak. "Senin hobilerin nelerdir?"

"Hm..." Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Kelam tamamen boşalıyor. Hadi! Benim hobilerim olmalı.

İkita sonları ne yapıyorum ben? Rahatlamak için ne yapıyorum?"

"Şey, ben..."

Bu tamamıyla komik. Alışveriş dışında hayatında yaptığım bir şeyler olmalı!

"Şey, açıkçası ben... arkadaşlarımla beraber olmayı çok severim," diye başlıyorum tereddüt ederek. "Ve ayrıca... modayı takip ederim... dergilerden..."

"Spor yapar mısın?" diyor Elinor. Bana soğuk gözlerle bakarak. "Avlanır mısın?"

"Hm... hayır. Fakat son zamanlarda eskrim yapmaya başladım," diye ekliyorum ani bir ilhamla. Şu eskrim takımını almıştım öyle değil mi? "Bir de altı yaşından beri piyano çalıyorum."

Bu da kesinlikle doğru. Dokuz yaşındayken bıraktığımı söylememe gerek yok tabii.

"Aslında," diyor Elinor ve buz gibi gülüyor. "Sacha da müziğe meraklı. Geçen sene Beethoven piyano sonatası resitali verdi. Ona gitmiş miydin?"

Lanet olası Sacha. Lanet olası su kayağı ve lanet olası sonatası ile birlikte!

"Hayır," diyorum küstah bir edayla. "Fakat ben... ben kendim bir tane verdim. Ben de... Wagner'in sonatasını verdim."

"Wagner sonatası mı?" diye tekrarlıyor Elinor şüpheli bir tavırla.

"Hm... evet." Boğazımı temizliyorum ve bir yandan da şu yetenekler ile ilgili konuyu nasıl değiştirebilirim diye düşünüyorum. "Luke ile gurur duyuyor olmalısınız!"

Bu yorumun, onun tarafından yapılacak ve on dakika kadar sürecek mutlu bir konuşmayı başlatacağımı umut

ediyorum. Fakat sanki saçına sapan bir şey söylemişim gibi Elinor bana sessizce bakıyor.

"O ve... şirketi ve diğer her şey," diye devam ediyorum inatçı bir edayla. "Çok başarılı bir insan. Ayrıca bu başarısını New York'da da sürdürmeye kararlı. Amerika'da." Elinor bana tepeden bakan bir edayla gülümsüyor.

"Amerika'da bir şey yapana kadar kimse bir şey değil dir." Sonra pencereden dışarıyı seyrediyor. "Biz burada yız."

Allah'ım bunun için çok şükürler olsun.

Elinor'un hakkını vermek lazım. Güzellik salonu kesinlikle muhteşem. Resepsiyon alanı tıpkı bir Yunan grotto-su* gibi. Sütunlar, yumuşak bir müzik ve havada bazı esans yağlarının kokuları var. Siyah keten kıyafetli zarif bir bayan olan resepsiyoniste doğru ilerliyoruz. Resepsiyonist, Elinor'u "Bayan Sherman" diyerek epey hürmet-kâr karşılıyor. Kısık sesle bir süre konuşuyorlar. Kadın bana ara sıra göz atıyor ve başını sallıyor. Ben de dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ve banyo yağlarının olduğu fiyat listesine bakıyorum. Sonra aniden Elinor dönüyor ve beni nane çayı pişirilen oturma alanına götürüyor. Burada müşterilerden salonun sessizliğine saygı göstermelerini ve kısık sesle konuşmalarını isteyen bir de yazı var.

Bir süre sessizlik içinde bekliyoruz. Sonra beyaz üniformalı bir kız geliyor ve beni alıp tedavi odasına götürüyor. Burada bir bornoz ve terlik var. Bunlar kabartılmış

* Bahçe hamamı.

seccadana sarılmış. Ben üzerimi değiştirirken o da güzellik malzemelerini hazırlıyor. Ben de acaba hangi programa girdim diye düşünmeye başlıyorum. Elinor tüm bakımıma ödeyeceğini söyledi -bunu yapmaması için onca ısrar etmeme rağmen- anlaşılan tepeden tırnağa bakım programını seçmiş. Bu program her ne ise, güzel ve rahatlatıcı bir aromaterapi mesajını da kapsayacağını umuyorum. Ancak bakım yatağına uzandığımda ısıtılan bir kap ağda görüyorum.

Midemde nahoş bir yanma hissediyorum. Hiçbir zaman bacaklarıma ağda yaptırırken kendimi rahat hissetmem. Acıdan korktuğumdan değil fakat...

Pekâlâ tamam. Acıdan korktuğum için.

"Bakım programım ağdayı da kapsıyor mu?" diyorum cesur bir ses çıkarmaya çalışarak.

"Tam kapsamlı ağda programına kayıt yaptırmışsınız," diyor güzellik uzmanı şaşırarak bana bakıyor. "Tepeden tırnağa. Bacaklar, kollar, kaşlar ve Brezilya usulü."

Kollar? Kaşlar? Boğazımın korku ile sıkıştığını hissedebiliyorum. Aşı olduğum zaman bile bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

"Brezilya usulü mü?" diyorum tiz bir sesle. "Bu... bu nedir?"

"Bikini bölgesinin farklı bir biçimde ağdayla alınması. Yani tamamının alınması."

Ona bakakalıyorum. Bir yandan da aklımı çalıştırmaya çalışıyorum. Yani, şunu demek istemiyor...

"Şimdi yatağa uzanmalısınız..."

"Dur!" diyorum bir yandan da sesimi sakın çıkarmaya çalışarak. "Tamamen derken demek istediğin tam olarak..."

"Hi, hi." Güzellik uzmanı gülümsüyor. Eğer isterseniz o bölgeye ufak bir kristal dövme yapabilirim. Mesela kalp şekli çok popüler. Ya da istediğiniz bir kişinin adının baş harfleri de olabilir?

Hayır, bu gerçek olamaz.

"Eğer yatağa yatıp rahatlarsanız..."

Rahatlamak mı? Rahatlamak mı?

Sonra erimiş ağdanın bulunduğu kaba doğru dönüyor. Ben ise kendini tamamen dehşet içinde hissediyorum. Birdenbire Dustin Hoffman'ın dişçi koltuğunda tam olarak neler hissettiğini anlıyorum.

"Ben bunu yaptırmayacağım," dediğimi işitiyorum. Yataktan kalkıyorum ve "Bunu yaptırmayacağım!"

"Dövmeyi mi?"

"Hiçbirini."

"Hiçbirini mi?"

Güzellik uzmanı elindeki ağda kabı ile bana doğru geliyor. Panikle yatağın arkasına doğru sığıyorum ve boruzumu savunma silahıymış gibi kavıyorum.

"Fakat Bayan Sherman tüm bakım için ön ödeme yaptı."

"Neye ödeme yaptığı hiç umurumda değil," diyorum geri çekilerek. "Bacaklarımı ağdalayabilirsin ancak kollarıma istemiyorum. Ve diğerini de... kesinlikle istemiyorum. Şu kristal kalpli olanı."

Güzellik uzmanı endişelenmiş görünüyor.

"Bayan Sherman en önemli müşterilerimizden birisidir. Sizin için tepeden tırnağa bakım programını özellikle seçmişti."

"Yaptırmadığımı bilmeyecek ki!" diyorum umutsuz bir ifadeyle. "Asla bilmeyecek! Ne yani, açıp bakmayacak öy-

le değil mi? Gidip oğluna kız arkadaşının şeyi üzerinde adının baş harflerinin dövme ile yerleştirilip yerleştirilmediğini mi soracak?" Oraya 'bölge' diyemiyorum bile. "Hadisi Söylesene sence böyle bir şey yapar mı?"

Sonra susuyorum, gergin bir sessizlik oluyor. Yalnızca hafifçe çalan kamışların sesi duyuluyor.

Aniden güzellik uzmanı kahkahalara boğuluyor. Ben de onunla göz göze geliyorum ve kendimi gülerken buluyorum. Tabii benimkisi biraz histerik şekilde oluyor.

"Doğru söylüyorsunuz," diyor güzellik uzmanı. Oturuyor ve gözlerini kuruyor. "Haklısınız, hiçbir zaman bilemeyecektir."

"Şimdi bir anlaşıma yapmaya ne dersin?" diyorum. "Sen sadece bacaklarımı ve kollarımı hallet. Gerisi için ise sesini çıkarma."

"Bunun yerine size masaj yapabilirim," diyor güzellik uzmanı. "Zaman geçirmek için."

"Öyleyse başlayalım," diyorum rahatlamış bir edayla. "Mükemmel!"

Kendimi hafifçe tükenmiş hissederek yatağa uzanıyorum. Güzellik uzmanı da becerikli bir tavırla üzerimi havluya örtüyor.

"Öyleyse Bayan Sherman'ın bir oğlu var ha?" diyor tüylerimi ovalayarak.

"Evet," diyorum başımı kaldırarak. Şaşıyorum. "Ondan hiç bahsetmedi mi?"

"Hiç hatırlamıyorum. Yıllardır buraya gelir..." Güzellik uzmanı omuzlarını silkiyor. "Hiç çocuğu yok zannededim."

"Ah, anlıyorum," diyorum ve şaşkınlığımı belli etmeye çalışarak tekrar başımı yatağa koyuyorum.

Bir buçuk saat sonra işlem bittiğinde kendimi sahneye hissediyorum. Artık yeni bir kaş şeklim ve yumuşak saçlarım var. Ayrıca harika aromaterapi masajı yüzünden tüm vücudum parlıyor.

Elinor beni resepsiyonda bekliyor ve ben ona doğru yürürken gözleri bir aşağı bir yukarı vücudumda dolaşıyor. Bir an korkuyla hırkamı çıkarmamı söyleyeceğini ve kollarımın tüylerinin alınıp alınmadığını kontrol etmek isteyeceğini düşünüyorum. Fakat tek söylediği şu oluyor: "Kaşların daha iyi görünüyor." Sonra arkasını dönüyor ve dışarı doğru çıkıyor. Ben de peşinden aceleyle çıkıyorum.

Arabaya bindiğimizde "yemeği nerede yiyeceğiz?" diye soruyorum.

"Nina Heywood kutluk çeken insanlar için resmi olmayan bir yardım yemeği veriyor," diye cevaplıyor ve bir yandan da o kusursuz tırnaklarından birini inceliyor. "Sen Heywood'ları tanır mısın? Ya da van Gelder'leri?"

Elbette ki tanımıyorum.

"Hayır," derken buluyorum kendimi. "Fakat Webster'ları tanıyorum."

"Webster'ları mı?" diyor kavisli kaşlarını kaldırarak. "Newport'lu Webster'ları mı?"

"Oxshott'lı Webster'ları. Janice ve Martin." Ona sız bir bakışla bakıyorum. "Siz onları tanıyor musunuz?"

"Hayır," diyor Elinor ve bana dondurucu bakışlarla bakıyor. "Tanıdığımı sanmıyorum."

Yolun geri kalan kısmında sessiz kalıyoruz. Sonra araba duruyor ve biz hayatımda gördüğüm en büyük, en ge-

niş lobiye giriyoruz. Kapıda bir görevli duruyor ve her yerde aynalar var. Siperlikli başlığı olan görevlinin bulunduğu yıldızlı asansörün içinde epey kat çıkarak bir daireye geliyoruz. Ve ben hayatımda hiç böyle bir şey görmedim!

Burası tamamıyla muazzam büyüklükte bir yer. Yerler mermer döşenmiş ve çift katlı bir merdiven ile platform üzerinde kocaman bir piyano var. Açık renk, ipek kaplı duvarlar devasa büyüklükte altın çerçeveli tablolarla dekore edilmiş. Salonun çevresindeki kaidelerin üzerine hayatımda daha önce hiç görmediğim çiçek aranjmanları dizilmiş. Pahalı kıyafetler içindeki incecik kadınlar hararetili birbirleri ile konuşuyorlar. Şampanya ikram eden bayan garsonlar ve bir de harp çalan bul gysiler içinde bir kız var.

Bu *afak* bir yardım yemeği öyle mi?

Yemeğin sahibi Bayan Heywood pembe gysiler içinde incecik bir kadın. Tam benimle el sıkışacakken, o sırada mücevherli türbanı ile daireye gelen kadını görünce hemen oraya seğırtiyor. Elinor beni Bayan Parker'la, Bay Wunsch'le ve Bayan Kutomi ile tanıştırıyor, sonra da hızla uzaklaşıyor. Ben ise olabilecek en iyi şekilde konuşmaya çalışıyorum. Herkes benim Prens William'ın yakın bir arkadaşı olduğumu zannediyor.

"Söylesenize" diyor Bayan Parker aceleyle "Şu zavallı genç adam o... o büyük kayıptan sonra nasıl dayanıyor?"

"O çocuğun doğal bir asaleti var," diyor Bay Wunsch ateşli bir biçimde. "Bugünün gençleri ondan çok şey öğrenmeli. Söylesenize orduya mı girmeyi düşünüyor?"

"O... O bundan pek bahsetmedi," diyorum umutsuzca. "Bana müsaade eder misiniz?"

Tuvalete kaçıyorum. Burası da dalrenin diğer yerleri gibi olabildiğince büyük ve görkemli. Lüks sabunlar, pürüm dolu şişeler ve oturmak için rahat bir iskemle, burada bütün gün kalma isteği duyuyorum. Fakat yine de çok fazla kalamıyorum çünkü Elinor beni aramaya gelebilir. Eternity'den bir parça üzerime sıkarak kalkıp garsonların sessizce etrafta dolaşıp 'yemek şimdi servis edilecek' diye mırıldandığı o kalabalığın yanına dönmeye zorlanıyorum kendimi.

Herkes muazzam çift kapılara doğru hareket ederken ben de Elinor'a bakıyorum ama onu göremiyorum. Yanımdaki iskemlede siyah dantel giymiş yaşlı bir bayan oturuyor. Birden baston yardımı ile ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Size yardım edeyim," diye yerimden fırlıyorum. O sırada el çantası sallanıyor. "Şampanya kadehinizi tutayım mı?"

"Teşekkür ederim canım!" Ben koluna girerken bayan da bana gülümsüyor. Birlikte yavaşça saray kadar mühteşem yemek salonuna giriyoruz. İnsanlar iskemlelerini çekiyor ve yuvarlak masalara oturuyor. Garsonlar da ellerinde ekmek ruloları ile koşuşturuyor.

"Margaret" diyor Bayan Heywood bize doğru gelerek. Ellerini yaşlı bayana uzatıyor. "İşte buradasın. Sana bir yer bulayım..."

"Bu genç bayan bana yardımcı oluyor," diyor yaşlı bayan bir iskemleye otururken. Ben de alçakgönüllü bir ita ile Bayan Heywood'a gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim canım," diyor dikkatsiz bir edayla. "Şimdi benim de kadehim alırsınız lütfen... Bir de masamıza biraz su getir."

"Elbette!" diyorum dostça gülümseyerek. "Hiç denmez."

"Ben de bir cin tonik almak istiyorum," diyor yakında oturan yaşlı bir bey iskemlesinde dönerek.

"Şimdi geliyor!"

Bu durum annemin haklı olduğunu gösteriyor. İnsanlarla arkadaş olmak için onlara yardım elini uzatmak gerekir. Yemek sahibine yardım ediyordum gibi hissettiğim için kendimi çok özel hissediyorum. Sanki partiyi onunla birlikte veriyordum gibi!

Mutfağın tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum fakat garsonlar bir odaya girip çıkıyorlar. Böylece, annemin görünce uğrunda ölebileceği türden bir mutfağın içinde buluyorum kendimi. Her yer granit ve mermer kaplı. Uzay roketi gibi bir buzdolabı ve duvara monte edilmiş bir pizza fırını var! Beyaz gömlekler içerisinde garsonlar tepsiler ile girip çıkıyor. İki şef aşçı, ocak ızgarasının bulunduğu tarafta duruyor. Çıtırdayan güveçleri tutuyorlar. Birisi avazı çıktığı kadar bağırıyor. "Lanet olsun peçeteler nerede?"

Bir şişe su ve bardak buluyorum, onları bir tepsiye koyuyorum ve cini bulmak için etrafıma bakıyorum. Bir dolap kapağını açmak için eğildiğimde ağarmış, kısa saçlı bir adam omzuma vuruyor.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Ah, merhaba," diyorum doğrularak. "Cinin nerede olduğuna bakıyordum. Biri cin tonik istedi de."

"Bunun için zamanımız yok!" diye kükrüyor. "Burada ne kadar az kişiyle çalıştığımızı görmüyor musun? Masalara yiyecek götürmemiz gerekiyor!"

Az kişiyle çalışmak mı? Bir an için boş boş bakıyorum.

Sonra gözlerim siyah eteğıme takılıyor ve ne dediğini o an idrak ediyorum. Bunun üzerine çok içinde gülerek;

"Hayır! Ben şey değilim... yani ben şeylerden biri..."

Bunu onu incitmeden nasıl söylemeliyim? Eminim garson olmak gerçekten de çok tatmin edici bir meslektir. Her neyse, belki de boş zamanlarında aktördür.

Ben kararsız bir haldeyken ellerime fûme balık dolu gülmüş bir tabak tutuşturuyor.

"Git! Hemen şimdi!"

"Fakat ben..."

"Şimdi! Masalara yemek lazım diyorum!"

Anı bir korkuyla kaçıyorum. Pekâlâ yapacağım şey şu; ondan uzaklaşacağım, şu tabağı herhangi bir yere koyacağım ve yerime oturacağım.

Dikkatli bir biçimde yemek salonuna giriyorum. Masalar arasında dolaşarak tabağı bırakacak boş bir yer arıyorum. Fakat etrafta boş masa hatta boş iskemle bile yok. Bunu yere de bırakmam mümkün değil. Ayrıca misafirlerin arasına girip onu herhangi bir masaya sıkıştırarak da çok garip olacak.

Bu gerçekten de sınır bozucu bir durum aslında. Tabak çok ağır ve kollarım ağrımaya başlıyor. Bay Wunsch'un iskemlesinin yanından geçiyorum ve ona hafifçe gülümsüyorum. Fakat o beni fark etmiyor bile. San ki birdenbire görünmez olmuş gibiyim.

Bu çok komik. Bunu koyabileceğim bir yer olmalı.

"Yemeği servis yapacak mısınız?" arkamdan kızgın bir ses tıslıyor ve birden durduğum yerde zıplıyorum.

"Tamam!" diye karşılık veriyorum. Kendimi biraz karışmış hissediyorum. "Pekâlâ yapacağım!"

Ah aman Allah'ım. Muhtemelen bunu servis yapmak

çok daha kolay olacaktır. Sonra en azından tabaktan kurtulacağım ve yerime oturabileceğim. Tereddüt ederek en yakın masaya yaklaşıyorum.

"Hmm... fûme balık isteyen var mı? Sanırım bu som balığı... bu da alabalık..."

"Rebecca?"

Önümde oturan kuaförden çıkmış zarif baş bana dönüyor ve ben şaşkınlıkla yerimden sıçırıyorum. Elinor, birer hançer gibi gözlerle beni süzüyor!

"Selam!" diyorum gergin bir biçimde. "Biraz balık ister misiniz?"

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diyor alçak lakat slırlı bir sesle.

"Ah!" diyerek yutkunuyorum. "Sadece ben, bilirsiniz işte, yardımcı olmaya çalışıyorum..."

"Ben biraz fûme som balığı istiyorum, teşekkür ederim," diyor lame ceketli kadın. "Acaba yağsız Fransız salata sosunuz var mı?"

"Şey... ben aslında tam olarak..."

"Rebecca!" Elinor'un sesi hafif aralanmış ağzından bir kaççı gibi çıkıyor. "Bırak şunu. Sadece... otur."

"Tamam. Tabii ki." Kararsız bir biçimde tabağa bakıyorum. "Aslında hazır buradayken servis edebilirim..."

"Bırak onu. Şimdi!"

"Tamam." Ümitsiz bir biçimde etrafa bakıyorum ve sonra boş bir tepsi ile bana doğru gelen bir garson görüyorum. O itiraz etmeden fûme balık tabağını tepsisine bırakıyorum, titreyen bacaklarımla saçlarımla düzelterek boş iskemleme oturuyorum.

Oturduktan sonra kalın peçetemi dizlerimin üzerine koyuyorum. Masanın etrafında bir sessizlik oluyor. Dost-

ça gülümsemeye çalışıyorum fakat kimse karşılık vermi-
yor. Sonra altı sıra kocaman inci kolye ile ısıtma cihazı
işıteceği bir yükseklikte ısıldıyor. "Oğlun... bir garson
kızla mı flört ediyor."

BECKY BLOOMWOOD'UN NEW YORK BÜTÇESİ

GÜNLÜK BÜTÇE (ÖNERİLEN BÜTÇE)

Yemek	50 \$
Alışveriş	50 \$ 100 \$
Harcamalar	50 \$ 50 \$ 100 \$
Toplam	250 \$

GÜNLÜK BÜTÇE (REVİZE EDİLMİŞ VERSİYON)

ÜÇÜNCÜ GÜN

Yemek	50 \$
Alışveriş	100 \$
Harcamalar	365 \$
Diğer harcamalar	229 \$
Eşsiz numune satışı fırsatı	567 \$
Daha fazla eşsiz numune satışı fırsatı	128 \$
Kaçınılmaz olan beklenmedik harcamalar	49 \$
Zaruri olan iş ile ilgili harcamalar (ayakkabı)	

On İki

Hmm. Elinor'un beni gerçekten de sevip sevmediğinden emin değilim. Geri dönerken arabada pek konuşmuyordum. Bu demek oluyor ki benden için için etkilenmiş. Ya da... hiç etkilenmemiş.

Luke bana işlerin nasıl gittiğini sorduğunda şu balık tabağı olayından bahsetmiyorum. Güzellik salonu olayından da. Onun yerine annesinin kendisine aldığı hediyeler ne kadar çok beğendiğini anlatıyorum.

Evet, pekâlâ, bazı şeyleri uydurmuş olabilirim. Mesela annesinin "Luke dünyanın en iyi çocuğudur," dediğini ve mendili ile dolan gözlerini sildiği gibi. Sonuçta, onun gerçek tavrını söyleyemezdim, öyle değil mi? Kaşkrulu sanki Woolworths'den alınma bir çift çorapmış gibi açıp tekrar kutusuna koyduğunu söyleyemezdim. Hem bu şekilde olayı biraz süslediğim için çok memnunum çünkü gerçekten de Luke'u hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Hatta hediyesini beğendiğine ne kadar memnun olduğuna söylemek üzere annesine telefon bile etti. Tabii annesi onu geri aramadı.

Şahsen son birkaç gündür Elinor'un beni sevip sevmediği konusunu düşünmekten daha önemli işlerim var. Birdenbire benimle tanışmak isteyen pek çok kişiden telefon almaya başladım! Luke buna "kartopu etkisi" diyor ve böyle olacağını zaten beklediğini belirtiyor. Dün çeşit-

li TV yöneticilerinin bulunduğu üç ayrı toplantı yaptım. Şimdi de Blue River Prodüksiyon'dan Greg Walters ile kahvaltılı bir toplantı yapıyorum. Greg, bana meyve sepeti gönderen kişiydi ve benimle tanışmayı aşırı derecede istemişti! Şimdi de toplantımız harika geçiyor! Dün Maz Cumhuriyeti'nden aldığım pantolon ile yeni aldığım triko kazağı giyiyorum. Size söylemeliyim ki Greg gerçekten de çok etkilenmiş görünüyor.

Kruvasanını yerken "sen süpersin," diyor sürekli. "Bunun farkında mısın?"

"Hmm... şey..."

"Hayır," diyor elini kaldırarak. "Bundan çekinme. Sen hakikaten süpersin. Şehri kendine hayran bıraktın. İnsanlar senin için kavga ediyorlar." Kahvesinden bir yudum alıyor ve gözlerine bakıyor. "Açık konuşacağım... sana sadece kendine ait bir program yapma fırsatı vereceğim."

Ona bakakalıyorum. Heyecandan neredeyse nefes alamıyorum.

"Gerçekten mi? Kendi programım mı olacak? Ne üzerine?"

"Ne olursa. Senin için cazip bir format bulacağız." Kahvesinden dolu bir yudum alıyor. "Sen siyasi yorumlar yapıyorsun öyle değil mi?"

"Hmmm... pek değil," diyorum acemi bir edayla. "Ben kişisel finans ile ilgileniyorum. Bilirsin işte ipotekler ve diğer yatırımlar."

"Pekâlâ." Greg başını sallıyor. "Finans. Düşünüyorum... aklıma şöyle bir şey geldi... Wall Street. Wall Street. Ab ile, Fab, Oprah ile buluşuyor. Bunu yapabilirsin değil mi?"

"Hm... evet! Kesinlikle!"

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Fakat ona güvenli bir biçimde gülümsüyorum ve kruvazanından bir parça ısıtıyorum.

"Gitmem lazım," diyor kahvesini bitirdiğinde. "Fakat seni yarın arayacağım ve bölüm başkanımızla bir görüşme ayarlayacağım. Senin için uygun mu?"

"Tamam," diyorum soğukkanlı görünmeye çalışarak.

Greg yürüyüp giderken ben de neşeyle sırtımdan kendimi alamıyorum. Kendi programım olacak! İşler git-tikçe daha iyiye gidiyor. Görüştüğüm herkes bana iş teklif etmek istiyor ve hepsi de bana güzel yemekler ısmarlıyorlar. Dün biri bana kesinlikle Hollywood'da kariyer yapabileceğimi söyledi. Hollywood!

Düşünsenize Hollywood'da kendi programını yapmanın nasıl olur? Beverly Hills'deki muhteşem evlerden birinde yaşarım ve tüm film yıldızları ile partilere giderim. Belki de Luke, şirketinin Los Angeles bürosunu açar ve... Minnie Driver gibi insanları temsil etmeye başlar. Ashında bunun bir finans kurumu olmadığını biliyorum ama belki Luke da şirketini film sektörüne taşır! Evet! Sonra Minnie benim çok yakın bir arkadaşım olur, birlikte alışverişe gideriz ve hatta belki tatillere bile birlikte çıkarız...

"Merhaba," diye sesleniyor neşeli bir ses. Ben de sersemlemiş bir halde başımı kaldırıyorum ve Michael Ellis'in başka bir masadan bir iskemle çektiğini görüyorum.

"Ah!" diyorum, bir yandan da Malibu'daki güneşli muhteşem kumsalı kafamdan silmeye çalışıyorum. "Ah, merhaba. Bana katılana!" bir yandan da nezaketle karşımdaki iskemleyi işaret ediyorum.

"Seni rahatsız etmiyorum ya?" diyor karşına oturarak.

"Hayır. Bir toplantı yapıyordum ama bitti." Rahat bir tavırla etrafıma bakıyorum. "Luke yanında mı? Onu son zamanlarda pek göremiyorum!"

Michael başını sallıyor.

"Bu sabah JD Slade'den birileri ile görüşüyör. Epey önemli adamlar."

Bir garson geliyor ve masadan Greg'in tabağını alıyor. Michael da bir cappuccino ısmarlıyor. Garson gittikten sonra ise kazağımdaki ikinci boğaza meraklı bakışlarla bakıyor.

"Süveterinde kocaman bir delik var farkındasın değil mi? Fark etmediysen söyleyeyim dedim."

Ha ha ha, ne komik!

"Ashında şu anda bu çok moda," diye kibarca açıklıyorum. "Madonna da aynısını giyiyor."

"Ah! Madonna." Garson cappuccinosunu getiriyor. O da bir yudum alıyor.

"Pekâlâ... işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum hafifçe sesimi alçaltarak. "Luke bana finansörlerden birinin te-dirgin olduğunu söyledi."

"Doğru." Michael başını esefle sallıyor. "Orada ne-ler olup bittiğini hiç bilmiyorum."

"Peki ama neden finansöre ihtiyacınız var?" diye soruyorum. "Yani Luke'un çok fazla parası var..."

"Asla kendi paranla yatırım yapma," diyor Michael. "Ticaretin ilk kuralı budur. Bunun yanı sıra Luke'un çok büyük planları var ve büyük planlar, çok fazla sermaye gerektirir." Bana bakıyor. "Bilirsin çok kararludur şu senin adamın. Burada başarılı olmaya çok kararlı."

"Biliyorum," diyorum gözlerimi indirerek. "Yaptığı tek şey iş."

"Çalışmak iyidir," diyor Michael kahvesine kaşlarını çatmış olarak bakarken. "Saplantı ise... iyi değildir." Bir an sessiz kalıyor sonra bana bakıp gülümsüyor. "Fakat sanırım işler senin açından iyi gidiyormuş ha?"

"Öyle gerçekten," diyorum ancak sakinliğimi koruyamıyorum. "Doğrusunu istersen oldukça parlak gidiyor! Fevkalade görüşmeler yaptım ve herkes bana iş vereceğini söyledi. Az önce Blue River Prodüksiyon'dan Greg Walters ile toplantıdaydım. Bana kendi programını yapabileceğimi söyledi. Ayrıca dün bir başkası da Hollywood'dan bahsettil!"

"Bu harika," diyor Michael. "Gerçekten de harika." Kahvesinden bir yudum alıyor ve bana düşünceli bir eda ile bakıyor. "Sadece bir şey söyleyebilir miyim?"

"Nedir?"

"Şu televizyoncuların söylediği her bir kelimeye inanmasan iyi olur."

Ona biraz bozulmuş olarak bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamlar büyük konuşurlar," diyor Michael kahvesini yavaşça karıştırırken. "Bu onların kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyor. Ayrıca o sırada söyledikleri her şeye kendileri de inanıyorlar. Fakat iş buz gibi dolar harcamaya gelince..." Duruyor ve bana bakıyor. "Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Hayal kırıklığına uğramayacağımı" diye cevap veriyorum içlerimle bir sesle. "Greg Walters tüm kentlin benim için kavga ettiğini söyledi!"

"Eminim söylemiştir," diyor Michael "ve böyle olduğunu da umuyorum. Benim söylemek istediğim..."

Üniformalı bir görevlinin masamızın yanında bittiğini görünce susuyor.

"Bayan Bloomwood," diyor. "Size bir mesaj var."

"Teşekkür ederim," diyorum şaşkınlıkla.

Verdiği zarfı açıyorum ve içindeki mektubu çıkarıyorum. HLCB'den, Kent Garland'dan gelmiş bir mesaj.

"Pekâlâ!" derken zafer dolu gülümsememi durduramıyorum. "Öyle görünüyor ki HLCB sadece büyük konuşmakla kalmıyor. İş de yapıyor." Mektubu Michael'a uzatıyorum ve ekliyorum; "İşte bu!"

"... 'Lütfen Kent'in asistanını ekran testi için arayın.'" diye okuyor Michael yüksek sesle. "Pekâlâ öyleyse yanıtlamışım," diyor gülümseyerek. "Bunu duyduğuma çok sevindim." Kahve fincanını bana doğru kaldırıyor. "Yarınki başarılı ekran testinin şerefine. Bir tavsiye daha verebilir miyim?"

"Nedir?"

"Şu süveterin." Yüzünü komik bir biçimde buruşturuyor ve başını iki yana sallıyor.

Evet! Yarın ne giysem acaba? Yarın ne giyeceğim? Yani, bu benim hayatımın en önemli anı olacak. Bir Amerikan televizyonu için ekran testi. Kıyafetim dört dörtlük, çok güzel, fotojenik, kusursuz... olmalı. Halbuki benim hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim!

Milyon kere kıyafetlerimi inceliyorum. Sonra da bitkin vaziyette kendimi yatağa atıyorum. Bunca yolu ekran testine giyebilecek tek bir takım almadan geldiğime inanmıyorum.

Pekâlâ başka yolu yok. Ahşverişe çıkmak zorundayım. Çantamı alıyorum, cüzdanım içinde mi kontrol ediyorum ve çeketime uzanıyorum. İşte o anda telefon çalıyor. "Alo?" diyorum ahizeyi elime alarak. Luke olmasın umuyorum.

"Bex!" Suze'nin sesi geliyor. Ses uzaktan ve mekânik geliyor.

"Suze!" diyorum mutlulukla. "Selam!"

"Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi gidiyor," diyorum. "Bir sürü iş görüşmesi yapıyorum ve herkes oldukça pozitif görünüyor. Bu yüzden de muhteşem!"

"Bex! Bu harika!"

"Ya sen neler yapıyorsun?" diyorum. Ancak sesime dikkatimi verdiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Ah evet!" diyor Suze. "Her şey iyi. Sadece..." Duraklıyor. "Ben bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Bu sabah bir mağazaya olan borcundan dolayı bir adam seni aradı. Hampstead'deki La Rosa'ya olan borcundan dolayı."

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Yine mi onlar?"

"Evet. Bana senin yapay uzuv ünitesinden ne zaman çıkacağını sordu."

"Ah!" diyorum biraz durakladıktan sonra. "Tamam. Sen... sen ne dedin?"

"Bex neden senin yapay uzuv ünitesine gittiğini düşünüyor?"

"Bilemiyorum," diyorum baştan savma bir üslup ile. "Belki bir şey duymuştur. Ya da... ya da ona şu garip küçük mektubu yazdığım için..."

"Bex," diye sözümü kesiyor Suze ve sesi yavaşça titriyor. "Bana tüm bu faturaları halledeceğimi söylemiştin. Bana söz vermiştin!"

"Hallettim!" Saç fırçama uzanıyorum ve saçımı fırçalamaya başlıyorum.

"Onlara paraşütünün zamanında açılmadığını söyleyerek mi?" diye bağırıyor Suze. "Yani, doğrusunu istersen Bex..."

"Bak, sinirlenme. Döndüğümde bunu halledeceğim."

"Yasal işlemler başlatacağını söyledin! Çok üzgün olduğumu ancak yeteri kadar fırsat tanıdıklarını ve..."

"Bunu her zaman söylerler," diyorum sakın bir sesle. "Suze endişelenmene gerek yok. Ben burada çok para kazanacağımı. Resmen parayla dolacağım! Her bir taturayı ödeyebileceğim ve her şey yoluna girecek."

Bir sessizlik olur. Şu anda Suze'yi oturma odasında, yerde oturmuş parmaklarına saçlarını dolarken hayal edebiliyorum.

"Gerçekten mi?" diyor nihayet. "İşler iyi gidiyor o zaman ha?"

"Evet! Yarın beni ekran testine alacaklar. Ayrıca bugün konuştuğum adam kendi programını yapmamı teklif etti. Hatta Hollywood'a bile gideceğimi söylüyorlar!"

"Hollywood?" diyor Suze nefes nefese. "Ah aman Allah'ım. Bu muhteşem."

"Biliyorum." Kendi aksime bakıp gülümsüyorum. "Harika değil mi? Ben süperim! Blue River Prodüksiyon'daki adam bana böyle söyledi."

"Pekâlâ ekran testi için ne giyeceksin?"

"Şimdi Barney's'e gidiyorum," diyorum mutlulukla. "Yeni bir takım alacağım."

"Barney's mı?" diye dehşetle bağırıyor Suze. "Bex, bana söz vermiştin fazla açılmayacaktın! Belli bir bütçeye bağlı kalacağına söz vermiştin!"

"Sözümü tutuyorum! Kesinlikle bu bütçeye bağlı davranıyorum. Her şeyi yazıyorum! Ayrıca bu bir iş alışverişi. Kariyerime yatırım yapıyorum."

"Fakat..."

"Suze harcamadan para kazanamazsın. Bunu herkes bilir! Sonuçta sen de malzemelerine para harcıyorsun, değil mi?"

Bir sessizlik oluyor.

"Sanırım harcıyorum," diyor Suze şüpheli bir edayla.

"Bu arada kredi kartları ne içindir sanıyorsun?"

"Ah Bex..." Suze içini çekiyor. "Aslında bu komik... bu söylediğini vergi dairesindeki kız da söyledi."

"Hangi vergi dairesindeki kız?" bu sefer aksime bakıp kaşını çatıyorum ve göz kalemlime uzanıyorum.

"Kız bu sabah geldi," diyor Suze rahat bir edayla. "Elinde klipsli bir not tahtası tutuyordu. Benimle ve daireyle ilgili bir sürü soru sordu. Bana ne kadar kira ödediğini sordu... epey iyi sohbet ettik. Senin Amerika'da oluşundan, Luke'dan... ve senin şu TV işinden..."

"Harika," diyorum pek dinlemeyerek. "Bu çok iyi olmuşa benziyor. Dinle Suze. Benim uçmam lazım. Sakın endişelenme olur mu? Eğer bana herhangi biri telefon ederse cevap verme olur mu?"

"Pekâlâ... tamam," diyor Suze. "Yarın için başarılar."

"Teşekkürler!" diyorum ve telefonu kapatıyorum. Ha ha ha! Şimdi doğru Barney's'e!

Buraya geldiğimizden beri birkaç defa Barney's'e gittim. Fakat her zaman acelem vardı. Ancak bu sefer... Vay! Bu sefer çok farklı. Zamanım var. Mağazadaki sekiz katı sırf kıyafetlere bakarak da tek tek dolaşabilirim.

Aman Allah'ım. Kıyafetler. Kıyafetler. Bunlar hayatımda gördüğüm en güzel şeyler. Her nereye baksam tutmak, okşamak, dokunmak istediğim şekiller, renkler ve tasarımlar var.

Fakat tüm günü böyle hayretler içinde bakarak geçiremem. İşime bakmalı ve yarın için bir takım seçmeliyim. Ceket almayı düşünüyorum. Böylece otoriter görünürüm. Fakat bu mutlaka doğru bir ceket olmalı. Çok spor olmamalı, çok resmi de olmamalı... Güzel temiz çizgiler istiyorum. Bir etek de alabilirim. Ya da şu pantolonlara bakayım. Eğer altlarına doğru ayakkabıları alırsam muhteşem görüneceklerdir...

Her katı ağır ağır dolaşıyorum. Tüm kıyafetlerle ilgili kafama notlar alıyorum. Sonra yeniden alt kata iniyorum ve tüm olasılıkları toplamaya başlıyorum. Calvin Klein bir ceket... ve bir etek...

"Affedersiniz?"

Kolsuz bir bluzaya uzanırken bir ses araya giriyor. Şaşkınlıkla dönüyorum ve siyah pantolon takımlı bir kadın bana gülümsüyor.

"Bugünkü alışverişinizde yardım ister misiniz?"

"Ah. Teşekkürler!" diyorum. "Eğer şunları tutabilirseniz..." topladığım kıyafetleri ona uzatıyorum ve gülümsemesi hafifçe yok oluyor.

"Size yardım ister misiniz derken... bugün kişisel alışveriş departmanımızda eşsiz bir promosyonumuz var. Bu konsepti daha geniş tüketiciye tanıtmak istiyoruz.

Eğer bu tanıtım seansına katılmak isterseniz, hâlâ boş yerleriniz var."

"Ah anladım," diyorum ilgilenerek. "Tam olarak nedir..."

"Eğitilmiş, tecrübeli kişisel alışveriş uzmanlarımız tarafından ne aradığınızı bulmanıza yardımcı olacağız," diyor kadın hoş bir eda ile. "Kendi stilinizi anlamamız, size yakışan tasarımları bulmanız için size yardımcı oluyor. İnsanların gözünü korkutan bu moda debdebesi içinde yerinizi bulmanızı sağlıyorlar." Hafifçe gülüyor. Bu küçük tanıtım sözçüklerini bugün birkaç defa tekrarlamış olduğu hissine kapılıyorum.

"Anlıyorum," diyorum düşünceli bir edayla. "Sadece... ben yönlendirilmeye gerçekten de ihtiyaç duyuyorum mu, yoksa ondan emin değilim. Teşekkür ederim fakat..."

"Bu hizmet ücretsizdir," diyor kadın. "Bugün ayrıca, çay, kahve ve bir kadeh şampanya ikram ediyoruz."

Şampanya mı? Bedava şampanya?

"Ahl!" diyorum. "Aslında... bu epey iyi görünüyor. Tamam bunu istiyorum lütfen!"

Ayrıca onunla beraber üçüncü kata çıkarken buranın muhtemelen epey ilginç bir tecrübe olacağını düşünüyorum. Bu eğitilmiş uzmanlar işlerini iyi biliyor olmalı. Benden tamamıyla farklı bir göze sahipler sanırım. Belki de daha önce hiç fark etmediğim bir yanıma bana gösterecekler!

Geniş soyunma odalarının bulunduğu bir alana geliyoruz. Kadın gülümseyerek bana yolu gösteriyor.

"Bugünkü kişisel uzmanınız Erin olacak," diyor. "Erin bir başka mağazadan bizim aramıza yeni katıldı. Bu yüzden de ködemli bir Barney's müşterisinden bazı tavsiye-

ler almış olacaksınız. Bu sizin için uygun mu?"

"Kesinlikle!" diyorum ceketimi çıkararak.

"Çay mı, kahve mi yoksa şampanya mı?"

"Şampanya," diyorum hızla. "Teşekkürler."

"Çok güzel," diyor gülümseyerek. "Ah işte Erin'de geldi."

İlgiyle başımı çeviriyorum. Soyunma odasına uzun boylu, incecik bir kız geliyor. Düz sarı saçları ve küçük, sıkışmış gibi duran bir ağzı var. Aslında tüm yüzü, iki asansör kapısı arasında sıkışmış ve bir daha düzeltilenmiş gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor ve ben gülümsediği zaman büyülenmiş gibi ağzımı seyrediyorum. "Ben Erin. İhtiyacın olan en iyi kıyafeti seçmen için sana yardım edeceğim."

"Harika!" diyorum. "Sabırsızlanıyorum!"

Erin'in bu işe nasıl girdiğini merak ediyorum. Ayakka-bı zevkinden olmadığı kesin.

"Pekâlâ..." Erin bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Bugün için neye bakıyordun?"

"Yarın bir ekran testine gireceğim," diye açıklıyorum. "Ben... zeki, tuttuğunu koparan fakat ulaşılabilir görünmek istiyorum. Burada bir yerlerde zarif şekilli bir şey olabilir."

"Zarif bir şey," diye tekrarlıyor Erin not defterine yazarak. "Pekâlâ.... bir takım almayı düşünüyorsun, değil mi? Ceket?"

"Şey," diye başlıyorum ve tam olarak aradığım kıyafetin detaylı açıklamasına giriyorum. Erin dikkatli bir şekilde dinliyor. O sırada kedi gözlüğü olan koyu renk saçlı bir kadının soyunma odamızın kapısında durup dinlediğini fark ediyorum.

"Tamam," diyor Erin, ben sözlerimi bitirdiğinde. "Peki bazı fikirlerim var..." Bir an için dişlerini tıktırıyor. "Düşünüyorum... Moschino'dan, modeli çok hoş olan bir ceketimiz var. Yaka kısmında güller bulunuyor..."

"Ah onu biliyorum!" diyorum neşeyle. "Ben de onu düşünüyordum!"

"Onunla beraber... Barney's'in koleksiyonuna yeni gelen bir etek var..."

"Siyah olan mı?" diyorum. "Şurada düğmeleri olan! Evet onu da düşünmüştüm. Fakat o biraz kısa. Ben diz hizasında olanı düşünüyorum. Biliyordur etrafında ritimleri olan..."

"Bakacağız," diyor Erin hoş bir gülümseme ile. "Şimdi sana birkaç kıyafet getireyim ve beraber bakalım."

O kıyafetleri toplamak için gittiğinde ben de oturup şampanyamı yudumluyorum. Aslında bu hiç de fena bir durum değil. Mağazada tek başıma koşuşturmaktan daha az enerji harcıyor insana. Yan taraftaki soyunma odasında hummalı bir konuşmanın sürdüğünü yarım yamalak duyuyorum. Birden bir kadın sesi üzüntü içinde duyuluyor; "Ben o alçağa gününü göstereceğim. Ben ona göstereceğim!"

"Biz ona göstereceğiz Marcia," diye cevap veriyor sakın ve yatıştırıcı bir ses. Bu sesin kedi gözlüklü kadından geldiğini tahmin ediyorum. "Biz halledeceğiz. Fakat bunu kiraz kırmızısı bir pantolon takım içinde değil."

"Eveeti!" Erin soyunma odasına dönüyor. Elindeki askılar kıyafet dolu. Hızla gözlerimi onların üzerinde geziyorum ve kendim için seçtiğim kıyafetlerin sadece birkaç tanesini görebiliyorum. Peki ya o diz boyu etek nere-

de? Bir de kadife yakası olan o muhteşem patlıcan rengi pantolon takım nerede?

"İşte deneyeceğin ceket burada... ve bu da etek..."

Kıyafetleri elinden alıyorum ve şüpheli bakışlarla eteğe bakıyorum. Bunun çok kısa duracağını biliyorum. Fakat uzman olan Erin olduğuna göre... Hızla eteği ve ceketini üzerime geçiriyorum. Sonra gelip Erin'in yanındaki aynanın önünde duruyorum.

"Ceket çok güzel!" diyorum, "ve bana çok iyi uydu. Bu kesimi severim."

Etek hakkında pek bir şey söylemek istemiyorum. Yani Erin'i incitmek için. Ancak kesinlikle yanlış seçim.

"Şimdi bir bakalım," diyor Erin. Kafası bir tarafa eğilmiş olarak duruyor ve gözlerini kısarak aynadaki aksime bakıyor. "Bence dize kadar uzanan bir etek daha iyi duracak."

"Evet sana bahsettiğim etek gibi!" diyorum rahatlayarak. "Yedinci katta şeylerin yanında..."

"Olabilir," diyor ve gülümsüyor. "Fakat aklımda başka etekler var..."

"Üçüncü kattaki Dolce&Gabbana da olabilir," diye ekliyorum. "Ona daha önceden bakıyordum. Ya da DKNY de olur."

"DKNY?" diyor Erin alnını kırıştırarak. "Zannetmiyorum..."

"Onlar yeni gelmişler..." diye açıklıyorum. "Sanırım dün geldiler. Çok güzeller. Bir bakmalısın!" Dönüp giydiği kıyafete dikkatle bakıyorum. "Biliyor musun o leylak rengi DKNY giydiğin şu boğazlı kazak ile çok yakışır. Yeni gelen ince, sivri topuklu Stephane Kelian botlarla takım yapabilirsin. Onları biliyor musun?"

"Onları biliyorum," diyor Erin kısaca. "Timsah derisi ve süet olanlar." Ona hayretle bakıyorum.

"Hayır onlar değil. Yeni bir seri gelmiş. Arkası dikiliş. Fevkaladeler! Ashında onlar şu diz hizasındaki etekle de iyi giderler..."

"Sağol," Erin hızla sözümü kesiyor. "Bunu aklımda tutacağım."

Vay canım! Neden bu kadar sinirlendi ki? Ona sadece birkaç küçük öneri veriyordum. Kıyafetleri ile bu kadar ilgilenmeme bilakis memnun olması gerekirdi!

"Merhaba!" diye bir ses geliyor kapı tarafından. Kedilerin gözükleri olan kadın kapıya dayanmış olarak bana ilgilile bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Çok teşekkür ederim," diyorum ona doğru gülümseyerek.

"Öyleyse," diye başlıyor kadın Erin'e bakarak. "Müşterimiz için diz hizasındaki eteği getireceksin, öyle değil mi?"

"Evet," diyor Erin zoraki bir gülümseme ile. "Ben de şimdi onu getiriyordum."

Sonra kayboluyor. Ben ise askılardaki kıyafetlerin yanına sokulmadan duramıyorum. Sadece başka ne getirdiğini görmek için. Gözlüklü kadın bir an beni izliyor ve sonra yanıma gelerek elini uzatıyor.

"Christina Rowan," diyor. "Kişisel alışveriş departmanının şefiyim."

"Pekâlâ, merhaba!" diyorum uçuk mavi Jill Stuart gömleğe bakarak. "Ben de Becky Bloomwood."

"İngiltere'den misin? Aksanından dolayı böyle tahmin ettim."

"Londra'dan. Fakat New York'a taşınacağım!"

"Gerçekten mi?" Christina Rowan bana dostça gülüm-

siyor. "Peki ne işle meşgulsün Becky? Moda işinde mi?"

"Ah, hayır. Finans."

"Finans! Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Televizyonda ekonomi üzerine tavsiyeler veriyorum. Bilirsiniz işte emeklilik gibi..." Sonra yumuşak kaşmır pantolonlara uzanıyorum. "Çok güzel değiller mi? Şu Ralph Lauren olanlardan daha iyiler. Hem de daha ucuzlar."

"Harikalar değil mi?" bana merakla bakıyor. "Pekâlâ, sizin gibi coşkulu bir müşterimizin olması çok güzel." Elini ceketinin cebine sokuyor ve kartvizitini çıkarıyor. "Buraya geldiğinizde yine bize uğrayın."

"Olur!" Ona gülümsüyorum ve çok teşekkür ediyorum.

Ben Barney's'den çıktığımda saat dört olmuş. Bir taksit tutuyorum ve Four Seasons'a dönüyorum. Kapıyı açıp odaya giriyorum ve tuvalet masasının aynasından görüntüme bakıyorum. Hâlâ yaptığım şey yüzünden şevk doluyum. Hatta neredeyse histerik bir haldeyim.

Ekran testim için sadece bir takım almayı planladığımı biliyorum. Fakat ben... Pekâlâ sanırım biraz... sınırı aşmış olabilirim. Aldıklarımın listesi şu şekilde:

1. Moschino ceket
2. Diz hizasında Barney's etek
3. Calvin Klein iç çamaşırı
4. Yeni bir çift külotlu çorap ve...
5. Vera Wang kokteyl elbisesi

Pekâlâ. Sadece... bir şey söylemeden önce, bir kokteyl elbisesine ihtiyacım olmadığını biliyorum. Erin "Gece el-

biseleri ile ilgileniyor musun?" diye sorduğu zaman bisetçe "hayır" demem gerektiğini de biliyorum.

Ah aman Allah'ım, aman Allah'ım! O Vera Wang elbise. Koyu mor renkte, sırtı açık ve ışıltılı askıları var. Tıpkı bir film yıldızının giyebileceği kadar kusursuz bir elbise. Onu giydiğimde herkes etrafında toplanıp baktı. Perdeyi çektiğimde hepsinin nefesi kesilmişti. Büyülenmiş gibi kendimi seyretilmiştim. Olabileceğim kişiden etkelenmiştim. Bundan hiç şüphe yoktu. Bunu almalıyım. Almak zorundaydım. O kredi kartı slipini imzaladığımda... Artık ben, ben olmaktan çıkmıştım. Grace Kelly olmuştum. Gwyneth Paltrow olmuştum. Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi binlerce dolarlık kredi kartı slipini rahatlıkla imzalayan ve bir yandan da tezgâhtara gülümseyen şaşıla bir kişiliğe bürünmüştüm.

Binlerce dolar.

Vera Wang gibi bir tasarımcı için bile bu fiyat aslında oldukça...

Yani gerçekten de çok...

Aman Allah'ım, kendimi biraz hasta hissediyorum. Bunun ne kadar olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Şu sırtları düşünmek bile istemiyorum. Ayrıca bunu yıllarca giyebilirim. Evet! Yıllarca, yıllarca giyebilirim. Ayrıca eğer ünlü bir televizyon yıldızı olacaksam ünlü tasarımcıların kreasyonlarına ihtiyacım olacak. Yani, önemli gece davetlerine katılmam gerekecek. Bu durumda M&S'den aldığım bir kıyafet ile ortaya çıkamam öyle değil mi? Kesinlikle!

Ayrıca 10.000 dolarlık bir kredi kartı limitim var. Asıl konu da bu. Sonuçta bunu ödeyemeyeceğimi düşünse-lerdi bunu bana vermezlerdi, öyle değil mi?

Kapıda bir ses duyuyorum ve hızla ayağa fırlıyorum. Kalbim çarparak, tüm alışverişimi içine tıktığım dolaba koşuyorum, kapağı açıyorum ve Barney's torbasını hızla içeri koyuyorum... sonra kapağı kapatıyorum ve Luke telefonuyla konuşarak içeri girdiğinde gülümsemek üzere dönüyorum.

"Tabii ki kontrol ediyorum," diye kızgınlıkla bağırıyor telefonda. "Kendilerini ne halt sanıyor bunlar?..." Susuyor ve birkaç dakika sessiz kalıyor. "Evet biliyorum," diyor daha sakin bir sesle. "Evet, tamam yapacağım. Yarın görüşürüz Michael. Teşekkürler"

Telefonu kapatıyor ve kaldırıyor. Sonra sanki benim kim olduğumu unutmuş gibi bana bakıyor.

"Selam!" diyerek evrak çantasını bir iskemleye bırakıyor.

"Selam," diyorum canlı bir edayla dolaptan uzaklaşarak. "Yabancı!"

"Biliyorum," diyor Luke yorgun bir biçimde yüzünü ovalayarak. "Özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse işler... biraz kabaya dönmüştü. Şu ekran testini duydum. Harika bir haber."

Mini bara doğru ilerliyor. Kendine bir Scotch koyuyor ve anında yuvarlıyor. Sonra bir bardak daha dolduruyor ve ben onu endişeyle seyrederken bir iki yudum alıyor. Yüzünün soluk ve gergin olduğunu fark ediyorum. Gözlerinin altlarında da gölgeler var.

"İşler... iyi gitmiyor, ha?" diye soruyorum ihtiyatla.

"İşler gidiyor," diye cevaplıyor. "Söyleyebileceğim sadece bundan ibaret." Pencereye doğru yürüyor ve pırlı pırlı parlayan Manhattan ufku- na bakıyor. Ben ise gergin bir şekilde dudaklarımı yiyorum.

"Luke... şu toplantılara başka biri katılamaz mı? Başka biri de buraya gelip bu yükün bir kısmını üstlenemez mi? Mesela... Alicia gibi?"

Adını bile telaffuz etmek beni öldürmeye yetiyor, her kat doğruyu söylemek gerekirse Luke için biraz endişelenmeye başladım. Ancak o başımı iki yana sallıyor ve ben biraz rahatlıyorum.

"Bu sahneye yeni birini çıkarmak doğru olmaz. Şu anı kadar hepsini tek başıma yürüttüm. Nasıl gittiğini göstermem lazım. Neden bu kadar tedirgin oldukları ile ilgili hiçbir fikrim yok. Hiç bilemiyorum neden böyle..."

Bir koltuğa oturuyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Of Allah'ım bir sürü soru soruyorlar. Ben Amerikalıların böyle olduklarını biliyordum fakat..." Başını inanmaz bir edayla sallıyor. "Her şeyi bilmeleri gerekiyor. Her bir müşteriyi, her bir potansiyel müşteriyi, şirkette çalışmış herkesi, gönderdiğim her bir lanet olası yazıyı. Şurada dava edilme ihtimali olur mu? 1993'te çalışmış olduğunuz resepsiyonist kimdi? Hangi arabayı kullanıyorsunuz? Hangi lanet olası... dişi macununu kullanıyorsunuz?"

Sonra susuyor ve bardağını bitiriyor. Ben ise ona umutsuzluk içinde bakıyorum.

"Kötü tiplere benziyorlar," diyorum ve Luke'un yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor.

"Kötü değiller. Oldukça tutucu, eski okul yatırımcıları bunlar... ve onların aklını karıştıran bir şey var. Ne olduğunun hakkında ise en ufak bir fikrim yok." Sertçe nefes alıp veriyor. "Onları yatıştırmam gerekiyor. Şu işi götürmem gerekiyor."

Sesi hafifçe titriyor ve eline baktığımda bardağın etrafına sıkıca yapışmış olduğunu görüyorum. Doğruyu söy-

lemek gerekirse Luke'u hiç böyle görmemiştim. Her zaman tamamen kontrollü ve sakin görünür...

"Luke, bir akşam ara vermelisin. Bu akşam toplantıya gitmeyeceksin değil mi?"

"Hayır," diyor Luke başını kaldırarak. "Fakat biraz çabıyım lazım. Yarın büyük bir toplantı var. Tüm yatırımcılar ile birlikte. Hazırlanmam lazım."

"Hazırsın zaten!" diye cevaplıyorum. "İhtiyacın olan tek şey rahatlamak. Eğer bütün gece çalışırsan yorgun ve gergin olursun. Çabuk sinirlenirsin." Ona doğru gidiyorum, elinden bardağı alıyorum ve omuzlarına masaj yapmaya başlıyorum. "Hadi Luke. Gerçekten de geceyi rahat geçirmek zorundasın. Eminim Michael da benimle aynı fikirde olacaktır. Değil mi?"

Luke uzun bir sessizlikten sonra durumu kabulleniyor. "O da benim biraz neşelenmeye ihtiyacım olduğunu söylüyor."

"İyi o zaman. Neşelen! Hadi! Birkaç saatlik bir eğlencenin kimseye bir zararı olmaz. Hadi ikimiz de giyinelim ve gerçekten de çok güzel ve dans edebileceğimiz bir yere gidip kokteyl içelim." Hafifçe ensesini öpüyorum. "Ne yani, New York'a gelip de eğlenmemek olur mu?"

Bir sessizlik oluyor. Bir an için Luke'un buna vakti olmadığını söyleyeceğini bekliyorum. Fakat birden dönüşüyor... ve Allah'ım şükürler olsun yüzünde hafif bir gülüşün parlaklığını görebiliyorum.

"Haklısın," diyor. "Hadi yapalım şunu."

Bu durum, hayatımdaki en sihirli, en büyüleyici ve en görkemli akşama dönüşüyor. Vera Wang elbisemi giyiyorum ve Luke da en şık takımını giyiyor. İnsanların istakoz

yeddiği, eski moda caz orkestrasının çaldığı, tıpkı filmdeki gibi çok güzel bir restorana gidiyoruz. Luke, Bellini ısmarlıyor. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz. O rahatlıyor ve anlaşması hakkında bana daha çok şey anlatmaya başlıyor. Şu anda benimle eskisinden daha çok şey paylaşıyor. "Bu şehir," diyor başını sallayarak. "Çok emek isteyen bir yer. Tıpkı... sarp bir uçurumdan aşağıya kaymaya benziyor. Eğer bir tek hata yaparsan... olanlar oluyor ve düşüyorsun."

"Eğer hata yapmazsan?"

"Kazanıyorsun," diyor Luke. "Hepsini kazanıyorsun."

"Sen kazanacaksın," diyorum kendime güvenli bir edayla. "Yarın hepsini ezip geçeceksin."

"Sen de yarınki ekran testinde çok başarılı olacaksın," diyor Luke. O sırada bir garson önden ısmarladığımız yiyecek tabağı ile geliyor. Deniz ürünlerinden yapılmış olağanüstü şekiller var. Luke bardağıma dolduruyor ve tokuşturmak için kadeh kaldırıyor.

"Şerefine Becky. Sen çok başarılı olacaksın."

"Hayır. Asıl *sen* çok başarılı olacaksın," diye cevaplıyorum. Etrafımdaki her şeyden müthiş bir zevk duyuyorum. "Her ikimiz de çok başarılı olacağız!"

Belki başımı döndüren asıl sebep Bellini olabilir. Fakat şu an kendimi tamamen Barney's'deki gibi hissediyorum. Ben eski Becky değilim. Ben yeniyim ve pırıl pırıl parlıyorum. Gizlice yakındaki bir aynadan görüntüme bakıyorum. Ve çok memnun oluyorum. Vay canına bana baksanıza!

New York restoranlarından birinde oturuyorum. Son derece bakımlıyım ve üzerimde binlerce dolarlık bir elbise var. Üstelik harika ve başarılı erkek arkadaşım ile be-

haberim. Yarın da bir Amerikan Televizyonu için ekran testine gidiyorum!

Mutluluktan başımın döndüğünü hissediyorum. Bu pahalı ve görkemli dünya her zaman ulaşmak istediğim bir yerdi. Limuzinler ve çiçekler. Bakımlı, alınmış kaşlar, Barney's'den alıma tasarımcı kreasyonları, TV yöneticilerinin kartvizitlerinin dolu olduğu bir cüzdan. Bunlar benim insanlarım. Burası alt olduğum yer. Eski yaşamım milyonlarca yıl uzakta kalmış görünüyor. Annem, babam ve Suzie... Fulham'deki dağınık odam... pizza ile *EastEnders*... Hadi yüzleş artık. O zaman gerçek ben değildim öyle değil mi?

Saatlerce oturuyoruz. Caz müziği eşliğinde dans ediyoruz, komposto içiyoruz ve iş dışında hayatta her şeyden bahsediyoruz. Otele döndüğümüzde ikimiz de gülüyoruz, yürürken halıfçe sendeliyoruz ve Luke'un becerikli eli elbisemde dolaşmaya başlıyor.

"Bayan Bloomwood?" diyor resepsiyonist biz yanından geçerken. "Mesajınız var. Londra'dan Susan Cleath-Stuart'ı aramanız gerekiyormuş. Saat kaç olursa olsun. Oldukça acil görünüyor."

"Ah Allah'ım," diyorum gözlerimi indirerek. "Yeni elbiseme ne kadar para harcadığımı sormak için arıyor. 'Kaça aldın? Ah Bex bunu yapmamalıydın'..."

"Bu fevkalade bir elbise," diyor Luke bir yandan da ellerini üzerinde gezdirerek. "Ancak çok kapalı. Şurayı biraz bollaştırabilirsin... ve şurayı da..."

"Numarayı istiyor musunuz?" diyor resepsiyonist kâğıdı uzatarak.

"Hayır, teşekkürler," diyorum elimi sallayarak. "Ben

onu yarı ararım."

"Ve lütfen," diye ekliyor Luke. "Size söyleyene kadar odamıza hiç telefon bağlamayın."

"Pekâlâ," diyor resepsiyonist göz kırparak. "İyi geceler elendim, iyi geceler hanımefendi."

Asansörde yukarı doğru çıkıyoruz. Aynadan birbirimizi aptal aptal sırtıyoruz. Odaya girdiğimizde epey sasmamen ıslanmış halde olması.

"Bu," diyorum kapı arkamızdan kapanırken, "hayatımın en güzel gecesi. En güzel."

"Henüz bitmedi," diyor Luke anlamlı bir bakışla bana doğru yürüyerek. "O anlayışlı yorumlarınız için sizi ödüllendirmem gerektiğini düşünüyorum Bayan Bloomwood. Sen haklıydın. Hep çalışmak ve hiç eğlenmemek..." Nazikçe Vera Wang elbisemin askılarını omuzlarımdan indiriyor. "Bu Jack'i..." diye mırıldanıyor yaklaşırken. "Çok..."

İkimiz birden yatağa bırakıyoruz kendimizi. Dudaklarımda benim dudaklarım üzerinde, başım ise alkol ve mutluluğun etkisi ile dönüyor. O gömleğini üzerinden çıkarırken ben de aynada kendime bakıyorum. Bir an için mutluluktan sarhoş olmuş halimi süzüyorum. İçimde ise bir ses bana sesleniyor: bu anı sonsuza kadar unutma. Bu anı sonsuza kadar unutma Becky; çünkü şu anda yaşam mükemmel.

Gerisi ise belli belirsiz, bulanık bir mutluluk. Hatırladığım son şey Luke'un göz kapaklarını öperek bana iyi uyumamı ve beni sevdiğini söylemesi. İşte hatırladığım son şey bu.

Sonrası ise sanki hayatıma bir araba çarpıyor ve her şey bir anda olup bitiveriyor.

ONLAR GERÇEKTEN DE GÖRÜNDÜKLERİ GİBİLER Mİ?

FINANS GURUSU PARASIZ KALDI

Kendisi Morning Coffee'nin kanepesinde oturup milyonlarca izleyiciye ekonomi tavsiyesi verir. Ancak Daily World, ikiyüzlü Becky Bloomwood'un gerçekte ekonomik açıdan felaketin kıvarında olduğunu ortaya çıkardı. "Paramıza iyi bakın... ve paranız da size iyi bakın," sözleri ile tanınan Becky Bloomwood binlerce paund borcu yüzünden arıyor. Kendi banka müdürü bile onun bir 'yüz karan' olduğunu belirtiyor.

TESLİM OL

La Rosa butik borçlarını ödeyemez durumda olan Becky için bir teslim ol çağrısı gönderirken ev arkadaşı Susan Cleath-Stuart da (sağda) onun kiralarnı her zaman ödeyemediğini kabul ediyor. Bu esnada sonumsuz Becky de girişimci erkek arkadaşı Luke Brandon ile (sağda, sağda) utanmazca New York'a yerleşmeye hazırlanıyor. Brandon 'İletişim'in içinden bilgi aldığımız bir kaynağa göre "Becky, Luke'u parasız yüzünden kullanıyor." Bu sırada Bayan Cleath-Stuart da Becky'nin gitmesini istediğini şöyle dile getiriyor "İçim için daha geniş bir alanım olur. Yoksa bir ofis kiralamam gerekcek."

HARCAMAKOLIK

Görkemli Four Seasons Otel'de kalan yirmi altı yaşındaki şımanık Becky, otel ücretinin ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söylemiştir. Muhabirimiz kendisinin sadece tebrik kartlarına 100 paund sağlığını ve sonra da alışveriş yapmaya devam ettiğini gözlemlemiştir. Kendisi sadece birkaç saat içinde 1000 paunda bulan lüks kıyafetler ve hediyeler almıştır.

ŞOK

Morning Coffee'nin izleyicileri kendine özgü bir stili olan para uzmanları hakkındaki gerçeği öğrendiklerinde onurlarının kırıldığını belirttiler. "Tamamen yıkıldım," diyor Sevenoaks'dan Irene Watson. "Birkaç hafta önce Becky'e telefon ettim ve banka işlemlerim için tavsiyesini sordum. Şimdi ise tek bir kelimesini bile dinlememiş olmayı isterdim. Yeniden tavsiye almam gerekcek." İki çocuk annesi Irene sözlerine şöyle devam ediyor: "Resmen şok geçirdim ve tiksindim. Morning Coffee'nin yapımcılarının..."

Devamı 54. sayfada

On Üç

İlk başta, bir sorun olduğundan haberim olmuyor la bil. Uyandığımda kendimi epey uykulu hissediyorum ve Luke bana bir bardak çay uzatıyor.

"Neden mesajları kontrol etmiyorsun?" diyor bana la. öpücük vererek. Sonra duşa giriyor. Birkaç yudum içtikten sonra telefonun ahizesini kaldırıyorum ve yıldız taşına basıyorum.

"Yirmi üç adet mesajınız var," diyor telesekreter. Ses kınkıktan ağzım açık kalıyor. Yirmi üç mü?

İlk aklıma gelen hepsinin iş teklifi olduğu! Belki de Hollywood'dan insanlar arıyorlardır! Allah'ım evet! Büyük bir heyecanla ilk mesajı dinlemek üzere tuşa basıyorum. Fakat bu bir iş teklifi değil. Suze'nin sesi geliyor. Ses gerçekten de çok sıkın çıkıyor.

"Bex lütfen bu mesajı alırsan beni ara. Gerçekten de çok acil! Bay bay."

İçimden bir ses geri kalan mesajları dinlemek isteyip istemediğimi soruyor ve bir an için duraklıyorum. Fakat Suze'nin sesi gerçekten de umutsuz geliyor. Ayrıca suçluluk duygusunun verdiği bir sıkıntıyla dün gece de ağzımla olduğunu hatırlıyorum. Numarasını çeviriyorum ve çok şaşıyorum çünkü telesekreter devreye giriyor.

"Selam! Benim!" diye başlıyorum Suze'nin kayıtlı sesi susar susmaz. "Sanırım şu an evde değilsin. Şu acil konuyu her ne ise eminim..."

"Bex!" Suze'nin sesi kulak zarımı patlatıyor neredeyse. "Aman Allah'ım Bex neredesin?"

"Dışarıdaydım," diyorum aklım karışmış olarak. "Sonra da uyudum. Suze her şey."

"Bex, ben o şeylerin hiçbirini söylemedim!" diyerek sözümü kesiyor. Sesi oldukça stresli geliyor. "Bana inanmalısın. Ben böyle bir şey asla söylemem. Her şeyi çarptım. Annene de söyledim, benim hiçbir fikrim yok neden..."

"Anneme mi?" diyorum şaşırılmış bir halde. "Suze ya-vaş ol biraz. Sen neden bahsediyorsun?"

Bir sessizlik oluyor.

"Aman Allah'ım," diyor Suze. "Bex sen hâlâ görmedin mi?"

"Neyi görmedim mi?"

"Daily World," diyor Suze "Ben... ben senin İngiliz gazetelerinin hepsini aldığını sanıyordum."

"Alıyoruz," diyorum kurumuş yüzümü ovuşturarak. "Fakat hâlâ kapının dışında duruyor olmaları. Benimle... benimle ilgili bir şey mi var?"

"Hayır," diyor Suze çok hızlı bir şekilde. "Hayır yanı demek istediğim... çok küçük bir haber. Bakmaya bile değmez. Ben olsam zaman harcamazdım bile. Hatta... Daily World'ü direkt çöpe atardım. Göt ve hiç açmadan onu çöpe at."

"Kötü bir şey var değil mi?" diyorum endişeli bir sesle. "Bacaklarım kalın mı çıkmış ya da başka bir şey mi olmuş?"

"Gerçekten de bir şey yok," diyor Suze. "Hiçbir şey yok! Boşver, söylesene Rockefeller Merkezi'ne gittin mi? Çok güzelmış diyorlar. Peki ya F.A.O. Schwarz'a? Ya da..."

"Suze, kes şunu," diyorum sözünü keserek, "Ciddi bu gazeteyi getireceğim. Seni sonra ararım."

"Peki, bak Bex sadece şunu unutma," diyor Suze aceleyle. "Daily World'u pek kimse okumaz. Bilirsin işte bu kişi filan okur. Yarın üzerinde balık ve cips yerler. Ve herkes gazetelerin kocaman yalanlar uydurduklarına inanır..."

"Pekâlâ," diyorum rahatlamış bir ses çıkarmaya çalışarak. "Bunu hatırlımda tutacağım. Ve endişelenme Suze, o aptal küçük şeyler beni üzemez!"

Ahizeyi bıraktığımda ise elim hafifçe titriyor. Benim hakkımda ne yazmış olabilirler ki? Kapıya koşuyorum, gazete yığınına kucaklıyorum ve hepsini yatağın üzerine yayıyorum. *Daily World*'ü elime alıyorum ve hararetle bir biçimde yapraklarını çeviriyorum. Sayfa üstüne sayfa, fakat hiçbir şey yok. Tekrar başa geliyorum ve yaprakları daha dikkatli bir biçimde çeviriyorum. Her bir küçük kutuya bakıyorum. Fakat benimle ilgili hiçbir şey yok gerçekten del! Aklım karışmış bir halde yastığın üzerine bırakıyorum kendimi. Suze neden bahsediyor acaba?

Sonra, gazete ortasında karşılıklı yer alan iki sayfanın yatağın üzerinde durduğunu görüyorum. Büyük bir ihtimalle ben gazeteyi tutarken düşmüş olmalı. Çok yavaş bir biçimde ona uzanıyorum. Açıyorum ve sanki mideme biri yumruk atılmış gibi hissediyorum.

Benim resmim duruyor. Daha önce çektiirmediğim bir fotoğraf. Pek güzel gözüküyor. Sokaklardan birinde yürüyorum. New York sokaklarından biri olduğunu görince irkiliyorum. Elim kolum alışveriş torbaları ile dopdolu. Daire içerisinde Luke'un resmi var. Bir de Suze'nin küçük bir resmi var. Başlıkta şöyle yazıyor...

Anan Allah'ım bunu söyleyemeyeceğim bile. Size ne yazdığını söyleyemem. Bu... bu gerçekten çok kötü!

Kocaman bir makale bu. Her iki sayfa da kaplanmış. Okurken kalbim gümbürdüyor. Başımda hem bir sıcaklık, hem de soğukluk hissediyorum. Bu çok kötü. Bu çok... kişisel. Yarısından fazlasını okumaya dayanamıyorum. Gazeteyi kapatıyorum ve ileriye bakıyorum. Kendimi fırlatıp atılmış gibi hissediyorum.

Sonra birden titreyen ellerle tekrar açıyorum. Ne yazmış olduklarını tam olarak bilmem lazım. Her bir korkunç, aşağılayıcı satırı okumam lazım.

En sonunda bitirdiğimde neredeyse başımın döndüğünü hissediyorum. Bunun gerçekten de olduğuna inanamıyorum. Bu gazetenin milyon tane baskısı çıkmıştır bile. Artık durdurmak için çok geç. Hele İngiltere'de çıkış saatler oluyor. Annemle babam göreceklidir. Tanıdığım herkes görecektir. Bir şey yapmak için çok güçsüzüm.

Telefon acı acı çalıyor. Korkuyla yerimden sıçıyorum. Bir dakika sonra tekrar çalıyor ve ben dehşetle ona bakakalıyorum. Cevap veremem. Hiç kimse ile konuşmam. Suze ile bile.

Telefon dördüncü defa çalıyor ve Luke banyodan koşarak geliyor. Üzerinde sadece havlu var ve saçları sımsıkılam arkaya doğru yapışmış.

"Telefona bakmayacak mısın?" diyor kısaca ve ahizeyi kavırıyor. "Alo? Evet ben Luke Brandon."

Anı bir korku hissediyorum ve yorganıma daha sıkı sarılıyorum.

"Tamam," diyor Luke. "İyi. Sonra görüşürüz." Ahizeyi yerine bırakıyor ve bir parça kâğıt üzerine bir şeyler karalıyor.

"Kimdi o?" diyorum sesimi düzgün çıkarmaya çalışarak.

"JD Slade'den bir sekreter," diyor kalemini buraktıktan.

Gayimeye başlıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Elim *Daily World* sayfasını sıkıca tutuyor. Ona göstermek istiyorum... fakat aynı zamanda istemiyorum da. Benim hakkımdaki o korkunç satırları okumasını istemiyorum. Fakat bunu ona bir başkasının göstermesini de istemiyorum.

Allah'ım sonsuza kadar burada oturup, hiçbir şey söylemeden duramam. Gözlerimi kapatıyorum. Sonra derin bir nefes alarak konuşmaya başlıyorum.

"Luke benim hakkımda gazetede bir şey var."

"Çok iyi," diyor dalgın bir tavırla ve bir yandan da kravattını takıyor. "Tanınmaya başladığını düşünüyorsun. Hangi gazete?"

"Bu... bu iyi değil," diyorum ve kupkuru dudaklarımı ısırıyorum. "Bu gerçekten de kötü."

Luke bana dikkatle bakıyor ve yüzümdeki ifadeyi görüyor.

"Hadî Becky!" diyor. "O kadar da kötü olamaz. Hadî göster bana. Ne söylüyor?" Elini uzatıyor fakat ben kıpırdamıyorum bile.

"Bu... gerçekten de korkunç. Çok büyük bir fotoğraf var..."

"O gün saçını pek iyi yapamamış mıydın?" diyor Luke bana sataşarak ve ceketine uzanıyor. "Becky, hiçbir tanıtım yüzde yüz mükemmel olmaz. Her zaman üzüleceğin bir şeyler bulursun. Saçın olabilir ya da söylediğin bir..."

"Luke!" diyorum umutsuzca. "Bu öyle bir şey değil. Sadece... bir bak şuna."

Tavaşca gazetesini açıyorum ve Luke'a uzatıyorum. O da neşeyle alıyor. Fakat baktığı anda gülümsemesi yavaşça kayboluyor.

"Nedir bu lanet olası... bu ben miyim?" Bana bir göz atıyor. Ben ise hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyorum ve sadece yutkunuyorum. Onu gergin bir halde izlerken, sayfayı hızla okuyor.

"Bu doğru mu?" diyor en sonunda. "Her bir satırı?"

"Ha... hayır!" diye kekeleyorum. "En azından... hepsi... değil... bir kısmı..."

"Borçlu musun?"

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yüzümün koyu kırmızı bir renk aldığını hissediyorum.

"Bir... biraz. Fakat onların söylediği gibi değil... Yani mahkeme emri ile ilgili bir şey bilmiyorum..."

"Çarşamba öğleden sonra!" diyor gazeteye vurarak. "Hey şuna bak! Sen Guggenheim'e gitmiştin. Biletini bul, orada olduğunu kanıtlayalım. Sözlerini geri alsınlar..."

"Ben... aslında Luke..." Bana bakıyor ve ben dehşetle irkiliyorum. "Ben Guggenheim'e gitmedim. Ben... ben alışverişe gittim."

"Sen alışverişe..." Beni süzüyor. Sonra sessizce yine okumaya başlıyor.

Bitirdiğinde ise ileriye doğru ifadesiz bir biçimde bakıyor.

"Buna inanmıyorum," diyor öyle kısık söylüyor ki onu zor duyuyorum.

Çok ürkütücü görünüyor... öyle ki bu sabah ilk defa olarak yaşların gözlerimden aşağı süzöldüklerini hissediyorum.

"Biliyorum," diyorum titrek bir sesle. "Bu çok kötü."

Beni izlemiş olmaları. Beni gizlice gözetlemiş olmaları..." Bir cevap almak için ona bakıyorum fakat o kağıda ileriye doğru bakıyor. "Luke, bir şey söylemeyecekmisin? Farkında mısın..."

"Becky sen farkında mısın?" diye sözümü kesiyor. Bana doğru dönüyor ve yüzündeki ifadeyi gördüğümde kağıdın yüzünden çekildiğini hissediyorum. "Bunun benim için ne kadar kötü bir şey olduğunun farkında mısın?"

"Gerçekten de çok üzgünüm," diyorum yutkunarak. "Gazetede olmaktan nefret edersin..."

"Lanet olası mesele bu değil..." Kendini tutuyor ve daha sakın bir sesle "Becky bunun beni nasıl göstereceğini farkında mısın? Bugünden itibaren her gün?"

"Ben... ben..." diye fısıldıyorum.

"Bir saat içinde bir toplantıya gireceğim ve geri kalırsam, tutucu New York yatırım bankasına hem iş hem de özel hayatımdaki her şeyin, tamamen kontrolüm altında olduğuna inandıracağım. Hepsini de bunu görmüşlerdir. Şaka gibi olacağımı!"

"Ama elbette ki sen kontrollüsün!" diyorum yüksek sesle. "Luke elbette ki bileceklerdir... kesinlikle onlar..."

"Dinle," diyor Luke bana dönerek. "Benimle ilgili bu şehirdekilerin genel kanaatini biliyor musun? Buradaki genel kanaat -nedeni bilinmeyen bir sebeple- etkilini kaybediyor olduğum."

"Etkini mi kaybediyormuşsun?" diye tekrarlıyorum korkuyla.

"Duyduğum şey bu." Luke derin ve kontrollü bir nefes alıyor. Son birkaç gündür bu insanları algılamalarının yanlış olduğuna inandırmak için kıcımlı kırıyorum. Onlara her şeyin kontrolüm altında olduğuma; medyayı bağ-

ladığıma inandırmaya çalışıyorum. Şimdi ise bu..." Gazeteye sertçe vuruyor, öyle ki ben korkudan zıplıyorum.

"Belki... belki de görmemişlerdir."

"Becky, bu şehirde herkes her şeyi görür," diyor Luke. "Bu onların işi. Bu..."

Telefon çaldığı için sözlerini bitiremiyor. Bir an durduktan sonra ahizeyi kaldırıyor.

"Selam Michael. Ah. Görmüşsün. Evet biliyorum. Yanlış zamanlama. Pekâlâ. Bir saniye sonra görüşürüz." Ahizeyi yerine bırakıyor ve bana hiç bakmadan evrak çantasına uzanıyor.

Kendimi üşümüş ve tüylerim diken diken olmuş hissediyorum. Ne yaptım ben? Her şeyi berbat ettim. Makaleden parçalar kafamın içinde dolanıp duruyor ve beni hasta ediyor. Sorumsuz Becky... İkiyüzlü Becky... ve haklılar. Onlar doğru söylüyor.

Kafamı kaldırdığımda Luke pat diye evrak çantasını kapatıyor.

"Gitmem lazım," diyor. "Sonra görüşürüz." Kapıdayken duraklıyor ve arkasını dönüyor. Birden aklı karışmış görünüyor. "Fakat anlamıyorum. Eğer Guggenheim'e gitmediysen... bana verdiğin kitabı nereden aldın?"

"Müze mağazasından," diye fısıldıyorum. "Broadway'de. Luke çok üzgünüm... ben..."

Sessizliğe gömülüyorum. Kalbimin atışını hissedebiliyorum. Kan kulaklarıma basınç yapıyor. Ne söyleyeceğimi, kendimi nasıl affettireceğimi bilemiyorum.

Luke bana ifadesiz gözlerle bakıyor, sonra başıyla kısa bir selam verip arkasını dönüyor ve kapının koluna uzanıyor.

Kapı arkasından kapandıktan sonra bir süre hareket etmez kalıyor ve boş gözlerle ileriye bakıyorum. Tüm bu önce Bellini ile birbirimize kadeh kaldırıyoruz. Sadece birkaç saniyede Vera Wang elbisem vardı ve Cole Porter'da dans ediyorduk. Mutluluktan neredeyse başımı dönmüştü. Şimdi ise...

Telefon çalmaya başlıyor. Fakat hiç hareket etmiyorum. Sekizinci çalışta ise kendimi zorluyorum ve ahiyezi kaldırıyorum.

"Alo?"

"Alo!" diyor canlı bir ses. "Becky Bloomwood ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet," diyorum ihtiyatla.

"Becky, ben *Daily Herald*'dan Fiona Taggart. Seni bulduğuma çok sevindim! Biz de ikinci raundu yayınlamak istiyoruz. Seninle ilgili ve senin... şu küçük problemin ile ilgili diyebilir miyiz?"

"Ben bu konuda konuşmak istemiyorum," diye söylüyorum.

"Bunu yalanlıyor musun?"

"Yorum yok," diyorum ve titreyen ellerle telefonu kapatıyorum. Anında çalmaya başlıyor ve tekrar ahiyezi kaldırıyorum.

"Yorum yok tamam mı?" diye bağıriyorum. "Yorum yok! Yorum..."

"Becky? Tatlım?"

"Anne!" Onun sesini duyar duymaz gözyaşlarına boğuluyorum. "Ah, anne. Çok üzgünüm." Yutkunuyorum. "Bu çok kötü. Her şeyi birbirine karıştırdım. Sadece bilemezdim... ben fark etmemiştim..."

"Becky!" sesi hattın diğer ucundan tekrar duyuluyor. dostça ve sakinleştirici bir ses. "Bartanemi! Üzülmene gerek yok! Asıl üzülmesi gereken o kötü kalpli muhabirler. Bu hikâyeleri uydurdıkları için. İnsanlara sanki söylemişler gibi sözler atfediyorlar. Zavallı Suze bizi aradı, altüst olmuş kız. Biliyor musun, Suze o kızı üç bourbon bisküvisi ve bir de KitKat ikram etmiş. Aldığı teşekkür de bu! Bir dolu saçma yalan! Hani şu vergi dairesinden gelmiş gibi yapan kızı söylüyorum. Aleyhlerine dava açılmalı!"

"Anne..." Gözlerimi kapatıyorum. Bunu neredeyse söyleyemeyeceğim. "Hepsi yalan değil. Onlar... onlar her şeyi uydurmuş değiller." Kısa bir sessizlik oluyor. Sonra annemin hattın diğer ucundan endişe ile nefes alıp verdiğini duyuyorum. "Ben biraz... biraz borçluyum."

"Pekâlâ" diyor annem kısa bir sessizlikten sonra... ve ben onun pozitif bir ses çıkarmak için kendini zorladığını duyabiliyorum. "Pekâlâ. Ne olmuş yani? Öyle bile olsan bu onları ilgilendirir mi?" duruyor ve arka taraftan bir ses duyuyorum. "Kesinlikle diyor baban. Eğer Amerikan ekonomisi milyarlarca dolar borç içinde olmasına rağmen hayatta kalıyorsa sen de yapabilirsin. Dome'a baksana diye söylüyor."

Allah'ım ailemi çok seviyorum. Onlara cinayet bile işlediğimi söylesem, bunu haklı çıkaracak mutlaka bir sebep bulurlar ve kurbanın da zaten bunu hak ettiğini söylerler.

"Sanırım," diyorum yutkunarak. "Luke'un bugün büyük bir toplantısı var ve tüm yatırımcıları bunu görecekler."

"Ne olmuş yani? Kötü reklam diye bir şey olmaz. Şimdi çenenin yukarı kaldır Becky! Tam yol ilerle! Suze bana

bugün ekran testine gideceğini söyledi. Bu doğru mu?"
"Evet. Saatini henüz bilmiyorum."

"Peki o zaman. Yüz ifaden cesur olsun. Şimdi bir bardak brandy diyor baban. Ve eğer muhabirler ararsa onlara kendi işlerine bakmalarını söyle."

"Sizi muhabirler rahatsız ediyor mu?" diyorum ani bir telaşla.

"Bu sabah bir adam gelip birkaç soru sordu," diyor annem rahat bir edayla. "Fakat baban çalı makası ile üzerine yürüdü."

Üzüntüme rağmen hafifçe kıkırdıyorum.

"Kapatsam iyi olacak anne. Seni sonra arayacağım. Ve... teşekkür ederim."

Telefonu yerine koyduğumda kendimi bir milyon kere daha iyi hissediyorum. Annem haklı. Pozitif olmalı, ekran testine gitmeli ve orada olabilecek en iyi işi çıkarmalıyım. Muhtemelen Luke biraz fazla tepki verdi. Geri geldiğinde büyük ihtimalle daha iyi bir havada olacak.

Otelin resepsiyonunu arıyorum ve HLBC dışında hiç bir çağrıyı yönlendirmemelerini söylüyorum. Sonra banyoya giriyorum. Sephora'dan aldığım bir şişe Uplift banyo yağını boşaltıyorum.

Yarım saat boyunca gül, sardunya ve ebegümeci içinde yüzüyorum. Kurulanırken MTV'yi açıyorum ve Robbie Williams ile odanın etrafında dans ediyorum. Sonra Barney's'den aldığım öldürücü takımı üzerime giydiğimde gerçekten de kendimi çok olumlu hissediyorum. Biraz şüpheliyim ama yine de ben bunu yapabilirim. Yapabilirim.

Henüz beni arayıp ne zaman gelmemi istediklerini

söylemediler. Bunun üzerine ahizeyi kaldırıyorum ve resepsiyonu arıyorum.

"Selam!" diyorum. "Bu sabah HLBC beni aradı mı?"

"Zannetmiyorum," diyor kız nazik bir sesle.

"Emin misiniz? Bir mesaj bırakmadılar mı?"

"Hayır hanımefendi."

"Peki teşekkür ederim."

Telefonu bırakıyorum ve birkaç dakika düşünüyorum. Pekâlâ... bunda sorun yok. Ben onları ararım. Sonuç olarak bu testin kaçta olduğunu öğrenmem gerekiyor öyle değil mi? Ayrıca Kent bana kendisini ihtiyaç duyduğum her an arayabileceğini söylemişti. Tereddüt bile etme demişti.

Çantamdan kartvizitini çıkarıyorum ve dikkatli bir biçimde numaraları tuşluyorum.

"Alo!" diyor canlı bir ses. "Kent Garland'ın ofisi. Ben Megan, kendisinin asistanıyım. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Merhaba!" diyorum. "Ben Rebecca Bloomwood. Kent ile görüşebilir miyim?"

"Kent şu an toplantıda," diyor Megan nazikçe. "Mesajınızı alabilir miyim?"

"Pekâlâ bugünkü ekran testimin kaçta olacağını sormak için aradım," diyorum. Bunu söylemek bile kendime güvenimi getiriyor. O berbat *Daily World*'ü kim takar ki? Ben Amerikan televizyonuna çıkacağım. Çok ünlü biri olacağım.

"Anlıyorum," diyor Megan. "Becky beni bir dakika bekler misin..."

Beni beklemeye alıyor ve "Heard it through the Grapevine" in küçük bir versiyonunu dinlerken buluyorum ken-

dimi. Sonra müzik bitiyor ve bir ses çıkıp HLBC Corporation'ı aramamın onlar için ne kadar önemli olduğunu söylüyor... ve sonra yeniden başlıyor.... Sonra Megan geri dönüyor.

"Alo. Becky? Korkarım Kent ekran testi ertelemekte zorunda. Tekrar ayarlamak isterse seni arayacağını söyledi."

"Ne?" diyorum ve bir yandan da ifadesiz gözlerle aynadaki makyajlı yüzüme bakıyorum. "Ertelemek mi? Fakat neden? Peki ne zaman ayarlanacağını biliyor musun?"

"Bilemiyorum," diyor Megan nazıkçe. "Kent şu anda çok yoğun. *Consumer Today*'in yeni bölümleri ile ilgileniyor."

"Fakat... ekran testi bunun için yapılacaktı zaten! *Consumer Today*'in yeni bölümleri için!" Derin bir nefes alıyorum. Sesimin çok endişeli çıkmamasına gayret ediyorum. "Peki ne zaman yeniden ayarlayacak bilmiyor musun?"

"Bunu gerçekten söyleyemem. Programı şu an çok dolu... ve sonra iki haftalığına izne çıkacak..."

"Dinle," diyorum sakın olmaya çalışarak. "Gerçekten de Kent ile konuşmam gerekiyor. Bu çok önemli. Onu bana bağlayamaz mısın? Sadece bir saniye."

Bir sessizlik oluyor... sonra Megan iç çekiyor.

"Onu bulabilecek miyim bir bakacağım."

O tiz şarkı başlıyor yine... sonra Kent'in sesi hattın diğer ucunda duyuluyor.

"Selam Becky. Nasılsın?"

"Selam!" diyorum sesimin rahat çıkmasına gayret ederek. "Ben iyiyim. Bugün için ne yapacağımızı sormak için aramıştım. Şu ekran testi ile ilgili olarak?"

"Anladım," diyor Kent düşünceli bir şekilde. "Sana doğruyu söylemek gerekirse Becky bazı sorunlar ortaya çıktı. Bu yüzden bunu düşünmemiz gerekiyor. Tamam mı? Bu yüzden de karar verene kadar ekran testinden vazgeçiyoruz."

Sorunlar mı? Ne sorunlarından bahsediyor bu? O ne...

Birden korkuyla kaskatı kesiliyorum. Aman Allah'ım. Lütfen, hayır!

Daily World'ü görmüş öyle değil mi? İşte bahsettiği şey bu. Ahizeyi sıkıca tutuyorum. Kalbim çarpıyor ve umutsuzca her şeyi açıklamak istiyorum. Ona için gerçeğinden çok daha kötü yazıldığını. Yarısının bile doğru olmadığını ve bunun benim yaptığım işte iyi olmadığım anlamına...

Fakat bunu yapamıyorum. Bunun sözünü bile etmek için kendimi toparlayamıyorum.

"Neyse bağlantıda olacağız," diyor Kent. "Bugün seninle görüşemediğimiz için üzgünüm. Megan'a söyleyeceğim seni daha sonra arayacak..."

"Pekâlâ tamam," diyorum ve sesimi canlı ve rahat çıkarmaya gayret ediyorum. "Sence ne zaman bunu yeniden ayarlayabiliriz?"

"Gerçekten de emin değilim... Üzgünüm Becky. Şimdi kapatmam lazım. Sette bir problem var. Fakat aradığın için teşekkürler. Keyfine bak!"

Telefon kapanıyor ve ben yavaşça onu yerine koyuyorum.

Sonuç olarak, ekran testime gidemiyorum. Sonuç olarak, beni artık istemiyorlar.

Üstelik yeni bir takım ve bir sürü şey almıştım.

Aman Allah'ım, aman Allah'ım.

Nefes alıp verişlerimin gittikçe daha hızlandığını hissedebiliyorum ve bir an ağlamaya başlayacağımı düşünüyorum.

Sonra birden annemi düşünüyorum ve çenemi yukan kaldırmaya zorluyorum kendimi. Yıkılmayacağım. Güçümle çalışmak isteyen bir sürü insan var. Bir sürü Mesela şu... şu Greg Walters. Beni departman yöneticisi ile görüştüreceğini söylemişti, öyle değil mi? Pekâlâ belki bugün için bir şeyler ayarlayabiliriz. Evet! Belki de bugünün sonuna geldiğimde kendime ait bir programım olacak!

Hızla numarayı buluyorum Gergin bir şekilde tuşlara basıyorum ve direkt ona ulaşabildiğime çok sevinıyorum. İşte bu çok daha iyi. Direkt ona ulaştım!

"Selam Greg? Ben Becky Bloomwood."

"Becky! Sesini duymak ne güzel!" diyor Greg sesi biraz şaşırmış geliyor. "Nasılsın?"

"Hmm... iyiyim. Dün seninle tanışmak güzeldi," diyorum. Sesim gerginlikten tiz çıkıyor "ve tüm fikirlerinle de çok ilgilendim."

"Pekâlâ bu harika! Tatilin iyi geçiyor mu bakalım?"

"Evet! Evet iyi geçiyor." Derin bir nefes alıyorum. "Greg, dün departman yöneticisi ile beni tanıştıracakmış söylüyordun -"

"Kesinlikle!" diyor Greg. "Dave de seninle tanışmayı çok istiyor. Senin çok büyük potansiyelin olduğunu düşünüyoruz. Çok büyük."

Rahatlama duygusu bedenimi kaplıyor. Allah'a şükürler olsun. Şükürler...

"O yüzden gelecek sefer bu şehre geldiğinde," diyor Greg. "beni mutlaka ara ve bir şeyler ayarlayalım."

Telefonda kalakalıyorum. Şok içinde irkilmiş durumdayım. Gelecek sefer bu şehre geldiğim zaman mı? Fakat bu aylar sonra olabilir. Hatta hiç olmayabilir. Benimle görüşmek...

"Bunu yapacağına söz veriyor musun?"

"Hmm... tamam," diyorum ve bir yandan da sesimde gittikçe artan sıkıntıyı belli etmemeye çalışıyorum. "Bu harika olur."

"Belki ben Londra'ya geldiğim zaman da görüşürüz."

"Tamam!" diyorum canlı bir sesle. "Umarım. Pekâlâ... sonra görüşürüz. Seninle tanışmak güzeldi."

"Seninle tanışmak da harikaydı Becky!"

Telefon kapandığında bile hâlâ yüzümde o sahte, canlı gülümseme var. Ancak bu sefer gözlerimde birikmiş yaşların yavaşça yanaklarımdan aşağıya süzülerek mayajımı da beraberinde götürmesine engel olamıyorum.

Saatlerdir otel odasında yalnız başıma oturuyorum. Öğlen vakit geldi, geçti fakat hiç yemek yiyecek halde değilim. Yaptığım tek pozitif şey telefondaki mesajlarımı dinlemek ve defalarca dinlediğim anneminki dışındakileri silmek. Bu, *Daily World*'ü alır almaz ilk bıraktığı mesaj olmalı.

"Şimdi" diyor, "Gazetede ki şu aptal makalede kuru bir gürültü var. Bunu dikkate alma Becky. Sakın unutma buradaki resim yarın bir milyon çöpe gidecek."

Bir sebeple her dinleyişimde bu beni güldürüyor. Bu yüzden de oraya oturmuş yarı ağlıyorum, yarı gülüyorum. Islak gözyaşlarından oluşan bir göletin eteğinde

birikmesine aldırmiyorum ve silme zahmetine bile katlanmıyorum.

Ah Allah'ım eve gitmek istiyorum. Sonsuz bir zamandır burada oturuyormuşum gibi geliyor. Bir ileri bir geri sallanıyorum ve düşünceler kafamın içinde dönüp dolaşıyorlar. Aynı konuya tekrar tekrar geri dönüyorum. Bu kadar aptal nasıl olabildim? Ne yapacağım şimdi? Bir daha hiç kimsenin yüzüne bakamayacak mıyım?

New York'a geldiğimden beri kendimi deli bir roller coaster üzerinde hissediyorum. Sanki bir tür sihirli Disney gezisindeyim. Sadece ben boşlukta uçmak yerine, mağazalar, oteller, görüşmeler, yemekler arasında uçuyorum. Hepsini de ışıklı ve pırlıtlı. Sesler bana gelecekte çok önemli biri olacağımı söylüyor.

Bunun gerçek olmadığını söyleyemem. Her bir anına inandım çünkü.

Uzun bir süre sonra kapının açıldığını duyuyorum. Benim beni avutmasına neredeyse kendimi hasta hissedecek kadar ihtiyacım var. Kendimi Luke'un kollarına atmak, gözyaşlarına boğulmak ve onun bana her şeyin düzeleceğini söylediğini duymak için çaresiz bir istek duyuyorum.

Fakat içeri girdiğinde tüm vücudumun dehşetle kasıldığını hissediyorum. Yüzünde çok gergin ve sabit bir ifade var. Sanki yüzü taştan oyulmuş gibi.

"Selam," diyorum en sonunda "Nerede... nerede kaldın merak ettim."

"Michael ile yemek yedim," diyor Luke kısaca. "Toplantıdan sonra." Ceketini çıkarıyor ve ben korku dolu beklentilerle izlerken, o da onu dikkatli bir biçimde bir askıya yerleştiriyor.

"Eee..." O soruyu sormaya çok zor cesaret ediyorum. "İyi geçti mi?"

"Pek iyi değil, hayır."

Karnıma bir şeyler saplanıyor. Bu ne demek? Kesinlikle... kesinlikle olamaz...

"Bitti... bitti mi?" En sonunda sormayı başarıyorum.

"İyi soru," diyor Luke. "JD Slade'dekiler daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu söylediler."

"Neden zamana ihtiyaçları var?" diyorum kurumuş dudaklarımı ıslatarak.

"Birkaç rezervasyonları var," diyor Luke düz bir sesle. "Bu rezervasyonların ne olduğunu tam olarak belirtmediler."

Sertçe kravatını çekip çıkarıyor ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor. Aman Allah'ım bana bakmıyor bile. Sanki bana bakmak istemiyor.

"Sence..." diye başlıyorum yutkunarak "Sence o makaleyi görmüşler midir?"

"Öyle sanıyorum," diyor Luke sesinde belli bir keskinlik var. Ve bu beni ürkütüyor. "Gördüklerinden kesinlikle eminim."

Gömleğinin son düğmesini beceriksizce açmaya çalışıyor. Sonra da sınırla onu koparıyor.

"Luke," diyorum çaresizce. "Ben... ben çok üzgünüm. Ne yapacağımı bilemiyorum." Derin bir nefes alıyorum: "Yapabileceğim her şeyi yaparım."

"Yapılabilecek bir şey yok," diyor açıkça Luke. Banyoya giriyor ve birkaç dakika sonra duş sesi geliyor. Kırpıdamıyorum. Düşünmüyorum bile. Kendimi felce uğramış gibi hissediyorum ve sanki bir pencere pervazında oturuyormuşum da kaymamaya çalışıyormuşum gibi geliyor.

En sonunda Luke banyodan çıkıyor, sanki beni tanımıyormuş gibi siyah kot pantolonunu üzerine geçiriyor, siyah balıkçı yaka kazağını giyiyor. Kendine bir içki koyuyor ve odanın içinde sessizlik hakim oluyor. Pencereden baktığımda Manhattan'ı görebiliyorum. Hava alıcılara doğru koyulaşarak ve uzaktaki pencerelerden ve her taraftan ışıklar gelmeye başlıyor. Ancak dünya hiç odaya sığmamış durumda. Şu dört duvar arasına hiçbir şey dışarı çıkmadığını aniden fark ediyorum.

"Ekran testime de gidemedim," diyorum en sonunda.

"Öyle mi?" diyor Luke'un sesi dümdüz ve ilgisiz. Çalmanın içimi kapladığını hissediyorum.

"Neden olduğunu bilmek istemiyor musun?" diyorum bir yastığın kenarını çekerek. Bir sessizlik oluyor. Sonra Luke olağanüstü çaba harcayarak konuşuyor.

"Neden?"

"Çünkü artık kimse benimle ilgilenmiyor," Saçlarını geriye doğru atıyorum. "Tek kötü gün geçiren sen değilsin Luke. Tüm fırsatlarımı berbat ettim. Artık kimse beni tanımak bile istemiyor."

Bu sabah dinlediğim telefon mesajları aklıma geldiğinde aşağılanma duygusu bedenimi kaplıyor. Hepsisi de karşılaştıkları görüşmeleri, yemekleri iptal ettiler.

"Ve biliyorum ki hepsi benim suçum," diye devam ediyorum. "Bunu biliyorum. Fakat yine de..." Sesim güvensizlikten titrek bir biçimde çıkıyor ve derin bir nefes alıyorum. "İşler artık benim için de iyi gitmiyor." Başımı kaldırıyorum fakat Luke bir santim bile kıpırdanmıyor. "Biraz... biraz şefkat gösterebilirsin."

"Biraz şefkat göstereyim," diye tekrarlıyor Luke.

"Bunu ben yaptım biliyorum."

"Bu doğru! Sen yaptın!" Luke'un sesi kızgınlıkla patlıyor ve en sonunda bana bakmak için dönüyor. "Becky o parayı gidip harcaman için seni kimse zorlamadı! Alışveriş yapmayı sevdiğini biliyorum fakat söylesene bu kadar çok para harcamak... Bu kesinlikle bir sorumsuzluk. Kendini frenleyemedin mi?"

"Bilmiyorum!" zayıf ve titrek bir sesle karşılık veriyorum. "Galiba. Fakat bunun böyle... böyle lanet olası bir yaşama ve ölüm-kalım meselesine dönüşeceğini bilemezdim, değil mi? İzlendiğimi bilmiyordum Luke. Bunu bilecek yapmadım." Bir gözyaşının yanaklarımdan süzülmeğe başladığını dehşetle fark ediyorum. "Biliyorsun kimseyi yaralamadım. Kimseyi öldürmedim de. Belki biraz toyluk yapmış..."

"Biraz toyluk. İşte bu suçu hafif göstermekten başka bir şey değil."

"Pekâlâ tamam toyluk yaptım! Fakat suç işlemedim..."

"Bir fırsatı kaldırıp atmanın suç olmadığını mı düşünüyorsun?" diyor Luke kızgınlıkla. "Çünkü bildiğin kadarıyla..." Başını sallıyor. "Hadi Becky! İkimiz de buna sahibtik. New York'a sahip olmuştuk." Eli bir yumruğa dönüştürüyor. "Ya şimdi. İkimizin de haline bak. Hepsisi de senin şu alışveriş saplantının yüzünden."

"Saplantı mı?" diye bağıriyorum. Artık o suçlayan bakışlarına daha fazla dayanamıyorum. "Ben saplantılıyım, öyle mi? Peki ya sen?"

"Ne demek istiyorsun?" diyor pek önemsemeyen bir sesle.

"Sen de işi saplantı haline getirmişsin! İş New York'da yapma saplantısı! O makaleyi gördüğünde ilk düşündü-

ğün şey ben değildim ya da... ya da benim nasıl hissettiğim değildi, öyle değil mi? İlk düşündüğün şey, bunun seni ve işini nasıl etkileyeceği idi." Sesim son derece yüksek çıkıyor. "Tek düşündüğün kendi bağarın ve ben her zaman ikinci planda geliyorum. Her şey kararlaştırılana kadar bana New York'dan bahsetme zahmetini bile göstermedin! Benden sadece... sadece uyum sağlamamı ve sen ne istiyorsan onu yapmamı istedin. Alicia'nın benim gölge gibi dolıştığımı söylemesine şaşmamalı!"

"Sen gölge gibi değilsin!" diyor sabırsız bir sesle.

"Evet öyleyim! İşte beni böyle görüyorsun değil mi? Küçük bir hiç kimse. O muazzam planında bir yere yerleştirilmesi gereken bir hiç. Ne kadar aptalmışım. Ben de buna izin verdim..."

"Bunun için vaktim yok," diyor Luke ayağa kalkarak.

"Hiç vaktin yok ki zaten!" diyorum gözlerimden yaşlar boşanarak. "Suze bile bana senden daha çok vakit ayırıyor! Tom'un düğününe gelecek vaktin yok, tatilimiz bir toplantıya dönüştü ve ailemi ziyaret edecek vaktin yok..."

"Evet çok fazla vakit bulamıyorum!" diye bağılıyor Luke aniden ve ben şok içinde susuyorum. "O yüzden de seninle ve Suze ile abuk sabuk gevezelik edemem." Başını umutsuzluk ile sallıyor. "Ne kadar çok çalıştığımın farkında mısın? Bu anlaşmanın ne kadar önemli olduğu ile ilgili bir fikrin var mı?"

"Neden önemli?" diye bağıırken duyuyorum kendimi. "Neden bunu Amerika'da yapmak bu kadar önemli? Böylece tam bir inek olan anneni etkileyeceksin, değil mi? Eğer onu etkilemeye çalışıyorsan Luke, sana söyleyeyim ben şimdiden pes ediyorum! Asla ve asla etkilenmeye-

cektir. Asla! Düşünsene seni görmek için zahmet bile etmedi! Sen ona Hermes kaşkol almıştın ama o programını ayarlayıp sana beş dakika bile ayırmadı!"

Susuyorum. Nefes nefese kalıyorum ve bir an tam bir sessizlik oluyor.

Lanet olsun! Bunu söylememeliydim.

Luke'a bakmak için kafamı hızla çeviriyorum ve onu bana bakarken buluyorum. Yüzü sinir içinde kül gibi olmuş.

"Annem için ne dedin sen?" diyor yavaşça.

"Bak ben... ben bunu demek istemedim." Yutkunuyorum ve sesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Sadece düşünüyorum da... tüm bunların mantıklı bir oranı olmalı. Tüm yaptığım biraz alışveriş..."

"Biraz alışveriş," diye tekrarlıyor Luke sert bir şekilde. "Biraz alışveriş." Bana uzun uzun bakıyor. Sonra aniden aldıklarını koyduğum sedir odunundan yapılmış büyük dolaba doğru ilerlediğini dehşet içinde seyrediyorum. Yavaşça açıyor ve her ikimiz de tavana kadar tıksık tıksık çantalara bakıyoruz.

Onları gördüğümde midemin bulandığını hissediyorum. Onları alırken bana çok önemli gelen, çok büyük heyecan duyduğum tüm bu eşyalar... şimdi sadece kocaman bir çöp yığını gibi görünüyorlar. Tüm bu paketlerin içinde ne olduğunu bile çok zor söyleyebilirim. Bunlar sadece... eşya. Yığınlarca eşya.

Hiçbir şey söylemeden Luke dolabı kapatıyor ve utançla beni sıcak bir suyla yıkadığını hissedebiliyorum.

"Biliyorum," diyorum fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Biliyorum. Bunun bedelini ödüyorum. Gerçekten de."

Arkamı dönüyorum, göz göze gelmeye cesaret edemiyorum ve birden bu odadan çıkmam gerektiğini düşünüyorum. Luke'den kaçmalıyım, aynadaki görüntümden kaçmalıyım ve tüm bu dehşetli günden de kaçmalıyım. "Seninle... seninle sonra görüşürüz," diye mırıldanıyorum ve arkama bile bakmadan kapıya yöneliyorum.

Aşağıdaki bar loş bir biçimde aydınlatılmış. Sakinleştirici ve tenha. Görkemli deri iskemleye çöküyorum ve kendimi sanki grip olmuş gibi güçsüz ve titrek hissediyorum. Garson geldiğinde portakal suyu ısmarlıyorum. Fakat masadan uzaklaşırken siparişimi değiştiriyorum ve brandy ısmarlıyorum. Kocaman bir bardakta, ılık ve hayat verici olarak önüme geliyor. Birkaç yudum alıyorum. Sonra bir gölgenin masanın önünde belirdiğini görünce başımı kaldırıyorum. Michael Ellis. Kalbim sıkışıyor. Şu anda onunla konuşmak istemiyorum.

"Merhaba," diyor. "Oturabilir miyim?" karşımdaki iskemleyi işaret ediyor. Bitkinlikle başımı sallıyorum. Oturuyor ve ben bardağı kafama dikerken beni süzüyor. Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"Nazik olup bundan hiç bahsetmeyebilirim," diyor en sonunda. "Ya da sana gerçeği söyleyebilirim. O da şu: bu sabah senin için çok üzüldüm. Sizin şu İngiliz gazeteleri epey kötü niyetli. Böyle bir muameleyi kimse hak etmez."

"Teşekkür ederim," diye ağzımda geveliyorum.

Bir garson beliriyor ve Michael hiç bana sormadan iki brandy daha ısmarlıyor.

"Sana şunu söyleyebilirim. İnsanlar sersem değiller," diyor garson uzaklaşırken. "Hiç kimse bunu sana karşı kullanmayacaktır."

"Kullandılar bile," diyorum masayı seyrederek. "HLC için yapacağım ekran testi iptal oldu."

"Ah" diyor Michael biraz durakladıktan sonra. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Artık beni kimse tanımak istemiyor. Hepsi de başka bir yöne devam edeceklerini veya benim Amerikan piyasasına pek uymayacağımı hissettiklerini ve... söylediler. Bılırsın işte. Aslında 'defol git' demek istediler yani."

Tüm bunları Luke'a da anlatmayı çok isterdim. Tüm dertlerimi içimden atabilmeyi ve onun da bana eleştiri yapmadan sıkıca sarılmasını isterdim. Annemle babamın söylediği gibi veya Suze'nin söylediği bunun benim değil onların kaybı olduğunu söylemesini isterdim. Ama o bunun yerine kendimi daha da kötü hissetmemi sağladı. Yine de o haklı... Her şeyi kaldırıp attım, öyle değil mi? İnsanların, uğrunda öleceği fırsatlara sahip olmuştum ve ben onları çarçur ettim.

Michael ciddi bir ifadeyle başını sallıyor.

"Bu olur," diyor. "Korkarım bu geri zekâlılar tıpkı bir koyun sürüsü gibi. Birisi korktuğu zaman hepsi birden korkuyor."

"Her şeyi berbat etmiş hissediyorum," diyorum boğazım sıkışarak. "Şu harika işi alacaktım ve Luke da çok başarılı olacaktı. Her şey mükemmel gidiyordu. Oysa ben bunu direkt çöpe attım. Hepsi benim suçum."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü dehşetle fark ediyorum. Onları durduramıyorum. Sonra da koca bir hiclank geliyor. Ah bu çok utanç verici.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Ben koskoca bir felaketim."

Sıcak yüzümü avuçlarıma içine gömüyorum ve Mic-

hael Ellis'in anlayışlı davranıp kalkacağını ve beni yakarı bırakacağını umuyorum. Ancak bunun yerine elinin tutu tutuşturuluyor. Klas keten peçeteye yüzümü minnetlelikle siliyorum ve en nihayet kafamı kaldırıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum yutkunarak. "Bunun için özgünüm."

"Bu gayet normal," diyor Michael sakın bir sesle. "Ben de olsam aynımsı yapardım."

"Evet, tabii," diye mırıldanıyorum.

"Bir sözleşmeyi kaybettiğim zaman beni görmeliyim. Avazım çıktığı kadar bağıyorum. Sekreterim her yarın saatte bir Kleenex'e koşturmak zorunda kalıyor." O kalamıyorum. "Hadi brandy'ni iç," diyor. "Şimdi bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım. Resmini uzun mesafeli objektif ile çekmeleri için *Daily World*'ü davet ettin mi?"

"Hayır."

"Onları arayıp şahsi özelliklerini anlattın mı? Ve onlara hiç de hoş olmayan başlıklar atmaları önerisinde bulundu mu?"

"Hayır." Hafifçe kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Öyleyse." Bana şakacı bir edayla bakıyor. "Bu senin suçun çünkü..."

"Çocuksu davrandım. Bunu fark etmeliydim. Bunun başıma geleceğini... görebilmeliydim. Aptallık ettim."

"İşler ters gitti." Omuzlarını silkiyor. "Belki biraz aklızsızlık etmiş olabilirsin. Fakat tüm suçu kendi üstüne almazsın."

Cebinden elektronik bir ses geliyor ve Michael cep telefonuna uzanıyor.

"Bana bir dakika izin ver," diyor ve sonra telefonda sesle yöneliyor. "Selam!"

O telefonda sakince konuşurken ben de kâğıttan yaldına bir bardak altlığını tekrar tekrar katıyorum. Ona bir soru sormak istiyorum... fakat cevabı duymak istediğinden pek emin değilim.

"Kusura bakma," diyor Michael ve telefonunu kaldırıyor. Şekli bozulmuş bardak altlığına bir göz atıyor. "Kendini daha iyi hissediyorsun ya?"

"Michael..." Derin bir nefes alıyorum. "Anlaşmanın bozulması benim suçum mu? Yani şu *Daily World*'deki şey buna sebep oldu mu?"

Bana dikkatle bakıyor. "Açık konuşacağız değil mi?"

"Evet," diyorum. Ancak korkunun içime ok gibi saplandığını hissediyorum. "Çok açık konuşacağız."

"O zaman doğruyu söylemek gerekirse bunun işleri pek kolaylaştırdığını söyleyemem," diyor Michael. "Bu sabah çok çeşitli yorumlarda bulunuldu. Bazı espriler de yapıldı. Hepsini Luke'a bırakmak zorunda kaldım ama o gayet iyi idare etti."

Onu süzüyorum ve kendimi buz gibi hissediyorum.

"Luke bunu bana söylemedi," diyorum. Michael omuzlarını silkiyor.

"O yorumlardan hiçbirini tekrarlamak isteyeceğini sanmıyorum."

"O zaman bu benim suçum."

"İh," Michael başını sallıyor. "Ben bunu söylemedim." İskemlesinin arkasına yaslanıyor. "Becky eğer bu anlaşma gerçekten de güçlü olsaydı ters giden bir reklam, onun hayatta kalmasına engel olamazdı. Bence JD Slade senin bu ufak... utancını bir bahane olarak kullan-

dı. Kendilerine sakladıkları daha büyük bir neden var ortada."

"Nedir o?"

"Kim bilir? Londra Bankası ile ilgili söylenti mi? İş ahlakı açısından farklılıklar mı? Bir sebeple genel bir güven kaybı var."

Onu süzüyorum. Bir yandan da Luke'un sözlerini hatırlıyorum.

"Sence insanlar Luke'un etkisini kaybettiğini mi düşünüyorlar?"

"Luke çok yetenekli bir adam," diyor Michael dikkatli bir şekilde. "Fakat şu yapacağı anlaşma ile ilgili ayaklarına bir şey dolaştı. Neredeyse fazla uçmuş durumda. Ona bu sabah söyledim. Önceliklerini belirlemesi gerekiyor. Londra Bankası ile ilgili aleni bir durum var ortada. Onlarla konuşması gerekiyor. Onları sakinleştirmesi gerekiyor. Açıkça söylemek gerekirse onları kaybettiği takdirde başı büyük belaya girer." Öne doğru eğiliyor. "Eğer bana sorarsan, bu öğleden sonra Londra'ya doğru uçuyor olmalıydı."

"Peki o ne yapmak istiyor?"

"Bildiğim ne kadar New York yatırım bankası var ise onlarla toplantı ayarlıyor," diyor başını sallayarak. "Şu çocuk bu işi Amerika'da kurmak için kodlanmış görünüyor."

"Sanırım bir şeyi kanıtlamak istiyor," diye mırıldanıyorum. *Annesine* diye ekleyecektim neredeyse.

"Öyleyse Becky," Michael bana sevecen bir bakışla bakıyor. "Ne yapmayı düşünüyorsun? Birkaç iş görüşmesi daha ayarlayacak mısın?"

"Hayır," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Doğruyu söylemek gerekirse bunun bir anlamı olacağını sanmıyorum."

"Peki burada Luke ile kalacak mısın?"

Luke'un kaskatı kesilmiş yüzü kalamın içinde beliriyor ve içine bir acı saplanıyor.

"Bunu yapmanın da pek manası olduğunu sanmıyorum," diyorum. Brandy'ımden koca bir yudum alıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Ne yapacağın biliyor musun? Sanırım eve döneceğim."

On Dört

Taksiden iniyorum, bavulumu kaldırıma koyuyorum ve İngiltere'nin o gri gökyüzüne mutsuzlukla bakıyorum. Gerçekten de bunun bittiğine inanamıyorum.

Son dakikaya kadar içimde sakladığım çaresiz bir umutla birinin likrini değiştirip bana iş teklif etmesini bekledim. Ya da Luke'un bana kalmam için yalvarmasını. Telefonun her çalışında bir mucizenin olacağını düşünerek sınırlarımın gerildiğini hissediyordum. Fakat hiçbir şey olmadı. Elbette ki olmayacaktı.

Luke'a hoşça kal dediğimde sanki rol yapıyor gibiydim. Ashında gözyaşları içinde boynuna atlamak, yüzüne dokunmak veya bunun gibi bir şey yapmak isterdim. Fakat bunu yapamadım. Vakur davranmam gerekiyordu. Bu yüzden de neredeyse resmi bir havada ayrılmıştım oradan. Havayolu şirketini aramış, eşyalarımı toplamış ve bir taksi çağırmıştım. Ayrılırken onu dudağından öpmeye cesaret edememiştim. Bu yüzden iki yanağına da birer öpücük kondurduktan sonra, ikimizin de bir şey söylemesine fırsat bırakmadan çıkmıştım.

Şimdi aradan on iki saat geçti. Kendimi tamamiyle yorgun hissediyorum. Gece uçuşunda tamamen uyanıktım. Kendimi mutsuzluk ve hayal kırıklığı ile kaskatı hissetmişim. Sadece birkaç gün önce Amerika'da yepyeni, muhteşem bir hayata başlayacağımı düşünerek havalara

uçuyordum. Şimdi ise, bunun yerine başladığım noktaya da gerisine döndüm. Üstelik bunu herkes aına herkes biliyor. Havaalanındaki iki kız beni net olarak tanıdılar ve ben bagajlarımı beklerken fısıldamaya ve kıkır kıkır gülmeye başladılar.

Ah aman Allah'ım, onların yerinde olsam aynı şeyi yapacağımı biliyorum. Ancak o sırada kendimi utançtan o kadar hassas hissetmişim ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Özöntü içinde valizlerimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum ve kendimi eve atıyorum. Sonra birkaç dakika orada dükliyorum, mantolara, kâsenin içinde duran eski mektuplara ve anahtarlara bakıyorum. Aynı koridor. Aynı hayat. Birinci dünyama geri döndüm. Aynadaki bitkin görüntüme bakıyorum ve hızla başımı çeviriyorum.

"Selam!" diyorum. "Kimse var mı? Ben geldim."

Bir sessizlik oluyor... sonra Suze kendi odasının kapısında sabahlıkla beliriyor. "Bex!" diye bağırıyor. "Seni bu kadar erken beklemiyordum! İyi misin?" sabahlığını sıkıca sararak yakınımaya geliyor ve endişeyle yüzüme bakıyor. "Ah Bex," diyor dudaklarını ısırarak. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Tamam," diyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Bex..."

"Gerçekten ben iyiyim." Suze'nin endişeli yüzü, beni gözyaşlarına boğmasın diye başımı çeviriyorum ve valizlerime aceleyle bakıyorum. "Her neyse... sana istediğin Clinique ürünlerini aldım. Bir de annen için özel yüz sıkıştırıcısı aldım..." Şişeleri ona uzatıyorum ve yine aceleyle aramaya girişiyorum. "Buralarda bir yerlerde senin için bir şeyler daha olacak..."

"Bex... bunun için endişelenmene gerek yok. Gel ve otur veya istediğin başka bir şey yap." Suze Clinique'ın şifelerini sıkıca kavlıyor ve kararsız bir biçimde bana dönüyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır!" diyorum kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Ben iyiyim Suze. Yapılacak en iyi şeyin devam etmek ve neler olduğu hakkında düşünmemek olduğuna karar verdim. Aslında bunun hakkında hiç konuşmamış olmamız etmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" diyor Suze. "Pekâlâ.... Tamam. Eğer istediğinin bu olduğuna emin isen."

"İstediğimin bu olduğuna eminim." Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten. Ben iyiyim. Peki sen nasılsın?"

"Ben iyiyim," diyor Suze ve bana tekrar endişeyle bakıyor. "Bex gerçekten de solgun görünüyorsun. Bir şeyler yedin mi?"

"Uçakta yedim. Bilirsin işte." Titreyen parmaklarla mantomu çıkarıyorum ve bir kancaya asıyorum.

"Uçuş... uçuş iyi geçti mi?" diyor Suze.

"Harikaydı!" diyorum zorlama bir canlılıkla. "Yeni Billy Crystal filmi gösteriyorlar."

"Billy Crystal!" diyor Suze. Sanki ben, dikkatle ilgilenilmesi gereken bir ruh hastasıymışım gibi tereddüt ederek bakıyor. "İyi... iyi bir film miydi? Billy Crystal'ı severim."

"Evet iyiydi. İyi filmi. Hakikaten de seyrederken epey iyi vakit geçirdim." Zorlukla yutkunuyorum. "Sadece kulaklıklarım tam ortasında bozuluverdi."

"Oh tatlım!" diyor Suze.

"Gerçekten de önemli bir sahneydi. Uçaktaki herkes gülüyordu... fakat ben hiçbir şey duyamadım." Sesim güvensizlikle titremeye başlıyor. "Ben de... ben de hostese

yni kulaklık alabilir miyim diye sordum. Fakat ne demek istediğimi anlamadı ve bana sınıt oldu çünkü içki servisi yapmaya çalışıyordu... Sonra da ona bunu tekrar söylemek istemedim. Bu yüzden de film nasıl bitti tam olarak bilemiyorum. Fakat bunun dışında gerçekten de iyi bir filmi... "Birdenbire kocaman bir hıçkırık boğazını düğümlüyor. "Bilirsin işte. Onu videoda ya da başka bir şekilde her zaman izleyebilirim."

"Bex!" Suze'nin yüzü endişeyle buruşuyor ve Clinique şifelerini yere düşürüyor. "Aman Allah'ım Bex. Buraya gel." Bana sıkıca sarılıyor. Ben de başımı omzuna yaslıyorum.

"Ah! Her şey çok berbat," diye ağlıyorum. "Çok utanç vericiydi Suze. Luke çok kızdı... ve ekran testi iptal ettiler... birdenbire sanki ben... ben bulaşıcı bir hastalığa yakalanmışım ya da buna benzer bir şey olmuşum gibi davrandılar. Şimdi de kimse beni tanımak istemiyor. Tüm bu olanlardan sonra New York'a da taşınamıyorum..."

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Suze'nin pembeleşmiş yüzü ise oldukça sıkılmış görünüyor.

"Bex kendimi çok kötü hissediyorum," diye bağıyorum.

"Kötü mü hissediyorsun? Neden kötü hissetmen gerekiyor ki?"

"Hepsi benim suçum. Ben ne moron bir insanım! Şu muhabir kızı içeriye aldım ve muhtemelen ben ona o aptal kahveyi hazırlarken etrafı araştırdı. Ne diye ona kahve ikram ettim ki sanki? Hepsi benim o aptal hatam yüzünden."

"Elbette ki değil!"

"Beni affedebilecek misin?"

"Seni affedebilecek miyim?" onu süzüyorum. Yüzünü ıtırıyor. "Suze... asıl ben senden beni affetmeni istiyorum. Yüzünü mahtıyım. Sen bana göz kulak olmaya çalıştın. Beni uyar- maya çalıştın fakat ben seni geri aramak zahmetine bile katlanmadım... ben çok... çok aptahım, çok düşünceli- zim..."

"Hayır değilsin!"

"Öyleyim." Bir hiçkırk daha pathiyor. "New York'da bana ne oldu bilemiyorum. Deliye döndüm. Sadece... ma- di. Koca bir yıldız olacaktım ve dolu dolu para kazan- caktım... ve sonra birden bunlar oluverdi."

"Ah Bex!" Suze da hemen hemen ağlıyor. "Kendimi çok kötü hissediyorum!"

"Bu senin suçun değil!" Bir peçeteye uzanıyorum ve burnumu siliyorum. "Eğer suçlanması gereken biri var- sa o da *Daily World*."

"Onlardan nefret ediyorum!" diyor Suze vahşi bir şe- kilde bağırarak. "Bunun için asılmalı ya da kırbaçlanma- hlar. Tarkie de böyle diyor."

"Ah evet," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Öyley- se... öyleyse... o da bunu gördü değil mi?"

"Doğrusunu söylersen Bex... bence çoğu kişi bunu gördü," diyor Suze istemeye istemeye.

Birden Janice ve Martin'in de bunu okuduğumu düşün- rek acıyla ırkılıyorum. Tom ve Lucy'nin de. Tüm eski okul arkadaşlarım ve öğretmenlerim de okumuş olmalı. Tanıd- ığımı herkes benim en utanç verici sırlarımı okudular.

"Dinle, hadi gel," diyor Suze. "Her şeyi bırak. Güzel bir çay içelim."

"Tamam," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Bu gerçekten de iyi olur." Onu mutfağa kadar takip ediy- rum ve sıcak kaloriferin karşısına rahatça oturuyorum.

"Peki... şimdi Luke ile aranız nasıl?" diyor Suze ihti- patlı bir sesle ve bir yandan da çaydanlığa su koyuyor.

"Pek iyi değil." Kollarımı bedenime sıkıca doluyorum. "Aslına bakarsan artık bu iş bitti."

"Gerçekten mi?" Suze bana üzüntüyle bakıyor. "Al- lah'ım Bex ne oldu?"

"Şey, çok büyük bir kavga ettik..."

"Şu makale ile mi ilgili?"

"Gibi." Bir peçeteye uzanıyorum ve burnumu siliyo- rum. "Söylediğine göre makale anlaşmasını çıkıncaya sok- muş ve ben alışveriş saplantısı olan bir insanmışım. Ben de ona iş saplantısı olan bir insan olduğumu söyledim. Annesinin ise... tamamen bir inek olduğumu..."

"Annesine inek mi dedin?" Suze oldukça şaşırılmış gö- rünüyor. Ben ise hafifçe kıkırdıyorum.

"Evet öyle çünkü! Çok kötü. Luke'u sevmiyor bile. Fa- kat o bunu göremiyor... Tek istediği şu büyük anlaşmayı tamamlamak ve onu etkilemek. Onun dışında hiç birşey düşünemiyor."

"Eee ne oldu peki sonra?" diyor Suze bana çay kupa- sını uzatarak.

Dudaklarımı ısınyorum. Beni havaalanına götürecek taksiyi beklerken yaptığımız şu son, acı verici konuşma- yı hatırlıyorum. Birbirimizin gözlerine bile bakmadan na- zik ve yapmacık seslerle yaptığımız konuşma.

"Oradan ayrılmadan önce onun şu anda düzgün bir ilişkiyi yürütecek vakti olmadığını söyledim."

"Öyle mi?" diyor Suze gözlerini kocaman açarak. "Ya ni sen mi bitirdin?"

"Bunu demek istememiştim." Sesim neredeyse isli gibi çıkıyor. "Onun buna itiraz edip zamanı olduğunu söylemesini beklemiştim. Ama o hiçbir şey söylemedi. Çok... çok kötüydü."

"Ah Bex." Suze çay kupasının üzerinden bana bakıyor. "Ah Bex."

"Neyse boş ver," diyorum neşeli görünmeye çalışarak. "Muhtemelen bu bizim için en iyisiydi." Çayından bir yudum alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Çayından lah'im bu çok güzel. Bu çok güzel." Bir süre sessiz kalıyorum. Buharın yüzümü ısıtmasına izin veriyorum. Kendimi rahatlamış hissediyorum. Birkaç yudum daha alıyorum. Sonra gözlerimi açıyorum. "Amerika'da çay yapamıyorlar. Bir yere gittim ve bana şunu verdiler... su dolu bir fincan ve poşet çay. Ve fincan da koskocamandı."

"Ahhi!" diyor Suze yüzünü buruşturarak. "İğrenç!" Bisküvi kutusuna uzanıyor ve birkaç tane Hob-nobs alıyor. "Amerika'ya kimin ihtiyacı var ki zaten?" diyor kuvvetli bir edayla. "Demek istiyorum ki herkes Amerikan televizyonunun bir çöplük olduğunu biliyor. Burada çok daha iyisini yaparsın."

"Belki de." Bir süre kupama bakıyorum sonra derin bir nefes alarak ona bakıyorum. "Biliyor musun uçaktayken epey düşündüm. Bu durumu hayatımın önemli bir dönüş noktası yapmaya karar verdim. Kariyerime konsantre olacağım ve kitabımı bitireceğim. Bu sefer gerçekten de odaklanacağım. Ve sadece..."

"Onlara günlerini göstereceksin," diye tamamlıyor Suze.

"Kesitlikde. Onlara bunu göstereceğim."

Evdaki huzurun epey neşemi yerine getirmesi çok şaşırtıcı. Geldiğimden beri yarım saat geçmiş ve üç kupa çay bitirmiş olmamla birlikte kendimi bir milyon kere daha iyi hissediyorum. Suze'ye New York'u ve neler yaptığını anlatırken eğleniyorum bile. Güzellik salonuna gittiğim zaman o parlak dövmeyi nereye koymak istediklerini anlattığımda Suze o kadar çok gülüyor ki neredeyse boğulacak gibi oluyor.

"Hey," diyorum aniden aklıma bir şey geliyor. "KitKatları bitirdin mi?"

"Hayır," diyor Suze gözlerini silerek. "Sen olmayınca bitirmek pek kolay olmadı. Peki Luke'un annesi ne dedi? Sonucu görmek istedi mi?" Sonra kahkahalardan kılınmaya başlıyor yine.

"Dur bir dakika. Bir iki KitKat alacağım," diyorum ve bulundukları odaya, Suze'nin odasına doğru yöneliyorum.

"Aslında..." diyor Suze ve gülüşü garip bir biçimde duruyor. "Hayır oraya girme."

"Neden?" diyorum şaşkınlıkla durarak. "Orada ne..." Suze'nin yanaklarının yavaşça pembeleştiğini görünce kapıdan uzaklaşıyorum. "Olamaz. İçeride biri mi var?"

Onu süzüyorum ve o da savunmaya geçer gibi sabahlığını sıkıca bağlıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Buna inanamıyorum!" Sesim inanmazlıkla tizleşiyor. "Aman Allah'ım, sadece beş dakikalığına arkamı dönüyorum ve sen ateşli bir ilişki yaşamaya başlıyorsun!"

Bu beni her şeyden çok neşelendirmişti şimdi. Neşemi yerine getirmek için şöyle ağız sulandırıcı bir dedikodudan daha iyi bir şey yoktur.

"Bu ateşli bir ilişki değil!" diyor Suze en sonunda. "Bu bir ilişki de değil."

"Peki o zaman kim o? Ben tanıyor muyum?"

Suze bana ıstırap dolu bir bakış fırlatıyor.

"Pekâlâ tamam... sana açıklamam lazım. Sen... sen yanlış bir sonuca varmadan veya..." Gözlerini kapatıyor. "Allah'ım bunu söylemek çok zor."

"Suze'nin odasından bir gürültü geliyor ve biz birbirimize bakıyoruz."

"Pekâlâ tamam. Bu sadece bir kereliğe mahsus oldu" diyor hızla. "Sadece düşüncesizce ve aptalca... yani..."

"Sorun ne Suze?" Yüzümü buruşturuyorum. "Aman Allah'ım, Nick değil öyle değil mi?"

Nick, Suze'nin eski erkek arkadaşı idi. Sürekli olarak bunalıma giren, sarhoş olan ve Suze'yi suçlayan bir tipti. Doğruyu söylemek gerekirse tam bir kâbustu. Fakat bu biteli aylar olmuştu.

"Hayır. Nick değil. Bu... aman Allah'ım"

"Suze..."

"Tamam! Ama söz vermelisin..."

"Neye?"

"Tepki... tepki vermeyeceğine."

"Neden tepki vermem gerekiyor ki?" diyorum hafifçe gülerek. "Ne yani ben namus kumkuması değilim ki! Tüm bu konuştuğumuz..."

Suze kapıyı açtığında biraz uzaklaşıyorum... içerideki Tarquin'den başkası değil. Ona verdiğim kazak ve di-nos'la hiç de fena gözüküyor.

"Ah" diyorum şaşkınlıkla. "Ben de seni Suze'nin ye-ni..."

Susuyorum ve Suze'ye sırtarak bakıyorum.

Fakat o bana gülmüyor. Bakışlarını kaçırarak tınakla-nmı yiyor. Ve yanakları gittikçe daha çok kızarıyor. Tarquin'a bakıyorum... o da bakışlarını kaçırıyor.

Hayır. Hayır.

Bunu demek istemiş olamaz...

Hayır.

Fakat...

Hayır.

Beynim bununla başa çıkamıyor. Kısa devre gibi bir şey oluyor.

"Hımm Tarquin," diyor Suze oldukça tiz bir sesle. "Gi-dip biraz kruvasan alır mısın?"

"Ah, mmm... Tamam" diyor Tarquin biraz yapmacık bir tavırla. "Günaydın Becky."

"Günaydın!" diyorum "Seni görmek... seni görmek ne güzel. Kazagım... güzelmiş."

O çıkarken mutfakta buz gibi bir sessizlik oluyor. Ön kapının çarpıldığını duyana kadar da sürüyor. Sonra çok yavaş bir tavırla Suze'ye dönüyorum.

"Suze..."

Nasıl başlayacağımı bilemiyorum.

"Suze... bu Tarquin'di."

"Evet biliyorum," diyor mutfak tezgâhını seyrediyor.

"Suze... sen ve Tarquin..."

"Hayır!" diye bağırıyor sanki üzerine kaynar su dökül-müş gibi. "Hayır tabii ki değil! Bu sadece... biz sadece..." Sonra susuyor.

"Siz sadece..." diyorum cesaret verir bir tavırla.

"Bir ya da iki kere..."

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Tarquin ile," diyorum sadece emin olabilmek için.

"Evet," diyor.

"Peki," diyorum sanki bu oldukça mantıklı bir senar-
basıncın yükseldiğini hissediyorum ve içinde garip bir
terik bir gülüş patlatmak üzereyim. Yarı şok, yarı ka-
rum ki Tarquin. *Tarquin!*

Bir kıkırdama kopuyor içimden ve elimi ağzıma kapa-
tıyorum.

"Gülmel" diye hayıflanıyor Suze. "Güleceğini biliyo-
dum!"

"Gülmüyorum!" diye itiraz ediyorum. "Bence bu ka-
ka!" Bir kahkaha daha koparıyorum ve sanki öksürüyö-
müş gibi yapıyorum. "Pardon! Pardon. Eee... nasıl oldu
bu?"

"Şu İskoçya'daki partide!" diye sızlanıyor. "Etrafıma
da bir sürü yaşlı teyze vardı. Tarquin ve ben yaşı doksan
nin altında olan yegâne insanlardık. Ve bir şekilde... çok
farklı göründü gözüme! Üzerinde o güzel Paul Smith ka-
zak vardı ve saçları çok klas olmuştu.... acaba o, acaba o
gerçekten de Tarquin mıydı? Sonra epey içtim. İçince te-
olurum bilirsin. O da..." Başımı umutsuzca sallıyor. "Bile-
miyorum. O sanki... dönüşüm geçirmişti. İşte olanlar o-
verdii!"

Sessizlik oluyor. Şimdi ben de yanaklarımın kızardığını
hissediyorum.

"Biliyor musun Suze," diyorum utangaç bir tavırla.
"Düşünüyorum da bu... bu benim yüzümden olmuş ola-
bilir."

"Senin yüzünden mi?" Başını kaldırıp, bana bakıyor.
"nasıl yani?"

"O kazağı ona ben verdim. Saç stilini de ben yaptım."

Yüzündeki ifadeden biraz çekiniyorum. "Fakat demek is-
tediğim bunun... bunun böyle sonuçlanacağı ile ilgili en-
ufak bir fikrim yoktu. Sadece ona biraz hava vermek iste-
dim!"

"Pekâlâ cevap vermen gereken çok şey var!" diye ba-
ğırıyor Suze. "Ben de bayağı gerildim. Acaba sapık mı ol-
dum diye sürekli düşündüm."

"Neden?" diyorum gözlerim parlayarak. "Ne yaptırdı
ki sana?"

"Hayır aptal olma! Böyle düşündüm çünkü biz kuzey-
liyiz."

"Aahhh!" Yüzümü buruşturuyorum ama sonra bu
yaptığımı pek zarif olmadığını fark ediyorum. "Sonuçta
bu durum yasalara veya buna benzer bir şeye aykırı de-
ğil, öyle değil mi?"

"Ah aman Allah'ım Bex!" diye sızlıyor Suze. "Bu ger-
çekten de daha iyi hissetmemi sağladı."

Her ikimizin de kupasını alıyor ve lavaboya koyuyor.
Sonra da musluğu açıyor.

"Tarquin ile ilişkin olduğuna inanamıyorum," diyo-
rum.

"Bir ilişki yaşamıyoruz!" diye itiraz ediyor Suze. "Ko-
nu da bu zaten. Dün gece son defa oldu. Her ikimiz de bu-
na tamamen karar verdik. Bir daha asla olmayacak. Asla.
Sen de kimseye söylememelisin."

"Söylemem."

"Hayır, ben ciddiym Bex. Kimseye söylememelisin.
Hiç kimseye!"

"Söylemem! Söz veriyorum. Gerçekten," diyorum ve
aniden aklıma bir şey geliyor. "Sana bir şey getirdim."
Koridora koşuyorum, valizlerimden birini açıyorum

ve Kate's Paperie torbasını bulmaya çalışıyorum. Kutu-
dan bir kart çıkarıyorum. İçine "Suze'a, sevgilerimle
Bex," diye yazıveriyorum ve zarfın içine koyarak tekrar
mutlağa dönüyorum.

"Bu benim mi?" diyor Suze şaşkınlıkla. "Nedir bu?"
"Aç şunu!"

Zarfı yırtıp açıyor, kartın üzerindeki sunsıkı kaplanmış
parlak dudak resmine bakıyor ve kartın içindeki baskı
yazıyı okuyor.

Ev arkadaşım... Sırrın benimle beraber güvendedir.

"Vav!" diyor Suze gözlerini kocaman açarak, "Bu çok
havalı! Özellikle mi aldın? Yani, demek istiyorum ki..." Su-
ze kaşlarını çatıyor. "Bir sırrım olduğunu nereden bili-
yordun?"

"Şey... sadece bir tahmin," diyorum. "Altıncı his."

"Biliyor musun Bex bu bana neyi hatırlattı?" diyor Su-
ze zarfı parmakları arasında öne arkaya sallayarak. "Sen
yokken bir sürü posta geldi."

"Ah. Tamam."

Suze ve Tarquin ile ilgili haber beni öyle şaşırtmıştı ki
başka her şeyi unutuvermiştim. Şimdi ise maneviyatımı
yükselten heyecan buharlaşıp uçmaya başlamıştı bile.
Suze düşmanca yazılmış mektup demetini getirdiğinde
karnıma ani bir kramp saplanıyor ve ben eve hiç gelme-
miş olmayı istiyorum. En azından uzaktayken bunların
hiçbirini bilmek zorunda değildim.

"Pekâlâ," diyorum soğukkanlı görünmeye ve her şeyin
kontrolümün altında olduğunu göstermeye çalışarak.
Doğru dürüst bakmadan mektupları karıştırmaya başlıyo-

rum. Sonra hepsini bırakıyorum. "Bunlara daha sonra ba-
lacam. Dikkatimi tam manasıyla verebildiğim zaman."

"Bex..." Suze yüzünü buruşturuyor. "Sanırım şunu
sendi açmalısın." Mektup yığınlarından birine uzanıyor
ve ön tarafta CELP yazan kahverengi bir zarf çekiyor.

Ona bakıyorum. Hem sıcak hem de soğuk hissediy-
rum. CELP. Doğruydum demek. Mahkemeye çağırılmış-
tım. Zarfı Suze'den alıyorum ve onunla göz göze gelinemeye
çalışarak titreyen parmaklarla yırtıp açıyorum. Hiç bir
şey söylemeden mektuba göz gezdiriyorum. Sırtında bir
soğukluğun yayıldığını hissediyorum. İnsanların beni
gerçekten de mahkemeye verdiklerine inanamıyorum.
Yani, demek istediğim mahkeme suçlular içindir. Uyuş-
turucu satıcıları ve katiller gibi suçlular için. Bir iki latu-
rasını ödememiş olan insanlar için değil.

Mektubu zarfa yerleştiriyorum, zar zor neles alarak
tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Bex... Ne yapacaksın?" diyor Suze dudaklarını ısıra-
rak. "Bu olmamış gibi davranamazsın."

"Davranamam. Onlara paralarını ödeyeceğim."

"Fakat onlara ödeyecek parayı nasıl bulacaksın?"

"Bulmak zorundayım."

Musluktan tıp tıp akan soğuk suyun sesinden başka
hiç ses duyulmuyor. Başımı kaldırıyorum ve Suze'nin en-
dişe ile buruşmuş yüzüyle karşılaşıyorum.

"Bex, bırak sana para vereyim. Ya da Tarkie versin.
Bunu kolaylıkla karşılayabilir."

"Hayır!" diyorum düşündüğümde de daha keskin bir
dille. "Hiçbir şekilde yardım istemiyorum. Ben sadece..."
Yüzümü ovuşturuyorum. "Gidip şu bankadaki adamla
buluşacağım. Bugün, hemen şimdi."

Kararlılıkla dopdolu bir hisle mektup demetini topluyorum ve odama doğru yöneliyorum. Tüm bunların toplanmasına izin vermeyeceğim. Yüzümü yıkayacağım, makyaj yapacağım ve hayatımı tekrar düzene sokacağım.

"Ne söyleyeceksin?" diyor Suze. Beni koridorda takip ederek.

"Ona dürüstçe durumu açıklayacağım ve kendisinden daha yüksek bir kredi talep edeceğim... bunu mutlaka sağlayacağım. Bağımsız ve güçlü olacağım, kendi ayaklarımın üzerinde duracağım."

"Çok iyi Bex" diyor Suze. "Bu gerçekten de olağanüstü. Bağımsız ve güçlü. Bu gerçekten de harika!" Ben valcû defa kopça ile boğuşurken yanıma geliyor ve eliyle koluma dokunuyor. "Bex... sana yardım etmemi ister misin?"

"Evet, lütfen," diyorum kısık bir sesle.

Suze, Alman cesaretini kazanmam için oturup bir ilde kadeh brandy içmeden beni hiçbir yere göndermiyor. Sonra bana geçen gün okuduğu, 'en iyi görüşme silahınız görünümünüzdür' diyen bir makaleden bahsediyor. Bu yüzden de John Gavin ile buluşmaya giderken giyeceğim kıyafeti çok dikkatli seçmeliyim. Doğruca benim dolabıma yöneliyoruz. Düz siyah bir etek ile tutumlu, ağırbaşlı ve istikrarlı görüldüğünü düşündüğüm gri bir hırka giymeme karar veriyoruz. O da 'mantıklı, destekçi arkadaş' kıyafetini seçiyor. (Denizci pantolonu ve beyaz gömlek). Sonra neredeyse gitmeye hazır hale geldiğimizde, Suze, eğer hiçbir şey işe yaramaz ise onunla açıkça flört edebil-

ir seçilmizi söylüyor. Bunun üzerine ikimiz de seksi iç çamaşırı giyiyoruz.

Sonra aynada kendime bakıyorum ve aniden çok seksi görüldüğümü karar veriyorum. Bunun üzerine uçuk pembe renkli bir hırka giyiyorum. Tabii bu da ruhumun renginin değişmesine sebep oluyor.

Nihayet evin dışına çıkıyoruz ve Endwich Bankası'nın Fulham Şubesi'ne varıyoruz. İçeri girdiğimizde Derek Smeath'in eski asistanı Erica Parnell'ı, orta yaşlı bir çift yolcu ederken buluyoruz. Onu hiç böyle insanıyetli görmemiştım. Bu arada, onu ne zaman görsem o denizci model mavi ayakkabılarını giymiş oluyor.

"Ah merhaba," diyor hoşlanmadığını belli eden bir başla. "Ne istemiştiniz?"

"John Gavin ile görüşmek istiyorum lütfen." Kendime güvenli bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. "Acaba kendisi müsait mi?"

"Sanmıyorum," diyor soğuk bir edayla "Randevu almadan olmaz."

"Şey... acaba bir kontrol edebilir misiniz?"

Erica Parnell gözlerini indiriyor.

"Burada bekleyin," diyor ve 'özel' yazan bir kapının arkasında kayboluyor.

"Aman Allah'ım ne kadar da kötü davranıyorlar!" diyor Suze cam bir bölmeye dayanarak. "Ben banka müdürümü görmeye gittiğimde bana bir kadeh şarap ikram ediyor ve allemin iyi olup olmadığını soruyor. Biliyor musun Bex, bence Coutts ile çalışmalısın."

"Evet tamam," diyorum. "Belki"

Kendimi biraz heyecanlı hissediyorum ve bir yandan da sigorta broşürlerini inceliyorum. Derek Smeath'in

John Gavin için ne kadar katı ve inatçı dediğini hatırlıyorum. Aman Allah'ın eski Smeath'çisi ne kadar özliyorum.

Ah Allah'ın esas Luke'u çok özliyorum.

Bu his bana bir çekiş darbesi gibi etki ediyor. New York'dan geldiğinden beri onun hakkında fazla düşünmemeye çalışıyorum. Fakat burada böylece otururken tek istediğim şeyin onunla konuşmak olduğunu fark ediyorum. Bu kötü olaylar olmadan önce bana nasıl bakıyorsa yine o bakışlarla bakmasını istiyorum. Yüzünde o misir gülümsemeye ve kolları sıkıca bana dolanmış olarak.

Şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Toplantıların nasıl gittiğini de merak ediyorum.

"Bu taraftan gelin," diyor Erica Parnell'in sesi ve bacağım hızla yukarı kalkıyor. Kendimi hasta hissederek onu mavi halı ile kaplı koridorda takip ediyorum. Masa ve plastik sandalyeler ile döşenmiş soğuk, mavi renkte küçük bir odaya giriyoruz. Sonra kapıyı kapatıp çıktığında Suze ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Kaçalım mı?" diyorum yarı şakacı bir sesle.

"Her şey iyi olacak," diyor Suze "Muhtemelen iyi biri çıkacaktır! Biliyor musun ailem bir bahçıvan tutmuştu. Adam gerçekten de aksi görünümlü biriydi -fakat sonra gördük ki küçük bir tavşan besliyormuş. Sonra da tamamen farklı biri olmuştu-."

Kapı açılıp da içerliye otuz yaşlarında bir adam girişinde konuşması kesiliyor. Adamın incecik koyu renk saçları var. Son derece pejmürde bir tişört giymiş ve elinde de plastik bir bardak kahve tutuyor.

Aman Allah'ın vücudunda tek bir dostluk belirtisi ve mi kenak yok gibi. Hiç buraya gelmeseydik çok iyiydi. "Evet," diyor kaşlarını çatarak. "Çok fazla zamanım yok. Rebecca Bloomwood hanginiz?"

Bunu sorarken sanki hanginiz katilisiniz diye soruyor. Benim gibi bir edası var.

"Hmm... benim," diyorum gergin bir sesle.

"Sen kimsin?"

"Suze benim..."

"Yardımcısıyım," diyor Suze kendinden emin bir tavırla. "Ben onun yardımcısıyım." Sonra odanın içine bakıyor. "Ben onun yardımcısıyım."

"Yok," diyor John Gavin, Suze'ye sanki anormal biriymiş gibi bakarak. "Hiç şarabım yok. Şimdi konu nedir?"

"Pekâlâ öncelikle," diye başlıyorum gergin bir şekilde. "Size bir şey getirdim." Çantama uzanıyorum ve Kate Perie zarfı uzatıyorum.

Buzları eritmek için ona küçük bir şeyler getirmek benim fikrimdi. Her şeyin ötesinde bu bir iyi niyet hediyesiydi. Ayrıca Japonya'da işler bu şekilde yapıyor.

"Bu bir çek mi?" diyor John Gavin.

"Hmm... hayır," diyorum hafifçe kızarak. "Bu... bu el yapımı bir kart"

John Gavin beni süzüyor, sonra zarfı yırtarak açıyor ve pembe kuş tüylerinin kenarlarına yapıştırılmış olduğu gümüş rengi kartı çıkarıyor.

Şimdi bakıyorum da bu kadar kız işi seçmeseymişim daha iyi olabilirdim.

Ya da hiç getirmeseymişim o da olurmuş. Ama karttaki yazı duruma mükemmel uyuyor gibi görünüyordu.

Dostum... Hata yaptığımı kabul ediyorum fakat yeniden başlayabilir miyiz?

John Gavin kuşkulu gözlerle yazıyı okuyor ve şaka gibi bir şey beklercesine arkasını çeviriyor. "Bunu satın mı aldınız?"

"Çok güzel. Öyle değil mi?" diyor Suze. "Bunları New York'da bulabiliyorsunuz."

"Anladım. Bunu aklımda tutarım." Kartı masaya koyuyor ve hepimiz ona bakıyoruz. "Bayan Bloomwood, tam olarak burada olmanızın sebebi nedir?"

"Pekâlâ!" diyorum. "Şey, size verdiğim kartta da söylediği gibi ben -yutkunuyorum- belki pek mükemmel... ideal müşteri olmadığının farkındayım. Ancak yine de takımınız gibi beraber çalışıp uyum yakalayacağımızdan eminim."

İster iyi olsun ister olmasın bunları kalpten söylüyorum.

"Bu ne demek oluyor?" diyor John Gavin. Boğazımı temizliyorum.

"Hmm... kontrolüm dışında gerçekleşen bazı koşullardan dolayı son zamanlarda kendimi biraz maddi... bir durumda buldum. Belki geçici olarak acaba bana..."

"Çok rica ediyoruz..." diye araya giriyor Suze.

"Çok rica ediyorum... belki kredi limitimi bir parça arttırabiliriz... kısa bir dönem için..."

"İyi niyetli olarak," diye araya giriyor tekrar Suze.

"İyi niyetli olarak... geçici... kısa dönem bir şey. Elbet ki mantıklı ve insani ölçülerde geri ödenecek şekilde." Susuyorum ve nefesimi içime çekiyorum.

"İttirdiniz mi?" diyor John Gavin kollarını göğsünde kavuşturarak.

"İhm... evet." Onaylaması için Suze'ye bakıyorum.

"Evet bitirdik."

John Gavin masanın üzerine tükenmez kalemle yazarken bir sessizlik oluyor. Sonra başını kaldırıyor ve "Hayır" diyor.

"Hayır mı?" aklım karışmış bir halde ona bakıyorum.

"Sadece... hayır mı?"

"Sadece hayır." İskemlesini gertye doğru itiyor. "Şimdi müsaade ederseniz..."

"Hayır derken ne demek istiyorsunuz?" diyor Suze.

"Sadece hayır diyemezsiniz! Olumlu ve olumsuz her şeyi tartımlıyorsunuz."

"Olumlu ve olumsuz her şeyi tartım," diyor John Gavin. "Olumlu hiçbir şey çıkmıyor."

"Ama bu kişi sizin en değerli müşterilerinizden biri!"

Suze'un sesi ümitsizlik içinde yükseliyor. "Bu kişi bir TV yıldızı olan Becky Bloomwood. Önünde kocaman, parlak bir kariyer var!"

"Bu, geçen sene kredi limitini altı kere aşmış olan Becky Bloomwood," diyor John Gavin kötü bir ses tonu ile. "Ayrıca hiçbir seferinde de bu limitlerin içinde kalmayı başaramamış. Bu, sürekli yalan söyleyen, toplantı yapmaktan kaçan, banka uyarılarına hiç değer vermeyen ve sadece kendi ayakkabı açlığını doyurmamız için burada bulunduğumuzu zanneden bir Becky Bloomwood. Dosyanıza baktım Bayan Bloomwood. Resminizi biliyorum."

Kısa bir sessizlik oluyor. Yanaklarının gittikçe daha fazla kızardığını hissediyorum. Ve ağlamak üzere olduğum için dehşet içindeyim.

"Bu kadar da kaba olmanız gerekmiyor!" diyor Suze patlayarak. "Becky gerçekten de kötü bir zaman geçirdi. Siz gazetede resminizin basılmasını ister miydiniz? Bir-
nin sizi izlemesini ister miydiniz?"

"Ah, anlıyorum." Sesi alaycı bir hal alıyor. "Sizin için üzülmemi istiyorsunuz!"

"Evet!" diyor. "Hayır tam olarak değil. Fakat bana bir şans vermenizi istiyorum."

"Size bir şans daha vermem gerektiğini düşünüyorsunuz. Peki bir başka şansı hak etmek için ne yaptınız?" Ba-
şını sallıyor ve bir sessizlik oluyor.

"Ben sadece... hepsini size açıklarsam düşünmüştüm de..." bitkin düşünüyorum ve unut gitsin manasında Su-
ze'ye umutsuz bir bakış atıyorum.

"Hey burası çok mu sıcak oldu ne?" diyor Suze aniden kısık bir ses çıkararak. Ceketini çıkarıyor, saçlarını geri-
ye atıyor ve bir elini çenesinin altına koyuyor. "Ben ger-
çekten de... sıcak hissediyorum. Sen de terliyor musun
John?"

John Gavin ona kızgın bir bakışla bakıyor.

"Tam olarak bana ne açıklamaya çalışıyorsunuz Ba-
yan Bloomwood?"

"Şey, sadece işleri gerçekten bir düzene koymaya ça-
lışıyorum," diyorum sesim titreyerek. "Bilirsiniz işte işle-
ri tekrar döndürmek istiyorum. Kendi ayaklarım üzerin-
de durmak istiyorum ve..."

"Ayaklarınızın üzerinde durmak mı?" diye araya giri-
yor John Gavin kırıcı bir tonla. "Bankadan sadaka iste-
meye 'kendi ayaklarım üzerinde durmak' mı diyorsunuz?
Eğer gerçekten iki ayağınız üzerinde duruyor olsaydınız
hiç açık krediniz olmazdı. Şimdiye kadar epey mal varlı-

ğınız olurdu! Sizin gibi insanlara bunu söylememe gerek
yok."

"Biliyorum... biliyorum," diyorum, sesim ısıltın an-
cak üzerinde çıkıyor. "Fakat konu şu; ben bir açık kredi
aldım. Ve düşündüm de..."

"Ne düşündünüz? Özel olduğunuzu mu? Televizyona
çıktığınız için size istisna yapacağımızı mı? Normal kural-
ların size uygulanmayacağını mı? Bu bankanın size bor-
cu olduğunu mu?"

Sesi sanki matkapla kafamı deliyor gibi. Birdenbire
patlayveriyorum.

"Hayır!" diye bağıyorum. "Bunu düşünmüyorum.
Bunların hiçbirini düşünmüyorum. Aptalca davrandığ-
ımı biliyorum ve yanlışlık yaptığımı da biliyorum. Fakat
herkes bazen hata yapar." Derin bir nefes alıyorum. "Bi-
lirsiniz işte. Eğer dosyalarımı bakarsanız kredimi öde-
miş olduğumu göreceksiniz. Mağaza kartlarımı ödediğ-
imi de. Ve tamam, şu an yine borca girdiğimi biliyorum.
Fakat bunu düzeltmeye çalışıyorum. Oysa sizin tek yap-
tığınız ise... küçümsemek. Pekâlâ tamam. Hiç yardım al-
madan bunu halledeceğim. Hadi gel Suze."

Hafifçe titreyerek ayağa kalkıyorum. Gözlerim ateş sa-
çıyor ama onun önünde ağlamayacağım. İçime müthiş
bir kararlılık oku saplanıyor ve bu beni daha çok güçlen-
diriyor. Ona bakıyorum;

"Endwich- Çünkü sizi seviyoruz," diyorum.

Uzun ve gergin bir sessizlik oluyor. Sonra hiçbir şey
söylemeden kapıyı açıp çıkıyorum.

Eve doğru yürürken bu kararlılık neredeyse beni sar-
hoş ediyor.

Ben ona göstereceğim. John Gavin'e bunu göstereceğim. Diğerlerine de. Tüm dünyaya! Borçlarımı ödeyeceğim. Nasıl olacak bilmiyorum ama bunu yapacağım. Belki ek iş olarak garsonluk yaparım. Ya da kişisel destek kitabımı bitiririm. Kazanabildiğim kadar çok para kazanacağım. Ve olabildiğince çabuk kave onun önüne atacağım. Sonra da mağrur fakat dokunaklı bir sesle...

"Bex?" Suze kolumu kavlıyor. Evimizi geçtiğimi o an fark ediyorum.

"İyi misin?" diyor Suze ikimiz de içeri girerken. "Ne biçim bir herif bu?"

"Ben iyiyim," diyorum çenemi kaldırarak. "Ona göstereceğim. Kredimi ödeyeceğim. Sadece bekle. Hepsine göstereceğim."

"Mükemmel!" diyor Suze. Eğiliyor ve kapı paspasının üzerinde duran bir zarfı kaldırıyor. "Sana gelmiş," diyor. "*Morning Coffee*'den gelmiş"

"Ah pekâlâ!" Zarfı açarken içimde büyük bir umut var. Belki de bana yeni bir iş teklif edeceklerdir. Şöyle yüksek maaşlı bir şey. Borçlarımı hemen ödeyebileceğim bir şey. Belki de Emma'yı işten çıkarmışlardır ve ben onun yerine programın ana sunucusu olurum! Ya da belki...

Ah aman Allah'ım. Aman Allah'ım olamaz.

MORNING COFFEE

Doğu- Batı Televizyonu
Corner House
Londra NW8 4DW

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

2 Ekim 2001

sevgili Becky,

Öncelikle belirtmek isterim ki hakkında çıkan son haber çok kötü oldu. Senin için çok üzöldüm. Rory, Emma ve bütün ekip adına çok üzgün olduğumuzu belirtmek istiyorum.

Bildiğin gibi Morning Coffee ailesi birbirine çok sadık ve destekçidir. Bizim politikamız kötü haberlerin yeleneğin yolunu kesmesine asla izin vermemektir. Ancak tamamen tesadüfi olarak geçeriye sponsorlarımızı inceliyorduk. Bazı görüşmelerin sonucunda seni bir süre için programdan uzak tutmaya karar verdik.

Ancak kalı olarak vurguluyorum ki bu tamamen geçici bir dönem. Bununla birlikte

Doğu - Batı TV basın kartını ve ekteki feragat dilekçesini imzalayıp bu zarfı geri gönderirsen çok seviniriz.

Bizim için yaptığın çalışmalar mükemmeldi! Bu çok açık zekân, yeleneğinin her yerde parlayacağını biliyoruz ve bu durumun, senin gibi dinamik bir insan için asla başarısızlık olduğunu düşünmüyoruz.

En iyi dileklerimizle,

Zelda Washington
Yapımcı Asistanı

PARADIGM KİŞİSEL DESTEK KİTAPLARI LTD.
695 Soho Meydanı
Londra W1 5AS

Bayan Rebecca Bloomwood
Daire 2
4 Burney Caddesi
Londra SW6 8FD

4 Ekim 2001

Sevgili Becky,

Bloomwood'un Yöntemi ile Paranızı Yönetin kitabının ilk taslağını gönderdiğin için çok teşekkür ederiz. Çalışmana gösterdiğin özeni takdire karşıladık. Dilin son derece anlaşılır ve akıcı. Ayrıca oldukça ilgili noktalara değinmişsin.

Ancak 500 kelime -her ne kadar mükemmel olsalar dahi- kişisel destek kitabı için yeterli değil. "Geri kalanını fotoğraflar ile doldurur" şeklindeki önerin ise maalesef pek işe yaramaz.

Üzülerek bunun pek varlığını sürdürebilir bir proje olduğunu zannetmediğinizi bildirmek istiyoruz. Bunun sonucu olarak, sana vermiş olduğumuz avansı geciktirmeden geri ödemeni rica ediyoruz.

En iyi dileklerimizle,

Pippa Brady
Editör

PARADIGM KİTAPLARI: KENDİNİZE DESTEK OLMANIZI SAĞLAR

ARTIK TÜKENDİ *Jungle Survival*
by Brig. Roger Flintwood (merhum)

On Beş

Sonraki birkaç gün evden dışarı çıkmıyorum. Telefonlara bakmıyorum ve kimseyle de konuşmuyorum. Kendimi fiziksel olarak ham hissediyorum. Öyle ki, insanların bakışı ve soruları, hatta gün ışığı bile beni incitebiliyor. Karanlık bir yerde, kendi kendime olmaya ihtiyacım var. Suze, Hadleys'e büyük bir satış yapmak ve pazarlama konferansına katılmak üzere Milton Keynes'e gitti. Ben de dairede tamamen yalnızım. Hazır yemek ısıtıyorum ve iki şişe beyaz şarap bitiriyorum. Pijamalarımı ise bir kez olsun çıkarmadım üzerimden.

Suze geri geldiğinde beni bıraktığı yerde oturuyorum, boş boş televizyona bakıyorum ve KitKatları ağzıma tikiyorum.

"Aman Allah'ım," diyor çantasını yere bırakarak. "Bex, iyi misin? Seni tek başına bırakmamalıydım."

"Ben iyiyim!" diyorum başımı kaldırarak ve kaskatı yürüme zoraki bir gülümseme oturtturuyorum. "Satış konferansı nasıl gitti?"

"Epey iyi gitti aslında," diyor Suze, biraz mahcup olarak. "Çerçevelerim satılırken insanlar beni tebrik ettiler. Hepsi ünümü duymuşlar! Yeni tasarımlarımın sunumu yapıldı ve herkes çok beğendi..."

"Bu harika Suze," diyorum ve uzanıp elini sıkıyorum. "Bunu hak ediyorsun."

"Pekâlâ bilirsin işte," diyor dudaklarını ısırarak. Sonra odanın içine giriyor ve yerden boş şarap şişesini kaldırarak masanın üzerine koyuyor.

"Luke... aradı mı?" diyor kararsızlıkla.

"Hayır," diyorum uzun bir sessizlikten sonra. "Hayır aramadı." Suze'ye bakıyorum. Sonra tekrar başını çeviriyorum.

"Ne seyreliyorsun?" diyor. Bu sırada ekrana Diet Cola reklamı giriyor.

"*Morning Coffee*'yi seyreliyorum," diye cevaplıyorum.

"Birazdan finans tavsiyeleri bölümü başlayacak."

"Ne?" Suze'nin yüzü üzüntüyle buruşuyor. "Bex, hadi kapatahım şunu." Kumandaya uzanıyor ama ben sıdaca kavriyorum.

"Hayır!" diyorum inançlı bir ifadeyle ekrana bakarak. "Onu görmek istiyorum."

Çızgiden oluşan bir fincan kahve grafiği ekranda belirdiği anda o bildik *Morning Coffee* müziği de duyuluyor. Sonra kayboluyor ve stüdyo beliriyor.

"Merhaba!" diyor Emma kameraya neşeyle. "Tekrar hoş geldiniz. Şimdi size yeni ekonomi uzmanımız Clare Edwards'ı tanıtmak istiyoruz!"

"Clare Edwards da kim?" diyor Suze nefretle ekrana bakarak.

"*Successful Saving*'deyken birlikte çalışırdık," diyorum başımı kaldırmadan. "Benim yanımda otururdu."

Kamera Emma'nın karşısında kanepede oturan Clare'e yaklaşıyor. O da biraz gaddar bir ifadeyle kameraya bakıyor.

"Pek eğlenceli birine benzemiyor," diyor Suze.

"Değil zaten."

"Peki Clare," diyor Emma neşeyle. "Senin temel para kaybetken nedir?"

"Senin için özel bir özdeyişin var mı?" diye neşeyle ediyor Rory.

"Ben özdeyişlere pek inanmam," diyor Clare, Rory'e açıklamadığını belli eden bir bakoşla. "Kişisel finans özdeyişleri basit bir konu değildir."

"Doğru!" diyor Rory. "Tabii ki değildir. Mmm... pek tasarruf yapanlar için çok önemli ipuçların var mı?"

"Ben boş ve yanlış yönlendiren genellemelere de pek inanmam," diyor Clare. "Tüm tasarruf yapanlar kendi kişisel ihtiyaçlarına ve vergi durumlarına uygun olan yatırımları seçmelidir."

"Kesinlikle!" diyor Emma biraz durduktan sonra. "Pekâlâ o zaman telefon almaya başlayalım, değil mi? Şu anda Norwich'den Mandy arıyor."

Telefon bağlantısı kurulduğu anda bizim oturma odasında bulunan telefon da çalmaya başlıyor.

"Alo?" diyor Suze ahizeyi kaldırarak. Bir yandan da televizyonun sesini kısıyor. "Ah merhaba Bayan Bloomwood. Becky ile görüşmek mi istiyorsunuz?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben de irkiliyorum. Annem ve babamla döndüğümde beri çok az konuşuştum. Artık New York'a taşınmayacağımı biliyorlar. Fakat onlara sadece bunu söyleyebildim. Onlara her şeyin nasıl da berbat olduğunu söylemeye cesaret edemedim.

"Becky tatlım. *Morning Coffee*'yi seyreliyordum," diye bağırıyor annem. "O kız ne yapıyor orada? Finans tavsiyesi mi veriyor?"

"Bu... bunda bir şey yok anne, endişelenme!" diyorum bir yandan da tırnaklarımı avuçlarıma içine bastırarak.

"Onlar sadece... sadece benim yokluğumda programı yapması için onu tuttular."

"Pekâlâ. Daha iyi birini seçebilirlerdi! Kötü bir yüzü var değil mi?" sesi boğuklaşıyor. "Ne var Grahani? Bak, böylece daha iyi anlaşıyor. Ama şu anda geri döndün. Dolayısı ile onu artık gönderebilirler değil mi?"

"Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Sözleşmeler ve... bir sürü şey var."

"Peki ne zaman geri döneceksin? Çünkü Janice sorup duruyor."

"Bilmiyorum anne," diyorum umutsuzlukla. "Dinle, şimdi kapatmam lazım. Kapıda birisi var. Seninle sonra konuşacağım!"

Telefonu kapatıyorum ve yüzümü ellerime gömüyorum.

"Ne yapacağım ben?" diyorum umutsuzca. "Ne yapacağım Suze. Onlara kovulduğumu söyleyemem. Bunu yapamam." Gözyaşları, ümitsizlik içerisinde gözpınarlarından çıkarak yanaklarımdan aşağıya süzülüyor. "Benimle gurur duyuyorlar. Ben ise onları hayal kırıklığına uğrattıyorum."

"Sen onları hayal kırıklığına uğratmıyorsun!" diye cevap veriyor Suze ateşli bir halde. "Şu aptal *Morning Coffee*'nin böyle aşırı tepki vermesi senin suçun değil. Fakat iddia ediyorum ki şu an bundan dolayı pişmanlık duyuyorlardır. Şuna bir baksana!"

Televizyonun sesini yeniden açıyor ve Clare'in sesi haşın ve monoton bir tonda odanın içini dolduruyor.

"Kendi emeklilik koşullarını oluşturamayan kişiler he-
minin üzerinde tıpkı birer asalak gibidir."

"Bence," diyor Rory. "Bu biraz katı oldu, değil mi?"

"Şunu bir dinlesene," diyor Suze. "Berbat!"

"Belki öyle," diyorum biraz durakladıktan sonra. "Fa-
lat onu çıkarsalar dahi benim geri dönmemi asla isteme-
yeceklerdir. O zaman sanki hata yapmış gibi olurlar."

"Onlar zaten hata yaptılar!"

Telefon yeniden çalıyor ve Suze bana bakıyor. "Var
mı yok musun?"

"Yokum. Ne zaman geleceğimi de bilmiyorsun."

"Tamam..." Telefonu kaldırıyor. "Alo? Özür dilerim
Becky şu an evde değil."

"Mandy, her hatayı olumlu hale dönüştürebilirsin,"
diyor Clare Edwards ekranın içinden. "Hiç depozit hesa-
bı diye bir şey duydun mu? Tekne almak için, evini ipo-
tek ettirmek için..."

"Hayır ne zaman dönecek bilemiyorum," diyor Suze.
"Ona mesaj iletmemi ister misin?" Bir kalem alıyor ve
yazmaya başlıyor: "Tamam... iyi... evet. Evet ona söyle-
yeceğim. Teşekkürler."

"Eee," diyorum o ahizeyi yerine koyarken. "Kimdi o?"

Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama yine de ona
bakarken içimdeki umut potasının fokurdamasına da en-
gel olamıyorum. Belki de başka bir programdan bir ya-
pıncı aramıştır. Belki de benim kendi köşemi yazmamı
bana teklif etmeyi düşünen birisidir. Belki de John Gavin
arıyordur ve benden özür dileyerek sınırsız kredi verme-
yi önerecektir. Belki de her şey bir anda düzelir.

"Mel'di. Luke'un asistanı."

"Ah." Ona endişe içinde bakıyorum. "Ne istiyormuş?"
"Ölise senin adına bir paket gelmiş. Amerika'dan. Barnes ve Noble'dan."

Ona ifadesiz bir biçimde bakıyorum. Birden Luke ile Barnes ve Noble'a yaptığım ziyareti hatırlayıp şiddetli bir acı duyuyorum. Kahve sehpası için bir yığın kitap almıştım. Luke da onu yanında doluşturacağına direkt kuryeyle şirkete göndertmemi önermişti. Şimdi sanık üzerinden bir milyon yıl geçmiş gibi geliyor.

"Ah evet içinde ne olduğunu biliyorum," diyorum ve sonra duraklıyorum. "Luke'dan... hiç bahsetti mi?"

"Hayır," diyor Suze özür diler gibi. "Sadece ne zaman istersen uğrayabileceğini söyledi. Olanlardan dolayı çok üzgün olduğunu da ekledi... ne zaman sohbet etmek istersen arayabilirmişsin."

"Oldu," diyorum. Omuzlarımı çökerterek, dizlerine sarılıyorum ve televizyonun sesini açıyorum. "Tamam."

Birkaç gün boyunca oraya gitmeyeceğimi söyleyip duruyorum. Artık o kitapları istemiyorum. Oraya gidip, Luke'un personelinin meraklı bakışları ile karşılaşmak, başımı dik tutup, her şey yolundaymış gibi görünmek düşüncesi ile başa çıkamıyorum.

Fakat bir süre sonra Mel'i görmek iyi olur diye düşünüyorum. Luke'u iyi tanıyan ve onun hakkında konuşabileceğim tek kişi o. Onunla kalp kalbe sohbet etmek gayet iyi olacaktır. Ayrıca Amerika'da neler olup bittiğini de biliyor olabilir. Luke ile artık beraber olmadığımızı biliyorum. Bunun artık beni ilgilendirmedikini de biliyorum. Fakat yine de anlaşmasını yapıp yapamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bunun üzerine aradan dört gün geçtikten sonra aniden altı civarında yavaşça Brandon İletişim'in kapısından içeri giriyorum. Neyse ki kapıda dost tavırlı olan görevli duruyor. Beni içeri girerken çok fazla glediği gibi krodini uzun uzun tanıtıp ziyaret sebebimi anlatmak zorunda kalmıyorum.

Asansörle beşinci kata çıkıyorum ve resepsiyonda kimsenin olmadığını görünce çok şaşırıyorum. Ne kadar şanslı! Birkaç saniye bekliyorum... sonra resepsiyon masasını geçerek ana koridora çıkıyorum. Yavaş yavaş adamların azalıyor ve kaşların çatılıyor. Burada yanlış gelen bir şeyler var. Farklı olan bir şeyler.

Çok sessiz. Tüm şirket hemen hemen ölmüş gibi. Açık ofislere bakıyorum ve çoğu iskemlenin boş olduğunu görüyorum. Telefonlar çalmıyor. Hızlı adımlarla insanlar toplanıyorlar. Beyin fırtınası yapılan toplantılar da yok.

Neler oluyor? O son derece cool Brandon İletişim atmosferine ne oldu böyle? Luke'un şirketine ne oldu?

Kahve makinesinin yanından geçerken yarım yamalak tanıdığım iki adam makinenin yanında durmuş konuşuyor. Bir tanesi camı sıkılmış bir halde bir şeyler anlatıyor. Diğer de başıyla onaylıyor. Ancak ne konuştuklarını duyamıyorum. Yakına geldiğimde aniden susuyorlar. Bana meraklı bakışlarla bakıyorlar, sonra birbirlerine bakıyorlar ve yürüyüp gidiyorlar. Tekrar başlıyorlar ancak bu sefer çok kısık sesle konuşuyorlar.

Burasının Brandon İletişim olduğuna inanmıyorum. Burası tamamen farklı bir havaya bürünmüş durumda. Kimsenin yaptığı işi umursamadığı, avantacı şirketlerden birine dönmüş. Mel'in masasına doğru yürüyorum.

Ancak diğerleri gibi o da çıkmış. Normalde Mel en az yediye kadar ofiste kalır, bir kadeh şarap içer ve planladığı o müthiş gece için tuvalete gidip üzerini değiştirir. Adı yazılı olan paketi bulana kadar masasının arkasında biraz dolaşıyorum ve sonra bir post-it üzerine ona bir not yazıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum ve o ağır paketi kucaklıyorum. Kendi kendime buraya geliş sebebinin sadece paketi almak olduğunu tekrarlıyorum. Şimdi gitmeliyim artık. Beni burada tutan hiç bir şey yok.

Fakat yürüyüp gitmek yerine hareketsiz kalıyorum ve Luke'un kapalı duran ofis kapısını seyrediyorum.

Luke'un ofisi. İçeride ona gelen faks mesajları olmalı. İşlerin New York'da ne noktada olduğu ile ilgili faksalar. Belki benimle ilgili mesajlar da vardır. Düz, bombuş tahaya öylece bakarken içeri girip bulabildiklerine bakmak fikri neredeyse beni alt ediyor.

Fakat... tam olarak ne yapacağım ki? Dosyalarına mı bakacağım? Telesekreterini mi dinleyeceğim? Peki ya biri beni o sırada yakalarsa ne yapacağım?

Orada öylece duruyorum, parçalanmış bir halde. Oraya gerçekten girip eşyalarını karıştıramayacağımı biliyorum. Fakat yürüyüp gidemiyorum da. Ancak birdenbire şok içinde kaskatı kesiliyorum. Ofis kapısının kolu hareket etmeye başlıyor.

Ah kahretsin. *Kahretsin*. İçeride birileri var! Ve dışarı çıkıyorlar!

Tam manası ile panik dolu bir andan sonra Mel'in iskemlesinin arkasına girip gözden kayboluyorum. Minik bir top şeklini almış durumdayım ve tıpkı saklambaç oynayan bir çocuk gibi heyecan içindeyim. Mırıldanan sesleri duyuyorum. Sonra kapı açılıyor ve biri dışarı çıkıyor.

Soklandığım noktadan tek görebildiğim bunun bir kadın olduğu ve bomba gibi bir fiyata sahip yeni Chanel ayakkabılar giydiği. Kadın iki çift erkek hacağı tarafından takip ediliyor ve üçlü koridora doğru yürümeye başlıyor. İstemlerin arkasında doğrulmaktan kendimi alamıyorum ve elbette ki bunun uzun bacaklı sürtük Alicia olduğunu görüyorum. Yanında Ben Bridges var. Diğer adam ise oldukça tanıdık geliyor fakat tam olarak çıkaramıyorum.

Pekâlâ sanırım buraya kadar epey olağan. Luke olmadığı zaman şirketi o yönetiyor. Fakat onun ofisini kullanmak zorunda mı? Bir toplantı odası kullanamaz mı yani? "Burada buluşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm" dediğini duyuyorum. "Kesinlikle gelecek sefer 17 King Caddesi'nde olacak."

Asansörlere ulaşana kadar konuşmaya devam ediyorlar. Ben ise hepsinin bir asansöre binip gitmeleri için içimden dua ediyorum. Ancak asansörün kapısı açıldığında sadece o tanıdık gelen adam biniyor ve bir dakika sonra Alicia ile Ben geri dönüyor.

"Şu dosyaları alacağım," diyor Alicia ve Luke'un odasına giriyor, kapıyı açık bırakıyor. Bu esnada Ben de südspanserine dayanmış duruyor. Bir yandan da saati ile düğmelere basıyor ve minik ekranı seyrediyor.

Aman Allah'ım bu korkunç! Onlar çıkana kadar burada kapana kısılmış durumdayım. Dizlerim artık acımaya başlıyor ve bir santim kadar bile hareket edersen bir tanesinin kırılacağı gibi korkunç bir hisse kapılıyorum. Ya Ben ile Alicia tüm gece burada oturlarsa ne yapacağım? Ya Mel'in masasına gelirlerse? Ya Mel'in masası üzerinde *sevişmeye* kalkarlarsa?

"Pekâlâ," diyor Alicia kapıda belirerek. "Bu tamamıdır. İyi bir toplantı oldu diye düşünüyorum."

"Bence de," Ben saatine bakıyor. "Sence Frank haklı mı? Sence de dava açabilir mi?"

Frank! Tabii ya. Diğer adam Frak Harper. Londra Bankası'nın halkla ilişkilerinden. Onu basın konferanslarında ne çok görürdüm.

"Dava açmayacaktır," diyor Alicia sakın bir havayla. "Çok fazla şey kaybedecek."

"Şimdiden epey bir miktar kaybetti," diyor Ben kaşlarını kaldırarak. "Çok geçmeden görünmez adam olacak."

"Doğru," diyor Alicia ve ona doğru sırtıyor. Kollarındaki dosyalara bakıyor. "Her şeyi aldım mı? Sanırım aldım. Pekâlâ. Ben gidiyorum. Ed beni bekliyor. Yarın görüşürüz."

Koridorda kayboluyorlar. Şükürler olsun ki bu sefer asansöre biniyorlar. Tam olarak gittiklerinden emin olduktan sonra kafam karışmış bir halde kaşlarımı çatarak topuklarımın üzerinde oturuyorum. Ne oluyor burada? Neden dava etmekten bahsediyorlar? Kim dava edilecek? Londra Bankası'nın burada işi ne?

Londra Bankası Luke'u dava mı edecek?

Bir süre hareketsiz oturuyorum, olan biteni anlamaya çalışıyorum. Fakat açıkçası hiçbir yere varamıyorum. Birdenbire hiçbir şey fark edilmemişken çıkmam gerektiğini hatırlıyorum. Ayağa kalkıyorum, ayağımdaki krampe ovuşturuyorum ve kan dolaşımının yerine gelmesi için bacaklarımı sallıyorum. Sonra paketimi alıyorum ve öğrendiğince sakın bir biçimde asansörlere doğru gidiyorum. Tam düğmesine bastığımda cep telefonum çantamın içinde çalmaya başlıyor ve ben şaşkınlıkla olduğum

yerde zıplıyorum. Lanet olsun telefonum! Allah'a şükürler olsun ki Mel'in masasının arkasında saklanırken çalışmıyordum!

"Alo?" diyorum asansöre binerken.

"Bex! Ben Suze."

"Suze," diyorum ve kıkırdıyorum. "Başımı neredeyse yerde sokuyordun! Eğer beş dakika önce aramış olsaydın tamamıyla..."

"Bex, dinle," diyor Suze aceleyle. "Sana bir telefon geldi."

"Ah öyle mi?" zemin kat düğmesine basarak. "Kim aradı?"

"Morning Coffee'den Zelda! Seninle konuşmak istiyor! Yarın birlikte kısa bir öğle yemeğine çıkabilir miymişiz?"

O gece bir saat kadar ancak uyuyabildim. Suze ve ben geç saatlere kadar oturup ne giyeceğime karar vermeye çalıştık. Sonra da yatağa yattığımda uyumadan tavana seyrettim. Beynim ise tıpkı bir balık gibi her türlü konunun peşinden yüzdü durdu. Bana eski işimi verecekler mi? Bana farklı bir iş mi önerecekler? Belki de beni terfi ettirecekler! Belki de bana kendi programımı yaptıracaklar!

Ancak günün ilk ışıklarında tüm zirzop fantezilerim silinip gidiyor ve yerine sadece gerçekleri bırakıyor. Gerçek de şu; tek istediğim eski işimi geri alabilmek. Aneme yeniden programı seyredebileceğini söyleyebilmek ve kredilerimi ödemeye başlayabilmek... ve hayatıma yeniden başlayabilmek. Bir fırsat daha yakalayabilmek. Tek istediğim bu.

"Görüyor musun?" diyor Suze ertesi sabah ben hazır-

lanırken. "Görüyor musun? Seni geri isteyeceklerini biliyordum. Şu Clare Edwards tam bir pislik! Tamamıyla ve düpedüz..."

"Suze," diye sözünü kesiyorum. "Nasıl görünüyorsun?"

"Çok güzel," diyor Suze beni tepeden tırnağa onaylar bir edayla bakarak. Üzerinde Muz Cumhuriyeti pantolonum ile beyaz tişörtü üzerine giydiğim açık renk ceketim var. Boynumda da koyu yeşil bir kaşkol bulunuyor.

Denny ve George kaşkolümü giymeliydim. Aslında onu giymek üzere tuvalet masasının önünden almıştım fakat sonra neredeyse ani bir kararla tekrar yerine koydum. Nedenini bilmiyorum.

"Acayip fırlama oldun!" diyor Suze. "Yemeği nerede yiyeceksiniz?"

"Lorenzo's'da"

"San Loranzo mu?" Gözleri etkileneşmiş olarak kocaman açılıyor.

"Hayır, sanmıyorum. Sadece... Lorenzo's. Oraya daha önce hiç gitmedim."

"Pekâlâ şampanya ısmarlamalısın," diyor Suze. "Ve onlara diğer tekliflerle de ilgilendiğini, eğer seni geri istiyorlarsa büyük rakamlar telaffuz etmeleri gerektiğini söyle. İşte anlaşma bu. Ya kabul etsinler ya da unutsunlar."

"Tamam," diyorum maskaramı çevirerek açarken.

"Eğer kâr marjlarında bir problem var ise bırak olsun," diyor Suze vurgulaya vurgulaya. "Kaliteli bir ürün için kaliteli bir fiyat ödemelisin. Anlaşmayı kendi fiyatın ve kendi koşulların ile kapatmak istersin değil mi?"

"Suze..." Sonra duruyorum ve maskaranın fırçasını

gözümlerine sürüyorum. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Neleri?"

"Tüm bu... kâr marjları ve anlaşmayı kapatmak gibi işleri."

"Ah onlar! Hadleys konferansından. Amerika'daki önemli satışçılardan biri seminer verdi. Muhteşemdi! Biliyor musun bir ürün en az onu satan kişi kadar iyi oluyor."

"Öyle diyorsan." Çantamı alıyorum ve her şeyi alıp almadığımı kontrol ediyorum. Sonra başımı çevirip seri bir edayla "pekâlâ ben gidiyorum," diyorum.

"İyi şanslar!" diyor Suze. "Sadece şunu unutma, iş yaşamında şans olmaz. Sadece işi yürütmek, kararlı olmak ve işi çok daha iyi yürütmek vardır."

"Tamam," diyorum şüpheyle. "Bunu hatırlarda tutacağım."

Lorenzo's'un adresi olarak bana bildirilen cadde Soho'da idi. Fakat oraya geldiğimde restoran benzeri bir şey göremiyorum. Sadece ofis blokları, birkaç küçük gazete-dergi bayii gibi dükkanlar, bir kahve dükkânı ve bir...

Dur bir dakika! Hareketsiz kalıyorum ve kahve dükkânının üzerindeki yazıyı okuyorum.

LORENZO'S KAHVE DÜKKÂNİ VE SANDVIÇ BARI

Fakat kesinlikle... burası bizim buluşacağımız yer olmaz değil mi?

"Becky!" Kafam aniden çevriliyor ve Zekda'yı caddede bana doğru yürürken görüyorum. Üzerinde kot pantolon ve Puffa var. "Kolay buldun ha?"

"Evet," diyorum bozulduğumu belli etmemeye çalışarak. "Evet buldum."

"Çabucak bir sandviç yeriz, değil mi?" diyor beni içeri çekerek. "Burası benim için çok uygun bir yer."

"Hayır! Yani, demek istiyorum ki... sandviç çok iyi olacaktır."

"Güzel. Sana İtalyan tavuklu olanı öneririm." Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Çok hoş görünüyorsun. Bir yerden mi geliyorsun?"

Ona bakakalıyorum. Bir parça onurum kırılmış hissediyorum. Özellikle onunla buluşmak için böyle giyindiği mi itiraf edemem şimdi.

"Mmm... evet," diyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sonra gitmem gereken bir... bir toplantı var."

"Ah, pekâlâ. Seni fazla tutmayacağım. Sana ulak bir teklifimiz var." Bana kısaca gülümsüyor. "Bunu yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağını düşündük."

Öğlen yemeği için düşündüğüm, hayal ettiğim yer tam olarak burası değil. Fakat sandviçi hazırlayan adamın ekmeğimizin üzerine İtalyan tavuğu ile salata koyuşunu ve her bir sandviçi dörde bölmelerini izlediğimde daha pozitif hissetmeye başlıyorum. Pekâlâ, burası masa örtülerinin bulunduğu, şampanya ikram edilen bir yer olmayabilir. Belki de pek lükse kaçmak istemiyorlardır. Ancak şimdi gözüme epey güzel görünmeye başlıyor! Bu, hâlâ beni takımın bir parçası olarak gördüklerinin bir kanıtı, öyle değil mi? Şöyle birlikte hafif bir sandviç yiyip, gelecek sezon için geliştirdikleri fikirleri paylaşacakları biri gibi görüyorlar beni.

Belki de beni metin danışmanı olarak işe almak istiyorlardır. Ya da yapımcı olmam için eğitime sokacaklardır!

"Hepimiz senin için çok üzüldük Becky," diyor Zelda

küçük tahta masaya doğru ilerlerken. Bir yandan da sandviç ve içeceklerimizin durduğu tepsiyi dengede tutmaya çalışıyoruz. "İşler nasıl gidiyor? New York'da bir iş bulabildin mi?"

"Mmm... pek sayılmaz," diyorum maden suyundan bir yudum alarak. "Hepsi de... beklemedeler." Beni diğer birer bir edayla seyrettiğini görüyorum ve huzla ekler birer birer. "Fakat pek çok teklifi ben de değerlendiriyorum. Görürsün işte... değişik projeler ve... ve gelişmekte olan fikirler..."

"Ah çok güzel! Çok sevindim. Böyle bir şey olduğu için hepimiz senin için üzüldük. Ve bilmeni isterim ki bu benim kararım değildi." Kısaca elini elimin üzerine koyuyor ve sonra sandviçinden bir ısırık almak için tekrar çekiyor. "Şimdi işe gelince..." Birden midemin sınırdan kayıyor. "Yapımcınız Barry'yi hatırlıyorsun değil mi?"

"Elbette hatırlıyorum!" diyorum hafifçe şaşırmış olarak. Şimdiden yapımcının adını unutmamı mı bekliyorlar?

"Kendisi oldukça ilginç bir fikir buldu." Zelda bana gülümseyerek bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Morning Coffee izleyicilerinin senin... senin şu küçük problemin hakkında bir şeyler öğrenmeyi gerçekten de isteyeceklerini düşünüyor."

"Tamam," diyorum ve gülümsememin yüzümde doğduğunu hissediyorum. "Pekâlâ bu... bu açıkçası pek..."

"Düşündü ki belki sen bu konu hakkında bir tartışma içerisinde yer alabilirsin ya da telefon bağlantısı ile katılabilirsin." Meyve suyunu yudumluyor. "Ne düşünüyorsun?"

Kafam karışmış olarak onu süzüyorum.
"Her zamanki programıma geri dönebileceğinden mi bahsediyorsun?"

"Yoo, hayır! Sana finans tavsiyesi verdirtemeyiz artık öyle değil mi?" Hafifçe gülüyor. "Bu bir kerecik, konuya yönelik bir bölüm olacak. 'Alişveriş, hayatımı nasıl mahvetti?' gibi bir şey." Sandviçinden bir ısırık daha alıyor. "Ve gerçekçi bir şekilde, bu oldukça... Nasıl söyleyeyim? *Düğüsal* bir bölüm olacak. Belki biraz ruhumu açabilirim. Ailenden bahsedebilirsin. Bu durumun onların hayatını da nasıl berbat ettiğini... çocukluğundaki problemlerini... ilişkilerindeki sorunları... bunlar açıkçası çeşitli fikirler!" Sonra başını kaldırıyor. "Ve bilirsin işte, eğer ağlayabilirsen..."

"Ağlayayım mı?" diye tekrarlıyorum inanamayarak.

"Bu mecburi değil. *Ne şekilde olursa olsun*." Zelda ciddi bir edayla öne eğiliyor. "Biz bunun senin için de iyi bir tecrübe olacağını düşünüyoruz Becky. Sana yardım etmek istiyoruz. Clare Edwards da sana tavsiye vermek üzere stüdyoda olacak..."

"Clare Edwards mı?"

"Evet! Onunla birlikte çalışıyordunuz değil mi? Bu yüzden ona yaklaştık. Ve bilirsin işte o epey başarılı! Arayanları kovuyor. Bu yüzden de onun adını Korkunç Clare olarak değiştirmeye karar verdik. Bir de ona şakdatacağı bir kırbaç vereceğiz."

Bana gülümsüyor ancak ben ona karşılık vermiyorum. Tüm yüzüm şok ve utanç içinde karıncalanıyor. Hayatımda hiç bu kadar aşağılandığımı hatırlamıyorum.

"Peki ne düşünüyorsun?" diyor meyve suyunu şapırdatarak içerken.

Sandviçimi masaya koyuyorum. Artık bir kere daha sınık içimden gelmiyor.
"Korkarım cevabım hayır."

"Abl Mutlaka ücreti ödenecek tabii ki!" diyor. "Bunu en başta söylemeliydim."

"Yaa de, ilgilenmiyorum."
"Hemen cevap verme. Bunu düşün biraz!" Zelda bana epeyile gülümsüyor. Sonra saatine bakıyor. "Korkarım artık uçmam lazım. Seni görmek güzeldi Becky. İşleri senin için iyi gittiğine çok sevindim."

Zelda ayrıldıktan sonra bir süre hareketsiz oturdum ve maden suyunu yudumluyorum. Dışarı bakıldığında son derece sakin görünüyorum... fakat içten içe küçük düşürülmenin öfkesini taşıyorum. Çıkıp ağlamama istiyorlar. Tüm istedikleri bu! Berbat bir gazetede ulak bir makale çıkıyor ve birdenbire ben artık Finans Uzmanı Becky Bloomwood olamıyorum. Ben artık başarısız ve parçalanmış bir Becky Bloomwood oluyorum. Ben artık ağlarken seyredilen ve mendil uzatılan bir Becky Bloomwood haline dönüştüm.

Onlar o lanet olası aptal mendillerine kendi burunlarını süsünler. O aptal, lanet olası mendillerine... aptal... aptal... lanet olası...

"İyi misiniz?" diyor yan masadaki adam ve bir an yüksek sesle söylendiğimi dehşetle fark ediyorum.

"İyiyim," diyorum. "Teşekkür ederim." Bardağıma masaya koyuyorum ve Lorenzo's'dan çıkıyorum. Başımı dik tutuyorum, çenem ise sert bir ifadeyle duruyor.

Caddeyi geçiyorum ve nereye bile gittiğimi fark etmeden köşeyi dönüyorum. Bu bölgeyi pek bilmiyorum ve

zaten gitmem gereken bir yer de yok. Bu yüzden sadece yürüyorum. Neredeyse adımlarımın ritmi ile kendimi hipnotize ediyorum. En sonunda bir metro istasyonuna ulaşacağımı düşünüyorum.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve bunun soğuk havadan dolayı olduğunu söylüyorum kendime. Rüzgârdan dola- yı. Ellerimi ceplerime sokuyorum, çenemi kasiyorum ve daha hızlı yürümeye çalışıyorum. Bir yandan da kalamı boşaltmaya çalışıyorum. Ancak içimde korku dolu bir boşluk var. Gittikçe kötüleşen derin bir panik! İşimi geri alamadım. Herhangi bir iş beklentim bile yok. Suze'ye ne söyleyeceğim? Anneme ne söyleyeceğim?

Hayatımı ne yapacağım ben?

"Hey! Dikkat et," diye bağılıyor arkamdan bir ses. Kal- dırımında bisiklete binen birinin tam önüne atladığını

"Özür dilerim," diyorum boğuk bir sesle. Bisikletçi ba- na hareket yaparak hızla direksiyonu kırıyor. Aman Al- lah'im, bu çok komik. Kendimi toparlamalıyım. Peki ne- reden başlayacağım? Ofislerin cam kapılarına bakarak daha yavaş adımlarla kaldırımında yürümeye başlıyorum. Bir yandan da caddenin adına bakmaya çalışıyorum. Tam bir trafik memuruna soracakken caddenin adını gö- rüveriyorum: King Caddesi

Bir an için manasız bir biçimde bakıyorum. Nereden hatırlıyorum bu ismi acaba diye düşünüyorum. Sonra ani bir irkilme ile hatırlayıveriyorum. 17 King caddesi. Alicia.

En yakın cam kapının üzerine yazılmış olan numara 23. Bu da demek oluyor ki 17'yi geçmişim.

Şimdi içimde müthiş bir merak uyanıyor. Şu 17 King

caddesinde neler olup bitiyor acaba? Neden Alicia orada isplanlı yapmaktan bahsediyor? Burası gizli bir tarikat olan mı? Aman Allah'ım boş zamanlarında onun bir cadı olduğunu öğrenirsem hiç şaşırmayacağım.

Geriye dönüp yürümeye başladığımda tüm vücudum meraktan neredeyse karıncalanıyor. Sonra üzerinde 17 numaralı abartısız bir çift kapının önünde duruyorum. An- latılan burası içinde pek çok şirketi barındıran bir bina. Ancak şirketlerin listesini gözden geçirdiğimde hiçbirini tanıdık gelmiyor.

Elinde bir fincan kahve olan kot ceketli bir adam bana "Selam!" diyor. Kapının önüne geliyor, oradaki klavyeye bir kod giriyor ve kapıyı açıyor. "Kaybolmuş görünüyor- sunuz. Kime bakmıştınız?"

"Tam olarak emin değilim," diyorum duraklayarak. "Sanırım burada çalışan birini biliyorum. Fakat şirketin ismini hatırlayamıyorum."

"İsmi neydi?"

"İsmi... ismi Alicia," diyorum. Sonra birdenbire bunu söylememiş olmayı diliyorum. Şu adam Alicia'yı nereden bilecek? Ya Alicia oralarda bir yerlerde ise ve tutup ka- şına getirirse ne olacak?

Fakat kaşlarını çatıyor. "Alica diye birini tanımyo- rum. Aslında şu anda birkaç yeni yüz var burada... Han- gi sektörde çalışıyor?

"PR," diyorum durakladıktan sonra.

"PR? Burada daha çok grafik tasarım şirketleri var..." Birden yüzündeki ifade netleşiyor. "Hey belki de şu yeni şirkettir. B ve B miydi? BBB miydi? Onun gibi bir şey. Henüz çalışmaya başlamadılar. O yüzden onlarla henüz tanışmadık."

Ben onu süzerken cappuccinosundan bir yudum al-
yor. O an beynimde bir şeyler kopuveriyor.

"Yeni bir PR şirketi mi? Burada mı?"

"Bildüğün kadarıyla evet. İkinci katta kocaman bir yer
aldılar."

Düğünceler havai fişekler gibi beynimin içinde patlı-
yorlar.

B ve B. Bridges ve Billington. Billington ve Bridges.

"Acaba siz..." sakın davranmaya gayret ediyorum.

"Acaba siz ne tür bir PR şirketi olduğunuzu bilir misiniz?"

"Ah! Şimdi hatırladım. Finans üzerine. Görünüşe göre
en büyük müşterilerinden biri de Londra Bankası. Ya da
öyle olacak. Bu da oldukça iyi bir şey olmalı. Fakat söy-
lediğim gibi henüz onlarla tanışmadık. Bu yüzden..." Ba-
na bakıyor ve yüzündeki ifade değişiyor. "Hey, iyi misin-
mi?"

"İyiyim," demeyi başarıyorum. "Sanırım. Benim... be-
nim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Üç kere Four Seasons'ın telefonunu çeviriyorum ve
Luke Brandon'ı sormaya cesaret edemeden kapatıyo-
rum. Sonunda derin bir nefes alıyorum ve numarayı tek-
rar çevirerek Michael Ellis ile görüşmek istediğimi söylü-
yorum.

"Michael. Ben Becky Bloomwood," diyorum telefon
bağlandığı anda.

"Becky!" diyor. Sesimi duyduğuna samimi olarak
memnun olmuş görünüyor. "Neler yapıyorsun?"

Gölelerimi kapatıp sakın olmaya çalışıyorum. Onun se-
sini duymak beni hızla Four Seasons'a götürüyor. O loş,
pahalı lobiye. O New York hayal diyarına.

"Ben..." derin bir nefes alıyorum. "Ben iyiyim. Bilirsin
ki... normal hayata döndüm. Hayatım çok yoğun geçi-
yor."

İşimi kaybettiğimi söyleyemeyeceğimi. Herkesin be-
nim için özülmesini istemiyorum.

"Stüdyodan dönüyordum," diyorum parmaklarımı
birbirimin üzerine bindirerek. "Kısa bir şey söylemek is-
tedim. Luke'un Londra Bankası'nı kaybetmek üzere oldu-
ğu söylentisinin neden çıktığını biliyorum sanırım."

Ona tam olarak oliste ne duyduğumu, King Caddesi-
ne nasıl gittiğimi ve ne keşfettiğimi anlatıyorum.

Cümle aralarında Michael ciddi bir tonla "anlıyorum".
deyip duruyor. "Anlıyorum. Biliyorsun değil mi sözleş-
melerinde şirketin kendi personeline bunu yasaklayan
bir maddesi var. Eğer bir müşteriyi almaya kalkarlarsa
Luke onlara dava açar."

"Bunun hakkında da konuştular. Ancak onlar dava es-
meyeceğini çünkü zaten epey prestij kaybettiğini söylü-
yorlar."

Sessizlik oluyor. Michael'ın hatırı öbür ucunda dū-
şündüğünü neredeyse duyar gibi oluyorum.

"Bir bildikleri var," diyor Michael nihayet. "Becky, Lu-
ke ile konuşacağım. Bunu bulmakla çok büyük bir iş yap-
tın."

"Tek şey bu değil," diyorum. "Michael birinin Luke ile
konuşması lazım. Brandon İletişim'e gittim ve şirket ta-
mamen ölmüş gibiydi. Hiç kimse çalışmıyor ve evlerine
erkenden gidiyorlar... artık tamamen farklı bir atmosferi
var. Bu hiç de iyi değil." Dudaklarımı ısırıyorum. "Yardı-
mı olması gerekiyor."

"Neden bunu ona kendin söylemiyorsun?" diyor Mi-
36

hael nazik bir sesle, "Eminim bunun senden duymak hoşuna gidecektir."

Çok nazik ve ilgili görünüyor. Birden burnumda bir karıncalanma hissediyorum.

"Bunu yapamam. Eğer onu ararsam bir şey... bir şey kanıtlamaya çalışıyorum zanneder veya bunun aptal bir ve zorlukla yutkunuyorum. "Doğruyu söylemek gerekir. Seninle başka biri konuşmuş gibi davran. Ancak birinin ona bunu söylemesi gerekiyor."

"Onunla yarım saat içinde buluşacağım," diyor Michael. "O zaman onunla konuşacağım, Becky... Aferin sana."

On Altı

Bir hafta geçtikten sonra artık Michael'in beni aramasını beklemekten vazgeçiyorum. Luke'a her ne söylediyse de bunu öğrenmeye çalışmayacağım. Hayatımın büyük bir parçasının artık sona ermiş olduğunu hissediyorum. Luke, Amerika, televizyon, her şey. Artık yeniden başlama zamanı!

Pozitif düşünmeye çalışıyorum ve kendi kendime önümde bir kapının açık olduğunu söylüyorum. Ancak televizyon programı yapmış bir ekonomi uzmanının bundan sonraki kariyeri ne olmalıdır acaba? Bir televizyon ajansını arıyorum ve telefona çıkan bayanın da Amerika'daki diğer TV'ciler gibi cevap verdiğini üzüntüyle görüyorum. Benimle konuştuğu için çok heyecanlandığını ve kendi programımı yapmasam bile bana iş bulmanın kesinlikle problem olmayacağını, o gün içinde bir sürü heyecan verici haberle geri döneceğini söylüyor. Ancak hâlâ ondan haber alamıyorum.

Bunun üzerine ben de *Media Guardian*'daki yarım ihtimal de olsa elde edebileceğim diğer iş imkânlarına bakıyorum. *Investor's Chronicle*'in yazar kadrosu pozisyonu, *Personal Investment Periodical*'da editör asistanı pozisyonu ve *Annuities Today*'de de editörlük pozisyonları için telefon açıyorum. Ödenekler ile ilgili çok fazla bilgi yok. Fakat her zaman bir şeyler bulabilirim diye düşünüyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor Suze elinde bir kase dolusu tındıklı Crunchy Cornflake'le odaya girerken.

"İyi," diyorum gülümsemeye çalışarak. "İyi olmaya çalışıyorum."

Suze bir ağız dolusu cornflake'i ağızına atıyor ve bana düşünceli bir edayla bakıyor.

"Bugün için ne yapmayı planladın?"

"Pek bir şey planlamadım" diyorum somurtkan bir tavırla. "Biliyorsun işte... bir iş bulmaya çalışacağım. Hayatımın karmaşasını düzeltmeye çalışacağım. Böyle bir şey işte."

"Ah, tamam," diyor Suze yüzünde şefkatli bir edayla. "İlginç bir şeyler bulabildin mi?"

Yuvarlak içine aldığım bir ilana doğru parmağımı işareti ediyorum.

"Sanırım *Annuities Today*'in editörlüğünü yapabilirsin. Seçilen adayın vergi indirim zeyilnamelerinin de editörlüğünü yapması düşünülebilir mi?"

"Gerçekten mi?" diyor Suze ilgili bir yüz ifadesiyle bakıyor. Sonra hızla ekliyor, "Yani... bu gerçekten de iyi bir şeye benziyor! Gerçekten de ilginç!"

"Vergi indirimleri mi ilginç? Yapma Suze!"

"Pekâlâ... bilirsin işte. Öylesine söylüyorum."

Başımı dizlerimin üzerinde dinlendiriyorum ve oturma odasının halısını seyrediyorum. Televizyonun sesi kısık ve Suze'nin şapırtıları dışında odada çıt çıkmıyor.

Hışımınla "Suze... eğer bir işe giremezsem ne olacak?" diyorum.

"İşe gireceksin! Aptal olma! Sen bir TV starısın!"

"Ben bir TV starı idim. Her şeyi berbat edene kadar. Hayatım parçalara bölünene kadar."

Gözlerimi kapatıyorum. Yerde iyice kaykılarak oturuyorum ve kolum kanepenin altına yerine yaslıyorum. Saniki hayatımın geri kalan kısmını burada geçirebileceğimi gibi geliyor.

"Bex, senin için endişeleniyorum," diyor Suze. "Günlerdir dışarı çıkmadın. Bugün başka neler yapmayı planlıyorsun?"

Çabucak gözlerimi açıyorum ve bana endişe ile bakışını görüyorum.

"Bilmem. *Morning Coffee*'yi seyrederim."

"*Morning Coffee*'yi seyretmeyeceksin!" diyor Suze sert bir tonla. "Hadi gel." *Media Guardian*'ı kapatıyor. "Gerçekten de çok iyi bir fikrim var."

"Nedir o?" diyorum şüpheli bir tonla. O da beni odama doğru çekeştirmeye başlıyor. Kapıyı iterek açıyor ve beni içeri sokuyor. Kollarını açıp her bir köşedeki dağılıklığı gösteriyor.

"Bence bu sabah toplanmalısın."

"Ne?" ona dehşetle bakıyorum. "Toplanmak isteniyorum."

"Evet istiyorsun! Doğrusunu istersen kendini çok iyi hissedeceksin. Tıpkı benim gibi. Fevkalade bir his! Sonra kendimi çok çok iyi hissetmişim."

"Evet ama hiç kıyafetin kalmamıştı. Üç hafta boyunca benden ödünç çamaşır almak zorunda kalmıştım."

"Pekâlâ, tamam," diyor gönülsüz bir sesle. "Belki çok ileri gittim fakat buradaki asıl konu bunun insanın hayatını tamamıyla değiştirmesi."

"Hayır değiştirmiyor."

"Değiştiriyor. Bu Feng Shui. Yeni güzel şeyleri hayatına sokmak için eşyaları hayatından çıkarmalısın."

"Ya tabii!"

"Bu gerçek! Eşyalardan kurtulduğum gün Hadley'e bana ni arayıp sipariş vermişti. Hadi Bex biraz etrafla toplanmak sana iyi gelecektir."

Dolabımı açıyor ve giysilerine bakmaya başlıyor.

"Mesela şuna bir bak," diyor mavi saçaklı şifet eteği çıkararak. "Bunu en son ne zaman giydin?"

"Oldukça kısa bir zaman önce giydim," diyorum ve parmaklarımı birbirinin üzerine çapraz tutuyorum. Portobello Sokağı'ndaki ufak bir dükkândan bu eteği hiç demeden almıştım. Eve gittiğimde ise çok dar olduğunu fark ettim. Yine de bilemezsiniz ki belki de bir gün kilo veririm.

"Ve şu... şu..." Kaşları kuşkucu bir biçimde çatılıyor. "Kusura bakma Bex ama kaç adet siyah pantolonun var?"

"Sadece bir tane! Ya da belki iki tane."

"Dört... beş... altı..." Askılara birer birer dokunuyor ve pantolonları sertçe çekiyor.

O eskimiş, rahat Benetton kısa paça pantolonumu çıkardığında "Bunlar, kendimi şişman hissettiğim zaman giydiğim pantolonlar," diyorum kendimi savunarak. "Ve bunlar da kot zaten!" diye bağıriyorum Suze iyice derinlikleri karıştırırken. "Kotlar pantolondan sayılmaz!"

"Kim diyor bunu?"

"Herkes söylüyor! Bu çok bilinen bir şeydir."

"On... on bir..."

"Hey... onlar da kayak için! Oldukça rahat ve farklılar. Spor kıyafet sayılırlar. Suze bana bakmak için dönüyor.

"Bex, sen hayatında hiç kaymadın."

"Biliyorum," diyorum kısa bir sessizlikten sonra. "Fa-

kat... bilirsin işte. Eğer davet edilirim diye alırsan. Çok çok ucuzluklardılar."

"Bu nedir?" Suze yavaşça eskrim maskemi kaldırıyor. "Hele bu direkt olarak çöpe gitmeli."

"Eskrime başlıyorum," diyorum kızgınlıkla. "Catherine Zeta Jones'un maharetli dublörü olacağım."

"Tüm bu eşyaları buraya nasıl taşıyorsun hiç anlamıyorum bile. Sen hiç bir şey çöpe atmaz mısın?" İstiridyeler ile süslü bir ayakkabıyı eline alıyor. "Mesela bu. Bunları daha giyecek mısın?"

"Şey... hayır." Yüzündeki ifadeyi görüyorum. "Fakat konu bu değil. Eğer onları çöpe atarsam ve ertesi günü istiridyeler yine moda olursa, ben de yeni bir çift almak zorunda kalırım. Bu bir tür... sigorta gibi."

"İstiridyeler asla tekrar moda olmaz!"

"Olabilir! Tıpkı hava gibi. Hiçbir zaman kesin bir şey söyleyemezsin."

Suze başını sallıyor ve eşya kümelerinin arasından kendine yol açarak kapıya yöneliyor. "Sana iki saat veriyorum. Geri döndüğümde değişmiş bir oda görmek istiyorum. Değişmiş bir oda... değişmiş bir hayat. Şimdi başla!"

Gözden kayboluyor ve ben de yatağa oturarak oldukça kederli bir biçimde odanın içini seyredivorum.

Pekâlâ tamam, belki de bir bildiği vardır. Belki de biraz toplanmalıyım. Fakat nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Eğer sırlı giymediğim için eşya çöpe atacak sam, nerede duracağım ki? Bence bu işten elimde bir şey geçmeyecek.

Ve bu oldukça zor. Oldukça çaba gerektiriyor.

Triko bir kazağı elime alıyorum ve birkaç saniye ona bakıyorum. Sonra onu tekrar indiriyorum. Bunu tutayım mı, yoksa atayım mı gibi düşünceler bile beni yormaya yetiyor.

"Nasil gidiyor?" diye sesleniyor Suze.

"Çok iyi gidiyor," diye cevap veriyorum. "Gerçekten de iyi gidiyor."

Hadi bir şeyler yapmalıyım! Pekâlâ, belki de bir köşeden başlamalı ve sırayla devam etmeliyim. Odamın köşesine geçiyorum. Burada bir yığın eşya tuvalet masamın üzerinde duruyor. Neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Şurada internetten ısmarladığım ofis malzemeleri var... Şurada ise sırf *Elle Dekorasyon*'da çıktı diye uzun zaman önce aldığım tahta kâse var (sonra aynıısını *Woolworths*'da görmüştüm.... bir kravat boyama takımı var... bir de vücuda sürmek için deniz tuzu... Allah'ım bu eşyalar da nedir böyle? Şu şimdide kadar paketini bile açmadığım kutu da neyin nesi?)

Paketi açıyorum ve hindi pişirmek için 50 metrelik rulo halindeki alüminyum kağıdı buluyorum. Hindi için alüminyum folyo mu aldım? Neden almıştım ki bunu? Hindi pişirmeyi mi planlıyordum? Şaşırmış bir halde üsteki mektuba uzanıyorum üzerinde yazan satırları okuyorum. "Country Ways dünyasına hoş geldiniz. Arkadaşınız Bayan Jane Bloomwood size kataloğumuzu önerdiği için çok memnun olduk."

Ah tabii ya! Annem ücretsiz hediye almak için bunu ısmarlamıştı. Bir güveç, hindi için biraz alüminyum folyo... teras yastıklarını koyduğu şu plastik çantalar... birkaç adet garip süs...

Dur.

Dur bir dakika. Süsleri bırakıyorum ve yavaşça plastik çantalara uzanıyorum. İnce telli sarı saçlı bir kadın, süsörülerle katlanmış tüy yorganın üzerindeki resimden gururla bakıyor ve ağzında bir konuşma baloncucu var. Baloncunun içinde "Yüzde 75'e kadar küçülme. Artık dolabında daha fazla yer var!" yazıyor.

Dikkatle kapıyı açıyorum ve ayaklarımın ucuna basarak süpürge dolabına doğru gidiyorum. Oturma odasının önünden geçerken içeriye bakıyorum ve Suze'yi kanepede Tarquin ile beraber oturmuş, ciddi bir şekilde konuşurlarken görünce şaşıyorum.

"Tarquin!" diyorum. Her ikisinin de başı sanki suç işlemişler gibi aniden kalkıyor. "Geldiğini duymadım."

"Selam Becky," diyor gözlerime bakmadan.

"Bizim bir şey... bir şey konuşmamız gerekiyordu," diyor Suze bana utanmış gözlerle bakarak. "Bittirdin mi?"

"Neredeyse bitti," diyorum. "Odayı süpürsem iyi olur diye düşündüm. Şöyle tam manası ile güzel görünmesi için."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve çantaları paketlerinden çıkarıyorum. Doğru. Bu gayet güzel ve kolay olacak. Her şeyimi bunlara tıkacağım ve içlerindeki havayı da dışarı çıkaracağım. Her çanta on kazak alır yazıyor - ama doğruyu söylemek gerekirse bunu kim sayacak şimdi?

İlk çantaya kıyafetleri istiflemeye başlıyorum. Olabildiğince sıkı bir biçimde katlayarak istifliyorum. Neles nelese kalmış bir halde plastik fermuarı kapatıyorum. Sonra da delik kısımdan elektrik süpürgesinin hortumunu sokuyorum. Buna gerçekten de inanamıyorum. İşe yarıyor. İşe yarıyor! Gözlerimin önünde elbiselerim bürüşüp yok oluyor!

Ah bu harika! Bu hayatımı tamamen değiştirecek. Bunları böyle hüzüp koymak varken ne diye katlayıp koymak gereksin ki?

Sekiz çanta var ve tamamıyla dolduklarında onları el bise dolabına tikiştirip kapıyı da kapatıyorum. Gerçi biraz fazla sıkıştılar. Kapıyı kapattığımda tıslamaya benzer bir ses duyuyorum. Her neyse, sonuçta hepsi içeride ve sıkıca korunuyor.

Şimdi şu odama bakın hele! İnanılmaz! Pekâlâ, tam olarak tertemiz olduğu söylenemez belki ama eskisinden çok daha iyi. Ufak tefek bir iki şeyi de aceleyle yorganımın altına saklıyorum, bazı yastıkları öne, bazılarını da arkaya alıyorum. Etrafıma bakıyorum. Kendimi oldukça şevklenmiş ve gururlanmış hissediyorum. Daha önce odamın hiç bu kadar güzel göründüğünü görmemiştim. Ayrıca Suze haklı. Bir şekilde kendimi farklı hissediyorum.

Biliyor musunuz belki de bunun temelinde yatan Feng Shui'nin gücüdür. Belki bu bir dönüm noktasıdır. Hayatım bundan sonra değişecektir.

Son bir defa bakıyorum ve dışarıya sesleniyorum. "Bittirdim!"

Suze kapıda belirdiğinde, kendini beğenmiş bir edayla yatağımın üzerine tünüyorum ve onun hayretler içindeki ifadesine gülüyorum.

"Bex bu harika olmuş!" diyor ve bir yandan da tertemiz odayı inanmayan gözlerle inceliyor. "Ayrıca çok da hızlısın! Tüm eşyalarımı kaldırmak saatlerimi almıştı!"

"Pekâlâ bilirsin işte," diyorum sakın bir edayla omuzlarımı silkerek. "Ben bir şey yapmaya karar verirsem yaparım."

Birkaç adım atıyor ve şaşkınlıkla tuvalet masama bakıyor.

"Aman Allah'ım, tuvalet masanın üzerinin mermer olduğunu bilmiyordum!"

"Biliyorum," diyorum gururla. "Çok güzel öyle değil mi?"

"İyi de çöpler nerede? Çöp kutuları nerede?"

"Onlar... onları attım bile."

"Çöpleri dışarı mı attın?" diyor bir yandan da şömine rafını inceleyerek. "Gücün tükenmiş olmalı!"

"Biraz... biraz öyle," diyorum hafif baştan savarak.

"Bilirsin en sonunda hep çok acımasız olurum."

"Çok etkilendim!" Gardrobun önünde duraklıyor. Ben ise ona gergin bir şekilde bakıyorum.

Onu açmasını diye dua ediyorum içimden. Sakın açmasın!

"Acaba geriye bir şeyler kaldı mı bakalım?" diyor sırtarak ve dolabın kapaklarını açıveriyor. Birdenbire ümmiz de çılgılığı basıyoruz.

Bir tür bombardıman bu!

Kıyafet bombardımanı!

Ne olduğunu hiç bilmiyorum. Nerede yanlışlık yaptığımı da bilmiyorum. Fakat çantalardan biri patlayarak açılıyor ve içindeki tüm kazakları etrafa yağdırıyor. Ayrıca diğer çantaları da dışarı itiyor. Bunun üzerine başka bir çanta da patlayarak açılıyor ve bir diğeri de onu izliyor. Tıpkı kıyafetlerden oluşan bir fırtına gibi. Suze tamamıyla lasteks bluzlarla kaplanmış. Pullu bir etek abajurun üzerinde duruyor. Bir sutyen tüm odayı geçerek pencereye çarpıyor.

Suze yarı çılgılık atıyor, yarı gülüyor. Ben ise kollarımı

deli gibi çıparak ve avazım çıktığı kadar "dur! dur!" diye
Kral Canute gibi bağırarak dört dönüyorum.
Ve hayır olamaz!

Ah hayır. Lütfen dur. Lütfen!

Fakat artık çok geç. Şimdi de bir hediye torbası çağla-
yanı en tepe rafta saklandıkları yerde boşalmaya başla-
yor. Birbiri ardına gün ışığına çıkıyor ve Suze'nin kafası-
na çarptıktan sonra yere düşüp saçılıyorlar. Her birinin
içinde ne olduğu çıkıyor ortaya. Ön tarafında gümüş
S-C-S harfleri bulunan gri parlak kutular.

Ve kırk tanesi birden.

"Ne..." Suze kafasına bir tişört çekerek siper ediyor,
ağız bir karışık açık bakakalıyor. "Bunu nereden...?" Yerde
karmakarışık duran giysilerin arasındaki kutulardan biri-
ni alıyor, çekerek açıyor ve sessizce bakakalıyor. Açık
kahverengi fotoğraf çerçevesi turkuaz renkli kâğıda san-
lı olarak eline geliveriyor. Allah'ım, aman Allah'ım. Ne-
den düşmek zorundaydılar sanki?

Suze hiç bir şey söylemeden eğilip Gifts and Goodies
torbasını eline alıyor, çekerek açıyor ve içinden bir mak-
buz yere düşüyor. Sessizce içindeki iki kutuyu da dışarı
çıkartıyor. İçlerini açtığında eflatun renkli çerçeveler çı-
kıyor.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum. Fakat hiç
bir şey söyleyemiyorum. Bir an için sadece birbirimizi
süzüyoruz.

"Bex... bunlardan kaç tane aldın?" diyor Suze en so-
nunda hafif boğuk bir sesle.

"Hmm... pek fazla değil," diyorum yüzümün ateş içi-
de yandığını hissederek. "Sadece... bilirsin işte. Pek fazla
değil."

"Burada yaklaşık... Elli tane olmalı!"

"Hayır!"

"Evet!" Suze etrafına bakıyor, yanakları üzüntü ile kı-
zarmış. "Bex bunlar gerçekten de pahalı!"

"O kadar çok almadım." Dikkat dağıtıcı bir şekilde gö-
lüyorum. "Bir seferde hepsini almadım."

"Bir tane bile almaman gerekirdi! Sana söylemiştim,
istediğin zaman yaparım demiştim."

"Biliyorum," diyorum biraz mahcup olarak. "Söyledi-
ğini biliyorum. Fakat bir tane almak istedim işte. Ben sa-
dece sana... sana destek olmak istedim."

Bir sessizlik oluyor. Suze bir başka Gifts and Goodies
torbasına uzanarak içindeki iki kutuya bakıyor.

"O sendin değil mi?" diyor aniden. "Bu kadar iyi satış
yapmanın sebebi sendin."

"Kesinlikle değil! Gerçekten Suze..."

"Benim çerçevelerimi almak için tüm parayı harca-
dın." Sesi titremeye başlıyor. "Tüm parayı. Ve şimdi borç
içindesin."

"Harcamadım!"

"Eğer sen olmasaydın, anlaşılmı yapamazdım."

"Yapardın!" diyorum üzüntüyle. "Tabii ki yapardın.
Sen dünyadaki en güzel çerçeveleri yapıyorsun. Suze.

Yani... şuna bir baksana!" En yakın kutuyu kavıyorum
ve içini açıp yıpratılmış kot kumaşından yapılmış çerçe-
veyi dışarı çıkartıyorum. "Senin bunu yaptığını bilmesem

de bunu alırdım. Hepsini de alırdım!"

"Bu kadar çok almazdın," diyor yutkunarak. "Belki...

üç tane filan alırdın."

"Hepsini birden alırdım. Bunlar mükemmel beğeniler
olur ya da... eve... süs olarak koymak için..."

"Bunu beni avutmak için söylüyorsun," diyor güldüründen yaşlar boşanarak.

"Hayır bunun için söylemiyorum!" diyorum ısrarla. Ben de gözlerimden yaşların aktığını hissediyorum. "Su onları ne kadar göz kamaştırıcı olduklarını söyleyen insanları gördüm."

"Görmedin."

"Gördüm! Geçen gün Gifts and Goodies'de bir kadın bunlardan birine ne kadar hayran olduğunu söylüyordu ve dükkândaki herkes bunu onayladı."

"Gerçekten mi?" diyor Suze kısık bir sesle.

"Evet! Sen çok yeteneklisin ve çok başarılısın..." Bombalanmış gibi duran odama bakıyorum ve bir umutsuzluk içimi kaplıyor. "Ben işe yaramazın biriyim. John Gavin hakkı. Şimdiye kadar belli bir mal varlığım olması gerekirdi. Ben cezalandırılmayım. Ben sadece... sadece değersizim tekiyim."

"Değilsin!" diyor Suze dehşet içinde. "Sen değersiz olamazsın."

"Öyleyim!" Kendimi çok kötü hissederek yerdeki kıyafetlerden oluşmuş hahya çöküyorum. "Suze bana bir baksana. İşsizim. Hiçbir planım yok. Mahkemeye çıkacağım. Binlerce paund borcum var ve onu nasıl ödemeye başlayacağımı da bilemiyorum..."

Kapıda garip bir öksürük sesi duyuluyor. Başımı kaldırıyorum ve Tarquin elinde üç kupa kahveyle duruyor.

"İçecek bir şeyler ister misiniz?" diyerek içeri giriyor.

"Teşekkürler Tarquin," diyorum burnumu çekerek ve kupalardan birini alıyorum. "Bunun için özür dilerim. Bu... bu sadece pek iyi bir an değil."

Tarquin yatağa oturuyor ve Suze ile birbirlerine bakıyorlar.

"Biraz nakit sıkıntısı mı?" diyor.

"Evet," diyorum yutkunarak ve gözlerimi siliyorum.

"Evet öyle," Tarquin, Suze'ye bir kere daha bakıyor.

"Becky bunu yapmaktan mutluluk duyacağın eğer..."

"Hayır. Hayır teşekkürler," diyorum ona gülümseyerek "Gerçekten."

Sessizlik içinde kahvelerimizi yudumluyoruz. Pencereden bir demet kız güneşi içeriye giriyor. Gözlerimi kapatıp o sakinleştirici sıcaklığı yüzümde hissediyorum.

"Bu en iyimizin bile başına geldi," diyor Tarquin sempatik bir tavırla. "Deli Monty amca hep illas ederci değil mi Suze?"

"Allahım, evet! Sürekli olarak!" diyor Suze. "Ancak her seferinde de durumu düzeltti, öyle değil mi?"

"Kesinlikle!" diyor Tarquin. "Delalarca."

"Ne yaptı peki?" diyorum ilgiyle başımı kaldırarak.

"Genellikle bir Rembrandt satardı," diyor Tarquin.

"Ya da bir Stubbs. Bunun gibi bir şey işte."

Harika! Şu milyarderler için sorun ne ki? Şu çok sevdiğim Suze bile böyle. Bunun ne demek olduğunu anlamıyorlar. Parasız olmanın ne demek olduğunu bilmiyorlar.

"Doğru," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Pekâlâ... maalesef benim yedekte duran Rembrandt'larım yok. Tüm sahip olduğum... bir sürü siyah pantolon. Ve biraz tişört."

"Bir de eskrim kıyafeti," diyor Suze.

Yan odada bir telefon çalmaya başlıyor fakat hiç bizim yerimizden kıpırdamıyoruz.

"Ve nefret ettiğim tahta bir çanak," diyorum yanı kükür-
dayarak, yanı hıçkırarak. "Ve kırk adet fotoğraf çerçevesi."

"İki boğazı olan bir triko kazak."

"Bir de Vera Wang kokteyl elbisesi." Odama bakıyor-
rum ve birden uyanıveriyorum! "Ayrıca bir de yepyeni
Kate Spade çanta... ve... ve hiç giymediğim bir gardrop
dolusu eşya... Suze..." neredeyse konuşamayacak kadar
heyecanlanıyorum. "Suze..."

"Ne?"

"Sadece... sadece bunu bir düşün. Hiçbir şeyim yok
diyemem. Benim mal varlığım var! Biraz değerleri düşük
olabilir..."

"Ne demek istiyorsun?" diyor Suze. Sonra yüzü aydın-
lanıyor. "Almış olduğun bir ISA mı aklına geldi?"

"Hayır! ISA değil!"

"Anlayamıyorum," diye sızlanıyor Suze. "Bex neden
bahsediyorsun sen?"

Tam açıklamak üzere ağzımı açıyorum ki yanı odadaki
telesekreter devreye giriyor ve ciddi bir Amerikalı sesi
odanın içinde duyuluyor. Ben ise kaskatı kesillerle başı-
mı o yöne çeviriyorum.

"Selam Becky? Ben Michael Ellis. Londra'ya yeni gel-
dim ve düşünüyordum da... belki buluşup sohbet edebi-
liz ne dersin?"

Michael'in Londra'ya gelmesi bana çok garip geliyor.
Benim kalemde o New York'a, Four Seasons'a ait bir kiş-
lik. Fakat şimdi o burada, capcanlı bir halde Savoy'daki
River Room'da. Yüzü bana selam vermek üzere aydınla-
nıyor. Masaya otururken elini garsona doğru kaldırıyor.

"Bayan için bir cin tonik lütfen." Kaşlarını kaldırarak
bana bakıyor. "Doğru mu söyledim?"

"Evet, lütfen." Ona minnettarlıkla gülümlüyorum.
New York'da bol bol sohbet etmiş olmanıza rağmen,
onu görünce kendimi biraz utanmış hissediyorum.

"Pekâlâ," diye başlıyor garson içkini getirdiğinde.
"Son konuştuğumuzdan beri epey şeyler oldu." Bardağı-
nı kaldırıyor. "Şerefel!"

"Şerefel!" diyerek bir yudum alıyorum. "Ne gibi?"

"Alicia Billington ve diğer dört kişi Brandon İleri-
şim'den kovuldu."

"Diğer dört kişi mi?" Ağzım bir kırık açık ona bakaka-
lıyorum. "Hep beraber mi planlıyorlarmış?"

"Öyle görünüyor. Alicia bu proje üzerinde epey uzun
süredir çalışıyormuş. Büyük planın küçük bir parçası di-
yemeyiz yani! Çok iyi organize edilmiş ve iyi düşünülmüş
bir plan. Çok iyi de desteklenmiş. Alicia'nın müstakbel
kocasının epey zengin olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır bilmiyordum," diyorum ve sonra Chanel ayakkabılarını hatırlıyorum. "Çok mantıklı görünüyor."

"O da finans açısından destek olmuş. Senin de tahmin
ettiğin gibi Londra Bankası'nı avlamayı düşünüyorlar-
mış."

Cin toniğimden bir yudum alıyorum ve o keskin tadı
nı hissediyorum.

"Peki nasıl oldu?"

"Luke aniden bastı onları. Onlar şaşkınlık içindele-
ken hepsini bir toplantı odasına taktı. Sonra masaların
aradı ve epey bir şey buldu."

"Luke mu yaptı?" Midemde bir gımlenme hissediy-
orum. "Yani Luke Londra'da mı?"

"Hi ha."

"Ne kadar süredir burada?"

"Üç gün oldu," diyor Michael hatta fazla gıztanarak "Sanırım seni aramadı."

"Hayır," diyorum hayal kırıklığını saklamaya çalışarak "Hayır aramadı." Bardağıma uzanıyorum ve koca bir yudum alıyorum. Luke New York'da iken, ilimizin kumu şamamaşının coğrafi nedenlerden kaynaklandığını düşünüyordum. Fakat şimdi o Londra'da -ve beni hiç aramadı- bu çok farklı bir his. Bu bir çeşit... son gita.

"Peki... ne yapıyor şimdi?"

"Hasar tayini yapıyor," diyor Michael vurgulu bir ses tonu ile. "Moral yükseltmeye çalışıyor. New York'a gittiğinden beri, Alicia İngiltere şubesinin tamamen kapana-kağı ile ilgili söylenti yaymaya başlamış. Ortamın ruhu da ondan bozulmuş zaten. Müşteriler ihmal edilmiş. Çalışanlar da, eleman avelarıyla bol bol telefon görüşmesi yapıyorlarmış. Açıkçası tam bir karmaşa olmuş." Başını sallıyor. "Bu kız bir bela."

"Biliyorum."

"Merak ettiğim bir şey var. Sen nasıl biliyorsun bunu?" Öne doğru eğiliyor ve oldukça ilgilenmiş görünüyor. "Sen Alicia'ya, Luke'un ve benim fark etmediğimiz bir bakış açısı ile bakmıştın hep. Bunun bir sebebi var mıydı?"

"Doğrusunu istersen pek yoktu," diyorum dürüstçe. "Onun tamamen bir inek olmasından dolayı böyle hissediyordum."

Michael başını geriye atıyor ve bir kahkaha koparıyor.

"Kadınlara özgü içgüdüler işte. Neden başka bir sebep aramak gereksin ki?"

Birkaç dakika gülüyor. Sonra bardağına suya koyar ve bana canlı bir biçimde gülümser. "Doğrusunu istersen Luke'un annesi için ne dediğini duydum."

"Gerçekten mi?" diyorum ona dehşetle bakarak. "Sana söyledi mi?"

"Evet söyledi ve senin bana bir şey anlatıp anlatmadığını sordu."

"Ah!" Bir utanç dalgasının yüzümü kızarttığını hissediyorum. "Şey, ben... kızgındım. Ben ona şey demek istemiştim..." Boğazımı temizliyorum. "Düşünmeden söyledim işte."

"O, bunu çok ciddiye almış," diyor Michael kaşlarını kaldırarak. "Sonra annesini aradı ve onu görmeden yurda dönerse kötü hissedeceğini söyledi. Bu şekilde bir buluşma vakti ayarladı."

"Gerçekten mi?" diyorum ona bakarak. "Peki ne oldu sonra?"

"Annesi gelmedi. Şehir dışına gitmesi gerektiğini belirten bir mesaj gönderdi. Luke, epey hayal kırıklığına uğradı yani." Michael başını sallıyor. "Aramızda kalsın ama onun hakkında söylediklerinde haklı olduğunu düşünüyorum."

"Ah, pekâlâ."

Sıkıntılı bir halde omuzlarımı silkiyorum ve utancımı gizlemek için menüye uzanıyorum. Luke'un annesi için söylediklerimi Michael'a anlatmasına inanamıyorum. Başka ne anlattı acaba? Sutyen ölçülerimi de söyledi mi?"

Bir süre pek dikkat etmeden menüdeki yemekleri inceliyorum. Sonra başımı kaldırıyorum ve Michael'i ciddi bir ifadeyle beni seyrederken buluyorum.

"Becky, ben Luke'a beni uyaran kişinin sen olduğunu söylemedim. Ona isimsiz bir mesaj aldığımı ve araştırma yaptığımı söyledim."

"Bu gayet yeterli görünüyor," diyorum masa örtüsünü seyrederek.

"Şirketini kurtarmasının asıl sorumlusu sensin," diyor Michael kibarca. "Sana minnettar olacaktır. Sence şimdi öğrenmesin mi bunu?"

"Hayır" diyorum omuzlarımı çökerterek. "Sadece düşüncecek ki... düşüncecek ki..." sözlerimi bitiremiyorum.

Luke'un üç gündür burada olup beni aramamasına inanamıyorum. Yani, aramızdaki her şeyin bittiğini biliyorum. Elbette ki bunu ben istedim. Ama yine de içimde küçük bir parça...

Neyse, kesinlikle olmaz.

"Ne düşüncecek?" diye sorguluyor Michael.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum boğuk bir sesle.

"Mesele aramızdaki her şeyin bitmiş olduğu. O yüzden buna... buna karışmayı istemiyorum."

"Pekâlâ sanırım bunu anlıyorum," diyor Michael bana sevecen bakışlarla bakarak. "Bir şeyler ısmarlayalım mı?"

Yemek yerken başka şeylerden bahsediyoruz. Michael bana Washington'daki reklam şirketinden bahsediyor. Tanıdığı politikacıları, başlarına açtıkları belaları anlatan hikayelerle beni çok güldürüyor. Ben de ona allemden, Suze'den ve *Morning Coffee*'deki işimden bahsediyorum.

"Gerçekten de çok iyi gidiyor," diyorum cesur bir ifadeyle. Bir yandan da çikolatalı kremamın içine kaşığıma daldırıyorum. "Büyük planlarım var, yapımclar beni hakikaten de çok beğeniyor... programımı genişletmeyi düşünüyorlar."

"Becky," diye nazikçe sözümü kesiyor Michael. "Ben senle ilgili gelişmeleri biliyorum."

Üstüm tutulmuş bir halde ona bakakalıyorum. Utançtan tüm yüzüme iğneler batıyor.

"Senin için çok üzuldüm," diye devam ediyor Michael "İla olmamalıydı."

"Peki... Luke biliyor mu?" diye soruyorum boğuk bir ses çıkararak.

"Sanırım o da biliyor."

Şarabımdan çok büyük bir yudum alıyorum. Luke'un bana acıması fikrine katlanamayacağım.

"Pekâlâ karşıma bir sürü seçenek çıktı," diyorum umutsuzca. "Belki televizyonda olmayacak ama... birkaç tane ekonomi gazetesine başvuruyorum..."

"FT'ye mi?"

"Şey... *Personal Investment Periodical*... ve *Annuities Today*..."

"*Annuities Today* mi?" diyor Michael inanmaz bir halde. Yüzündeki ifadeyi görünce hafifçe gülmekten alamıyorum kendimi. "Becky bu işler sana çekici geliyor mu gerçekten?"

"Kişisel finans senin düşündüğünden daha ilgi çekicidir" diyerek her zamanki hazır cevabımı yapıştırarak oluyorum. Ancak artık daha fazla rol yapamayacağımı hissediyorum. Çünkü kişisel finans düşündüğünden daha ilgi çekici değil. Düşündüğün kadar sıkıcı. *Morning Coffee*'deyken bile telefonla bağlananlar ancak ilişkilerinden ve aile hayatlarından bahsetmeye başladıklarında zevk alıyordum.

Cevap vermek yerine "Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. Mic-

Michael'da iskemlesinde arkasına yaslanıyor ve peçeteyle dudaklarını siliyor.

"Peki neden onlara başvuruyorsun?"

"Başka ne yapabilirim bilemiyorum," diyorum ümitsizce omuzlarını silkerek. "Şimdiye kadar uğraştığın tek iş kişisel finans idi. Ben bir... bir kenara fırlatılmış durumdayım."

"Eğer kusura bakmazsan soracağım. Kaç yaşındasın Becky?"

"Yirmi altı."

"Yirmi altı yaşında bir kenara fırlatıldın, öyle mi?" Michael başını sallıyor. "Sanmıyorum." Kahvesinden bir yudum alıyor ve değer biçen bir edayla bana bakıyor.

"Eğer sana Amerika'da bir fırsat çıkarsa," diyor. "Kabul eder miydin?"

"Her şeyi kabul ederim," diyorum açık sözlülükle. "Fakat şu anda bana Amerika'da nasıl bir fırsat çıkacak ki?"

Bir sessizlik oluyor. Çok yavaş bir şekilde Michael uzanarak bir naneli çikolata alıyor, kâğıdını açıyor ve lincan tabağının kenarına koyuyor.

"Becky, sana bir önerim var," diyor başını kaldırarak. "Reklam ajansında şirket ilişkilerine yer veren bir bölüm açıyoruz."

Çenemi dudaklarıma kadar ellerimin içine alarak ona bakıyorum. Düşündüğüm şeyi soracağını ümit etmeye cesaret bile edemiyorum.

"Aykırı bir yatırım sirkülerini koordine edebilecek editörlük yeteneği olan birini istiyoruz. Bu bağlamda sen çok uygunsun. Fakat aynı zamanda insanlarla ilişkileri kuvvetli birini arıyoruz. İyi konuşacak, insanların mutlu olup olmadığını anlayacak, yönetim kuruluna rapor ede-

cek her hangi bir..." omuzlarını silkiliyor. "Açıkçası bu pozisyona senden daha uygun birini bilemiyorum."

"Sen... sen bana iş teklifi mi yapıyorsun?" diyorum inanmayarak. Bir yandan da göğsümün içinde zıplamaya başlayan umudu önemsememeye çalışıyorum. Heyecanlık ufak saplamıyor içime. "Fakat Daily World ne olacak? Şu... alışveriş meselesi?"

"Ne olmuş yani?" diyerek omuzlarını silkiliyor Michael. "Alışveriş seviyorsun. Ben de yemek yemeği seviyorum. Kimse mükemmel değildir. Eğer uluslararası 'arananlar' listesinde değilsen tabii..."

"Hayır, hayır," diyorum aceleyle. "Aslında bu durumu düzene sokmak üzereyim."

"Peki ya göçmenlik durumu?"

"Bir avukatım var," diyorum dudaklarımı ısırarak. "Beni pek sevdiğinden emin değilim."

"Göçmenlik konusunda bağlantılarım var," diyor Michael güven veren bir tavırla. "Bir şeyler ayarlayabileceğimize eminim." Arkasına yaslanıp kahvesinden bir yudum alıyor. "Washington, New York gibi değildir. Ancak orası da oldukça eğlencelidir. Politika büyüleyici bir alan. Orayı seveceğini hissediyorum. Maaşa gelince... Pekâlâ CNN'in sana teklif edeceği gibi bir rakam olmayacak. Fakat yaklaşık olarak..." ufak bir kâğıdın üzerine bir şeyler karalayarak bana uzatıyor.

Buna inanmıyorum! Şu boktan gazetecilik işinden alacağım paranın neredeyse iki katı!

Washington. Reklam ajansı. Yepyeni bir kariyer.

Tüm bunları kafamın içine yerleştiremiyorum bile.

"Bunu neden bana öneriyorsun?" diyebiliyorum en sonunda.

"Senden çok etkilendim Becky," diyor Michael ciddi bir tonla. "Akılsın. Sezgilerin güçlü. İşleri hallediyorsun." Ona bakıyorum ve yüzümün utanarak kızardığını hissediyorum. "Biraz da artık soluklanmayı hak ettiğini düşünüyorum," diyor kibarca. "Şimdi, hemen karar vermek zorunda değilsin. Ben birkaç gün daha buradayım. Eğer istersen yine bununla ilgili olarak konuşabiliriz. Fakat Becky..."

"Evet?"

"Çok ciddi olarak söylüyorum; teklifimi ister kabul et ister etme ama sakın başka bir şeye kapılma." Başını sallıyor. "Dibe vurma tamam mı? Sen dibe vurmak için çok gençsin. Kalbinin sesini dinle ve tam olarak ne istiyorsan onun peşinden git."

On Yedi

Ancak ben hemen karar veremiyorum. İki hafta boyunca evi arşınıyorum, sayısız kahve içiyorum, annemle, Suze'yle, Michael'le, eski patronum Philip ile ve şu yeni televizyon temsilcisi olan Cassandra ile konuşuyorum. Yani aklıma gelen herkes ile görüşüyorum. Ancak en sonunda biliyorum artık biliyorum! Kalbimin derinliklerinde neyi yapmak istediğimi biliyorum.

Luke aramadı ve dürüst olmak gerekirse onunla tekrar konuşabileceğimi düşünmemeliyim bile. Michael'in söylediğine göre günde on yedi saat çalışmış. Bir yandan Brandon İletişim'i kurtarmaya çalışıyormuş, bir yandan da Amerika ile bağlantıları devam ediyormuş. Çok stresliymiş yani. Alicia'nın kendisine karşı işler çevirmesini ve Londra Bankası'nın da onunla gitmeyi düşünmesinin şokunu hâlâ üzerinden atamamış görünüyormuş. Michael'in şairane üslubu ile anlattığına göre, pislikten muaf olmadığını keşfetmenin şokunu yaşıyormuş. "Tüm dünyanın seni sevmesinin kötü yanı da bu," diyor Michael önceki gün. "Bir gün uyanırsın bir de bakarsın ki, o en yakın arkadaşınla flört ediyor. Ne yapacağını bilemezsin. Fırlatılıp atılmışsındır."

"Öyleyse Luke tüm bunlar yüzünden bir kenara mı atıldı yani?" diye soruyorum parmaklarımı birbirine geçirerek.

"Atılmak mı?" diye bağıyor Michael. "Çayırın ortasına fırlatıldı ve sonra yabani bir domuz sürüsü tarafından lime lime çiğnendi."

Aniden onunla konuşma özlemi duyuyorum ve pek çok defa ahizeyi kaldırıyorum. Ancak her seferinde de derin bir nefes alıp yerine koyuyorum. Artık o kendi hayatını yaşıyor. Ben de kendi hayatım ile ilgilenmeliyim. Yeni hayatım ile.

Kapıda bir ses duyuluyor ve çevreme bakıyorum. Suze boş odanın kapısında dikiliyor.

"Ah, Bex," diyor mutsuzca. "Burayı böyle hiç sevmedim. Hadi her şeyi tekrar yerine koy. Yine dağıt şu odayı."

"En azından bu sefer tam Feng Shui oldu," diyor gülümsemeye gayret ederek. "Bu muhtemelen sana bir sürü uğur getirecek."

İçeriye giriyor, boş halının üzerinden geçerek pencereye yöneliyor. Sonra geri dönüyor.

"Artık daha küçük görünüyor" diyor yavaşça. "Bütün o eşyalar gidince daha büyük durmalı değil miydi?"

Ancak bir şekilde... böyle pek olmadı yani. Mide bulandırıcı, boş bir kutuya benziyor.

Bir sessizlik oluyor. Minik bir örümceğin pencere pervazına çıkışını seyrediyorum.

"Burada ne yapacağına karar verdin mi?" diye soruyorum en sonunda. "Yeni bir ev arkadaşı alacak mısın?"

"Zannetmiyorum," diyor Suze. "Yani, acelesi yok, öyle değil mi? Tarkie, bir süre için burayı bir ofis olarak kullanmamı öneriyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Akli-ma gelmişken, dün gece Tarquin mı buradaydı? Ve bu sabahta usulca çıktı galiba ha?"

"Hayır," diyor Suze telaşlanmış görünüyor. "Yani, evet." Benimle göz göze geliyor ve kızarıyor. "Bu tamamen son kereydi artık. Son."

"Gayet sevimli bir çift oldunuz," diyorum ona doğru sınıtarak.

"Böyle söylemel" diyor dehşet içinde. "Biz çift değiliz."

"Pekâlâ," diyorum yumuşayarak. "Her neyse." Saati-ma bakıyorum. "Biliyorsun artık gitmeniz gerekiyor."

"Evet öyle sanırım. Ah Bex..."

Suze'ye bakıyorum. Gözleri yaşlarla doluyor.

"Biliyorum." Elini sıkıca tutuyorum ve bir an ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Sonra mantoma uzanıyorum. "Hadi gel."

Caddenin sonundaki King George Pub'a doğru yürüyoruz. Barın içinden geçerek tahta merdivenleri çıkıyoruz. Kırmızı kadife perdeler, bar ve her iki tarafa da dizilmiş tahta masalarla dekore edilmiş geniş, özel bir salona giriyoruz. Bir uca, geçici bir platform kurulmuş. Ortasında da dizi dizi plastik sandalye duruyor.

"Selam!" diyor Tarquin biz girer girmez el sallayarak. "Gelin ve bir şeyler için." Bardağını kaldırıyor. "Karın pek fena değil."

"Barın arkasına askı yerleştirdi mi?" diyor Suze.

"Kesinlikle," diyor Tarquin. "Hepsi organize edildi"

"Bex... bu bizden." Cüzdanıma doğru uzanırken Suze elimi tutuyor. "Güle güle hediyesi olarak."

"Suze, bunu yapmak zorunda..."

"Yapmak istiyorum," diyor katı bir tavırla. "Tarkie de öyle."

"Size içki getireyim," diyor Tarquin sonra sesini kısarak ekliyor "Epey kârlı görünüyor öyle değil mi?"

Yanımızdan ayrıldığında Suze ve ben salonu incelemeye başlıyoruz. Salonun içine yerleştirilmiş masaların etrafında insanlar dolaşıyor ve düzgün biçimde katlanmış olan kıyafetlere, ayakkabılara, CD'lere ve parçaların dolusu tasnif edilmiş bibloları bakıyor. Masalardan birinde yazılı fotokopi edilmiş katalog destesi duruyor. Ve insanlar dolaşırken onları işaretliyorlar.

Deri kot giymiş bir kızın "Şu mantoya bakın! Oh! ve şu Hobbs botlara da bir bakın! Kesinlikle bunlar için teklif vereceğim!" dediğini duyuyorum. Salonun diğer tarafında ise erkek arkadaşları sabırlı bir şekilde içkilerini tutarken iki kız pantolonları üzerlerinde deniyor.

"Bu insanlar da kim?" diyorum inanmazlıkla. "Hepsini sen mi davet ettin?"

"Telefon defterime baktım," diyor Suze. "Sonra Tarquin'in telefon defterine sonra da Fenny'nin..."

"Ah, tamam," diyorum gülererek. "Bu durumu açıklıyor."

"Selam Becky!" diyor arkamdan canlı bir ses. Arkamı döndüğümde Fenella'nın arkadaşı Milla'yı, yarım yamalak tanıdığım iki kızla beraber görüyorum. "Mor renkli hırkan için teklif vereceğim! Tory de kürklü elbise için verecek. Annabel'in ise istediği altı bin şey var burada! Bu arada merak ediyoruz aksesuar bölümü de var mı?"

"Şurada," diyor Suze salonun köşesini işaret ederek.

"Teşekkürler," diyor Milla. "Sonra görüşürüz!" Üç kız da kalabalığın içine dalyor ve ben bir tanesinin şöyle dediğini duyuyorum: "İyi bir kemere gerçekten ihtiyacım var..."

"Becky!" diye sesleniyor Tarquin arkamdan gelerek. "Sana şarap getirdim. Seni Christie's'den oda arkadaşım Caspar ile tanıştırmak istiyorum."

"Ah merhaba!" diyorum arkamı dönerek ve yumuşak saçları, mavi gömleği ve kocaman altın mühürlü yubükü olan bir genci görüyorum. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Gerçekten de minnettarım."

"Önemli değil, önemli değil," diyor Caspar. "Kataloga bakıyordum. Her şey oldukça açık teşhir ediliyor. Acaba rezerve fiyat listen var mı?"

"Hayır," diyorum hiç duraklamadan. "Hiç rezerve yok. Her şey gidecek."

"Çok iyi." Bana gülümsüyor. "Pekâlâ gidip başlayalım."

Caspar gittiğinde içimi yudumluyorum. Suze masaların bazılarına bakmak üzere yanımdan ayrılmış olduğundan bir süre tek başıma duruyorum ve büyüyen kalabalığı seyrediyorum. Fenella kapıda beliriyor. El sallıyorum. O ise çılgınlık atan arkadaş grubunun içine karışıyor.

"Selam Becky!" diyor arkamdan tereddütlü bir ses. Şok içinde arkamı dönüyorum ve kendimi Tom Webster'a bakarken buluyorum.

"Tom!" diye bağırıyorum. "Burada ne arıyorsun? Nereden öğrendin bunu?" Bardağından bir yudum alıyor ve hafifçe sırtlıyor.

"Suze anneni aradı ve o da bana her şeyi anlattı. O ve annem şimdiden bazı şeyler sipariş ettiler bile." Cebinden bir liste çıkarıyor. "Annen cappuccino makinesini istiyor. Eğer satılık ise tabii."

"Ah, tabii ki satılık," diyorum. "Açık arttırmacıya onları senin alacağını söylerim."

"Annem de düğünümüzde giydiğin tüylü şapkayı istiyor."

"Pekâlâ sorun değil." Düğününü hatırladığım anda hafifçe sıcaklık hissediyorum.

"Eee, evlilik hayatı nasıl gidiyor bakalım?" diyorum turnaklarından birini incelerken.

"Ah... iyi gidiyor," diyor biraz durakladıktan sonra.

"Beklediğin gibi mutlu geçiyor mu?" diyorum olabildiğince kaygısız bir ses çıkarmaya çalışarak.

"Şey, bilirsin işte..." diyerek bardağına bakıyor. Gözlerinde hafif bir kararsızlık ifadesi belirliyor. "Her şeyin mükemmel gitmesini beklemek pek gerçekçi olmuyor, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

Aramızda garip bir sessizlik oluyor. Uzaktan birinin konuşması geliyor; "Kate Spade! Şuna bak yepyeni!"

"Becky ben çok özür dilerim senden," diyor Tom aceleyle. "Düğünde sana olan davranışımızdan dolayı."

"Önemli değil," diyorum abartılı bir canlılıkla.

"Önemli," diyerek başını sallıyor. "Annen haklıydı. Sen bizim eski dostlarımızdan birisin. O zamandan beri kendimi epey kötü hissediyorum."

"Doğrusunu istersen Tom, bunda benim de suçum vardı. Yani, Luke'un orada olmadığını kabullenip söyleyebilirdim." Pişmanlıkla gülümsüyorum. "Çok daha basit olurdu."

"Ancak Lucy sana zor anlar yaşattığı için neden böyle söylemen gerektiğini... gerçekten de anlıyorum..." Susuyor ve içkisinden koca bir yudum alıyor. "Her neyse, Luke iyi bir adama benziyor. Bu gece geliyor mu?"

"Hayır," diyorum duraklayarak ve gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Hayır gelmiyor."

Yarım saat veya yaklaşık o kadar bir zaman sonra in-

sanlar sıralar halinde dizilmiş plastik sandalyelerde yerlerini almaya başlıyor. Salonun arka tarafında Tarquin'ın beş ya da altı arkadaşı cep telefonları ile duruyor ve Caspar bana onların da telefonunda sipariş verenlerle irtibat halinde olduklarını açıklıyor.

"Açık arttırmayı duyup da bir sebeple gelemeyen insanlar var. Katalogları oldukça yaymaya çalıştık ve bir sürü insan ilgilendi. Tek başına Vera Wang elbise epey dikkat çekti."

"Evet," diyorum duygulanarak. "Eminim öyle olmuştur." Salonun içinde o canlı, beklenti içindeki yüzere bakıyorum. Masalardakilere son kez göz atan insanları görüyorum. Bir kız kot pantolonların bulunduğu yığna tek tek bakıyor, bir başkası ise küçük, beyaz, zarif kasanın kancasını açmaya çalışıyor. Bu gecedен sonra bu eşyaların hiçbirinin artık benim olmayacağına inanamıyorum! Onlar artık başka insanların gardroplarında yer alacak, başka insanların odalarını süsleyecek.

"İyi misin?" diyor Caspar bakaşlarını takip ederek.

"Evet!" diyorum canlı bir ses tonuyla. "Neden iyi olmayayım?"

"Birçok ev satışı yaptım," diyor nazik bir sesle. "Bunun ne demek olduğunu bilirim. Kişi, sahip olduklarına oldukça bağlı oluyor. İster on sekizinci yüzyıl giyimleri olsun ya da..." Katoloğa bir göz atıyor ve devam ediyor 'pembe leopar baskılı ceket olsun."

"Aslında o ceket hiçbir zaman pek sevmedim," diyerek ona metin bir edayla gülümsüyorum. "Her neyse konuyu bu değil zaten. Yeniden başlamak istiyorum ve düşündüm de -bunu kesinlikle biliyorum- en iyi yol budur ona gülümsüyorum "Hadi gel yapalım şunu artık ha"

"Kesinlikle." Kûrsü üzerine çıkıyor ve sesini yükselterek "Bayanlar, Baylar! Bu akşam buraya teşrif ettiğiniz için Becky Bloomwood adına sizlere hoş geldiniz diyorum. Burada ilginizi çekecek epey eşya var. Dolayısı ile sizi geciktirmek istemiyorum. Sadece hatırlatmak isterim ki her şeyin yüzde 25'i hayır kurumlarına bağışlanacak. Ayrıca, Becky Bloomwood tüm borçlarını ödedikten sonra, geriye para artarsa, bunlar da aynen yardım için bağışlanacak.

"Umarım nefeslerini tutmuyorlardır," diyor arka taraftan gelen düz bir ses ve herkes gülüyor. Onun kim olduğunu görmek için kalabalığı tarıyorum ve gözlerime inanmıyorum.

Bu kişi Derek Smeath'den başkası değil! Bir elinde içki diğeri elinde katalog, orada duruyor. Bana gülümsüyor. Ben ise utanç içinde elimi sallıyorum.

Kûrsüde bana katılmak üzere yaklaşan Suze'ye "O bunu nereden biliyor?" diye fısıldıyorum.

"Tabii ki ben söyledim!" diyor. "O da bunun harikula-de bir fikir olduğunu söyledi. Beynini kullandığın zaman kimsenin maharet konusunda senin yanına bile yaklaşamayacağını söyledi."

"Gerçekten mi?" diyorum Derek Smeath'e bakarak ve hafifçe kızarıyorum.

"Pekâlâ!" diyor Caspar. "Birinci parçayı sunuyorum. Bir çift clementine'li sandalet. Oldukça iyi durumdalar ve çok az giyilmişler." Sandaletleri masanın üzerine çıkarıyor ve Suze elimi candan bir şekilde sıkıyor. "Benim teklif verme hakkım var mı?"

"Ben 15,000 paund öneriyorum," diyor Tarquin. Elini hemen kaldırarak.

"15,000 paund," diyor Caspar biraz şaşırmasın görünerek. "On beş bin paund teklif verildi."

"Hayır veremezsin!" diye araya giriyorum. "Tarquin, 15,000 paund teklif veremezsin!"

"Neden?"

"Gerçekçi rakamlar vermek zorundasın." Ona inatçı bakışlarla bakıyorum. "Böyle yapmazsan teklifi vermen yasaktır."

"Pekâlâ... 1,000 paund"

"Hayır! 10 paund... teklif verebilirsin," diyorum sen bir tavırla

"Pekâlâ tamam on paund," diyor uysal bir tavırla elini indirerek.

"On beş paund," diye arkadan bir ses geliyor.

"Yirmi!" diye bağılıyor ön taraftan bir kız.

"Yirmi beş," diyor Tarquin.

"Otuz!"

"Otuz..." Tarquin benimle göz göze geliyor, kıpkırmızı kesiliyor ve susuyor.

"Otuz paund. Otuz üzerine teklif veren..." Caspar salonun içine bakıyor ve gözleri aniden bir şahininkini andırıyor. "Satıyorum... satıyorum... sattım! Yeşil kadife ceketli bayana sattım." Bana sırtıyor, bir parça kâğıt üzerine bir şeyler karalıyor ve satılmış olan malın dağıtma görevini yürüten Fenella'ya ayakkabıları veriyor.

"İlk 30 paundun," diyor Suze kulağıma eğilerek

"İkinci parça!" diyor Caspar. "Jigsaw'dan alınmış üç adet işlemeli hırka var. Hiç giyilmemiş. Üzerlerinde hâlâ fiyat etiketleri bulunuyor. Teklifi şöyle başlatabilir miyim..."

"Yirmi paund!" diyor pembe kıyafetli bir kız.

"Yirmi beş!" diye bağıyor başka bir kız.

"Telefonla bir teklif aldım. Otuz paund veriyorlar... Otuzun üzerine çıkan var mı? Unutmayın bayanlar bay- lar bu satış yardım fonuna da gidecek..."

"Otuz beş!" diye bağıyor pembe kıyafetli kız ve ya- nıdaki döner "Her biri mağazada çok daha pahalı- ya satılıyor, öyle değil mi? Üstelik hiç giyilmemişler! Allah'ım çok haklı. Bence de üç hırka için otuz beş pa- und hiç bir şey. Hiçbir şey!"

"Kırk!" diye bağırırken buluyorum kendimi. Tüm sa- lon bana bakmak için dönüyor ve kendimi şiddetli bir şe- kilde kızarmış hissediyorum. "Yani... kırk vermek iste- yen var mı?"

Teklif verme süreci gittikçe yükseliyor ve ne kadar yüksek para ortaya konduğunu görünce şaşırıyorum. Ayakkabı koleksiyonum en az 1000 paunda kadar yüksel- di. Dinny Hall mücevherlerim 200 paunda gidiyor ve Tom bilgisayarımı için 600 paund teklif veriyor.

"Tom," diyorum endişeli bir sesle, platforma çıkıp sli- pini doldururken. "Tom bu kadar para teklif etmemeliy- din."

"Yeni bir Apple Mac bilgisayar için mi?" diyor Tom. "Buna değer. Ayrıca Lucy bir süredir kendi bilgisayarını ol- sun istiyordu." Yarım yamalak gülümsüyor. "Senin eski- lerine sahip olduğunu ona söylemeye can atıyorum."

"73. parça," diyor Caspar yan tarafımdan. "Ve bu parça eminim çok büyük ilgi toplayacak. Bir adet Vera Wang kok- teyl elbisesi." Yavaşça koyu mor elbiseyi eline alıyor ve ka- lahahın içinden hayran hayran bir iç çekiş duyuluyor.

Ancak ben... ben bunu daha fazla seyredebileceğimi hiç sanmıyorum. Bu gerçekten de çok acı verici bir şey! Çok yakın bir geçmişe ait. O güzel pırıltılı, film yıldızı el- mi gibi olanları hatırlıyorum. Luke ile New York'da dans ediyor, kokteyller içiyor ve insanı ile New York'da dans heyecan duyuyorduk. Sonra birden bu rüyadan uyanmış ve her şeyin etrafımda param parça olduğunu görmüş- tım.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve ayağa kalkıyo- rum. Hızla salonun dışına çıkıyorum, merdivenlerden inerek tertemiz akşam havasına çıkıyorum. Pubın duva- rına yaslanıyorum ve içeriden gelen gülüşmeleri ve ko- nuşmaları dinliyorum. Bir yandan da beynimi, bunu ne- den yaptığım ile ilgili iç açıcı sebeplere odaklamaya çalışı- yorum.

Birkaç dakika sonra Suze yanımda beliriyor.

"İyi misin?" diyor ve bana bir bardak uzatıyor. "Hadi biraz iç."

"Teşekkür ederim," diyorum minnettarlıkla ve koca bir yudum alıyorum. "İyiym gerçekten. Sadece bu... bu biraz beni etkiliyor. Şu yaptığın şey yani."

"Bex..." duraklıyor ve acemi bir tavırla yüzünü ovuş- turuyor. "Bex fikrini her zaman değiştirebilirsin. Her za- man kalabilirsin. Yani bu geceden sonra tüm borçların ödenmiş olacak. Bir iş bulabilir ve benimle dairede kala- bilirsin..."

Birkaç dakika sessizce ona bakıyorum ve içimde çok güçlü bir istek duyuyorum. Neredeyse acı veriyor bana. Bunu kabul etmek çok kolay olurdu. Onunla eve gidip, bir bardak çay koyup eski hayatıma dönmek.

Fakat başımı sallıyorum.
"Hayır hiçbir şeye geri dönmeyeceğim. Gerçekten de yapmak istediğim bir şey buldum Suze ve onu yapacağım."

"Rebecca." Bir ses aramıza giriyor ve ikimiz de başımızı çevtrip pubın kapısına gelen Derek Smeath'e bakıyoruz. Elindeki tahta kutu, içinde de Suze'nin fotoğraf çerçevelerinden biri var. Bir de sert arkalı bir atlas tutuyor. Batılı yaşamımdan vazgeçip seyahate çıkmaya karar verirsem diye almıştım onu.

"Selam!" diyorum ve kutuya bakıyorum. "İyi oldu."

"Çok iyi oldu," diyor kutuyu tutarak. "Bu oldukça güzel bir parça."

"Bu bir kere *Elle Decoration*'da çıkmıştı," diyorum. "Oldukça cool bir parça."

"Gerçekten mi? Kızıma söylerim bunu." Sonra hafif beceriksiz hareketlerle kolunun altına alıyor. "Eee yarın Amerika'ya gidiyorsun demek"

"Evet yarın öğleden sonra. Arkadaşın John Gavin'i kısaca ziyaret ettikten sonra."

Derek Smeath'ın yüzünde acı bir gülümseme beliriyor.

"Eminim seni gördüğüne çok sevinecektir." Benimle el sıkışmak için elini olabildiğince uzatıyor. "Pekâlâ, sana başarılar dilerim Becky. Neler yaptığından beni haberdar et."

"Edeceğim," diyorum sıcak bir gülümseme ile. "Ayrıca teşekkürler... Bilirsin işte her şey için sağol."

Başımı sallıyor ve sonra gecenin içinde kayboluyor.

Bir süre Suze ile birlikte dışarıda duruyoruz. İnsanlar ellerinde ganimetleri ile artık gitmeye başlıyorlar. Bir yandan da birbirlerine bunca eşyayı kaçta aldıklarını anlatıyorlar. Bir adam elinde küçük kâğıt imha makinesi ve birkaç kavanoz lavanta balı ile çıkıyor. Bir kız da bir süpürge kıyafetin olduğu koca bir torba taşıyor. Biri de parlak pizza davetiyelerini almış olarak çıkıyor... Tam üslumeye başlamıştım ki merdivenlerden bir ses bize sesleniyor.

"Hey!" diye bağırıyor Tarquin. "Son eşya satılıyor. Gelip görmek ister misiniz?"

"Hadi gel" diyor Suze sigarasını söndürerek. "Son parçanın gittiğini görmek gerek. Ne acaba?"

"Bilmiyorum," diyorum merdivenleri çıkarken. "Belki şu eskrim maskesidir."

Ancak salona girdiğimizde hafif bir şok yaşıyorum. Casper, Denny ve George kaşkolümü tutuyor. O değerli Denny ve Scarf kaşkolümü! Mavi, ipek gibi kadife den yapılmış, daha açık bir mavi üzerine basılmış ve yanar döner süsler ile donatılmış olan kaşkolüm.

Onu süzüyorum. Boğazımda bir düğümlenme oluşuyor. Onu aldığım o güzel gün aklıma gelince acı hissediyorum. Ne kadar da umutsuz bir halde istemiştım onu. İhtiyacım olan yirmi papeli Luke'un nasıl ödünç verdiğini, onu teyzem için aldığımı söylediğim anı hatırlıyorum.

Onu giydiğim zaman bana nasıl baktığını hatırlıyorum.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve hızla kırptırarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Bex... kaşkolünü satma," diyor Suze endişeyle bana bakarak. "En azından bir parça sende kalsın."

"126. parça" diyor Caspar. "Son derece çekici, ipek ve kadife kaşkol."

"Bex fikrini değiştirdiğini söyle onlara!"

"Fikrini değiştirmedim," diyorum sabit bir şekilde ileriye bakarak. "Artık onu takmanın bir manası yok."

"Denny ve George markalı bu güzel tasarımcı aksesuar için kaç paunddan artırmayı başlamalıyım?"

"Denny ve Georgel" diyor pembe kıyafetli kız başını kaldırarak. Etrafında koca bir kıyafet yığını duruyor. Onların hepsini nasıl eve götüreceği ile ilgili hiçbir fikrin yok. "Ben Denny ve George koleksiyonu yapıyorum. Otuz paund!"

"Otuz paund teklif verildi," diyor Caspar hızla boşalmakta olan salonun içine bakarak. İnsanlar eşyalarını toplamak ya da bardan bir içki almak üzere ayaklanmış ve çok az miktarda olan oturanlar ise sohbet etmekle meşgul.

"Evet!" diye arkadan bir ses geliyor. Siyah kıyafetli bir kızın elini kaldırmış olduğunu görüyorum. "Telefonla katan bir alıcı 35 paund teklif ediyor."

"Kırk paund" diyor önde oturan pembeli kız.

"Elli," diyor siyahlı kız.

"Elli mi?" diyor pembeli kız iskemlesinde dönerek. "Kim veriyor bu teklifi? Miggy Sloane mi?"

"Alıcı adının açıklanmasını istemiyor," diyor siyahlı kız biraz durakladıktan sonra. Sonra benimle göz göze geliyor ve kalbimin durduğunu hissediyorum.

"Sanırım bu Miggy," diyor kız önüne dönerek. "Ama beni yenemeyecek. Altmış paund."

"Altmış paund mu?" diyor yanında oturan ve eşyalarını hafif bir şaşkınlıkla incelemekte olan adam. "Bir kaşkol için mi?"

"Bu bir Denny ve George kaşkol aptal!" diyor pembeli kız ve içkisinden bir yudum alıyor. "Mağazada en az iki yüz paunda satılıyordur. Yetmiş paund! Ah ne aptalım. Benim sıram değildi, değil mi?"

Siyahlı kız sessizce telefondaki kişiye bir şeyler mırıldanıyor. Sonra başını kaldırıp Caspar'a bakıyor.

"Yüz."

"Yüz mü?" pembeli kız iskemlesinde yeniden dönüyor. "Gerçekten mi?"

"Teklif yüzde duruyor," diyor Caspar sakince. "Denny ve George kaşkol için 100 paund teklif var. Yükselten var mı?"

"Yüz yirmi paund," diyor pembeli kız. Birkaç dakikalık bir sessizlik oluyor. Siyahlı kız sessizce telefonda konuşuyor. Sonra başını kaldırıyor.

"Yüz elli paund."

Odanın içinde meraklı bir fısıldaşma duyuluyor. Barda sohbet eden insanlar yeniden açık arttırma salonuna geçiyorlar.

"Yüz elli paund," diyor Caspar. "Denny ve George kaşkol olan 126. parça için yüz elli paund teklif verildi."

"Bu rakam benim ödediğim rakamdan daha yüksek," diye Suze'ye fısıldıyorum.

"Satış telefondaki alıcıda kalıyor. 150 paund. Bayanlar baylar yüz elli paund."

Gergin bir sessizlik oluyor. Birdenbire tınaklarını avuçlarının içine batırdığını fark ediyorum.

"İki yüz paund," diyor pembeli kız cüretli bir edayla ve salon nefesini tutuyor. "O ismini vermeyen alıcıya söyleyin, Bayan Miggy Sloane kaç para teklif verirse sizin devam edeceğim."

Herkes alıcısıyla telefonda görüşmeye devam eden al-
yahlı kızı bakmak üzere dönüyor. Kız biraz sonra başını
sallıyor.

"Alcım çekiliyor," diyor başını kaldırarak. Nedenini
bilmediğim bir hayal kırıklığı duyuyorum ve hızla gülüm-
seyerek belli etmemeye çalışıyorum.

"İki yüz paund!" diyorum Suze'ye. "Bu oldukça iyi!"

"Satıyorum... satıyorum... sattım," diyor Caspar ve
tokmağını vuruyor. "Pembeli bayana sattım."

Bir alkış kopuyor ve Caspar mutlulukla etrafına baka-
yor. Kaşkolü alıyor ve Fenella'ya vermek üzereyken onu
durduruyorum.

"Bekle," diyorum. "Onu ben vermek istiyorum. Eğer
mümkünse."

Kaşkolü Caspar'dan alıyorum ve birkaç saniye elinde
tutarak o bildik yumuşaklığını hissediyorum. Üzerinde
kendi kokumu duyuyorum ve Luke'un o kaşkolü boynu-
na dolarkenki anı hissediyorum.

Denny ve George kaşkolülü kız.

Sonra derin bir nefes alarak platformdan aşağıya inip
pembeli kızı doğru yürüyorum. Ona gülümsüyorum ve
kaşkolü eline veriyorum.

"Güle güle kullan," diyorum "Çok özel bir eşyadır."

"Ah biliyorum," diyor sessizce. "Böyle olduğunu bili-
yorum." Bir an için birbirimize bakıyoruz ve beni tama-
men anladığını fark ediyorum. Sonra dönüyor ve tıpkı bir
ödüllmüş gibi zafer edasıyla onu havaya kaldırıyor. "Avcu-
cunu yalarsın Miggy!"

Arkamı dönüyorum ve tekrar platforma çıkıyorum.
Oturmuş olan Caspar oldukça yorgun görünüyor.

"Alerin!" diyorum yanına oturarak. "Sana tekrar teşekkür ederim. Harika bir iş yaptın."

"Önemli değil," diyor Caspar. "Aslında çok zevk al-
dım. Alman porseleninden sonra işler değişti." Notlarma
bir göz atıyor. "Biz de biraz yükselttik."

"Harika bir biçimde hallettin!" diyor Suze gelip yanı-
mıza oturuyor ve Caspar'a bira ikram ediyor. "Doğruyu
söylemek gerekirse Bex, hiçbir şeyin kalmadı artık." Ba-
na hayranlıkla iç çekerek bakıyor. "Biliyor musun bu se-
nin haklı olduğunu gösteriyor. Alışveriş bir yatırım ger-
çekten de. Mesela şu Denny ve George kaşkolün için ne
kadar kârdasın?"

"Ehm..." Gözlerimi kapatıp hesaplamaya çalışıyorum.
"Yaklaşık... yüzde 60 galiba?"

"Yüzde altmış kâr! Hem de bir yıl dolmadan! Gördün
mü? Bu, borsa piyasasından bile daha iyi!" Bir sigara ça-
karıyor ve yakıyor. "Biliyor musun ben de eşyalarımı sat-
mayı düşünmeye başladım."

"Senin pek eşyan yok ki!" diye başlıyorum. "Hepsini
toplayıp attın."

"Ah evet," diyor Suze. Yüzü düşüyor. "Allah'ım neden
yaptım ki bunu?"

Dirseklerim üzerine dayanıyorum ve gözlerimi kapatı-
yorum.

Birdenbire hiçbir sebebi olmamasına rağmen kendimi
aşırı derecede yorulmuş hissediyorum.

"Demek yarın gidiyorsun," diyor Caspar hirasından
bir yudum alarak.

"Yarın gidiyorum," diye tekrarlıyorum tavana baka-
rak. Yarın İngiltere'den ayrılıyorum ve yaşamak için
Amerika'ya gidiyorum. Her şeyi arkamda bırakıyorum ve

yeniden başlıyorum! Sanık bunlar gerçek değildiği gibi geliyor.

"Umarım sabahın erken saatinde uymuyorsundur," diyor saatine bakarak.

"Hayır Allah'a şükür ki yarın akşamüstü beşe kadar bir yere gitmiyorum."

"Bu iyi olmuş," diyor Caspar başını sallayarak, "Bir sürü vaktin var."

"Ah evet." Doğrulup Suze'ye bakıyorum. O da bana sırıttırıyor. "Yapacak bir iki bir şey için epey zamanın olacak."

"Becky! Fikrini değiştirmene çok sevindik," diye bağırtıyor Zelda beni görür görmez. Resepsiyonda oturduğum koltuktan ayağa kalkıyorum ve ona doğru kısaca gülümsüyorum. "Sen geleceksin diye herkes çok heyecanlandı. Karar vermeneye ne sebep oldu?"

"Ah, emin değilim," diyorum nazik bir sesle. "Sadece... sadece bir iki şey işte."

"Pekâlâ hemen makyajını yaptıralım... Her zamanki gibi karmakarışık. Senin bölümü biraz öne aldık..."

"Problem değil," diyorum. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Çok güzel görüldüğünü söylemek zorundayım," diyor Zelda. Beni biraz hayal kırıklığı içinde süzüyor. "Kilo mu verdin?"

"Biraz, sanırım."

"Ah... stresten tabii," diyor bilgici bir edayla. "Stres insanı öldürür. Gelecek hafta onu işleyeceğiz. Şimdi!" diyor beni makyaj odasına doğru aceleyle sokarak. "Bu Becky..."

"Zelda, Becky'nin kim olduğunu biliyoruz," diyor Chloe. Morning Coffee'de çıkmaya başladığından beri makyajını o yapıyor. Bana aynadan bakarak, ne söylüyor bu anlamında bir mimik yapıyor. Ben de boğazıma kadar gelen kahkayı bastırıyorum.

"Evet elbette biliyorsun! Kusura bakma. Kalanda sanki sen misafirmişsin gibi düşündüm! Şimdi Chloe. Bugünkü Becky'yi çok güzel gösterme. Onun parı parı ve mutlu görünmesini istemiyoruz öyle değil mi?" Sesini alçaltıyor. "Ayrıca suda çıkmayan bir rimel kullan. Aslında kullandığın tüm malzemeler suda çıkmayan türden olsun. Sonra görüşürüz!"

Zelda hızla odadan çıkıyor ve Chloe onu küçümseyen bir eda ile arkasından bakıyor.

"Pekâlâ," diyor, "seni şimdiye kadar hayatında hiç olmadığın kadar güzel yapacağım. Ekstra mutlu ve ekstra pırıltılı görüneceksin."

"Teşekkür ederim Chloe," diyorum ve sırtarak iskemleye oturuyorum. "Ayrıca suda çıkmayan rimele ihtiyacın olduğunu söyleme bana," diye ekliyor etrafına bir pelerin geçirerek.

"Kesinlikle hayır," diyorum katı bir sesle. "Önce beni vurmaları gerekir."

"Öyleyse muhtemelen vuracaklar," diyor odanın diğer tarafından bir kız ve hep beraber gülmeye başlıyorlar.

"Tüm söyleyebileceğim, umarım bunun için sana para ödüyorlardır," diyor Chloe yüzüne kondöten sürerken.

"Evet," diyorum. "Her zaman olduğu gibi. Fakat bunun için yapmıyorum."

Yarım saat sonra kendimi yeşil odada otururken buluyorum ve içeriye Clare Edwards giriyor. Üzerine pek yakışmayan koyu yeşil bir takım geçirmiş. Bu arada bana mı öyle geldi ya da birisi mi onu özellikle böyle yaptı bilmiyorum ama oldukça solgun görünüyor. Hele ışıklar altında daha da soluk görünecek.

Chloe olmalı diye düşünüyorum içimden ve gülünsememi bastırıyorum.

"Ah," diyor Clare, beni gördüğüne biraz bozulmuş görünüyor. "Merhaba Becky."

"Selam Clare," diyorum. "Uzun süredir görüşmüyorduk."

"Evet, pekâlâ." Ellerini birleştiriyor. "Sorununu okuduğumda gerçekten de çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim," diyorum hafifçe. "Oldukça hastalıklı bir rüzgâr değil mi Clare?"

Claire anında parlak kırmızı bir renge bürünüyor ve başka tarafa bakıyor. Ben de biraz kendimden utanıyorum çünkü başımın derde girmesi onun suçu değil sonuçta.

"Doğruyu söylemek gerekirse bu işi aldığına memnun oldum," diyorum daha nazik bir sesle. "Ve gayet başarılı götürdüğünü düşünüyorum."

"Pekâlâ!" diyor Zelda hızla içeri girerek. "Biz hazırız. Şimdi Becky," dışarı çıkarken elini omzuma koyuyor. "Bunun senin için oldukça yaralayıcı olduğunu biliyorum. Senin için oldukça iyi hazırlandık... tekrar söylüyorum eğer tamamen koparsan hıçkırmaya başlayabilirsin ya da her neyse onu yapabilirsin... merak etme."

"Teşekkür ederim Zelda," diyorum ve ciddi bir biçimde başımı sallıyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

Sete giriyoruz. Rory ve Emma kanepede oturuyorlar. Geçerken bir monitöre bakıyorum ve o New York'ta çekilen kötü resmimi koyduklarını görüyorum. Kırmızı ile çizip üzerine *Becky'nin Trajik Sırrı* diye de başlık atmışlar.

Otururken "Selam Becky" diyor Emma ve şefkatli bir edayla elime vuruyor. "İyi misin? Mendil filan ister misin?"

"Ehm... hayır teşekkürler," diyorum sesimi kısarak. "Fakat bilirsin işte belki daha sonra."

"Buraya gelip bunu yapman çok büyük bir cesaret," diyor Rory ve sonra notlarına eğiliyor. "Allenin seni reddettiği doğru mu?"

"Beş dakika içinde hazırız," diye sesleniyor Zelda. "Dört... üç..."

"Tekrar merhaba!" diyor Emma üzüntülü bir edayla kameralara bakarak. "Bugün bizimle beraber, oldukça özel bir konduğumuz var. Binlerce kişi eski ekonomi uzmanımız olan Becky Bloomwood'un hikâyesini izlemek isteyecektir. Becky'nin ekonomik açıdan kendine bakamayacak durumda olduğu *Daily World* tarafından ortaya çıkarılmıştı."

Alışveriş yaparken çekilen fotoğrafım ekranda beliriyor ve bu fotoğrafı bir yığın dedikodu başlığı takip ediyor. Bir yandan da 'Hey Big Spender' şarkısı fonda duyuluyor.

"Pekâlâ Becky," diyor Emma müzik durduğu vakit. "Sözlerime içine düştüğün bu durumdan dolayı ne kadar üzgün olduğumuzu ve seni anlayışla karşıladığımızı belirtmek başlayayım. Bir dakika içinde yeni ekonomi uzmanımız Clare Edwards'a bu felâketin olmaması için ne yapmış olman gerektiğini soracağız. Ancak şimdi izleyi-

cileriminin daha iyi anlaması için... tam olarak ne kadar borçlu olduğumu bize söyleyebilir misin?"

"Zevkle söylerim Emma," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Şu anda borçlu olduğum miktar..." Sonra duraklıyorum ve tüm stüdyonun şoke olacağını hissedebiliyorum. "Sıfır."

"Sıfır?" Emma doğru duyup duymadığını kontrol ederse Rory'ye bakıyor. "Sıfır mı?"

"Krediler bölüm direktörüm olan John Gavin, bu sabah saat 09.30'da tüm borcumu ödediğimi teyit etmekten büyük mutluluk duyacaktır. Borçlu olduğum her bir kuruşu ödemiş bulunuyorum."

Destelerce nakit parayı sayarken John Gavin'in suratı aklıma geliyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun bir solucan gibi kıvrana kıvrana karşımdan çekip gittiğini görmek isterdim ama o ilk birkaç bin paundu görünce sırtımaya başlamış, etraftaki insanları bu sahneyi izlemeye çağırmıştı. En sonunda da elimi son derece sıcak bir edayla sıkmış Derek Smeath'ın benim için söylediklerini şimdi anladığımı ifade etmişti.

Eski dost Smeath'çikin ne söylediğini merak etmiştim doğrusu.

"Gördüğünüz gibi artık kötü bir durumda değilim," diye ekliyorum. "Hatta hiç bu kadar iyi olamazdım."

"Tamam," diyor Emma, "anlıyorum." Şaşkın bakışlarla bakıyor ve eminim Barry kulaklığındaki mikrofondan avazı çıktığı kadar bağırarak bir şeyler söylüyor.

"Maddi durumun geçici olarak düzelmiş bile olsa hayatın hâlâ parça parça duruyor olmalı." Anlayışlı bir eda ile öne doğru eğiliyor "İşsizsin, arkadaşların tarafından dışlanmış durumdasın..."

"Tam tersine. İşsiz değilim. Bu öğleden sonra Amerika'ya uçuyorum ve beni yepyeni bir kariyer bekliyor. Bu benim için ulak bir kumar... ve kesinlikle bazı zorluklar olacaktır. Ancak samimi olarak biliyorum ki orada mutlu olacağım. Arkadaşlarıma gelince..." Sesim burada biraz titriyor ve derin bir nefes alıyorum. "Asıl bana destek olan arkadaşlarım oldu. Yanımda duranlar onlardı."

Aman Allah'ım inanamıyorum. Tüm bunlardan sonra gözlerimde lanet olası yaşlar birikiyor. Gözlerimi karıştırarak olabildiğince onları geri itmeye çalışıyorum. Ve canlı bir edayla Emma'ya gülümsüyorum.

"Gerçekten de benim hikâyem bir başarısızlık hikâyesi değil. Evet kendimi borca batırdım. Evet kovuldum da. Fakat bunun için bir şeyler yaptım." Kameraya dönüyorum. "Benim yapmış olduğum gibi başı derde giren herkes için söylüyorum... bundan aynı şekilde kurtulabilirsiniz. Harekete geçin. Tüm kıyafetlerinizi satın. Yeni bir işe başvurun. Yeniden başlayabilirsiniz. Tıpkı benim yaptığım gibi."

Stüdyoda bir sessizlik oluyor. Sonra birden kameraların arka tarafından bir alkış sesi gelmeye başlıyor. Şok içinde bakıyorum ve kameraman Dave'in gülümseyerek ağız hareketleriyle 'aferin' diyerek alkışladığını görüyorum. Kat müdürü Gareth de ona katılıyor... sonra bir başkası da... ve şimdi Emma ve Rory dışında tüm stüdyo beni alkışlıyor. Onlar ise daha ziyade şaşırmış görünüyorlar. Zelda da çılgın gibi mikrofon ağızlığından bir şeyler söylüyor.

"Pekâlâ," diyor Emma alkış sesi kesildiğinde. "Hmmm... Şimdi kısa bir ara vereceğiz. Ancak birkaç dakika sonra bugünkü konumuz ile ilgili daha çok bilgi edinmek üzere bizi izlemeye devam edin: Becky'nin..."

trajik... hmm..." Duraklıyor ve kulaklığını dinliyor. "Ya da daha ziyade Becky'nin... hmm... Zaferi... hmm..."

Güçlü bir hoparlörden jenerik müzik duyuluyor ve Emma gergin bir halde yapımcının bulunduğu bölmeye bakıyor. "Dilerim o lanet olası kararını vermişti!"

"Görüşürüz," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ben gidiyorum."

"Gidiyor musun?" diyor Emma. "Henüz gidemezsin!"

"Evet, gidebilirim," diyorum ve mikrofonuma uzanıyorum. Sesçi Eddie onu almak için koşarak geliyor.

"İyi söyledin," diye mırıldanıyor mikrofonu ceketimden çıkarırken. "Onların tükürdüklerini yalama." Bana sırtlıyor. "Barry içeride balistik mermiye döndü."

"Hey Becky!" Zelda'nın başı dehşet içinde dikilmiş vaziyette. "Nereye gidiyorsun?"

"Söylemek istediğim her şeyi söyledim. Şimdi yakalamam gereken bir uçak var."

"Şimdi gidemezsin! Bitirmedik!"

"Ben bitirdim," diyorum ve çantama uzanıyorum.

"Fakat telefon hatlarının hepsi dolu!" diyor Zelda bana doğru koşarak. "Operatör tıkanı! Arayanların hepsi de diyorlar ki..." Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Yani hiçbir likrimiz yok. Kimin aklına gelirdi ki..."

"Gitmek zorundayım Zelda."

"Bekle, Becky!" diyor Zelda ben stüdyonun kapısına doğru ilerlediğimde. "Biz -Barry ve ben- ufak bir görüşme yaptık ve düşünüyoruz da eğer..."

"Zelda," diye kesiyorum kibarca. "Artık çok geç. Ben gidiyorum."

Heathrow Havaalanı'na geldiğimde saat neredeyse öğe geliyor. Hâlâ Suze, Tarquin ve ailemle birlikte yediğim elveda yemeğinin heyecanını içimde hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse ufak bir parçam gözyaşlarına boğularak onların kucagına doğru yeniden koşmak istiyor. Fakat aynı zamanda da hayatım boyunca kendime hiç bu kadar güvendiğimi hatırlamıyorum. Hayatında hiç bu kadar doğru olanı yaptığımı emin olmanıştım.

Alanın istasyon kısmında promosyon standı bulunuyor. Ücretsiz gazete alabiliyorsunuz. Geçerken Financial Times'a uzanıyorum. Eski günlerin anısına. Ayrıca FT taşırırsam belki daha üst bir sınıla geçerim. Kolumun altına koymak için düzgün bir biçimde katlarken bir isim göreyerek kaskatı kesliyorum.

Brandon şirketi kurtarmak için çalışıyor. Sayfa 27

Halifçe titreyen parmaklarla gazeteyi açıyorum, sayfayı bularak makaleyi okumaya başlıyorum.

Finans alanında PR girişimcisi Luke Brandon, şirketin üst düzey çalışanlarının ayrılmasıyla oluşan güven kaybının ardından yatırımcılarını kendine bağlı tutabilmek için mücadele veriyor. Önceden ayağı kaydıran PR ajansının moralinin çok düşük olduğu söyleniyor. Şirketin belirsiz bir geleceği olduğu söylentisi, çalışanların işleri ihmal etmesine sebep olmuştu. Bugün yapılması planlanan kriz toplantısında Brandon, finansörlerine radikal yeniden yapılanma planlarını onaylatmak üzere ikna etmek için çaba harcayacak. Bu planlar...

Makaleyi sonuna kadar okuyorum ve birkaç saniye Luke'un resmine bakıyorum. Her zamankinden daha emin görünüyor kendinden. Michael'in onun hakkında çayıra fırlatıldığı ile ilgili yorumunu hatırlıyorum. Tıpkı benim gibi onun da dünyası yıkılmıştı. Artı, önündeki seçeneklere bakılırsa, hattın diğer ucunda endişe etmemesini söyleyen bir annesi yoktu.

Bir an için Luke'a karşı acıma hissi duyuyorum. Onu aramak ve her şeyin daha iyi olacağını söylemek istiyorum. Ancak bunun bir manası olmaz. O kendi hayatı ile meşgul. Ben de kendiminki ile. Bunun üzerine gazeteyi katlıyorum ve check-in masasına doğru kararlı adımlarla yürüyorum.

"Check yaptırmanız gereken bir şey var mı?" diyor gülümseyerek check-in yapan kız.

"Hayır," diyorum. "Seyahate epey hafif çıkıyorum. Sadece ben ve çantam var." *FT*'mi daha belirgin bir pozisyonda tutmaya özen gösteriyorum. "Üst sınıfa geçme imkânı var mı acaba?"

"Bugün imkânsız. Üzgünüm." Yüzünü sempatik bir ifadeyle buruşturuyor. "Ancak sizi acil çıkış kapısına yakın oturtabilirim. Orada bacaklarınızı rahatça uzatabilecek yeteri kadar alan bulunuyor. Çantanızı tartabilir miyim lütfen?"

"Tabii."

Tam küçük çantamı kayış üzerine koyuyorum arkamdan tanıdık bir ses duyuluyor:

"Bekle!"

İçimde sıcak bir şeylerin kaynadığını hissediyorum. İnanamayarak arkamı dönüyorum ve O'nu görüyorum!

Luke açık alanı uzun adımlarla geçerek check-in masa-

sına doğru geliyor. Her zamanki gibi çok sık giyilmiş fakat yüzü solgun ve bitkin görünüyor. Gözaltlarındaki siyahlıklardan çok geç saatlere kadar oturup kahve içtiği anlaşılıyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye soruyor yaklaştığı zaman. "Washington'a mı taşınyorsun?"

"Ne işin var burada?" diye zayıf bir sesle karşılık veriyorum. "Yatırımcıların ile kriz toplantısında olman gerekmiyor mu?"

"Oradaydım. Ancak Mel çay ikram etmek için içeri girdi ve seni bu sabah televizyonda gördüğünü söyledi."

"Toplantımı bırakıp çıktın mı?" Ona bakıyorum. "Tam ortasında mı?"

"Mel, ülkeden ayrılacağını söyledi." Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor. "Bu doğru mu?"

"Evet" diyorum ve küçük valizime daha sıkı sarılıyorum. "Evet ayrılıyorum."

"Bu şekilde mi? Bana söylemeden mi?"

"Evet bu şekilde," diyorum valizimi hant üzerine oturarak. "Tıpkı senin bana söylemeden İngiltere'ye geri dönmen gibi." Sesim keskin çıkıyor ve Luke geri çekiliyor.

"Becky..."

"Pencere kenarı mı? Koridor mu?" diye araya giriyor check-in'deki kız.

"Pencere kenarı lütfen."

"Becky..."

Cep telefonu acı acı çalmaya başlıyor ve Luke hırsla kapatıyor. "Becky... seninle konuşmak istiyorum."

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diyorum inanmayarak. "Harika. Mükemmel zamanlama. Tam ben check-in

yaparken." Elimin tersi ile FT'ye vuruyorum. "Peki şu kriz toplantısı ne olacak?"

"Bekleyebilir."

"Şirketinin geleceği bekleyebilir mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu biraz... sorumsuzluk olmuyor mu Luke?"

"Eğer sen olmasaydın şirketimin lanet olası bir geleceği olmayacaktı," diye neredeyse kızgınlıkla bağıriyor. Tüm vücudumun yanmaya başladığını hissediyorum. "Senin ne yaptığını Michael söyledi bana. Alicia'yı nasıl bulduğunu, Michael'ı nasıl uyardığını ve tüm olayı nasıl anlattığını anlattı. Hiç haberim yoktu Allah'ım. Eğer sen olmasaydın Becky..."

"Sana söylememesi gerekiyordu," diye kızgınlıkla marıldanıyorum. "Söylememesini rica etmiştim. Bana söz vermişti."

"Ama söyledil! Ve şimdi..." Luke duraklıyor. "Ve şimdi ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diyor daha sakın bir tavırla. "Teşekkür ederim demek yeterli gelmiyor."

Birkaç saniye sessiz kalıp birbirimize bakıyoruz.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diyorum en sonunda bakışlarımı kaçırarak. "Bunu yaptım, çünkü Alicia'ya dayanamıyordum. Başka bir sebebi yok."

"Pekâlâ... sizi 32. sıraya yerleştirdim," diyor canlı bir şekilde check-in'deki kız. "16.30'da binmelisiniz." Pasaportuma bir kere daha bakıyor ve yüzündeki ifade değişiyor.

"Hey! Siz *Morning Coffee*'den ayrılan kişisiniz. Değil mi?"

"Öyleydim," diyorum nazıkçe gülümseyerek.

"Ah tamam," diyor ve kafası karışmış görünüyor. Pasaportum ile biniş kartımı verirken gözleri elimdeki FT

ye takılıyor ve Luke'un fotoğrafına bakıyor. Sonra başını kaldırıp Luke'a bakıyor ve tekrar fotoğrafa dönüyor.

"Durun bir dakika. Bu o mu?" diyor resmi göstererek.

"Öyleydim," diyor Luke biraz durduktan sonra. "Hadî Becky. Hiç değilse sana içecek bir şeyler ısmarlamama izin ver."

Pernod bardakları ile küçük bir masaya oturuyoruz. Her beş saniyede bir Luke'un telefonunun ışığı yanarak birisinin aradığını gösteriyor. Fakat o, bunu lark etmemiş görünüyor.

"Seni aramak istedim," diyor içeceğine bakarak. "Her gün seni aramak istedim. Fakat seni arayıp da sadece konuşacak on dakikam olduğunu söylersem ne düşüneceğini biliyordum. Gerçek bir ilişki yaşamak için vaktimin olmadığını söylemen içime oturdu," içeceğinden koca bir yudum alıyor. "İnan bana son zamanlarda on dakikadan fazla zamanım yok. Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Michael bana anlattı biraz," diyorum.

"İşlerin biraz yavaşlamasını bekliyordum."

"Ve bugünü seçtin," diyorum hafifçe gülümsememe engel olamayarak. "Tüm yatırımcılarının seninle buluşmaya geldikleri gün."

"Ulaşmam gereken onlar değil. Bu hakkı senin üzerinde kullanıyorum." Yüzü hafifçe aydınlanıyor. "Ükeyi terk edeceğini nereden bilebildirdim ki? Michael ketum herifin biri." Kaşlarını çatıyor. "Orada oturup gitmene izin vermezdim." Sanki bir şey arıyormuş gibi dalgın dalgın bardağını masada gezdiriyor. Ben de ona endişeli bir yüzle bakıyorum. "Haklıydım," diyor aniden. "Bunu New York'ta başarabilmeyi saplantı haline getirmiştım. Bu bir çe-

şit... delilikti. Başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu. Allah'ın her şeyi berbat ettin öyle değil mi? Seni... bizi... işi..."

"Hadî Luke," diyorum acemi bir edayla. "Her şeyi üzerine alma. Ben de senin bazı işlerini berbat ettim." Luke'un başını salladığını görünce susuyorum. Bardağını bitiriyor ve bana zamimi bakışlarla bakıyor.

"Bilmen gereken bir şey var Becky. Finans detaylarını *Daily World* nasıl ortaya çıkardı sanıyorsun?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Şu... şu vergi dairesinden geldiğini söyleyen kız var ya. O kız dairenize gelmiş ve Suze içerideyken etraflı karıştırmış..." Tekrar başını sallıyor, benim ise omuzların çöküyor. "Onu Alicia göndermiş."

Bir an şaşkınlıktan konuşamıyorum.

"Alicia mı?" demeyi başarıyorum sonunda. "Peki sen... neden o bunu..."

"Ofisini aradığımızda senin banka ekstrelerini masasında bulduk. Bazı mektuplarını da. Onları nasıl buldu kim bilir?" Hızla nefes veriyor. "Bu sabah nihayet *Daily World*'deki adama haberi veren kişinin Alicia olduğunu itiraf ettirdim. Onlar da, o kendilerine ne veriyse takip etmişler."

Ona bakıyorum ve kendimi üşümüş hissediyorum. Birden onun ofisini ziyaret ettiğim gün aklıma geliyor. Tüm mektuplarımın olduğu Conran çantam vardı. Tıpkı kedinin fareye baktığı gibi Alicia, Mel'in masasında duruyordu.

Bir şeyler unuttuğumu biliyordum. Aman Allah'ım nasıl bu kadar aptal olabiliyorum?

"Onun asıl hedefi sen değildin," diyor Luke. "Beni ve

şirketi gözden düşürmek için yapmış. Yaptığı şeyden benim dikkatimi uzaklaştırabilmek için. Bunu itiraf etmeye ceklerdir ancak benim hakkındaki o aludaları veren 'İç kaynağın' da o olduğuna eminim." Duruyor ve sonra tekrar devam ediyor: "Konu şu Becky, ben her şeyi yanlış anladım. Anlaşmam senin yüzünden olmadı." bana belirgin bir ifadeyle bakarak, "seninkisi benim yüzünden bozuldu."

Birkaç saniye hareketsiz oturuyorum, konuşamıyorum bile. Sanki ağır bir yük yavaş yavaş üzerimden kalkıyor. Tam olarak ne düşüneceğimi ve hissedeceğimi bilemiyorum.

"Ben de çok özür dilerim," diyor Luke. "Yaptığın her şey..."

"Hayır," diyerek derin bir nefes alıyorum. "Luke bu senin suçun değildi. Alicia'nın da suçu değildi. Belki Alicia onlara biraz detay vermiş olabilir. Fakat ila hasta kendimi horca batıran benim. Eğer New York'ta deli gibi alıveriş yapmasaydım yazacak bir şey bulamazlardı öyle değil mi?" Yüzümü ovuşturuyorum. "Çok korkunçtu ve aşağılayıcıydı. Ancak işin komik tarafı bu makaleyi görmek benim için iyi de oldu. En azından kendimle ilgili bazı şeyleri anlamamı sağladı."

Bardağını kaldırıyorum, boş olduğunu görünce geri indiriyorum.

"Bir tane daha ister misin?" diyor Luke

"Hayır. Hayır, teşekkürler."

İkimiz de sessiz kalıyoruz.

Uzaktan bir ses San Francisco'ya BA 2340 uçuşu ile gidecek olan yolcuların 29. kaptıya doğru ilerlemelerini söylüyor.

"Michael'ın sana iş teklif ettiğini biliyorum," diyor Luke valizine bakarak. "Bu demek oluyor ki kabul etmişsin." Susuyor, ona bakıyorum. Halifçe titriyor ve bir şey söylemeden duruyor. "Becky... Washington'a gitme. Benimle çalış."

"Seninle mi çalışayım?" diyorum şaşırılmış olarak.

"Brandon iletişim için çalış."

"Delirdin mi?"

Yüzündeki saçları geriye doğru itiyor. Bir an küçük ve savunmasız görünüyor gözüme. Artık dinlenmek isteyen bir insan gibi.

"Delirmedim. Ekibim önemli ölçüde azaldı. Senin gibi kademli birine ihtiyacım var. Finansı biliyorsun. Gazeteciydin. İnsanlarla iyi anlaşıyorsun. Şimdiden şirketin..."

"Luke, benim gibi birini kolaylıkla bulursun," diyerek sözünü kesiyorum. "Hatta daha iyisini bulursun! PR tecrübesi olan birini, daha önce bu sektörde..."

"Pekâlâ tamam yalan söylüyorum," diyerek araya giriyor Luke. "Yalan söylüyorum. Senin gibi birine ihtiyacım var diyemem. Sana ihtiyacım var."

Gözleri gözlerimle buluşuyor. Ani bir şaşkınlık ile Brandon iletişim'den bahsetmediğini fark ediyorum.

"Sana ihtiyacım var Becky. Sana güveniyorum. Orada yanımdan gidene kadar bunu anlayamamıştım. Sen gittiğinden beri söylediğin sözleri kafamda evirip çevirip duyuyorum. Hırslarımla ilgili, ilişkimiz ile ilgili ve hatta annem ile ilgili söylediklerin."

"Annenle ilgili mi?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Onunla bir görüşme ayarlamaya çalışmış olduğunu duydum..."

"Bu onun hatası değildi." Bir yudum Pernod alıyor. "Bir şey çıktı ve gelemedi. Fakat sen haklısın. Onunla da-

ha fazla zaman geçirmeliyim. Gerçekten de onu daha iyi tanımalıyım ve daha yakın bir ilişki kurmalıyım. Tıpkı senin annenle kurmuş olduğun gibi." Başını kaldırıyor ve hayretler içinde kalmış yüzüme bakıyor. "Söylemek istediğin buydu değil mi?"

"Evet!" diyorum aceleyle. "Evet demek istediğim tam olarak buydu. Kesinlikle."

"İşte demek istediğim de bu. Bilmek istemediğim halde bilmem gereken şeyleri bana söyleyen tek kişi sensin. En başından beri sana güvenmeliydim. Ben... bilmiyorum cahilim, aptahım."

Kendine oldukça kızmış olduğu hissediliyor. Şiddetli bir üzüntü hissediyorum.

"Luke..."

"Becky, biliyorum kendi kariyerin var. Buna tamamiyle saygı duyuyorum. Bunun senin için de iyi bir adım olduğunu düşünmesem sormazdım bile. Fakat... lütfen." Masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor. "Geri gel. Tekrar başlayalım."

Umutsuzca ona bakıyorum. Tıpkı bir balon gibi duygular içimde şişmeye başlıyorlar.

"Luke, ben seninle çalışmam." Yutkunarak sesini kontrol etmeye çalışıyorum. "Amerika'ya gitmem lazım. Bu fırsatı değerlendirmek zorundayım."

"Bunun iyi bir fırsat olduğunu biliyorum. Fakat benim sana önereceğim iş de harika bir fırsat olacak."

"Aynı şey değil," diyorum bardağımın çevresini sıkıca kavrayarak.

"Aynı şey olur. Michael sana ne teklif ettiyse onu karışarım." Öne eğiliyor. "Onu karşılamamın da ötesine geçerim. Ben..."

"Luke," diye sözünü kesiyorum. "Luke, ben Michael'ın tekilini kabul etmedim."

Luke'un yüzünden çok geçirdiği belli oluyor.

"Kabul etmedin mi? Öyleyse ne..." Valzime bakıyor ve sonra tekrar yüzüne bakıyor. Ben de sessizlik içinde ona bakıyorum. "Anladım," diyor Luke en sonunda. "Bu beni ilgilendirmez."

Yenilgiye uğranış görünüyor. Göğsümde bir acı hissediyorum. Ona işi anlatmak istiyorum fakat bunu yapamam. Konuşup bunu risk edemem. Kendi fikirlerimi anlatırken kendimi dinleyip, doğru kararı verip vermediğimi tartışamam. Fikrimi değiştirmeyi riske atamam.

"Luke, gitmem lazım," diyorum boğazımı sıkıştırarak. "Ve... ve senin de toplantına dönmen gerekiyor."

"Tamam," diyor Luke uzun bir sessizlikten sonra. "Haklısın. Sen gideceksin. Ben de şimdi gideceğim." Ayağa kalkıyor ve elini cebine sokuyor. "Sadece... bir şey daha. Bunu bırakmak istemezsin sanırım."

Oldukça yavaş hareketlerle uzum, uçuk mavi, ipek ve kadifeden yapılmış yanar döner süsleri olan kaşkolü çıkarıyor.

Kaşkolüm! Denny ve George kaşkolüm!

Yüzüme kanın fişkırdığını hissediyorum.

"Bunu nasıl..." Yutkunuyorum. "Telefondaki alıcı sen miydin? Fakat... fakat geri çeldimistim. Diğer alıcı..." Susuyorum ve kelimelerim karışık bir halde ona bakıyorum.

"Her iki alıcı da bendim."

Nazik bir biçimde kaşkolü boynuma bağlıyor ve birkaç saniye bana bakıyor. Alnımı öptükten sonra arkasını dönüyor ve havaalanındaki kalabalığa doğru yürümeye başlıyor.

On Sekiz

İki ay sonra

"Pekâlâ iki sunum yapılacak. Bir tanesi Saatchi'ye diğeri de Global Bank'a. McKinseys'le ödül yemeği var ve Merrill Lynch'le de bir akşam yemeği."

"İşte bundan ibaret. Biraz fazla oldu biliyorum."

"İyi olacak," diyorum güven veren bir edayla. "İyi olacak."

Not defterime bir şeyler karakiyorum ve sonra okuyorum. İyiye düşünüyorum. Hayatta en çok yapmak istediğim yeni işimde çalışıyorum. Aklım meydan okuma diye buna derim ben. İşte bilmece şu! Şimdi çözümünü bul. Bir an hiçbir şey söylemeden oturuyorum. Bir yandan da beş köşeli sayısız yıldız resmi çiziyorum ve kelimeleri çabırtırmaya çalışıyorum. Bu esnada Lalla da beni emilemeye seyreliyor.

"Pekâlâ," diyorum en sonunda. "Baldun, Helmut Lang pantolon takımın toplantılar için uygun. İl Sander elbisen öğlen yemeğine iyi gider. Ve akşam yemeği için de sana yeni bir şey bulmanız gerekiyor." Gözlerini kırarak ona bakıyorum. "Bekle koyu yeşil olabilir."

"Ben yeşil giyemem," diyor Lalla.

"Yeşil giyebilirsin," diyorum katı bir tavrıyla. "Sen yeşil içinde harika görünürsün."

"Becky," diyor Erin odanın içine kafasını uzatarak. "Seni rahatsız ettiğin için özür dilerim, fakat Bayan Farlow telefonda. Gönderdiğin ceketleri beğenmiş. Ancak bu akşam için daha hafif bir şeyler var mı diyor."

"Tamam," diyorum. "Onu arayacağım." Lalla'ya bakıyorum. "Hadî bir gece elbisesi bulalım."

"Pantolon takım ile ne giyeceğim?"

"Gömlek," diyorum. "Ya da kaşmir bir bluz. Gri olanı."

Sanki Arapça konuşuyormuşum gibi "Gri olanı," diye ihtiyatla tekrar ediyor Lalla.

"Üç hafta önce almamış mıydın? Armani'ydi değil mi? Hatırladın mı?"

"Ah evet! Evet sanırım."

"Ya da mavi bluzunu da giyebilirsin."

"Doğru," diyor Lalla ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Doğru."

Lalla, tüm dünyada ofisleri olan bir bilgisayar danışmanlık şirketinde üst düzeyde çalışıyor. İki doktora diploması ve sayısız IQ ödülü var. Ayrıca kıyafet disleksi hastalığı bulunduğunu iddia ediyor. İlk başta şaka yapıyor zannetmiştim!

"Yaz," diyor bana deri kaplı bir ajanda uzatarak. "Tüm kombinasyonları yaz."

"Pekâlâ tamam... fakat Lalla, takımları bir araya getirmeyi kendi başına deneyeceğini düşünüyordum. Öyle değil mi?"

"Biliyorum yapacağım. Bir gün yapacağım. Söz veriyorum. Sadece... bu hafta olmaz. Şimdi fazladan baskı altında kalmak istemiyorum."

"İyi o zaman," diyorum gülümsememi bastırarak ve vermiş olduğu ajandaya bir şeyler yazmaya başlıyorum.

Sonra yüzümü buruşturarak almış olduğu tüm kıyafetleri hatırlamaya çalışıyorum. Eğer bu gece için ona gece elbisesi bulacaksam çok fazla vaktim yok. Bayan Farlow'u geri aramam, Janey van Hassalt için söz vermiş olduğum örme giysiyi de ayırmam gerekiyor.

Her gün oldukça hummalı geçiyor. Herkesin her zaman acelesi var. Ancak ne kadar yoğun çalışsam önüme o kadar çok aşmam gereken zorluk çıkıyor. Ve burada olmayı daha fazla seviyorum.

"Bu arada" diyor Lalla. "Kız kardeşim... hani yanık turuncu giymesini söylediğin..."

"Ah evet! Çok güzel bir kızdı."

"Seni televizyonda gördüğünü söyledi. İngiltere'de! Kıyafetlerle ilgili konuşuyormuşsun!"

"Ah, evet," diyorum ve hafifçe yüzüm kızarıyor. "Gündüz verilen yaşam tarzı programı için ufak bir bölümde yer alıyorum. *Barney's'den Becky* diye bir bölüm. New York'ta moda ile ilgili..."

"Aferin sana!" diyor Lalla sıcak bir üslupla. "Televizyonda bir program! Bu senin için oldukça heyecan verici olmalı!"

Susuyorum, kalemde boncuklu bir ceket var. Bir yandan da birkaç ay önce Amerikan Network televizyonunda kendi programımı yapmak üzere olduğumu düşünüyorum. Oysa şimdi bir gündüz programında ufak bir bölüm yapıyorum ve *Morning Coffee*'nin ancak yarısı kadar izleyiciye sahibim. Fakat asıl önemli olan ise gerçekten de şu an yapmak istediğim bir işin içindeyim.

"Evet öyle," diyorum ve ona gülümsüyorum. "Çok heyecan verici."

...

Akşam yemeği için Lalla'ya kıyafet bulmak çok uzun sürmüyor. O ayrıldıktan sonra, olabilecek ayakkabıların listesine bakarken departman şefi olan Christina içeri giriyor ve gülümsüyor.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diyorum. "Çok iyiyim."

Bu gerçekten de doğru. Fakat doğru olmasa bile -hayatındaki en kötü günü geçiriyor olsam bile- Christina'ya asla negatif bir şey söylemem. Benim kim olduğumu hatırladığı ve bana bu fırsatı verdiği için ona minnettarım.

Tereddüt ederek, mutsuz bir halde ona telefon açtığımda ne kadar iyi davrandığını hatırlıyorum ve bunu düşününce hâlâ inanamıyorum. Onunla tanıştığımı kendisi ne hatırlatmış, sonra da oraya gelip Barney's'de çalışmamın mümkün olup olmadığını sormuştum. O da benim kim olduğumu çok net hatırladığını ve Vera Wang elbisesinin nasıl olduğunu sormuştu. Bunun üzerine ona tüm hikâyeyi anlatmıştım; elbiseyi nasıl satmak zorunda kaldığımı, TV kariyerimin nasıl dedikodulara hedef olduğunu ve oraya gelip onunla çalışmaktan ne kadar memnun olacağımı söylemiştim... O ise bir süre sessiz kalmıştı. Sonra da benim Barney's için oldukça değerli olacağımı söyledi. Oldukça değerli! TV programı da onun fikriydi!

"Bugün hiç kıyafet sakladın mı?" diyor hafifçe göz kırparak. Ben ise kızardığımı hissediyorum. Asla bundan kurtulamayacağım öyle değil mi?

İşte o yaptığımız ilk telefon görüşmesinde, Christina satış tecrübemin olup olmadığını sormuştu. Ben ise tam bir moron gibi Ally Smith'de çalıştığım zaman bir müşteriden zebra baskılı bir kot pantolonu kendim almak üze-

re sakladığımı ve bu yüzden nasıl kovulduğumu anlatmıştım. Konuşmamın sonuna geldiğimde ise telefonda bir sessizlik olmuş ve ben de fırsatı tamamen kaçırdığımı düşünmüştüm. Ancak sonra bir kahkaha duyulmuştu. Öyle yüksekti ki neredeyse korkudan ahizeyi düşürüyordum. Geçen hafta ise beni işe almaya karar verdiği anın o an olduğunu söyledi.

Üstelik tüm devamlı müşterilerimize de bu hikâyeyi anlattı ki bu da oldukça utanç vericiydi.

"Pekâlâ," Christina bana uzun uzun, alıcı gözüyle bakıyor. "Saat on müşterin için hazır mısın?"

"Evet," diyorum ve bakışları karşısında hafifçe kızarıyorum. "Sanırım hazırım."

"Saçlarını taramak ister misin?"

"Ah!" Elimi enseme dolaştırıyorum. "Dağın mı?"

"Pek değil." Gözlerinde hiç anlayamadığım bir parlaklık var. "Ancak müşterin için en iyisini yapmak istersin öyle değil mi?"

Sonra odadan çıkıyor. Ben de hızla bir saç fırçası çıkarıyorum. Allah'ım Manhattan'dakilerin ne kadar düzgün görünmesi gerektiğini hep unutuyorum. Mesela haftada iki kere tırnaklarımı yaptırıyorum. Yaşadığım yerin köşesinde bir manikürcü var. Fakat bazen bunu her güne çıkarmam gerektiğini düşünüyorum. Sadece 9 dolar.

Gerçek parayla baktığında... her neyse bu 9 dolar.

Artık dolarla düşünmeye alışıyorum. Pek çok şeye alışıyorum. Stüdyo dairem küçük ve oldukça sıkıcı. Ayrıca ilk birkaç gece trafiğin gürültüsünden uyuyamadım. Fakat işin aslına bakarsanız ben buradayım. Burada New York'tayım, kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyorum

ve tutkuya sevdiğini dürüstçe söyleyebileceğim bir iş yapıyorum.

Michael'in Washington'da öermitiş olduğu iş de harika görünüyordu. Pek çok açıdan bakıldığında onu kabul etmek çok daha mantıklı gelmişti. Ayrıca annemle baba-
mın da onu yapmamı istediklerini biliyorum. Ancak Michael'in o öğlen yemeğinde söyledikleri -gerçekten yapmak istediğini işin peşinden gitmem ve başka bir şeye kapılmamam hakkında söyledikleri- beni epey düşündürdü. Karrierim, hayatım ve para kazanmak için tam olarak ne yapmak istediğim hakkında çok düşündüm.

Ayrıca annemin de hakkımı vermeliyim; ona Barney's'deki işin mahiyetinden bahsettiğimde bana bakmış ve "Tatlım neden bunu daha önce düşünmedin ki?" demişti.

"Selam Becky!" Birden irkiliyorum ve başımı kaldırıp ofisimin kapısında duran Erin'e bakıyorum. Beni ruj koleksiyonuna bakmak için evine davet ettiğinden beri Erin'le çok iyi arkadaş olduk. O gece sabaha kadar James Bond filmleri seyrettik. "Saat on randevun burada."

"Saat on randevun kim?" diyorum, bir yandan da Richard Tyler elbiseye uzanıyorum. "Ajandada bir şey görmedim."

"Şey... hmim..." Yüzü parlak ve bir sebepten dolayı çok heyecanlı. "Hmim... işte geldi."

"Çok teşekkür ederim," diyor güçlü bir erkek sesi.

Güçlü ve lügatli aksanı ile konuşan bir erkek sesi.

Aman Allah'ım! Bir tavşan gibi donup kalıyorum. Luke odaya girerken hâlâ Richard Tyler elbiseyi tutuyorum.

Hafifçe gülümseyerek "Merhaba!" diyor. "Şehirdeki en iyi alışveriş uzmanının siz okduğunuzu duydum Bayan Bloomwood."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Düşünceler havalı fişekler gibi beynimin içinde uçuyorlar. Şaşırmış ve şoke olmuş gibi hissetmeye çalışıyorum. Böyle hissetmem gerektiğini biliyorum. Hatta tam manası ile kriz geçiriyor olmam gerekir.

Ancak bir şekilde kriz geçirmiyorum. Bilinçaltımda onun geleceğini her zaman biliyordum.

Fark ettiğim kadarıyla bilinçaltımda ben de onu bekliyordum.

"Burada ne işin var?" diyorum olabildiğince kontrollü bir ses çıkarmaya çalışarak.

"Söylediğim gibi şehirdeki en iyi alışveriş uzmanının siz olduğunuzu duydum." Bana muzip bir edayla bakıyor. "Belki yeni bir takım almama yardım edersiniz diye düşündüm. Üzerimdeki oldukça eskimış görünüyor."

Üzerindeki kusursuz Jermyn Street takımı gösteriyor. O takımı alalı sadece üç ay olduğunu biliyorum ve gülümsememi bastırıyorum.

"Bir takım istiyorsunuz."

"Evet bir takım istiyorum."

"Pekâlâ."

Zaman kazanmaya çalışarak elbiseyi bir askıya geçiriyorum ve dikkatli bir biçimde asıyorum. Luke burada!

O burada. Gülmek ya da dans etmek ya da ağlamak veya başka bir şey yapmak istiyorum. Ancak bunun yerine not defterime uzanıyorum ve acele etmeden dönüyorum.

"Herhangi bir işlem yapmadan önce müşterilerime kendileri ile ilgili biraz bilgi vermelerini isterim." Sesim biraz gergin çıkıyor ve duraklıyorum. "Belki siz de... siz de bu şekilde başlayabilirsiniz."

"Pekâlâ, bu iyi bir fikir gibi görünüyor." Luke bir an düşünüyor. "Ben bir İngiliz işadamıyım. Londra'da oturuyorum." Sonra gözlerine bakıyor. "Fakat kısa bir süre önce New York'ta bir ofis açtım. Bu yüzden de burada epey zaman geçiriyorum."

"Gerçekten mi?" Hissettiğim şaşkınlığı saklamaya çalışıyorum. "New York'ta ofis açtınız. Bu... bu çok enteresandır. Çünkü bazı İngiliz işadamlarının New York'lu yatırımcılarla anlaşma yapmakta zorlandıklarını zannederdim. Sadece... duyduğum bir şey işte."

"Öyleydiler," diyerek başını sallıyor Luke. "Oldukça zorlanıyorlardı. Ancak sonra planlarını küçülttüler. Daha küçük ölçekli bir iş açmaya karar verdiler."

"Daha küçük ölçekli mi?" Onu süzüyorum. "Bunu sorun etmediler mi?"

"Olabilir," diyor Luke biraz durduktan sonra. "Ancak ilk seferinde aşırı hırslı olduklarını fark ettiler. Saplandıkları noktaya o kadar kaptırmışlardı ki başka her şey zarar görmüştü. Bunu fark ettiler. Belki de gururlarını zaptetmeye ihtiyaçları olduğunu, büyük planlarını rafa kaldırmaları ve biraz yavaşlamaları gerektiğini fark ettiler."

"Bu oldukça mantıklı görünüyor," diyorum.

"Bunun üzerine yeni bir teklif oluşturdular, kendileri ile mutabık olan bir finansör buldular. Bu sefer yollarına bir şey çıkmadı. Şu anda oldukça iyi çalışıyorlar."

Yüzü bastırıldığı mutluluktan parlıyor ve ben de kendimi ona gülümserken buluyorum.

"Bu harika!" diyorum. "Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Pekâlâ. Anlıyorum." Not defterime saçma sapan bir şeyler karahıyorum. "Peki tam olarak New York'ta ne

kadar zaman geçirebiliyorsunuz?" diye ekliyorum iş kadını edasıyla. "Notlarım için gerekiyor da."

"Kesinlikle," diyor Luke bana uyum sağlayarak. "Loğitere'de önemli ölçüde bulunmak istiyorum. O yüzden burada ayda iki hafta kadar geçirebileceğim. En azından şimdilik böyle olacak. Daha fazla olabilir ya da daha az olabilir." Uzun bir sessizlik oluyor ve koyu gözleri gözlerimle buluşuyor. "Bu bazı şeylere bağlı."

"Nelere bağlı?" diyorum ve neredeyse nefes alamıyorum.

"Çeşitli... çeşitli şeylere."

Hâlâ aramızda bir sessizlik oluyor.

"Oldukça yerleşmiş görünüyorsun Becky," diyor Luke sakın bir sesle. "Çok iyi toparlanmışsın."

"Evet, bundan çok zevk alıyorum."

"Oldukça zinde görünüyorsun," diyor ve etrafına gülümseyerek bakıyor. "Bu ortam sana yarıyor. Bunu gördüğümde pek şaşırdığımı..."

"Alışverişi sevdiğim için mi bu işi kabul ettiğimi sanıyorsun?" diyorum kaşlarını kaldırarak. "Sence tüm iş bu güzel ayakkabılar... elbiselerden ibaret mi? Eğer düşündüğün şey gerçekten buyusa korkarım yanlış yoldasın."

"Bu söylemek istediğim..."

"Bu, bundan çok daha fazla. Çok daha fazla." Konuyu vurgulamak için kollarımı yana açıyorum. "Bu insanlara yardım etmekle ilgili, yaratıcı olmakla. Bu..."

Kapının vurulması ile sözlerim kesiliyor ve Erin başını içeri uzatıyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Becky. Sadece bilgin olsun diye söylüyorum. İstedığın Donna Karan terlikleri ayırdım. Köstebek derisi ve siyah olanı, doğru değil mi?"

"Ehm... evet," diyorum aceleyle. "Evet bu iyi olmuş."
"Ah bir de muhasebe aradı. Böylece bu ayki iskonto limitin bitiyormuş."

"Tamam," diyorum Luke'un eğleniyor görünen bakışlarından kaçınarak. "Tamam. Teşekkür ederim. Bununla... bununla daha sonra ilgilenirim." Erin'in gitmesini bekliyorum ama o Luke'u büyük bir merakla seyretmeye başlıyor.

"Pekâlâ nasıl gidiyor?" diyor canlı bir sesle. "Mağazayı gezme fırsatımız oldu mu?"

"Bakmaya ihtiyacım yok," diyor ifadesiz bir sesle. "Ne istediğimi biliyorum."

Mideme ufak bir kramp giriyor ve direkt not defterime bakmaya başlıyorum. Sanki daha fazla notlar alıyormuşum gibi yaparak saçmasapan bir şeyler karalıyorum.

"Ah tamam!" diyor Erin. "Nedir o?"

Uzun bir sessizlik oluyor. En sonunda daha fazla dayanamayarak başımı kaldırıyorum. Luke'un yüzündeki ifadeyi gördüğümde ise kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Eaerini okuyorum," diyor ve cebinden *Kişisel Alışveriş Servisi. Yardıma ihtiyacı olan ve yanlış yapmaması gereken yoğun tempolu insanlar için* diye bir kitapçık çıkarıyor.

Duraklıyor ve ben de kalemimi sıkıca tutuyorum.

"Ben yanlışlar yaptım," diyor hafifçe kaşlarını çatarak. "Bu hataları düzeltmek ve onları bir kere daha yapmamak istiyorum. Beni tanıyan bir insanı dinlemek istiyorum."

"Neden Barney's'e geldiniz?" diyorum titreyen bir sesle.

"Tavsiyelerine güvenebileceğim tek bir kişi var" kaşları benimkiler ile karşılaşıyor ve ben hızlı bir ürperti hissediyorum. "Eğer bunu vermeyi kabul etmezse nereye gideceğimi bilemiyorum."

"Erkek giyim bölümünde Frank Walsh var," diyor Erin yardımcı olmaya çalışır bir sesle. "Eminim o..."

"Sus, Erin!" diyorum başımı çevirmeden.

"Ne düşünüyorsun Becky?" diyor bana doğru gelerek. "Bununla ilgilenir misin?"

Birkaç saniye cevap vermiyorum. Son üç aydır kalemdeki düşünceleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Tam olarak söylemek istediğim kelimeleri araya sokmaya çalışıyorum.

"Bence..." diyorum en sonunda. "Bence bir alışveriş uzmanı ve müşterisi arasındaki ilişki çok yakın bir ilişkidir."

"Benim düşündüğüm de bu" diyor Luke.

"Bu ilişkiye saygı göstermek gerekir." Yutkunuyorum. "İptal edilen randevular, öncelikli gelen ani iş toplantıları olamaz."

"Anlıyorum," diyor Luke. "Eğer beni kabul ederseniz, her zaman size öncelik vereceğime sizi temin ederim."

"Müşteri, alışveriş uzmanının bazen en iyisini bildiğini fark etmelidir. Onun fikrini küçümsememelidir. Bunun bir dedikodu ya da... ya da abuk sabuk bir sohbet olduğunu düşünse bile."

Erin'in karmakarışık olmuş yüzünü lark ediyorum ve birden içimden gülmek geliyor.

"Müşteri bunu zaten anladı," diyor Luke. "Müşteri dinlemeye ve yönlendirilmeye alçakgönüllülükle hazır. Pek çok konuda."

"Her konuda," diye cevap veriyorum.

"Şansını fazla zorlama," diyor Luke, gözleri zevkten pırıl pırıl parlıyor. Ben de istemsiz bir gülüşün yüzümü kapladığını hissediyorum.

"Pekâlâ..." Bir an düşünceli bir edayla not defterime bakıyorum. "Sanırım bu koşullarda 'pek çok konuda' demek de kabul edilebilir."

"Öyleyse." Sıcacık bakan gözleri gözlerimle buluşuyor. "Bu bir evet mi Becky? Benim..., benim kişisel alışveriş uzmanım olacak mısın?"

Öne doğru bir adım atıyor. Neredeyse ona değiyorum. Çok iyi bildiğim kokusunu duyabiliyorum. Allah'ım onu ne kadar çok özlemişim.

"Evet," diyorum mutlulukla. "Evet olacağım."

Ocak 28, 2002 Pazartesi, 08:30

Kimden: Gildenstein, Lalla <L.Gildenstein@anagram.com>

Kime: Bloomwood, Becky <B.Bloomwood@tamays.com>

Tarih: Ocak 28, 2002 Pazartesi 08:22

Konu: YARDIM ET! ÇOK ACILI

Becky,

Yardım et! Bana yardım et! Listemi kaybettim. Yeni Japon müşterilerimle bu akşam büyük ve resmi bir yemek yiyeceğim. Armani'm temizleyicide. Ne giyssem acaba? Lütfen en kısa sürede cevap yaz.

Teşekkür ederim, melek gibisin.

Lalla.

NOT: Haberlerini duydum... Tebrikler!

SON